

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

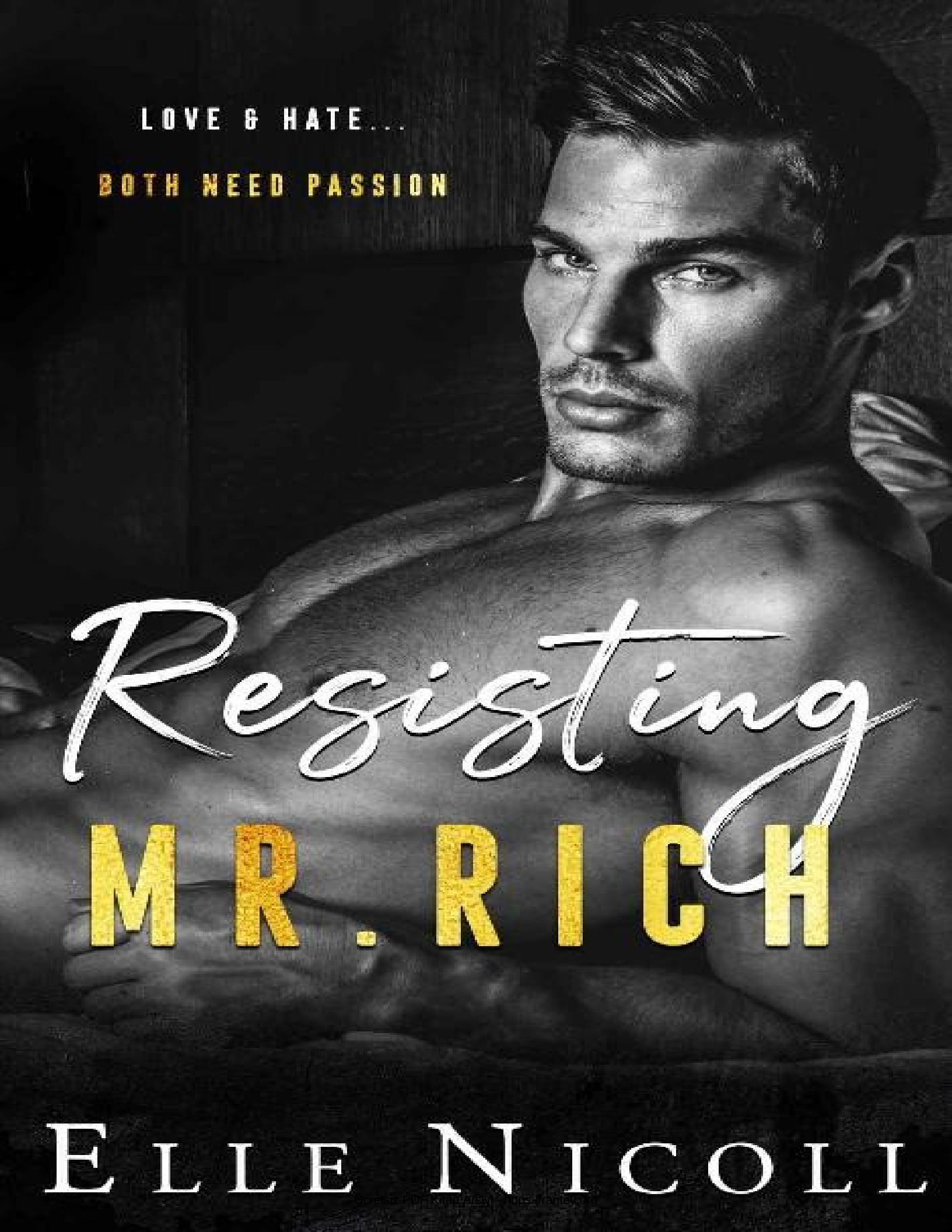
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LOVE & HATE...

BOTH NEED PASSION

Resisting
MR. RICH

ELLE NICOLL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Bay Rich'e Direnmek

Elle Nicoll

Gül Umut Yayıncılık Ltd.

hakları saklıdır.

Web sitemi ziyaret edin: <https://www.ellenicollauthor.com>

Kapak Tasarımı: Abigail, Pink Elephant Designs

Formatlama: Atticus

Düzenleme: Kalp Dolu Okumalar

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil üzere elektronik veya mekanik olarak herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bunu Amazon dışında herhangi bir yerden e-Kitap olarak okuyorsanız, orijinalini okumuyorsunuz demektir.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Yazarın Notu

CW-Bu kitap sadece yetişkin okuyuculara yöneliktir ve küfürler, ayrıntılı cinsel eylemler, Dubcon hastalık ve ebeveyn ölümünden bahseder.

Bu kitap İngiltere'de geçiyor ve İngiliz karakterlerden

Ancak Men Serisi'nin geri kalanıyla devamlılığı sağlamak için çoğunlukla Amerikan İngilizcesi yazım kurallarına göre düzenlenmiştir.

İçindekiler

Adanmışlık

1. Logan

2. Maddy

3. Logan

4. Maddy

5. Logan

6. Maddy

7. Maddy

8. Logan

9. Maddy

10. Logan

11. Maddy

12. Logan

13. Logan

14. Maddy

15. Logan

16. Maddy

17. Logan

[18. Maddy](#)

[19. Logan](#)

[20. Maddy](#)

[21. Logan](#)

[22. Maddy](#)

[23. Logan](#)

[24. Maddy](#)

[25. Logan](#)

[26. Maddy](#)

[27. Logan](#)

[28. Logan](#)

[29. Maddy](#)

[30. Maddy](#)

[31. Logan](#)

[32. Maddy](#)

[33. Logan](#)

[34. Logan](#)

[35. Maddy](#)

[36. Logan](#)

[37. Logan](#)

[38. Logan](#)

[39. Maddy](#)

[40. Logan](#)

[Sonsöz Teşekkür- 3 ay](#)

sonra [Elle'in Kitapları](#)

*Sevgili Okuyucu,
Gülümsemeniz çok
güzel,
Giy onu.*

(İçerik uyarıları ve yazarın notu için lütfen telif hakkı sayfasına geri dönün).

Bölüm 1

Logan

"Cole'un neden Keira'nın pembe renkte de almasına izin vermediğini ANLAMİYORUM. Elbette birden fazla renge ihtiyacı olacak. Kimin sadece bir gelinliği olur ki?"

Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve son sağa kaydırma randevum *FlirtyGirl99*'un bana ilgilendiği bir reality TV programının son bölümünü anlatmasını .

"İstediğim kadar renk almama izin verirdin, değil mi?" Kirpiklerini kırıştırıyor ve elini beyaz masa örtüsünün üzerinde benimkinin üzerine koyuyor. "Cömertsin, bunu söyleyebilirim. Şımartmayı seviyorsun, değil mi?"

O lezzetli mahvederim.

Bakışlarımı dekoltesine düştüğü yerden kaldırıyorum.

"Kız arkadaşına bir prenses gibi davranırdım, Cindy." Ona büyüleyici bir sırıtma gösteriyorum. Bu onun kıkırdamasını sağlamak için istenen etkiye sahip.

"Sandy," diye , benim hatamdan rahatsız olmamıştı.

Eli boynundaki kalp kolyeye gidiyor ve onunla oynayarak gözlerimi tekrar aşağıya çekiyor.

"Birine dokunmak ister misin?"

"Pardon?"

Alt dudaklarını ısıyor ve bana nazlı bir bakış atıyor. "Gerçekten çok yumuşak."

Parmaklarım onunkilerin altındaki masanın üzerinde esniyor. Elimi sıkıyor ve sonra kaldırıp memesine doğru götürüyor.

Yemek yediğimiz samimi restoranın etrafına bakmak için gözlerimi uzun süre kaçıyorum. Arka tarafa yakın özel bir kabindeyiz. Loş bir köşeye sıkışmıştık. Birkaç gündür bir flört uygulamasında konuştuktan sonra bu akşam yüz yüze tanıştığım bir kadının göğüslerine dokunmamı engelleyen hiçbir şey yok.

Oyun .

Sandy elimi memesinin üzerine koyuyor, ben bir avuç sıkana kadar parmaklarımı iterken bana gülümsüyor.

"mi?"

Elini benimkinden ayırıyor, saçlarını omzunun üzerinden tarıyor, ben de elimi ilk buluşmada yapılacak en doğal şeymiş gibi memelerinin üzerinde gezdiriyorum.

"Güzeller." Bir fırsatı daha boşa harcamamak için onu bir kez daha sıkıyorum. "Gerçekten bir şey." O gülümserken elimi geri çekiyorum.

"Ben daha büyük aldım, 600 CC."

"Sana yakışmışlar."

Bazı erkeklerin sahte olanları sevmediğini biliyorum. Ama ben hem doğal hem de gelişmiş olanları takdir etmeyi öğrendim. Ben sadece göğüsleri seviyorum, ne diyebilirim ki?

"Teşekkür ," diye övünüyor. "Daha büyüğüne gitmeyecektim ama Humpy sürpriz yaparak hesabıma ekledi." Mutlu bir şekilde iç geçiriyor. "Yüzde yetmiş beşinin kendi payı olduğunu söylüyor. Çok komik biri."

Çıplak tenimin yuvarlak kıvrımlarından başımı

kaldırıp bakıyorum. "Humpy?"

"Evet." Gözleri parlıyor. "Ooh! Benim için bir fotoğraf çekebilir misin? Bu yeni bir elbise; beni bunun içinde görmeyi çok ister."

Telefonunu elime tutuşturuyor ve elbisesini aşağı çekiyor, aynı anda göğüs uçları neredeyse dışarı taşana kadar göğüslerini yukarı itiyor.

Fotoğrafını çekip telefonunu geri veriyorum.

"Teşekkür ederim." Ekrana bakıyor ve bir şeye dokunuyor. "İşte. Hepsi yüklendi." Telefonu neredeyse anında çalıyor ve kıkırdıyor. "Beğendi. Teşekkürler Logan."

Telefonunu çantasına atıyor ve sanki benimle randevudayken yeni elbisesiyle göğüslerinin başka erkeğe göndermemiş gibi masumca bana göz kırpmıyor.

"Oh." Kaşlarını çatarken kıkırdayarak elini havaya kaldırıyor. "Erkek arkadaşım değil. Merak etme. Humpy sadece bir arkadaş."

"Hayvanat bahçesinden sponsor olduğunuz bir deve gibi bir şey mi?"

Ben şarabımdan bir yudum alırken Sandy benim bozulan ruh halimden habersiz kıkırdamaya devam ediyor.

"Humphrey." masaya geri indirirken bakışları bileğimdeki pırıl pırıl Rolex'e takılmadan önce gözlerini deviriyor.

Ben ona boş boş bakarken, "O benim sponsorlarımdan biri," diye ekliyor. "Biliyorsun...

BuyMyBreasts'ten?" "Buy my-?"

"Göğüsler." Bana gülümsüyor ve göğsünü hafifçe sallıyor. "Ameliyat parasını kendim ödemek aylarca para biriktirirdim. Sponsorlarım beni altı hafta içinde hedefe ulaştırdı. Buna inanabiliyor musunuz?"

Koltuğunda zıplarken ona bakıyorum.

"Göğüslerini yabancılar mı aldı?"

Gurur, başını sallarken yanaklarının kızarmasına neden oluyor.

"İnanılmaz, değil mi? İnsanlar çok cömert." Masanın üzerindeki elime tekrar uzanırken gözleri takım üzerinde geziniyor.

Parmaklarını benimkilere doladığında afallamış bir şekilde oturuyorum.

"Senin için sakıncası yok, değil mi?" Uzun tırnağını tenime sürtüyor ve ensemdaki tüylerin diken olmasına neden oluyor. "Humpy'nin yüzde yetmiş beşine sahip olduğunu söylediğimi biliyorum. Ama şaka yapıyordum. Onlara sadece erkek arkadaşlarımdan dokunabileceğini biliyor."

Ben hariç, onları herkesin içinde sıkıştırmak için davet ettiğiniz sanal bir yabancı.

"Tamam." Yavaşça nefes alıyorum, dudaklarımı yuvarlıyorum ve sunucuyu bulmak için etrafıma bakıyorum.

"Fotoğraf göndermeye devam ettiğim sürece mutlu. Tüm sponsorlarım öyle. Bu senin için sorun değil, değil mi? Yani, bu tanıştık. Sana gönderdiğim fotoğrafları beğendin, değil mi?" Kirpiklerini kırıştırıyor, ben de gömleğimin yakasını .

Burası ne zaman bu kadar havasız oldu?

Bir stiletto baldırımında kayıyor ve boğazımı temizlemeden önce koltuğumda zıplıyorum.

Sandy gülümsüyor. "Gidelim mi? Belki senin evine geri gelebilirim ve sen de bana Vick için yaptığın tasarımları gösterebilirsin?"

Çenem sıkılıyor ve elimi onunkinin altından çekiyorum. "Vex.

Adı Vex."

"Daha önce hiç roket motoru görmemiştin. Güneş enerjisiyle çalışırlar sanıyordum. Bilirsiniz, yankı

dostu olmak için."

"Çevre dostu," diye homurdanıyorum ve hesabı ödemek için bir garson arıyorum.

Parasını ödeyip montunu giymesine yardım ederken ve onu dışarı çıkarırken Sandy durmadan gevezelik ediyor.

Sadece bir taksinin kapısını içine girmesi için açık tuttuğumda duruyor ve sokakta ayakta duruyor.

"Gelmiyor musun?"

"Yapamam." Bakışlarını tutarak pişman olmuş gibi yapıyorum. "Erken bir toplantım var."

"Vix hakkında mı?" Doğru yere işlediği için ödül bekleyen bir köpek yavrusu gibi parlıyor.

"Vex." Çenemdeki bir kas kıpırdıyor.

"Oh." Koltuğa geri gömüldü. "Belki başka zaman?"

Cevap vermiyorum, çünkü bu yalan söylemek anlamına gelir ve yalan söylemekten nefret ederim. Şoföre bir tomar not veriyorum.

"Lütfen bu güzel kadının eve sağ salim döndüğünden emin olun." Ona çekici bir gülümseme gösterdiğimde Sandy elinin arkasından kıkırdıyor.

O başka bir şey söyleyemeden kapıyı kapatıyorum. Daha taksi hareket etmeden telefonum cebimden çıkıp kulağıma gidiyor.

" mı, sikik? Beni neden arıyorsun? Randevuda olduğunu sanıyordum?"

Drew'un selamına kıkırdadım. "En iyi arkadaşınla konuşmak için güzel bir yol." "Ee, ne oldu? Göğüsleri kadar beyni de var mı?"

"Eğer o yaptıysa, Humpy muhtemelen hissedarlardan biridir."

"Ne? Çok mu içtin? Dinle, ben de içtim ama seni eve bırakmamı istersen Maddy'ye sorabilirim."

Aston Martin'ime doğru yürürken "Hayır, ben iyiyim" diyorum. "Yarım bardak şarap içtim. Ayrıca, kız kardeşinin beni eve yerine sıcak kömürlerin üzerinde sürünmemi tercih edeceğini biliyorsun."

Drew kıkırdıyor. Kız kardeşi Maddy'nin benden ne kadar hoşlanmadığı her zaman bir eğlence kaynağı olmuştur. Davama yardımcı olabilirim, ama onu gördüğümde onunla oynamak çok eğlenceli. Beni gördüğünde kaşlarının arasında beliren kaş çatma çizgisini ne kadar derinleştirebileceğimi görmek bir dürtü haline geldi. Belki de uğraşacak kendi kardeşlerimin olmamasından kaynaklanıyordur.

"Kızların Humphrey gibi isimleri olan erkekler tarafından göğüs ameliyatlarının parasını ödeyebilecekleri web siteleri olduğunu biliyor muydunuz?"

Arabamın kilidini açtım ve sürücü koltuğuna oturdum. "Evet, değil mi?"

"Artık biliyorum," diye inliyorum ve başımı koltuk başlığına

yashyorum. "FlirtyGirl99? Gerçekten mi?"

"Evet."

Drew gürültülü bir kahkaha patlatır. "Aman Tanrım. Bu neden çifte randevu değildi? Yüzünü görmek için para verirdim."

"Siktir git."

Elimi yüzümde gezdiriyorum. Belki de arkadaşlık uygulamalarına biraz ara vermeliyim. Vex'in zaten tüm enerjime ihtiyacı olacak. Bu devasa bir proje. Yakında finansman sağlamak için bir ay sürecektir bir iş gezisi için İtalya'ya gideceğim.

Aklıma Sandy'nin memesini sıkışım . Humpy'nin en azından iyi bir yatırımı var. Güzel memelerdi.

"Onları nasıl seçeceğini iyi biliyorsun," diye düşüncelerimi bölüyor

Drew. "O kadar sığ mıyım? Sakın cevap verme."

Dudaklarımda yarım bir gülümsemeyle ona küfredip sonlandırırken kahkahalara boğuluyor.

Oturmuş, sokakta dolaşan bir çifti izlerken nefes veriyorum. Adam kolunu kadına dolamış ve kadın adamın söylediği bir şeye gülümsüyor.

Tam o sırada telefonum çaldı.

Treena2000 size bir mesaj göndermek istiyor.

Başparmağım ekranın üzerinde gezinirken kaşlarım ilgiyle titriyor. Bildirimi tekrar okurken tereddüt ediyorum.

"Siktir."

Telefonumu orta konsola atıyorum, mesaj açılmamış. Sıcak bir duş ve kendi yatağımı istiyorum.

Bekleyebilir.

Bölüm 2

Maddy

"Bunca zamandır her şey sensin. Seni seviyorum ve bunu daha önce göremediğim için aptalın tekiyim. Onunla evlenme, benimle evlen."

Sesinin derin dudaklarımdan baygın bir iç çekiş çıkıyor. *Cinsel şifa doğrudan kulaklarıma geliyor.* Bir elimle çenemi destekliyorum ve faremle ekranı yukarı kaydırıyorum. Bir yazım hatası fark edince gözlerimi kısıyorum. "Hey!"

Arkadaşım ve meslektaşım Chloe kulaklığımı çıkarıp kulağına götürürken soğuk hava kulağıma çarpıyor.

"Yine mi?" Gözlerini deviriyor ve dilini tıklıyor. "Şu ses tanıma yapay zekalarından birine dönüşeceksin. Onu tek heceden tanıyabileceksin."

Diğer kulaklığımı çıkarıyorum ve sesli kitabımı duraklatıyorum. Nate Black'in sesi kayboluyor ve bu kayıp midemi bulandırıyor.

"Bahse girerim yaşlı ve keldir. Muhtemelen crocs da giyiyordur... üzerinde şu klipsli süsleme şeylerinden *olanlardan*." Chloe ürperiyor, uzattığı avucundan kulaklığı alırken beni güldürüyor.

"Değil ve da."

Masama yaslanırken kaşlarını kaldırarak, "Bunu bilmiyorsun," diyor.

İki yıl önce İngiliz Edebiyatı bölümünden mezun olduğumdan beri çalıştığım online dergi In Sync'in açık planlı ofisinde etrafıma bakıyorum. Diğer herkes kulaklıklarını takmış çalışıyor ya da masalarının etrafında küçük gruplar halinde sohbet ediyor.

"Evet. Böyle bir ses..." Chloe parmaklarını şıklatıp beni getirmeden önce yüzüme yayılan aptalca bir gülümsemeyle dalıp . "Öyle bir ses," diye devam ediyorum, "kesinlikle ona uygun bir vücudu var."

"Umar mısın?"

Alt dudacağımı ısıyorum. "Ayrıca, bilirsin işte... Eve'in geçtiği yeni anlatıcı fotoğrafını görmüş olabilirim."

"mı?" Chloe'nin gözleri büyüdü. "O muydu-?"

"Ruhunuza işleyen gözleriyle tamamen muhteşem mi? Evet." Güvenli bir şekilde sakladığım zihnindeki imgeyi canlandırarak iç geçiriyorum. Kısa, siyah saçlar, sıcak kahverengi gözler, açık bir gülümseme... ve tüm insan sesleri tarihindeki en derin, en pürüzsüz ses...

Nate Black mükemmel.

"Siktir." Kulaklıklarına bakmadan önce bir nefes verdi. "Belki de bu kitapları dinlemeliyim.

Devin sesini bastırırdı."

Onları masadan yerdeki içine atıyorum. "Frankie sahneye geri döndü demek?"

Horlamaları duvarları titretecek kadar yüksek olan ev arkadaşının bir dargın bir barışık erkek arkadaşından bahsedilince başını geriye atıp tavana doğru inliyor. "Evet, yine yatıya kaldı. Bir dahaki sefere her şeyi berbat edene kadar."

belgeye geri tıklıyorum. "Bu gece yine bende mi kalacaksın?"

Elleriyle dua işareti yapıyor. "Evet! Tanrım, sen hayat kurtarıcısın... daha doğrusu uyku kurtarıcısısın. Sekiz saat uyuyamamaktan nefret ediyorum. Uykuya ihtiyacım var."

Eğilip bana sarıldığında gülüyorum.

"Teşekkürler, Maddy."

"Ne zaman istersen."

Chloe üzerinde çalıştığım edebiyat dergisine bakıyor. O bir yazar. Benden iki yaş büyük olduğu için, politika gibi ilgi çekici konulardaki ekstra tecrübesi ona avantaj sağlıyor, ki bu benim ilgi alanım değil. Ama de uzun metrajlı yazılar yazabildiği için onu kıskanıyorum. Ben de bunun için çalışıyorum. En son çıkan kitapları paylaşabildiğim, kontrolüm altındaki edebiyat köşesini seviyorum. Ama daha fazlasını istiyorum. Yazarlarla, yayıncılarla ve severek dinlediğim sesli kitapların arkasındaki ekiplerle röportaj istiyorum. Sektörün derinliklerine inmek istiyorum. Perde arkasını görmek istiyorum. Ama ana kadar editörümüz Eve, her ekip toplantısında lobi yapmama rağmen bana daha fazla çevrimiçi alan vermedi.

Ama pes etmiyorum.

"Um, son dakika haberleri saat ikide giriyor."

Chloe'nin antrikot atılmış köpeği andıran yüz ifadesine neyin sebep olduğunu görmek için dönüyorum.

"Şaka yapıyor olmalısın!" Başımı ellerimin arasına alıyorum, gözlerimi kaldırıp yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirmeden önce parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum.

"İyi misin, Mads? Yüzün tuhaf görünüyor."

Zoraki gülümsememi bırakıp, onun yanında doğal olarak ortaya çıkan bakışlarımı takınıyorum.

Bakışlarımı onun tertemiz, pahalı, tasarımcı takım elbisesinde bir aşağı bir yukarı gezdiriyorum. "Ve her zamanki gibi yüzde yüz soytarı gibi görünüyorsun."

Chloe sessiz, değişik tokuşumuzu izliyor. Drew'in en iyi arkadaşı ne zaman ortaya çıksa bu oluyor. *Logan Rich*. Ugh. Adı bile beni iğrendiriyor. Ama kadınlar o etraftayken Chloe'nin şu anki durumunda olduğu gibi şaşkın ve sessiz oluyorlar. Ya da flörtleşip saçlarını savurmaya başlıyorlar.

Logan sırtıyor ve kozmetik açıdan mükemmel olan gülümsemesinin iki yanında iki gamze beliriyor. Gençliğinde diş teli takmamış. Logan her normal insanın katlandığı ergenlik garipliklerini atlattı. Büyükanelerin hayranlıkla baktığı sevimli bir çocuktan, en akli başında kadınların bile onun yanında verdiği tepkilere bakılırsa, görünüşe göre yıkıcı derecede yakışıklı bir adama dönüştü.

Bu beni şaşırtıyor. Bu adam okulda sınıfımdaki tüm erkeklere bitli olduğumu söyleyen adam. İki yıl boyunca teklifi almadım... ve baloya sevgilim olmadan gitmek zorunda kaldım.

Komik olduğunu

düşündü. Ben

düşünmedim. Hâlâ da

düşünmüyorum.

Gözleri masamdaki paket yığınlarının üzerinde geziniyor ve ben de etiketleri okuyamasın diye yerimde kayıyorum.

Gözlerimi ona diktiğimde sırtıyor. "Beni mi , Mads?"

"Sanki," diye alay ediyorum. "Yeniden ortaya çıkmakla tehdit eden öğle yemeğimi geri yutuyorum. Bu çamur rengi kravat da neyin nesi?" Gıcır gıcır beyaz gömleğine karşı koyu kahverengi kumaşı inceliyorum. Çok hoş. Klasik bir kitabın sırtı gibi. Ama Logan'a bunu itiraf etmektense kendi dilimi yemeyi tercih ederim.

Aşağıya bakıyor ve yeşil gözleri muziplikle parlayarak tekrar benimkilerle buluşuyor. "Biraz kire aldırمام, Mads. Belki bir ara sen de denemelisin. Biraz yaşa."

Homurdanıyorum. Buna kanmayacağım. Bunu o yapıyor. Haftanın her gecesi dışarı çıkıp onun gibi

abartılı, göz alıcı bir hayat yaşamadığım gerçeğiyle ilgili küçük iğnelemeler yapıyor. Sıkıcı olduğumu düşünüyor. Ama umurumda bile değil.

O Drew'un arkadaşı, benim değil. Ve kardeşim Logan'dan bu kadar nefret etmemi eğlenceli bulduğu için ve ona neden onunla arkadaş olduğunu sorduğumda sadece kafasını salladığı için, sanırım onun etrafımda olmasına mahkumum.

" bakalım. Neden buradasın?" Logan'ın işyerime diğer tek zaman Drew'den benim için bir şey bırakmaktı. "Drew iyi mi? O-?"

Drew, iş ortağı Tanner Grayson ile San Francisco'da bir gökdelen projesi üzerinde çalışmaktadır. Birlikte, merkezi Londra'da bulunan milyarlarca poundluk bir tasarım ve inşaat şirketini yönetiyorlar. İkili bugün eve dönecek. Drew yola çıkmadan önce beni aradı ama o zamandan beri kendisinden haber alamadım.

"O iyi. Bir toplantı için buradayım."

"Oh, Tanrıya şükür."

Tuttuğum nefesi bırakıyorum. Drew benden beş yaş büyük olabilir ama biz hep yakın olduk. Kötü bir gruba karışmasına ve on altı yaşındayken altı ay kalmasına rağmen iyi bir adamdır.

Logan da o çalıntı arabadaydı. Ama bir tokat ve kamu hizmeti ile kurtuldu. Babamın parasının faydaları.

Hayatımın en yalnız aylarıydı. Logan'ın bir pislik olduğunun en iyi örneği idi. Beni her gün okuldan eve kadar bir sürüngen gibi takip ederdi. Bu, sınıfımda benimle arkadaş olabilecek ve birlikte yürüyebileceğim üç korkutmaya yetmişti.

Onun yerine, yalnız yürüdüm.

Logan Rich asla arkadaşım olmadı ve olmayacak.

"Dur . Toplantı demiştin." Masa sandalyemin üzerinde yükselen Logan'a kaşlarımı çatarak bakıyorum. "Motorlarla çalışıyorsun ve garip eko-yakıt şeyleriyle uğraşıyorsun. Burada ne işin var? Vex Projesi'yle mi ilgili?"

"Artık hem beni dinliyor hem de kıyafet seçimlerimle ilgileniyorsun, öyle mi?" Sırıttıyor.

Başımı sallayıp ekranıma dönüyorum ama Logan sandalyemi geri çeviriyor. Gözlerim kravatıyla aynı hızda. İlk fark ettiğimden daha güzel. ince bakır bir iplik geçiyor. Kendi seçtiğinden şüpheliyim. Muhtemelen bunu onun için yapan kişisel bir stilisti vardır. Zengin insanların böyle şeyleri olur, değil mi? Ve kişisel bir aşçı ve antrenör.

Elini kravatında gezdiriyor, sonra iki elini de ceplerine sokuyor, bu da takım elbisesinin pantolonunun kasık bölgesine doğru çekilmesine neden oluyor ve... aman tanrım... siki ortaya çıkıyor. Tıkanıyorum ve bakışlarımı kaçırıyorum.

"Eve ile üzerinde çalıştığım eko-yakıt işi hakkında konuşmak için buradayım." "Yani sonunda hikayeni satmak için burada

olmadığını mı ?"

Kaşları çatıldı.

"Bir babunla kişilik nakli için ilk insan deneme hastası olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında mı?"

Tatlı tatlı gülümsüyorum.

Dudaklarının kenarları seğiriyor. "Oh, Smiles. Araştırma güçlerinin biraz çalışmaya ihtiyacı var... Bu bir deniz aygırı."

Yeşil gözleri sanki küçük tartışmamıza ya da her neyse ona devam etmem için bana meydan okurcasına tutuyor. Neden bilmiyorum ama ne zaman etrafımda olsa gözlerinin içine çekiliyorum. Sanki basmaya çalışmaktan sapıkça bir zevk alıyor.

Ama bugün değil.

Logan Rich bugün kazanmıyor.

Chloe'nin tiz kahkahası aramızı kesiyor ve Logan ona dönüyor. Sarı saçlarını omzunun üzerinden savuruyor.

İşte .

"Size Eve'in ofisini göstereyim ve burada olduğunuzu haber vereyim mi?" Chloe aşırı hevesli bir gülümsemeyle teklif ediyor.

Logan'ın resepsiyonda check-in yaptıracağını ve Eve'in ofisine götürülmesinin teklif edileceğini belirtmiyorum. Ve büyük ihtimalle reddetmiştir çünkü daha önceki ziyaretinden yolunu zaten biliyordur.

Chloe bunu biliyor.

"Çok naziksin Chloe. Teşekkür ." Logan ona gülümsüyor ve Chloe bir Noel ağacı gibi ışıldıyor. İğrenerek homurdanmamı dizginliyorum. Zeki, politik muhabir arkadaşım bile bağışık değil.

Logan masanın telefonuma, onu uzaklaştırmamdan ya da üzerini örtmemden daha hızlı bakıyor. Dinlediğim sesli kitabın başlığını okurken dudakları seğiriyor ve bir kaşı titriyor -*Sıcak Milyarder Babam*.

Tropik bir sıcak hava dalgası sırasında yaşanan bir baba/kız ilişkisinin hikâyesi olduğu bahanesini dilimin ucuna kadar getiriyorum. Logan Rich'in ya da bir başkasının beni okuduğum ya da dinlediğim şeylerden utandırmasına izin vermeyeceğim. Bu modern bir kadının güçlenme hakkı. Ayrıca, bu harika bir kitap.

Ona meydan okuyan bir kaşla bakıyorum, zekice bir karşılık vermesini bekliyorum. Ama onun yerine bana göz kırpmıyor. "Sonra görüşürüz, Smiles."

taze ve baharatlı kokan pahalı bir kolonya bırakarak Chloe ile birlikte uzaklaşır. Eve'in kapısının önünde durduklarında kıkırdaması ofiste çınlıyor. Eve kapıyı açar

Logan'ın yanaklarına birer öpücük kondurduktan sonra, sanki ömürlük bir dostunu selamlıyormuş gibi onu içeri alıyor.

Ofisin etrafına bakıyorum. Tüm gözler Eve'in ofis kapısında. Kapı kapanır kapanmaz gözlerini kaçırıyorlar.

Çok saçma.

Kulaklıklarımı çantamdan çıkarıp tekrar takıyorum.

"Onunla evlenme. Benimle evlen. Sensiz ben bir hiçim. Bana bir zamanlar baktığın gibi tekrar baktığını görmek için sahip olduğum her doları takas ederim."

İçimi çekiyorum, işe geri dönerken yüzüme bir gülümseme yerleşiyor.

Bölüm 3

Logan

"Roma'ya gitmişken sana bir eşarp ister misin anne?" Mutfağındaki kahve makinesini soruyorum.

Kendi evim olmasına rağmen kahvaltı için buraya gelmeyi seviyorum. Babam hizmetçinin daha erken başlamasını önerdi ama annem her sabah işe gitmeden önce babama kahvaltıyı kendisinin hazırlamayı sevdiği konusunda ısrar ediyor.

O bir kâsede yumurta çırparken ben mermer tezgâha yaslanıyorum. Kırk yıllık evliliklerine rağmen hâlâ hayatımda gördüğüm en aşık çiftler. Tartıştıklarını hiç görmedim. Klasik paçavradan zenginliğe hikayesi. Babam annemle on yedi yaşında yerel bir dans salonunda tanışmış, aylarca ona kur yapmış ve on sekiz yaşına geldiklerinde evlenmişler. de cebinde tek kuruş yokmuş. Ama babam ve anneme bir saray yaptırıp ona bir kraliçe gibi davranacağına söz verdi. Ve aynen de yaptı.

Tasarım ve mühendislik diplomasını finanse edebilmek için iki işte uzun saatler çalışması ve büyük bir araba motoru üreticisinde iş bulduğunda biraz da şansının yaver gitmesi onu bu noktaya getirdi. ülkenin en büyük lüks motor tasarım şirketinin sahibi oldu. Şirket spor arabalar, süper yatlar ve özel jetler için modern motorlar üretiyor. Ve şimdi, onunla birlikte üzerinde çalıştığım yeni proje, çevre dostu biyo-yakıtlı bir roket motoru. Çoğu motor yüzde yüz biyoyakıt yerine sadece kısmi biyoyakıt karışımıyla çalışabilir. Ama biz yüzde bir oranında biyoyakıt kullanan uçak motorları tasarladık

Yüzde yüz. Şimdi de roketler için bir tane üzerinde çalışıyoruz ve test edilmiş bir prototipimiz NASA ile çalışmayı hedefliyoruz. Çığır açıcı.

Kendimi çimdiklemek zorundayım, çünkü son altı aydır yaptığımız gibi her gün yaşayıp nefes alsak bile, kulağa hala çok havalı geliyor.

"Hayır." Annem gülüyor. "Baban onları alıp duruyor. Ona sadece bir boynum olduğunu söyledim. Aynı anda yirmi tane takamam."

"Yirmi ne giyemezsin?" Babam odaya giriyor, kravatını bağlıyor. "İyi misin oğlum?" Sırtımı sıvazlıyor, sonra anneme doğru yürüyor.

Çırpma telini kâseye koyuyor ve kravatını düzeltip yakasını aşağı katlıyor. "Pek iyi görünmüyorsun. Ne kadar ?"

Babam onu alnından öpmeden önce iç geçiriyor. "Ben iyiyim." "Len."

Babam elini ensesinde gezdiriyor ve omuzları çöküyor. Bugün, ezilmiş, yenilmiş... tükenmiş görünüyor.

"Sabahın ikisinde uyandım ve sen hala yatakta değildin," diye devam ediyor annem.

Babamın gözleri her zamanki ışıltısından yoksundu. "Yatağa geç geldim. İş yüzünden. Nasıl olduğunu bilirsin." Annem onun gözlerini tutuyor. "Anlat bana."

"Baba?" Kahve makinesinin üzerinde yanıp sönen ve hazır olduğunu gösteren yeşil ışığı görmezden gelerek soruyorum.

Yıllar boyunca aile işine girip çıktım. Bir içki fabrikası işleten arkadaşım Dax'in yardımına ihtiyacı vardı. Ben de babamı, ona kalıcı olarak katılmadan önce başka şirketlerle çalışmayı deneyimlememin iyi bir fikir olduğuna ikna ettim. Ama şimdi aile işine kesin olarak geri döndüm. Eğer bir şeyler oluyorsa, bundan haberim olmalı.

". de."

Annemin endişeli ifadesi göğsümdeki artan gerginlikle eşleşiyor.

" var? Hasta mısın?" Parlak cam mutfak masasına oturdum ve bir şey söylemesini bekledim.

"Hayır. Hasta değilim." Babam gülüyor, her ne kadar havadaki ani gerginlik bana söyleyeceği şeyin komik olduğunu söylemese de.

"Len?" Tanıdığım en yetenekli adam olan babama bakarken, annemin onun yanındaki koltuktan gelen sorgulayıcı bakışları benimkilerle eşleşiyor.

Babam odanın etrafına bakarken yavaşça nefes veriyor. "Bu." Avuçlarını yukarı kaldırarak geçen yıl tasarlayıp kurdukları lüks mermer mutfak işaret ediyor. "Bunu biz inşa ettik. Ailemiz, Riches'ler.

Yılların emeği. Ama sahip olduklarımız, iş, evler, jet... şey... Bizim. Bunu bir aile olarak birlikte inşa ettik. İkiniz olmadan bunu başaramazdım."

Uzanıp annemin elini tuttuğunda gözleri parlıyor.

Kahretsin, o hasta. Öyle olmalı. Bu ölmekte olan bir adamın konuşması.

"Ve onu korumak için ne gerekiyorsa yapmalıyız." Gözleri benimkilerle buluşuyor, içlerine yeni bir kararlılık doluyor. "*Ne gerekiyorsa yapmalıyız.*"

"Tabii ki yapacağız baba. Bu yeni proje, bu-"

"Kaynakları tüketiyor." Gözlerimle buluşmaya cesaret edemiyormuş gibi bakışlarını yana kaydırıyor.

Başım dönüyor. "Daha yeni başlıyor. Yatırımcılarımız var. Daha fazla fon sağlamak için İtalya'ya gidiyorum. Boş yere endişeleniyorsun. Biz . Biz-"

"Elimizde hiçbir şey yok," diye annemin kesen alışılmadık bir öfkeyle çıkışıyor. "Bu proje, kağıt üzerinde ne kadar parlak olsun, oğlum, bizi mahvedebilir. Bizi mahvediyor."

"Baba." Bu konuşmanın tuhaflığı karşısında göğsümden yükselen kahkahaya engel olamıyorum. O bir multimilyarder. Ailemin dünyanın dört bir yanında evleri, lüks araba filoları ve özel jetleri var. Otuzuncu yaş günü hediyem kendime ait özel bir adaydı.

"Bu gülünecek bir mesele değil," diye bağırıyor babam. Annem elini ağzına kapatıp ağlıyor.

Leonard Rich asla bağırmaz. Geçen yıl bir fırtına sırasında bir ağaç evimize çarptığında ve yarım milyon poundluk hasara neden olduğunda değil. Annem tatilde denizde yüzerken altı karatlık nişan yüzüğünü kaybettiğinde ve onu değiştirmek zorunda kaldığında değil. On altı yaşındayken Drew ile çalıntı bir arabayla gezerken yakalandığımızda değil.

Ama şimdi gözlerindeki öfke ve korku karışımı yüzünden kafası patlayacakmış gibi görünüyor.

Derin bir nefes alıyor, parmaklarını önündeki masanın üzerinde birbirine geçiriyor ve onlara sabitleniyor. "İşimizin... ailemizin gelecekteki başarısını güvence altına almamız gerekiyor."

"Seyahatime daha fazla yatırımcı getireceğim. Daha yüksek katılım payları getirmelerini sağlayacağım," diyorum. Bunu yapabileceğimi biliyorum.

Yatırımcılardan çoktan milyonlar kazandım.

"Bu yeterli değil." Babam başını öne eğdi. "Ailemiz için seçimler yapmamızın zamanı geldi."

Bu işin nereye gittiğini duyunca neden ensemdeki tüyler diken diken oluyor?

"Altı ay sonra otuz dört yaşına gireceksin, evlat." "Ve?"

Gözlerini benimkilerle için kaldırıyor ve gözlerindeki bakış ağzımın kurumasına neden oluyor.

"Ailen için bir şeyler yapmalısın. Tıpkı benim yıllar boyunca yaptığım gibi. İşimizi güçlendiren bir birlik, ailemizi de güçlendirir."

Sendika mı?

Oh.

"Evlenmemi mi istiyorsun? Hey, bunun üzerinde çalışıyorum."

Aylardır arkadaşlık uygulamalarını kullanıyorum. İş o kadar yoğun ki onlar olmadan kimseyle tanışamayacağım. Yani, tabii ki daha çok rastgele takılmalar için. Bir erkeğin ihtiyaçları vardır. Ama uzun vadede kendimi hep evlenmiş ve çocuk sahibi olarak gördüm. Bir gün.

"Randevuları biraz daha ciddiye alacağım, ben-"

Babam homurdanıyor ve annemin ağlaması bile bana sert bir bakış attığında kesiliyor.

Tamam, benim pek değil. Çoğu insan ailemin yaptığı gibi on yedi yaşında tanışıp aşık olmaz. Hayatın size sunduklarını tecrübe etmeniz gerekir ve doğru kişi hazır olduğunda karşınıza çıkar. Tanner ve Dax yaşayan örnekler. İkisi de büyürken aziz değildi, ama şimdi ikisi de kuku kırbaçlıyor ve her zaman sırtıyor. Gerçi Drew benim gibi ve henüz o kampa katılmadı. Ama yıllar önce tanıştığı ateşli bir avukatta gözü olduğunu biliyorum. Drew'la çıktığım çifte randevudaki görücü usulü randevumdu. Ama aralarında bir bağlantı olmadığı çok açıktı. Drew'in randevusu daha çok benim tipimdi... İnanılmaz memeler.

"Spencer'ı geçen hafta gördüm. Üretim işi iyi gidiyor. Ama yine de bazen denizaşırı işgücünün altında kalıyor," diyor babam.

"Şirketinin gücü de bu . Her şeyin İngiliz tasarımı ve üretimi olması," diyorum.

Babamın arkadaşı Spencer North'un da benzer bir hikayesi var. İkisi de kendi kendini yetiştirmiş insanlar. İkisi de işlerini kurmuş. İkisi de güçlü aile babası.

"En iyi olmak artık yeterli değil evlat. Peşinde binlerce kurt var, fırsatını bulduklarında senin olanı almaya hazırlar." Sanki bunu söylemek ona acı veriyormuş gibi göğsü çöküyor. "İhtiyacımız olan şey güçlü iş birlikleri. Özel sözleşmeler Spencer'ın şirketine avantaj sağlayacaktır. Rakiplerinin sahip olamayacağı bir şey. Gabrielle ile bu konuyu konuşacak. Her iki aile için de en iyisinin bu olduğunu göreceğinden eminim."

"Gabrielle? Baba-?"

Gabrielle, Spencer'ın tek kızı. Biz büyürken ailelerimizin birlikte geçirdiği zamanlardan birbirimizi tanıyoruz. Ama onu birkaç yıldır görmedim. Son duyduğumda Nijerya'da BM yardım doktoru olarak çalışıyordu. Annesi beri yurtdışında çalışıyor. O

aile işini devralmak istemedi, bu da Spencer'ı çok üzdü. Birçok gece geç saatlere kadar burada, ofisinde babamla bu konuyu konuştuğunu hatırlıyorum.

"Len, ne yaptın sen?" Annemin nefesi kesildi. "Gerekeni yaptım."

Babamın sözleri kulaklarıma ulaşmadan önce içime yerleşen farkındalıkla gözlerim ikisi arasında gidip geliyor.

"Gabrielle ile evleniyorsun, evlat."

"Siktir." Dax nefes veriyor, koltuğunda arkasına yaslanıyor ve başının arkasını ellerinin arasına alıyor. Her iki kolunu kaplayan dövmelerin koyu mürekkebi, hayatımdaki bok fırtınasını incelemek için oturduğumuz barın köşesinde daha da koyu görünüyor. Kollarının etrafını saran çiçekli sarmaşıklara bakıyorum ve keşke yüzüme bir tokat atsalar diyorum. Beni bu kabustan uyandırmalarını.

"Her şeyi planlamış, ha?" Drew bir elini çenesinde gezdirir.

Tanner bardağındaki koyu kehribar rengi viskiyi karıştırıp kaşlarını çatarak, "Lanet olsun, dostum," diye onaylıyor. "Gabrielle North," diye düşünüyor Drew, başını yana eğerken saçlarını gözlerinden uzaklaştırıyor ve gözlerimle buluşuyor. "O iyi bir kız."

Omuz silkiyorum. Ne diyebilirim ki? Akıllı ve güzel bir kız ve doktor olma ve onun için çalışmama konusunda babasına karşı çıktı. Bu yüzden ikimizin evlenmesi gülünç bir fikir konusunda da babasına karşı çıkacağını umuyorum. Babam bana İngiltere'ye kalıcı olarak dönmeyi planladığını söyledi. Spencer bunu onun yuva kurmaya hazır olduğunun bir işareti olarak görüyor ve bunun evrenden gelen ilahi bir zamanlama olduğunu düşünüyor.

Oradan ayrıldığımda annem hâlâ ağlıyor ve babama ne istediğini düşünmesi için yalvarıyordu. Aklımın başıma geleceğini düşünüyor. Bunun üzerine bahse giriyor. Leonard Rich inatçıdır. Ama ne yazık ki onun tüm inatçılığı bana miras kaldı... hatta daha fazlası.

"Çok da güzel," diye ekliyor Drew, beni dikkatle izleyerek. Ona ters ters bakıyorum.

"onunla birlikte büyüdüm. Sanki..." İçimi geri deviriyorum, gözlerimi masanın etrafında gezdirirken boğazımdaki yanmanın tadını çıkarıyorum. "Bu benim Mads'le evlenmem gibi bir şey olurdu."

"Maddy," diye düzeltiyor Drew. "Ona Mads demenden nefret ettiğini biliyorsun."

Onu görmezden geliyorum ve Tanner'a bakıyorum. Evli olan o. Ruh eşi Rachel ile evlendi. İki çocukları var ve üçüncüsü de yolda ve herif bitkinlikle delirmişliğin eşit bir karışımı gibi görünüyor.

onu her gördüğümde mutlu oluyorum.

Bir omzunu kaldırır. "Onu zorlayamazsın. Ama belki, bilirsin, eğer onunla daha fazla zaman geçirirsen, o zaman bir şeyler gelişebilir, belki-"

"Siktir git, adamım."

" ol. Rachel ilk tanıştıklarında ondan nefret ettiği için böyle düşünüyor," diyor Dax. "İkinci tanışmalarında mı yani?" Drew homurdanıyor. "İlk tanıştıkları zamanı zar zor hatırlıyor.

Tan onun üzerinde o kadar büyük bir etki bıraktı."

İkili başlarını geriye atıp kahkahalarla kükrerken Tanner, "Otuzbirciler," diye bağırıyor.

"Hayatım paramparça olurken siz piçlerin gülecek bir şeyler bulabilmenize sevindim." Viskiye uzanıyorum ve bardağımı dolduruyorum.

Masa sessizliğe gömülür.

"Para konusunda endişeli, değil mi?" Tanner düşünceli bir şekilde söylüyor.

Aramızda en zengin ikinci kişi o. Babam gibi o da şirketini kendi kanı, teri ve kararlılığı dışında hiçbir şey olmadan kurdu. Babamın bu kararının arkasındaki mantığı anlayabilecek biri varsa o da Tanner'dır.

"Evet." üzerinden ona bakıyorum.

"O zaman başka yerden alın. Geçmişte size tüm finansmanı sağlayan sihirli şey neyse onu yapın. Ve bunu on katına çıkarın. Hayır, bir milyar kat yapın."

"Evet. Yolculuğunuzda yatırımcıların ağzını burnunu kırın ve kulaklarınızdan para akarak geri dönün. O zaman şirket birleştirme saçmalığına ihtiyacın olmayacak," diyor Drew.

Bu benim düşünce sürecim. Ancak babamın, düğün mekanlarını döndüğümde tartışabileceğimizi söyleme şeklindeki kesinliğiyle ilgili bir şey beni şüpheye düşürdü. İyileşmemiş eski bir yara gibi sızlanıyor. Bir çizik ve bir kez daha kanayacak. Enfeksiyona karşı zayıf.

Bir şeyleri kaçırıyorum. Kaçırıyor .

Dax kaşlarını kaldırarak, "Arkadaşlık uygulamalarını silsen iyi olur," diyor. "Artık bir sonraki göğüslerinin büyüklüğüne seçmek yok. Jasmin çok etkilenecek."

Ona orta parmağımı gösterdim. Dax'ın kız kardeşi Jasmin, aylardır uygulamayı silmem için bana baskı yapıyor, zamanımı boşa harcadığımı söylüyor. Dax hapse yakınlaştık ve işlerini yürütmesine yardım ettim. Arkadaşlarımın kız kardeşlerine yardım etmek benim görevim gibi görünüyor. Belki de kendi kardeşim olmadığı içindir. Bilmiyorum. Jasmin ve ben arkadaş olduk, Maddy ve ben daha çok... idman arkadaşı gibiyiz.

Ofisinde beni gördüğünde nasıl heyecanlandığını düşünmek bile ruh halimi düzeltmeye yetiyor. Kaşlarının arasındaki çizgiyi derinleştirdim.

Çocuklar gülmeye devam ediyor, ben de avuçlarımı yukarı çevirip sohbetimize geri dönüyorum.

"Memeleri severim, ne olmuş yani? Bu insanların içine işlemiş. Bir bebeğin meme ucunu nasıl emeceğini bilmesi temel bir hayatta kalma içgüdüsüdür. Ben de insanım. Bu sizin için çok daha fazla."

Başlarını arkaya atıp tekrar gülmeden önce gözlerini masanın etrafında birbirlerine diyorlar. Bu sefer Tanner da katılır.

"Evet, hayatları kendilerine dikte edilen zavallı enayilere gülün," diye .

Ama babamın bombasının ilk şokuna rağmen moralim düzeldi. Çocuklar haklıydı. Şirkete daha fazla para kazandırabilirim. Ekstra finansmana ihtiyacı olan sadece Vex projesi. Diğer hatlarımız her zamanki gibi çalışıyor ve büyük gelir getiriyor. Havayolu sözleşmelerimiz en büyüğü. Sadece bunlar bile şirketimizin her yıl milyarlarca dolar kâr etmesini sağlıyor. Diğerleri boka batsa bile bizi ayakta tutmaya devam edecekler. Vex Projesi iddialı. Ama imkansız değil. Babam ve ben kolay olmayacağını ama buna degeceğini biliyorduk.

Ancak babamla birlikte tam zamanlı olarak çalışmaya başladığımda planlarımızı harekete geçirebildik. Babama, sadece bir fikir kıvılcımı olarak başlayan bu işe tamamen inandığı için saygı duyuyorum. Her adımda arkamda oldu, benimle birlikte tasarım üzerinde çalıştı, uzmanları, proje yöneticilerini ve en iyi beyinlerden oluşan bir ekibi bu projeyi geliştirmek üzere bir araya getirdi. Ve çok yaklaştık. Daha fazla fona ihtiyacımız var ve sonra prototipi test başlayabiliriz. Maliyeti çok büyük olacak. Ama buna degecek. Bu motor çalıştığında, yüz milyar sterlin bile kazanacaklarımızın yanında bir zerre gibi kalacak.

Drew bir kolunu omuzlarıma doluyor ve saçlarımı karıştırırken gülümsemeyi ve ortasına yumuşak bir yumruk atmayı başarıyorum.

Babam aşırı tepki veriyor. Şirketimizin değeri milyarlarca dolar, Tanrı aşkına. Ve itibarımız projeyi sürdürmek için ihtiyacımız olan ekstra yatırımcıları getirecek.

Bir ayının ormana sıçmayı bırakması kadar benim de Gabrielle North'la evlenmeme gerek yok.

Böyle bir şey olmayacak.

Bölüm 4

Maddy

"BUNA INANAMIYORUM!" Olanları anlamaya çalışırken feryat ediyorum.

"Eve'in kastettiğinin bu olduğuna emin misin?" Chloe lavabo tezgahının üzerindeki tüneğinden bana bakıyor. Kriz toplantısı için onu kadınlar tuvaletine çektim.

"Bay Rich'i takip etmek ve Vex projesi hakkında bir yazı yazmak için İtalya'ya gideceksincümlesinin tek bir yorumu olduğundan eminim." Duvara başımı eğerek ayakkabılarıma bakıyorum. "Ben makale yazarı . Kitap önerileri yapıyorum."

"Sen *edebiyat haberlerinin başısın*." Chloe kollarını kavuştururken sert bir bakışla beni düzeltiyor. "Son yedi aydır her ekip toplantısında Eve'e uzun metrajlı bir yazma fırsatı yalvaran kişi. Bu istediğin terfiye bir adım daha yaklaşmak demek. Kendi köşen, hatırladın mı?"

"Evet." Elimi yüzümde gezdiriyorum, muhtemelen makyajımı mahvediyorum ama şu anda nasıl görüldüğüm umurumda değil. Darmadağınık görünüyorsam, en azından içimde büyüyen umutsuzluğa uyacaktır. "Ama ben *kitaplarla* ilgili bir özelliği kastetmiştim. Bir yayınevinin yöneticisiyle röportaj gibi bir şey. Ya da bağımsız bir yazar özelliği. Bir şey değil..." Bir ürpertiyle savaşıyorum. "Logan Rich ile bir ay sürecek bir yolculuk değil."

"En azından görünüşü güzel. Ve takım elbise pantolonunu iyi dolduruyor."

Gözlerimi Chloe'ninkilerle buluşturmak için kaldırıyorum ve o da gözlerini devirmeden önce bana gülümsüyor.

"Bak. Eve'in seni seçmesinin bir nedeni var. İnsanların ilgisini çekecek ve onları heyecanlandıracak ilgi çekici bir makale yazman konusunda sana güveniyor. Logan'ın bu yeni projesi çığır açan bir şey,

Maddy. Kelimenin tam anlamıyla dünyayı değiştirecek. Bu projeyi ilk başlatan kişi olmak için sana büyük bir fırsat verildi.

perde arkasına özel bir bakış. Kimin finanse ettiğini göreceksin, onlarla konuşacak ve alıntılar alacaksınız. Logan'ın zihninin iç işleyişine dair samimi bir yazı yazabilirsiniz."

"Bak, adamı sevmiyor olabilirsin ama bunu unutmalsın. O kendi alanında bir dahi. Seksi bir inek gibi ama inek değil. Tamam, biraz... şakacı gelebilir," diye ekliyor iğrenmiş yüz ifademi yakalayınca. "Ama seni etkilemesine izin veremezsin. Profesyonel ol. makalenizde izin verin. Bu senin için çok önemli. Kariyerini değiştirebilir. Bunu başarırsan Eve sana hakkında yazmak bir konuda başka bir yazı verebilir."

Kararlı bir nefes alarak duvara yaslanıyorum. "Haklısın. Bu onunla ilgili değil. Bu benim Eve'e neler yapabileceğimi göstermemle ilgili."

Eve, Logan gittikten sonra beni ofisine çağırırken çok heyecanlıydı. Bana Logan'ın özel bir kamera arkası röportajı yapmayı kabul ettiğini söylerken yeni bir vibratörden daha fazla enerjiyle uğulduyordu. Vex bilim dünyasında dalgalar yaratıyor. Yüzde yüz biyoyakıtlı çalışan roket motorunun insanları ben bile inkar edemem.

Bunu yazmam konusunda neden bu kadar ısrarcı olduğunu anlayamadım. O adama karşı duyduğum küçümsemenin farkında ve Logan'ın seri ilişki yaşayan biri olarak ün yaptığını biliyor. Belki de çalışanlarından birini buna maruz istemedi ve benim bağıışıklığım olacağını düşündü. Kazanan o çünkü bu yolculukta onunla fazla zaman geçirmeme imkan yok. olmaz.

Her zaman İtalya'yı ziyaret etmek istemişimdir. Mimarisi, tarihi. Hepsi çok güzel ve romantik. Keşfetmek için boş zamanım olacak.

Olumlu şeyleri say, Maddy.

"İşte ruh bu." Chloe tezgâhtan inerken sırtıyor ve benim yumuşayan yüzüme bakıyor.

"Bekle." Çantamı karıştırdım ve anahtarlığımı çıkardım. "Al." Ona yedek anahtarımı veriyorum. "Ben evimi istediğin kullanabilirsin. Uykunu al."

Chloe'nin gözleri parlıyor. "Gerçekten mi? Sana kira ödeyeceğim."

"Sakın denemeye kalkma. Bana yardım edeceksin. Bitkileri sulayabilirsin."

"Emin misin?" Chloe beni kucakladı.

"Evet, bu şekilde hepimiz kazanıyoruz," diyorum ve ona sarılıyorum. Gerçi Logan Rich ile bir ay yakın olmaktansa başkalarının horlamalarına katlanmayı tercih ederdim.

Yine de olumlu yanlarını say. İtalya... Gezmek.

Kendimi hafiflemiş hissederek onu ofise kadar takip ettim. Eve iki gün içinde ayrılacağımızı söyledi. Ve yarın toplanmam için bana izin verdi. Vatikan'ı görme düşüncesi başımı döndürüyor. Birkaç rehber kitap indireceğim. Ve sesli kitabımı oradayken ya da uçakta bitirebileceğim, çünkü... Milyarder babayla nasıl yürüdüğünü bilmem gerekiyor.

Bu gezi eğlenceli olacak. Hayalini kurduğum yerleri ziyaret edebilir ve eve döndüğümde Drew'a göstermek için bir sürü fotoğraf çekebilirim. Ve Logan'dan olabildiğince uzak durabilirim. Toplantılarda olmadığımız zamanlarda, muhtemelen zaman kullandığı arkadaşlık uygulamalarında olacaktır. Ve tüm masraflarım dergi tarafından . Kendi otel odam olacak. Muhtemelen günde en fazla birkaç saat Logan'la birlikte . Tek yapmam gereken görüşmeleri kaydetmek ve daha sonra yazıya dökmek üzere notlar almak olacak.

Çok basit.

"Baba!" Kredi kartını avucuma sıkıştırırken yüzümü öfkeyle buruşturuyorum. Ayrılmadan önce veda etmek için evlerine gelmiştim.

"Bak, bazı yedekler olmadan prensesimi yabancı bir ülkeye götürmeyeceğim." Alnımdan öpüyor ve geri çekilirken gözlerinin deri kırışıyor.

Gururlu yüzüne bakıyorum, sonra tekrar itiraz ederek onu üzmenin daha iyi olacağını düşünüyorum. Sadece koruyucu bir ebeveyn gibi davranıyor. Onu kucaklıyorum, burnumu gömleğinin yakasına, tuzlu ve biberli saçlarının altına sokuyorum ve misk kokulu kolonyasını içime çekiyorum. On bir yaşındayken ona doğum gününde aldığım parfüm. Drew ve annem o zamandan beri ona başka parfümler de aldılar ama hepsi banyo dolabında açılmadan duruyor. Bunun yerine, her yıl doğum gününde ona aynı parfümden yeni bir şişe almamı istiyor. Bu bizim olayımız haline geldi.

"Teşekkür ," diye fısıldıyorum.

Yanağına öpücük kondurduktan sonra kartı cüzdanıma koyuyorum. Mütevazı bir polis çavuşu maaşına sahip olmasına rağmen limiti olmayacak. Ben kabul etmekte isteksiz olsam ve muhtemelen parası yetmese bile bana her zaman istediğim her şeyi vermeye çalışmıştır. Çocukken midilliye binme dersleri ve piyano dersleri. İkisinde iyi değildim. Sonra sürücü kursları vardı. Sınavımı geçmek için üç deneme yaptım. Ama sanırım bana olan güveninin karşılığını, beni üniversiteye sokup diplomamı verdiğinde ve dergideki işimi aldığımında aldım.

Kabul etmeyeceğini ısrarla söylemesine rağmen ona geri ödemek için para biriktiriyorum. Ama bu beni daha iyi hissettiriyor. Her seferinde bir ay olmak üzere yavaş yavaş ilerliyorum. Logan'ın kazandığı milyarlardan bir dünya uzakta. Hayaalanına gitmek için beni evimden alacağını söyledi.

Söyledi. Kendi aracım olup olmadığını sormadı.

beni alacağını bildirmeden önce ayarladı. Yetkinin kendisinde olacağını düşünüyorsa, bu uzun bir ay olacak.

"Selam." Annem mutfığa girdiğinde sırtıyorum, ardından Drew geliyor.

Koşarak Drew'un uzanmış kollarına atıldım ve onu kavradım. ", kardeşim. Yeterince topladın mı?"

Doldurulmuş dev bavulumu bakıp gülüyor.

"Yarısı ilgili." "Tabii."

Logan'ın her an burada olabileceğini bilmek bile kardeşimi görmekten duyduğum mutluluğu etkileyemiyor. Drew gibi harika birinin, cezadan kurtulmak için babasının parasını kullanan biriyle neden arkadaş olduğunu asla anlayamayacağım. Bir insanın karakteri hakkında çok şey söyler. Babamın beni şımartmadığını düşünecek kadar saf değilim. Ama minnettarım ve bunu ona geri ödemek için çalışıyorum.

Logan için aynı şeyi söyleyemem. Zeki ve yetenekli olabilir. Ama yine de her şey ona teslim edildi ve Drew gibi insanlara ayrıcalıklara sahip oldu. Kardeşimi altı ay boyunca benden alan ayrıcalıklar.

Babam omzumu sıkmak için yanıma yaklaşırken, "Bu bir sonraki büyük editör olacak, sen sadece izle," diyor.

"Evet." Drew gururla bana gülümserken kapı çalıyor ve annem kapıyı açmaya gidiyor.

"Logan'ı iş başında görmek de heyecan verici olacak," diye devam ediyor babam. "O çocuk Len'le birlikte yürüttüğü işle harika işler başardı. Ya Tanner, o nasıl?" Babam Drew'a bakıyor ve içeri girdiğinden beri ilk kez onu onaylıyor.

Drew boğazını temizler. "Tan iyi. O-"

"Her zaman çok çalışkandı. O şirketi sıfırdan kurdu. Olağanüstü, gerçekten öyle," diye düşünüyor babam.

Onu düzeltmek için ağzımı açtığımda annemin peşinden koridora doğru ilerliyor. Tanner şirketini sıfırdan kurmuş olabilir. Ama Drew onun yanındaydı. Patron ve çalışandan çok iş ortağı gibiydiler. İnsanlarla arası çok iyi. Tüm personel ona saygı duyuyor.

Sadece babam değil.

"Bırak onu." Drew'un gözlerinin kenarları kıvrılıyor, sonra bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni koridora ve ön kapıya doğru yönlendiriyor. "Sanırım babam sana küçük bir ülkeyi finanse edecek kadar acil durum parası vermiştir."

İçinde yeni kredi kartım olan cüzdanımı sallayarak karşılık verdiğimde gülüyor.

"Yakalandım." "Güzel. Bana da dikkatli olmanı söylemek kaldı."

"Drew." Kolumu beline doladım ve sıktım. "Yapacağımı biliyorsun."

"Biliyorum. Ama erkeklerin nasıl düşündüğünü de biliyorum, Maddy. Biz domuzuz. Bu İtalyan özentisi aygırların seni rahat bir şeye ikna etmesine izin verme."

"Sanki," diye . Ben erkeklerin ayaklarına kapandığı bir kız değilim. Okuldaki arkadaşlarım hep böyleydi. Ve Logan sayesinde bütün erkekler bende yengeç olduğunu düşünmeseydi bile, her şeyin çok farklı olacağından şüpheliyim. Ben çok çalışan ve kitapları seven sessiz bir kıyım. Ve bu konuda iyiyim.

"Sadece söylüyorum," diye devam ediyor Drew. "Değerinizi asla bir erkeğe ya da onun size davranış biçimine bağlamayın." "Teşekkürler." Bu onun kardeş sevgisi konuşması. Beni incinmiş görmekten nefret eder. İlk erkek arkadaşına

Beni öptükten sonra burnu kanadı ve bunu okuldaki arkadaşlarına anlattı.

Dışarı ve kaldırımın kenarına , sürücüsü aşırı gösterişli arabaya bakıp gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum. Logan koyu kömür rengi takım elbisesiyle arabaya yaslanmış, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş, gözleri neşe dolu ve kendini beğenmiş bir gülümsemeyle bakıyor.

Elim yüzüne vurmak için ağrıyor.

İki kapı aşağıdaki perdeler seğiriyor. Logan bunu kaçırmıyor, göğsünü kabartıyor ve komşumuz Bayan Templetona el sallıyor. Bu gidişle ayın geri kalanında mahalle dedikodusu için yakıt bulacak. İlgiye bayılıyor. Genellikle gürültülü motorlu süper arabalarından biriyle gelir. Ama bugün, bir kademe daha ileri gitti.

Bavulumu alıp arabanın bagajına yerleştirirken şoförüne kibarca gülümsüyorum. Logan benim için arka kapıyı açarken sırtarak, "Aracınız sizi bekliyor Prenses," diyor. "Bu seni kim yapıyor? Beyaz Atlı Prens mi?"

Logan kıkırdıyor ve ben de dönüp anneme, babama ve Drew'e tekrar sarılıp vedalaşmadan önce gözlerimi ona dikiyorum. Sonra arabaya binmek için onun yanından geçiyorum.

"Önümüzdeki ay çok eğlenceli olacak Mads." Ben soğuk deri koltuğa kapı aralığından bana sırtıyor.

Drew yanıma geliyor ve Logan doğruluyor, avucunu kardeşimin sırtına vuruyor, sarılıyorlar ve kısık sesle konuşuyorlar. Tek Drew'un '*Ona iyi bak*' sözleri ve Logan'ın cevabının sonu, endişelenmeye gerek olmadığına bir şeyler ve ardından son sözleri '*Ne zaman endişelenmedim ki?*

Hırsızlar gibi kalın görünüyorlar ve ben, özellikle ciddi olmakta zorlanan bir erkek çocuk tarafından bakılmaya ihtiyacım olmadığını söylemekten dilimi .

Logan yanımdaki arabaya kaydı ve sırtı. "Umarım İtalyanca biliyorsundur."

"Ben hallederim." Kollarımı kavuşturuyorum, keşke bir çeviri uygulaması indirmiş olsaydım. Toplanmakla o kadar meşguldüm ki unutmuşum. Artık oraya varana kadar bekleyebilir. Logan bunu şimdi yaptığımı görürse ona kendini beğenmişlik etmesi için daha fazla neden vermem mümkün değil.

Koltuğuna yerleşirken kalçasını benimkine bastırıyor. İkimize de daha fazla yer açarak uzaklaşıyorum ve arka camdan anneme, babama ve Drew'in küçülen formlarına el sallamak için dönüyorum.

Arkamı döndüğümde Logan beni izliyor, yeşil gözleri parlıyor. "Şimdi başlamak ister misin? Makaleniz için bana soru sorar mısınız?"

Dilimle bir farenin kafesini temizlemeyi tercih ederdim. Ama bunun yerine nefes alıyorum ve çantamdan ses kayıt cihazımı çıkarıp kayda basarken yüzümde profesyonel bir ifade olmasını umuyorum. En azından temel bilgileri öğrenebilirim. İlk durağımız Milano'ya vardığımızda giriş yazısını yazabilirim. Böylece yarın Logan'ın ilk toplantısından sonra biraz boş vaktim olabilir.

"Elbette. Neden bana yeni motor fikrini nasıl bulduğunu anlatarak başlamıyorsun? Bazı insanlar bunun babanın fikri olduğunu ve övgüyü senin düşünebilir."

Logan gülüyor. Gözlerinin kenarları kırışıyor ve bir elini kalın, açık kahverengi saçlarının arasından geçiriyor. Onu kızdırmak için tam da şu anda aklıma gelen önerime kızacağını düşünmüştüm. Ama o eğleniyor.

Bana bakıyor, gözleri parlıyor.

"Oh, Smiles. Birlikte çok eğleneceğimizi görebiliyorum, sen ve ben. Bana kolay , değil mi?"

"Sanki sana karşı yumuşak davranmamı hak ediyormuşsun gibi."

Ses tonumdaki düşmanlığı fark etmeyerek tekrar gülüyor. "İstersen hepsinin babamın fikri olduğunu yaz. Fark etmez."

Ona merakla bakıyorum. Belki de her zaman böyle koca kafalı bir pislik değildir.

"Önemli olan bunun şimdiye kadar tasarlanmış en iyi motor olacak olması" diyor, ellerini başının arkasına doğru uzatarak, kendine özgü kendini beğenmiş gülümsemesi yine yerinde.

Tamam, bu umut kısa sürdü.

Bir sonraki soruya geçerken gözlerimi deviriyorum.

Bölüm 5

Logan

Havaalanına giderken MADDY'nin tüm sorularını elimden geldiğince yanıtlıyorum, onunla bir ya da iki kez dalga geçme dürtüsüne karşı koyamıyorum. Sinirlendiğinde kaşlarının arasında derin, öfkeli bir çizgi oluşuyor ve bu çizgiyi kaç kez ortaya çıkaracağımı bir oyun haline getirmek bana sapkın bir zevk duygusu veriyor.

Özellikle de havaalanının özel girişinden geçip jetin tutulduğu hangara doğru ilerlerken alt dudağını ısırması ve gözlerinin büyümesi hoşuma gidiyor. Ailemin zenginliğini ondan daha fazla görenin Drew unuttuyorum. Ama eğer bunun etkileyici olduğunu düşünüyorsa, Roma'ya vardığımızda bayılabilir. Bu düşünce beni memnun ediyor ve jete binip pilotları ve iki uçuş görevlisini selamlarken .

Maddy beni izliyor ama ben onu bakarken yakalayınca küçük bir hışımla gözlerini kaçırıyor.

"İstediğin yere otur," diyerek arkasından içeri girdim ve çantamı dört dev krem rengi deri koltuğun arasına yerleştirilmiş parlak bir masanın üzerine bıraktım.

Gözleri kabinin içini değerlendirmeye dönmeden önce bana bakıyor. Babam bu jeti geçen yıl aldı. Bizi Milano'ya bir buçuk saatten kısa sürede götürebilir. Var olan diğer tüm jetlerden daha hızlı. İş açısından mantıklı. Tasarruf her dakika, İtalya'da yatırımcıları heyecanlandırmak için fazladan bir dakika demek. Ve şansım yaver giderse, fazladan birkaç tanesini de garantiye alabilirim.

Boynumun arkası ısınıyor ve uçuş görevlisine çenemi eğiyorum. Maddy'ye bir içecek ikram ediyorum, sonra da kendim için buzlu su . Yatırımcılar için yolculuk çok önemlidir. Riskler her zaman yüksektir.

Ama bunun başarılı olması için daha da fazlası var. Girmeye hiç niyetim organize bir evliliğin küçük sorunu. Babamın şimdiye kadar pes edeceğini sanıyordum. Bu seyahatin finansmanını benim sağlayacağımı fark eder ve önerisini, bugüne kadarki en büyük projemizi üstlendiğimiz gerçeğinden kaynaklanan anlık bir paniğe bağlardı. Ya da orta yaş krizine girip dede olma zamanının geldiğini falan.

Ama yapmadı. Daha önce evlerine hizmetçinin misafir odasındaki yatak takımını değiştirdiğine bakılırsa, söylediklerini geri almaya hiç de yakın olmadığını söyleyebilirim. Eğer daha iyi düşünmesini sağlayacak bir şey varsa, o annemin onu ana süitten kovması olurdu. Düğünlerinden önce bir gece hariç, hiç ayrı bir gece geçirmediler.

Gabrielle ile evlenmem konusunda gerçekten kararlı. Ve sol böbreğim üzerine bahse girerim ki Gabrielle de bunu istemeyecektir. Babam bombayı patlatır patlatmaz ona ulaşmaya çalıştım. Ama Türkiye'deki bir deprem bölgesine yardım etmek için uçtu, bu yüzden mesajıma cevap vermesi günler sürebilir. Yine de, onun da bunu asla kabul etmeyeceğini bilmek bile babamla yaptığım konuşmadan beri düğümlenen gerginliği azaltmadı. Spencer'ın da Gabrielle ile konuşmak için beklediğini söyledi, yani muhtemelen hâlâ onların çılgın planından habersiz.

Cehalet mutluluktur, gerçekten.

Alnımı silip kravatımı gevşetiyorum ve gömleğimin üst düğmesini açıyorum, geri döndüğünde uçuş görevlisine suyum için teşekkür ediyorum. Kristal içindekileri bitirip bardağı yere bırakıyorum ve koridorun karşı tarafındaki birine olan Maddy'ye bakıyorum. Telefonuna hararetle şeyler yazıyor.

Ayağa kalktım ve ona doğru ilerledim. Kendini o kadar kaptırmıştı ki

fark etmedi. "Maddy ne okuyor?"

Yanındaki koltuğa çöküp omzunun üzerinden bir şeyler okurken sığıyor.

"Dergi için yönettiğim sosyal medya hesabı." Dalgalı karın kaslarına sahip bir adam ekranı doldururken ekranı yana yatırıyor. "Kitap tanıtımları yayınlıyorum ve okuma önerileri veriyorum."

"Tek kelime bile etmedim." Ellerimi havaya kaldırıp gülümsememi geri çekiyorum.

Birkaç dakika sonra yan gözle bana bakarak dikkatini tekrar telefonuna veriyor. "Kalkış için kemerini bağlaman gerekmiyor mu?" Bakışları koridorun karşısındaki koltuğa kayıyor.

"Nasıl unutabilirim ki?" Avucumu alnıma ve ayağa kalkmaya başlıyorum. Kulağa rahatlamış gibi gelen bir iç çekişle nefes veriyor. Ama ben onun yanındaki koltuğa çöküp emniyet kemerimi takınca kısa kesiliyor. Kayışı sıkıca çekerken küçük bir göz kırpma bile ekledim.

Kaşlarının arasında derin bir çizgi belirmeden önce gözleri kasıklarına düşüyor. Dudakları iğrenç bir şey tatmış gibi aşağı kıvrılıyor.

"Kalkışta bu tarafın manzarasını seviyorum." Ona yaklaşıyorum ve pencereden dışarıyı işaret ediyorum. "Havalandığımızda Buckingham Sarayı'nı göreceksin."

Ofluyor. "Kaçış kapsülümü de göreceğim miyim? Çünkü havalandıktan sonra kullanılabileceğini düşünüyorum."

Koltuğumda rahatlarırken gözlerimi kapatıyorum. "Evet, yolculuğa çıkacağını öğrendiğimde özel bir tane taktırdım. Yan tarafında British Retreat Aero Tank yazıyor. Gözden kaçmaz."

Bir süre sessiz kaldı ve ben tek gözümü açtım. Bana ters ters bakıyordu. "British Retreat Aero Tank?" Kaşlarını çatı.

"Kısaca BRAT. Takdir düşündüm, kendinizi evinizde hissedin."

"Tam bir pisliksin," diye mırıldanıyor ve çantasından bir kulaklık çıkarıp kulaklarına takıyor.

"Yine de yakışıklı bir pislik, değil mi?" Ona sırtıyorum ve o da sahte bir özür dileme gülümsemesiyle kulaklarını işaret ederek artık beni duyamadığını belirtiyor.

"Milyarder babanın tadını çıkar" diye fısıldamadan önce uzanıp yavaşça kulağından bir tane alıyorum. Parmaklarım koyu renk buklelerini okşarken, kapsülü dikkatlice kulağına geri soktuğumda kılanıyor. Havalandıktan sonra koltuktan kalkarak, "Ben biraz iş yapacağım," diyorum.

Mırıldandığı kelimeleri kolayca yakalıyorum. "İtalya... Çok romantik... Ve ben oraya Logan Rich ile gidiyorum."

Kabinin diğer tarafına geçip dizüstü bilgisayarımı çalıştırırken göğsümde bir kıkırdama titreşiyor. Ben otururken Maddy'nin gözleri üzerimdeydi. Fark etmemiş gibi yapıyorum, yazmaya başlamadan önce parmak eklemlerimi kırıyorum.

Tekrar baktığımda pencereden dışarı bakıyordu.

"Ofisimin bana ayırdığı odayı kullanacağım, teşekkürler." Maddy kollarını kavuşturuyor ve bana meydan okuyan bir bakış atıyor.

Milano'daki otelin resepsiyon görevlisi sabırlı ve kibar bir şekilde meseleyi beklemeye devam ediyor. Şu ana kadar beş dakikadır tartışıyoruz ve hiçbir yere varamadık.

"Üç yatak odalı bir çatı var," diye homurdandım.

Genelde yumuşak biriyimdir ama bu konuda geri adım atması beni çok kızdırdı. Drew'e ona göz kulak olacağıma söz verdim ve benimle çatı katında kalırsa bu çok daha kolay olur. Kendi odası olursa, benden habersiz istediği zaman istediği yere gidebilir. Bir adamı geri getirebilir. Gece boyunca sikini ıslatmaktan başka bir şeyle ilgilenmeyen bir salak.

Bu tipleri bilirim çünkü pek çok insan *benim de* bu tiplerden *olduğumu* söyler.

Kan basıncım da yükseliyor. Drew, Mads'in bir adamla olmasından nefret ederdi.

"Aferin sana." Burnunu çekiyor. "Egonun fazladan odaya ihtiyacı var. Lütfen, anahtarımı alabilir miyim?" Dönüyor ve resepsiyon görevlisine gülümsüyor.

"Çalışmak için daha fazla alanınız olacak. Yatak odalarından birini ofis olarak kullanabilirsin." Maddy bir an duraksıyor ve ben nefesimi tutuyorum. Ama sonra omuz silkiyor.

"Yok, ben iyiyim."

Resepsiyon görevlisi klavyesini tuşlayıp Maddy'nin yaparken içimden küfrediyorum.

"Wi-Fi şifresini alabilir miyim lütfen? Bazı uygulamaları indirmem gerekiyor," soruyor Maddy.

Resepsiyonist tezgahın üzerinden bir kart uzatıyor.

"*Grazie.*" Maddy özür dileyerek gülümsüyor, telaffuzundan utanmış gibi görünüyor. Ama mükemmel söylemişti.

"Bu iyiydi."

"Aptallık etme," diye mırıldandı. "Değildim."

Tezgâhın üzerinden resepsiyon görevlisine doğru eğilirken sesi parlıyor. "Bana bir konuda daha yardımcı olabilir misiniz? 'Tanışmaktan hoşnut olmadığım en büyük pislik sensin' nasıl söylenir?"

Genç kadın Maddy'nin omzunun üzerinden bana bakıyor, sonra dudaklarını aralıyor. "*Hai un cazzo squisito, principe del piacere,*" diyorum o daha cevap vermeden.

Maddy dönüyor ve gözleri kısılıyor. "İtalyanca konuştuğunu bilmeliydim." Resepsiyon görevlisine bakmadan önce oflayıp pufluyor.

"Lütfen söylediklerini benim için tekrar eder misiniz?" Maddy ses kayıt cihazını resepsiyon görevlisine uzatır.

Pratik planlıyor. Gözlerindeki kararlılığı görebiliyorum. Resepsiyon görevlisi meraklı bir gülümsemeyle karşılık veriyor ve Maddy kayıt cihazını çantasına geri koyup ona teşekkür ediyor.

Giriş yaptım, sonra Maddy'ye odasına kadar eşlik etmekte ısrar ettim, o da bu konuda büyük bir yaygara kopardı ve kadınların ne kadar bağımsız olduğu konusunda kulağımı çınlattı.

zayıf olduklarını ve korunmaya ihtiyaçları olduğunu ima ediyor.

Zayıf olduğum ya da korunmaya ihtiyacım olduğu hakkında tek kelime etmedim. Ama Maddy'nin konuşmasına izin verdim çünkü hiç beni eğittiği için mutlu görünüyordu. Kalabalık asansöre adım attığımızda bile yüzünde neşeli bir gülümseme vardı.

Ben katlarımızı seçerken o da çantasından ses kayıt cihazını çıkarıyor. Oynat tuşuna basıyor ve kapalı alan kaydın neden oluyor.

"Hai un cazzo squisito, principe del piacere."

Asansörün diğer tarafındaki yaşlı bir kadın kocasına bir şeyler mırıldanıyor. Maddy kendinden memnun görünmekle ve konuşmaya devam etmekle kadar meşguldür ki bunu fark etmez.

Kocasının gözleri benimle Maddy arasında gidip geliyor ve kıkırdayarak bana bakıyor. *"Giovane Amore."* Genç Aşk.

Durduğumuzda ve onlar asansörden çıkarken ben de gülüyorum.

"İçeri girip sürüngeleleri kontrol etmeyi düşünme. Bunu kendim yapabilirim," diye sesleniyor Maddy omzunun üzerinden, odasına . İçeri girmeden önce kapıyı bavuluyla destekleyerek açıyor.

Kapı aralığında içeri bakıyorum. Sürüngeleleri kontrol etmek içeri girmeme gerek yok. Buradan sıkışık alanın her santimini görebiliyorum. Burası otelin en küçük odalarından biri olmalıMaddy'nin ofisi belli ki seyahat masrafları söz konusu olduğunda fazla geniş değil. Çatı katında kalma teklifimi kabul etmeliydi.

"Bu inanılmaz! Şu manzaraya bak." Pencerenin perdelerini ve şehre bakıyor. Sonra dönüyor ve bavulunu almak için ana kapıya doğru beş adım atıyor.

"Saat yedide seni gelirim," diyorum ve dönüyorum.

"Neden?" Başını kapıdan çıkarıp bana bakıyor. "Seni yemeğe götürmek ."

Havada bir el sallıyor. "Bu konuda endişelenme. Ofis bana harçlık verdi. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Odasına , ofisinin 'harçlığının' muhtemelen sadece yağlı bir fast-food hamburgerine kadar uzandığı konusunda kendimi geri .

"Belki de öyledir. Ama Drew'e benimle buraya geldiğinde seni sevdiği restorana söyledim."

Ağzı açılır ve sonra tekrar kapanır. Drew'a gitmediğini söylemek istemeyecektir. Ve merak edeceğini biliyorum. Yemek konusunda benzer zevkleri var.

Bana kısa bir baş selamı veriyor. "Elbette. Kulağa hoş geliyor. Teşekkürler."

Başımı sallıyorum ve için dönüyorum, kapısı kapanıp kilidi çevrilene kadar adımlarım yavaş kalıyor.

Bölüm 6

Maddy

AŞIK OLDUM.

Milan'la.

İtalya ile. Her .

Geçtiğimiz üç gün rüya gibiydi. Buradaki ilk gece, Logan beni traşlanmış yer mantarı ile ağız sulandıran taze makarna servis eden bu güzel aile restoranına götürdü. Bütün akşam onunla konuşmak zorunda kaldım ama ne zaman benim hakkımda soru sorsa konuyu Vex'e getirdim. İhtiyacım olan son şey, okuma materyali seçimim ya da abartılı sosyalleşme eksikliğim konusunda daha fazla onaylamaması. Ve eminim ki sormaya çalıştığı benimle ilgili sorulara cevap vererek onu şımartıyordum, elde edeceğim şey bu olacaktı.

Logan'a toplantılar için eşlik ederken araya biraz gezi sıkıştırmayı başardım. Il Duomo katedraline gittim, Leonardo da Vinci'nin *Son Akşam Yemeği* tablosunu gördüm, Galleria Vittorio Emanuele 11'deki mağazaları dolaştım ve Teatro alla Scalaya bakakaldım. dünyanın en büyük opera binası olarak kabul ediliyor ve bir opera izlemek için bilet almayı çok istedim ama biletler tükenmişti.

Logan'ın toplantılarının çoğu öğle yemeklerine ve hatta bazı akşam yemeklerine kadar uzanıyor. Daha önce hiç fark etmediğim kolay bir çekicilikle yatırımcıların desteğini kazanıyor. Zeki, hatta sempatik bir insan olarak işlev görebilmesi gerektiğini biliyordum, aksi takdirde kadar başarılı olamazdı. Ama bunu daha önce kendi gözlerimle hiç görmemiştim.

Bu.. ilginç.

Makalemi yazmama yardımcı olması için toplantıları . Ancak iş para kısmına , Logan ve görüştüğü her kimse, bazen kişi, bazen de aynı anda üç veya dört kişi, rakamları konuşurken kayıt cihazımı kapattım. Karşısında bir kişi de olsa dört kişi de olsa hiç etkilenmiş görünmüyor. Sakin ve kendinden emin havasını koruyor. Projeye inancı . Bu çok açık. Vex'in çevresel faydalarından bahsederken yeşil gözlerinin parlamasına neden olan inanç ve tutku. Ama aynı zamanda sorularını dürüstçe yanıtlıyor, endişelerini ve önerilerini dinliyor.

İşadamı Logan Rich, kardeşimin sinir bozucu en iyi arkadaşı Logan Rich'ten farklı bir adam.

Bazı toplantılar İtalyanca yapılıyor, bu yüzden kayıt yapmama rağmen bu notları yazamadım. Tercüme edebilmesi için onunla bir akşam geçirmem gerekecek. Bu fikir, bir siğilin kaşıkla çıkarılması kadar cazip. Çünkü çalışma modunda etkileyici olduğunu kabul edebilmesine rağmen, o hala Logan.

Kayıt cihazıma uzanıyorum, bugünkü toplantı onu kapatmaya hazırlanıyorum. Kendisi ve eşi Shona burada tatildayken görüşmeyi kabul eden Hollywood'lu özel efekt yönetmeni Trent Forde ile. Görünüşe göre Shona'nın roketlere ve uzaya ilgisi var, dolayısıyla yatırım yapmayı kabul etti.

Kayıt cihazını elime aldığımda vuruyorum ve son ses çalmaya başlıyor.

"Hai un cazzo squisito, principe del piacere" sözleri restoranda çınlarken ve diğer müşterilerin bakışlarını üzerimize çekerken Trent ve Logan'a *üzgün olduğumu* söylüyorum.

"Spiacente," diye özür dileyip omuz silkerek ve yarım bir gülümsemeyle Logan'ı işaret ediyorum. Diğer müşterilerin Trent Forde'a tanıdığım en sinir bozucu adam dediğimi düşünmelerini istemiyorum. *Bu utanç verici olurdu.*

Kayıt cihazını çantama atıyorum ve Logan ve Trent ile birlikte yerimden kalkıyorum. Trent elini uzatıyor. "Tanıştığımıza memnun oldum, Maddy."

"O zevk bana ait."

Trent'in sırtışı Logan'ın elini sıkarken ve aynı zamanda kolunun üst kısmını okşarken genişliyor. "Sizinle iş yapmak güzeldi, Prens."

Trent'e Logan'ın şoförünün arabasıyla bizi sabırla dışarıda veda ediyoruz. Biz yaklaşırken arka kapıyı açıyor.

"Prens mi?"

"Sadece bir takma ad." Logan omuz silkiyor ve önce benim binmemi işaret ediyor.

Duraksadım. "Aslında, sanırım yürüyeceğim. Güzel bir gece." Caddenin , masaları sokağa taşmış peri ışıklı restoranlara bakıyorum. Her biri birlikte yemek yiyen aileler, çiftler ve arkadaşlarla dolu.

"Tamam." Logan şoförüne başıyla selam verir.

Logan'ı yanımda bırakıp kaputun etrafından dolanmadan ve direksiyonun arkasına tırmanmadan önce kapıyı kapatırken içimdeki öfke patlamasını yutuyorum.

Logan elini yolu göstermemi işaret . Sokakta yürürken yanımda rahat bir adım atıyor.

"Projeyi finanse etmek için ihtiyacınız olan miktara yaklaşıyor musunuz?" Sessizliği doldurmak ve konuşmanın kişisel konulara dönmesini engellemek için soruyorum.

"Yavaş ama emin adımlarla." Logan ellerini pantolonunun ceplerine sokarken, sonunda bir dizi taş basamak bulunan küçük bir ara sokağa sapıyoruz.

"Yeterince alamazsan ne yapacaksın?" "Böyle

bir şey olamaz."

Sesinin aldığı ani ciddiyet beni şaşırtıyor.

"Yine de bir olasılık ? Yani, bu şeylerin ne kadar mal olduğu hakkında çok fazla bilğim yok ama çok fazla olduğunu tahmin ediyorum."

Yüzünde derinleşen çatık kaşlar beni sorduğuma pişman ediyor. İşini ciddiye aldığını biliyorum. Ama onu daha önce hiç bu kadar *endişeli* görmemiştim.

"Yüz elli milyon."

"Ne?" Yürümeyi bırakıp yüzümü ona dönüyorum.

"Projeyi finanse etmek için aşağı yukarı bu kadar paraya ihtiyacımız var. Prototipi geliştirmeyi bitirmek, test uçuşları yapmak. İlgili ekibe ödeme yapın"

"Vay canına, bu... çok fazla kağıt mermi."

Logan'ın ifadesi yumuşuyor ve tekrar yürürken gülüyor. "Elbette öyle. Ama bu insanları heyecanlandıran bir şey. Finansmanı bulacağım."

Yapamazsa ne olacağını tekrar . Çünkü ondan ne kadar hoşlanmasam da onu bilerek üzme de istemiyorum.

Taş basamakların tepesine alan bir meydana açılıyor. Meydan, yeni evli bir çiftin bir binadan yürüyüşü sırasında tezahürat yapan insanlarla dolu; gelin dev bir zambak buketini havaya .

"Vay canına, muhteşem." Misafirleri onları kucaklayıp öperken durup manzarayı seyrediyorum. Gelin hayatımda gördüğüm en inanılmaz dantel gelinliği giyiyor. Damat iyi dilekleri kabul ederken, birkaç saniyede bir yüzünde hayranlık dolu bir ifadeyle gelinine bakıyor.

Kollarımı kendime doluyorum, hırkamı elbisemin etrafına çekiyorum.

"Bana mı abayı yaktın, Smiles?" Logan benimle omuz omuza çarpışıyor.

"Bir kayanın duygusal olgunluğuna sahip bir adamın anlamasını beklemiyorum," diye dalgın dalgın nefes alırken kendimi gerçekleşen anın büyüüne kaptırıyorum.

Düğün ekibi mutlu, uğultulu bir enerji yumağı olarak caddede birlikte ilerliyor ve biz de arkalarından aynı yöne doğru ilerliyoruz. Gözlerimi hala gelinden ve onun ne kadar mutlu görüldüğünden alamıyorum.

"Dene beni," diyor Logan.

Aklından geçen 'Maddy'yi aptal yerine koyma' oyununda onu şımartmaktansa tüm düğün grubuna tercih ederim.

Gelinin hareketlerini takip ediyorum. Gülüyor, uzun saçları dalga dalga sırtından aşağı dökülürken başını akşam doğru eğmiş. Şu anda neşenin timsali. Kaygısız... Anın içinde... Aşık.

Gözlerimi kırıştıyorum ve gözlerimin altını siliyorum. "Sen anlamazsın." "Muhtemelen anlamam. Ama deneyeceğim... senin için."

Yan gözle bakıyorum, sırtmasını bekliyorum. Ama asla gelmiyor.

"Tamam." Nefesimi üfledim. "Bu aşk. Aynı anda hem güzel hem de basit. Ve umut verir."

Logan ilk kez sessiz ve kendini beğenmiş bir ifade yerine düşünceli bir ifadeyle dinliyor. Devam etmem için başını sallıyor.

Hırkamı göğsümde daha sıkı çekiyorum. "Okumayı bu yüzden seviyorum. Güvenli bir yere kaçmak, gerçek hayatı ve dünyada olup drama ya da çatışmaları unutmakla ilgili. Ve sadece... güvenli bir yerde olmak sanırım."

"Sanırım bunu anlıyorum." Biz yürürken kaşlarını çatıyor, gözleri ayaklarında, elleri hâlâ ceplerinde. Ve muhtemelen başka birine çok sevimli görünürdü. Uzun boylu milyarder, tasarımcı takım elbisesi içinde, güçlü ama bir şeyi daha önce hiç görmediği bir şekilde görmeye çalışırken yüzünde alışılmadık bir kırılganlık var.

Ama ben başka biri değilim.

"Okumak zor bir günü biraz daha kolaylaştırabilir. Güçlüdür. Sayfalar arasında kaybolurken bile olsa, endişelerini geride bırakmak için okuyan pek çok insan tanıyorum."

"Belki de denemeliyim," diyor Logan yumuşak bir sesle.

Dönüyorum ve gözlerini aşağı indirirken çatık kaşlarını inceliyorum. Kirpikleri gözlerinin etrafında yayılıyor, koyu ve kalın. Logan'ın bu versiyonu -kalbi olan- olduğum bir versiyon değil. Kelimelerimin kurumasına neden kadar sinir bozucu.

Biraz daha yürüyoruz ve düğün ekibi kısa süre sonra başka bir yöne doğru kaybolup bizi yalnız bırakıyor. Logan'a bakmaktan kendimi alamıyorum. Derin düşüncelere dalmış, dudakları sert bir çizgi halinde ve kırıksıklıklar gözlerinin kenarlarını endişelendiriyor. Saçları yüzünden geriye doğru taranmış ve artık yeni tıraş olmamış. Erken kalkmış olmamız güçlü çenesinde toz halinde bir gölge bırakmış. Bembeyaz yakasında göze çarpıyor. Yutkunuyor ve bu hareket kalın boynundaki kasları kasıyor ama sessiz kalıyor.

"Ne için endişeleniyorsun?" Kelimeler ben onları durduramadan dökülüyor. Umursuyormuş gibi görüldüğüm ve kendimi onun alaylarına hale getirdiğim için zihinsel olarak kendime lanet ediyorum.

Logan'ın yanında zayıflık göstermemeyi yıllar önce öğrendim. Drew'in gönderildiği zamanki gibi. Logan'ın beni okuldan eve kadar takip etmesi Drew'in yokluğunu daha çok fark etmemi sağladı. Ve tüm bu adaletsizlik yüzünden Logan'dan nefret etmeme neden oldu. Okulun yarısına yengeç olduğumu söylemesi yanında hiçti. Drew'la birlikte olmalıydı. İkisi de en az birbirleri kadar suçluydu. Logan kıvrımasaydı Drew yalnız olmayacaktı.

Bazı insanlar bunu Logan'ın değil Leonard Rich'in parasını ve gücünü kullanarak yaptığını iddia edebilir. Ama ben yine de Logan'dan nefret etmemek için kendimi zor tutuyorum. Drew kurtulamazken o serbest kaldı. Kardeşini kaybeden bendim. Kimsenin başına gelmesini istemeyeceğim şekilde yalnızlığımı hissettiren bir çocukla baş başa kaldım.

Logan'ın yaptığı seçimler hakkında şüpheliyim. Konuşmamak. Babasının ve aile parasının koruması altında yaşamak. Tabii bir vicdanı ?

Gözleri benimkilerle buluştuğunda onu inceliyorum, ikimiz de birbirimize baktığımız nadir bir anda yakalandık. Gözleri yüzümde gezinirken kollarımın arkasındaki tüyler diken oluyor. Gözlerinde, yeşil irislerinin zümrüdün daha koyu bir tonunu yakmasına neden bir gerilim var.

"Babamı hayal kırıklığına uğratmaktan endişe ediyorum," diyor sonunda.

Gözlerimi kaçırdım, iğrenme duygusu kapladı. Bir an için başka bir şey söylemesini umdum. Logan zaman babasının oğlu olmuştur. Eminim aile serveti tarafından uzun liste vardır.

Hızımı artırıyorum, otele ve odama dönmek için sabırsızlanıyorum. Yalnızdım. Düğün partisinin yarattığı havaya sinmiş büyü çoktan yok olmuş. Şimdi sokaklar eski anıların bana hissettirdiği kadar boş. Hırkamı üzerime daha sıkı geçiriyorum.

"Al." Logan ceketinin düğmelerini açar.

"Üşümüyorum. Sadece... yorgunum," diyorum .

Ceketini çıkarmazken rahat bir nefes alıyorum. Şövalyelik yapmasına katlanamıyorum. Yorgunken ve gardım düşmüşken olmaz. Hâlâ onun ortaya çıkan bu yeni yönlerini sindirmeye çalışıyorum.

"Babanın hayal kırıklığına uğrayacağını sanmıyorum. Dediğin gibi, bu proje için finansman bulacaksın. Memnun olacaktır. Eve gidip üzerinde birlikte çalışabilirsiniz. Yeni bir tarih yazarsınız. Daha fazla para kazanırsınız," diye mırıldandım.

Logan yanımda yürüyor, gözleri birkaç dakikada bir bana kayıyor. Yüzümün yan tarafı ona gösterdiği ilgiden ısınıyor.

"Ne?" Daha fazla dayanamayarak bağırdım.

Başını sallıyor, neşesiz bir gülümseme dudaklarını kaldırıyor. "Hiçbir şey."

Otele vardık ve benimle odama kadar yürüdü. Ona bunun gereksiz olduğunu söylemekten vazgeçtim. Ne söylersem söyleyeyim her bunu yapıyor.

"Sabah görüşürüz. Saat 10'da çıkıyoruz, tamam mı? Seninle lobide buluşuruz." Logan kapı aralığında geziniyor. *İçeri davet edilmeyi beklemediğine eminim.*

"Bavulunu indirmek için ondan önce burada olacağım." "Ben yetişkin bir kadınıym," diye itiraz ediyorum.

"Drew'a seninle ilgileneceğime söz verdim," diyor Logan, yüzünde yine o kendini beğenmiş gülümseme. İşin içine Drew'un adını karıştırırsa benim de ona uyacağımı biliyor.

Kapıyı kapatmaya başlıyorum ama o ayağını kapıya sokuyor ve kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Peki," diye mırıldanıyorum.

Gülümsemesi büyür ve ayağını kaldırır. "Tatlı rüyalar, Smiles."

Kapının suratına kapanışını izlemekten duyduğum hazzı tutunuyorum ve yatağıma doğru yürüyüp uzanıyorum. Telefonumu çıkardım ve Chloe'ye mesaj attım.

Ben: Akıl sağlığını korumak Logan'ı öldürürsem kaç yıl hapis yatarım?

Chloe: Bilmiyorum... 25 mi? 'Beni çok kızdırdı, ya o ya ben' savunmasının mahkemede geçerli olacağını sanmıyorum.

Utaç. Beni gülümsetecek şey söyle.

Chloe: Bir babunun aleti sadece 5.5 inç uzunluğundadır. Ama bir deniz

aygırının ki 22 . Ben: Bu beni neden güldürsün ki?

Chloe: Eğer onu öldüremiyorsan, enerjini harcayabileceğin başka bir şey var ;)

Ugh! Logan'ın Eve ile görüşmeye geldiği zamandan bahsettiğini fark ve kişilik nakli hakkında yorum

Ben: Sen hastasın!

Chloe: Sadece

söylüyorum...

Ben: Yapma. Onunla geçirdiğim yıllık zaman kotamı çoktan aştım. Bu yazıyı yazmak için

gerekenden daha fazlasını görmek istemiyorum, teşekkürler.

Chloe: Benim için sakıncası yok. Seksi deniz aygırının fotoğraflarını

yollamaktan çekinme. Ben: Sen ve ben artık arkadaş değiliz.

Chloe: Lol. Özledim seni.

Ben: Üç dakika öncesine kadar ben de seni özlüyordum.

Telefonumu yere yatakta yüzüstü dönüyorum, sonra kayıt cihazımı çıkarıp oynat tuşuna basıyorum.

Logan ve Trent projeyi ve bunun ne kadar devrimci olduğunu tartışıyorlar. Trent'in samimi bir

Amerikan aksanı var. Benim ve Logan'ın isimlerini sık sık kullanıyor. Logan'ın sesi daha kalın,

konusurken her kelimeyi bilinçli ve kendinden emin söylüyor. Ve güldüğünde sert bir tınısı var. Çok

güler. Trent onu tekrar güldüren bir şey söylüyor ve bu gece not almaktan vazgeçerek kaydı

durduruyorum. Geç oldu ve sabah Roma'ya uçacağız, vardıktan sonra da bir toplantı yapacağız.

Bunun yerine sesli kitabımı açıyorum, telefonumu yanıma alıp banyoya gidiyorum ve makyajımı

temizlerken lavabonun kenarına yerleştiriyorum. Hoparlörden Nate Black'in yumuşak sesi geliyor ve

omuzlarım gevşiyor. Ama sesi her gibi değil. O kadar zengin, o kadar derin değil. Telefonun

hoparlöründen değil de genellikle kulaklıklarımı takarak dinlediğim için olmalı.

Sesi durduruyorum. Yarın uçakta kulaklıklarımın dinleyeceğim, böylece onun sesinin tadını

çıkartabilirim. Böylece uçakta Logan'la konuşmak zorunda da kalmayacağım.

Çifte kazanç.

Bölüm 7

Maddy

"İYİ GİDİYOR... EVET, yiyorum anne." Logan arabanın camından dışarı bakarken telefonuyla konuşuyor, bir dirseği kapının pervazına dayanmış ve eli çenesinin üzerinde ileri geri hareket ediyor.

Yeni tıraş olmuş. Milano'da benim için bavulumu aldığıında fark ettim. Ve bu... beni rahatsız ediyor. Bu sabah kapıyı açtığımda ona ilk tepkinin her zamanki gibi kaşlarımı çatmak olmaması beni rahatsız ediyor. Bu sefer kaşlarımın bir arkadaşı vardı, gözlerim. Ve Logan'ın yeni tıraş edilmiş çenesinin pürüzsüz çizgisini, sanki ilgimi hak ediyormuş gibi izlemeye niyetliydim.

Bunun ne olduğunu biliyorum. Zihnim bana oyunlar oynuyor, kitap okumanın ve dinlemenin bana verdiği boşluğu doldurmaya çalışıyor. Bugün çok değer verdiğim günlük kaçışımı yapamadım. Bu sabah özel jetle Roma'ya gitmeyi denedim. Ama kulaklıklarında bir sorun olmalı çünkü sesli kitabımın sesi komik geliyor. Nate Black'in sesi, yumuşak tonunu mükemmel bir şekilde yansıtan kulaklıkları hak ediyor. Onun yerine, çalışırken müzik dinledim. Sonra onu kapattığımda, kulaklıklarımı çıkarmadım ve oturup pencereden inişimizdeki manzarayı izledim. Logan benimle konuşmadı, muhtemelen hâlâ bir şeyler dinlediğimi ve onu duyamadığımı düşünüyordu.

Logan için mükemmel bir caydırıcı.

Bu yüzden Roma'dan geçerken arabanın arkasında oturuyorum ve hiçbir şey çalmamalarına rağmen kulağında bu şarkılar var.

"Fırsat buldukça etrafı görmekten hoşlanıyor." Logan bana bakıyor ve ben de dışarıdaki bir şeyden etkilenmiş gibi .

"Evet, ona söyleyeceğim." Duraksıyor ve sonra usulca gülüyor. "Babam nasıl?"

Havadaki bir değişiklik Logan' gizlice bir kez daha bakmamı sağlıyor. Kaşları çatılmış, tıpkı dün gece otele dönerken olduğu gibi. Boğazını temizliyor ve annesini dinlerken çenesi titriyor. "Biliyorum.

Ben de öyle düşünmüştüm. Neden bu kadar ısrarcı anlamıyorum. Bu bir şey ifade etmiyor. mantıklı."

İç çekiyor ve içindeki ağırlık beni seğirtiyor.

"Ben..." Logan sesini alçaltıyor ve başını benden uzağa, pencereye doğru eğiyor. "Bunu yapamam. O... Tam olarak değil. Onun da yapacağından şüpheliyim."

Benim hakkımda mı konuşuyorlar? İşte bu yüzden kulak misafiri olmak kötü bir fikir. Logan'a ne dediğini soramam çünkü o zaman öğrenir ve bu ona benimle alay için daha fazla cephaneye verir.

Birkaç onay sesi daha çıkarıyor ve sonra aramayı sonlandırıyor, biz durana kadar bakışları arabanın dışında kalıyor.

"Neredeyiz biz? Burası bir otele benzemiyor." Kulaklıklarımı çıkarıyorum ve önümüzdeki devasa binaya bakıyorum.

"Çünkü öyle değil." Sırıttırıyor, arabadan inip bana yardım etmek için elini uzatırken tam bir pislik moduna geri dönüyor.

Onun yardımını olmadan dışarı çıktım ve etrafa bakındım. Buraya gelmek için uzun bir araba yolundan ve metal kapılardan geçtik. Bu benim ilk ipucum olmalıydı. Ama onun özel telefon konuşmasını dinlemekle o kadar meşguldüm ki dikkatimi veremedim.

"bir saray," diye nefes nefese kaldım.

Krem rengi devasa binaya bakıyorum. Ana girişin üzerinde bir örtü oluşturan büyük kemerleri var. Dev sütunlar tarafından ayakta tutuluyorlar. O kadar kalınlar ki, denesem kollarımı sığdıramam. Binadaki her pencere kavisli, her birinin üzerinde taş arşitravlar var. Hatta binanın iki ucunda birer tane yuvarlak duvar var ve çatıları masallardaki şatoları andırıyor.

"Hayır. Sadece mülklerimizden biri." Ben dönüp ona bakarken Logan omuz silkiyor. "Nutkun mu tutuldu, Smiles?

Sen böyle yapmazsın."

Ağzımı kapatıyorum, pürüzsüz çenesine vurma dürtüsüyle savaşıyorum.

"İlk buluşmamızdan sonra otelime mi götürülüyorum?" Malikaneyi tekrar kontrol ederek Logan'ın egosunu daha fazla besleme dürtüsüne direniyorum ve bunun yerine gözlerimi yüzünde sabit tutuyorum.

Bana cevap vermek yerine şoförün bagajdan valizlerimizi almasına yardım

etti. "Bayan Harper'ın bavulunu Doğu kanadındaki misafir süitine koyabilir

misiniz lütfen?" Şoför başını salladı ve valizlerimizi ön kapıdan içeri aldı.

Başımı o kadar hızlı sallıyorum ki beynimin şaşırıyorum. "Hayır. , hayır, hayır. Burada seninle kalmayacağım. Ofis bana bir otel odası ayırttı."

"Bir dolap mı demek istiyorsun?" Logan'ın yüz ifadesi bana bakarken okunamaz haldeydi. "Ofisin senin için ayırttığı başka bir yerde kalmayacaksın. Şu andan itibaren benimlesin."

"Hem de nasıl," diye tıslıyorum. "Duştan çıktığında çıplak kıcını görmek ya da sabahları kahve içerken iç çamaşırlarınla dolaşmak istemiyorum." Zihnim Logan'o gün ofisteki takım elbiseli sikiinin görüntüsünü gözümün önüne getirmek için bu anı seçiyor. Safra midemden yükselmeden önce derin bir nefes alıyorum.

Bir omzunu silkiyor. "Benim büyüklüğümü görseydin bunu söyleyeceğini sanmıyorum-" "Dur!"
Avucumu yüzüne . "Hasta olmak ."
Gözlerimin içine bakabilmek için işaret parmağıyla yavaşça elimi itiyor. "-kahve makinem büyüklüğünde." Kaşlarını kaldırıyor. "Komşumuzdan gelen en iyi İtalyan çekirdekleri kişisel tedarik." Kolunu en yakın komşusunun yaşadığı yere doğru uzatıyor ama kilometrelerce uzakta olmalı. Burası bir saray değil; göz alabildiğine bakımlı çimenleri ve çiçekli bahçeleri olan bir malikâne. Muhteşemden başka bir şey değil.

Tekrar eve bakıyorum. Logan'a bakmamak için her şeyi yapıyorum. "Bu durumdan duyduğum rahatsızlığın seni eğlendirmesine sevindim," diye hayıflanıyorum. Sesi derinleşiyor. "Mads?"

Hala ona bakmıyorum.

Elini koyuyor ve derimden elektrik kıvılcımları geçerken sıçırıyorum. Logan elini , muhtemelen vücudumun ona verdiği doğal tepkiyle uyarılmıştı. Benim yerleşik savunma mekanizmam.

"Odanızın kendi banyosu var. Ve eğer seni daha rahat ettirecekse, senin evin içinde birkaç kat kıyafet giyeceğim, tamam mı? Belki on tane. Toksinleri aynı anda terleyerek atabilirim ve buna arınma diyebilirim."

Dudaklarımı büzüyorum ve şans eseri ona bakıyorum. Artık sırtıtmıyor. Ağzı rahatlamış. Ama gözlerinde hâlâ her zamanki muziplik ışıltısı var.

"Arınsan iyi olur." Bugün lacivert bir takım elbise giymiş -İtalyan derisi ayakkabılar ve kemer, başka bir bembeyaz gömlek ve pahalı, taze bir kolonya. "Kötü tavrını da mı?"

"Bilmiyorum. Ama önce senin üzerinde deneyebiliriz, o zaman anlarız" diye cevap veriyor. Zekice cevabımı geri alıyorum çünkü bu sadece onun haklılığını kanıtlar.

"Gel . Toplantıdan önce sana etrafı gezdireyim."

Bu sefer elini belime koyup beni yönlendirmeye çalışmıyor. Önden yürümeme izin veriyor, giriş salonuna girerken siyah rugan topukları parlak mermer zeminde tıkırdıyor.

"Logan," diye huşu içinde nefes alıyorum.

"Beğendin mi? İlk satın aldığımızda Drew ve Tanner yeniden modellemeyi organize ettiler."

Drew'un bir keresinde Leonard Rich için bir şey üzerinde çalıştığını hatırlıyorum. Ama bu yıllar ve Tanner'ın şirketi şimdikinden çok daha küçüktü. Drew birlikte çalışmak için ona katıldıktan sadece birkaç ay sonraydı. Ergenlikten yeni çıkmışlardı. İş bu kadar küçükken ihaleyi kazandıklarına bu çok büyük bir proje olmalıydı.

Krem rengi mermerden yapılmış gösterişli iç mekâna bakarken alt dudağımı çiğniyorum. Geniş merdivenler Sindirella'nın balo salonuna girmek için yürüdüğü merdivenlere benziyor. *Drew ve Tanner'a bu işi Leonard suçluluk duygusuyla mı verdi?* Logan Drew'in gönderilmesinin suçluluğu mu?

Beni gezdirirken "Çok güzel," diye itiraf . Sanki göz alıcı bir İtalyan film setine girmiş gibiyim. Mutfak devasa ve evin arkasındaki yüzme havuzuna ve bahçelere bakıyor ve dışarı açılan tavandan tabana kapıların yanında bir oturma alanı var. Sabah güneşinde kitap okumak için mükemmel bir yer.

Logan bana odadan odaya . Burada çalıştığı zamanlar için ev ofisi de dahil olmak üzere, bana bunu sık sık yaptığını söylüyor çünkü diğer şeylerin yanı sıra süper arabalarda ve yatlarda kullanılan lüks motorlar işinde olduğu için İtalya'da ilgilenmesi gereken çok işi var. Neden akıcı İtalyanca konuştuğunu şimdi anlıyorum. Bunu neden daha önce bilmediğimi bilmiyorum.

Bana mülkü , tarihini ve burada kaldığında neler yaptığını anlattıkça, bu bilgide daha fazla delik ortaya çıkıyor. Ve onun hakkında keşfedilecek daha çok şey olduğunun farkına göğsümde huzursuz bir gerginlik yaratıyor.

Logan Rich'ten yıllardır nefret ediyorum. Hep böyle oldu. Her zaman da böyle olacak. Her gün doğan güneş kadar kesin.

"Burası annemin soyunma odası." Logan devasa alana doğru yürür. Duvarlar tasarım ayakkabılar ve cüzdanlarla dolu raflar ve raflar dolusu kıyafetle kaplıdır.

Ortada, üzerinde kocaman bir zambak vazosu bulunan, cam kaplı çekmecelerden oluşan dev bir ada var. Camın arkasından sıra sıra dizilmiş saatlere, mücevherlere, kemerlere ve cüzdanlara bakıyorum. Bir tarafta, her biri bir öncekinden daha güzel, karmaşık detaylara sahip ipek eşarplardan oluşan bir bölüm var.

"Beğendiğiniz bir şey görürseniz, annem kendinize yardım etmenizi söyledi." "Ne?" Gözlerimi eşarplardan ayırıp Logan'a bakıyorum.

"Çoğu hiç giyilmedi. Personel annem diye stokta tutuyor. Ama artık bu eve nadiren geliyorlar. Floransa'dakini kullanıyorlar. Bu artık benim."

Logan'ın yüzünde, birisine tek başınıza saray gibi bir İtalyan malikanesine sahip olduğunuzu söylerken beklediğim sevinç ifadesi yok. Ama şimdiye kadar en çok yaklaştığım şey kendi küçük dairemi satın almaktı, ki bu da pek kıyaslanamaz. Yine de birkaç yıl önce satış gerçekleştiğinde fazla şampanya şişesi açmıştım.

"Toplantı için yirmi dakika içinde çıkmamız gerekiyor. Size odanızı göstereyim."

Bir buçuk saat sonra, arabadan inerken bluzumu içine soktuğum koyu kırmızı kalem eteğimi düzeltiyorum. Ostia Marina'da demirli yata elimi buklelerimin arasında gezdiriyorum. Logan bir buluşma ayarladığımız için şanslı olduğumuzu söyledi. Görünüşe göre bu adamı tespit etmek Gutenberg İncili'n ilk baskısından daha zor.

Logan'a bakıyorum. Gözlerinin daha parlak bir yeşil renkte parlamasına neden olan koyu gri bir takım elbise giymiş.

Bugünkü toplantı Sterling Beaufort adında bir adamla. Logan onunla hiç tanışmadığını söyledi ama Sterling Leonard'ı yıllar önce yaptıkları işten tanıyor. O Amerikalı, bu yüzden konuşulanları takip edebileceğim. Milan'dan ayrılmadan önce Logan beni bilgilendirdi. Görünüşe göre Sterling milyarlarca dolarlık bir mücevher işine sahip olmanın yanı sıra, dünya çapında sadece üyelere özel seçkin kulüplerden oluşan bir koleksiyon işletiyor. Banka hesabınızda ilk rakamdan sonra sonsuz sıfır yoksa sizin için var olmayan türden yerler. Logan, Sterling'in hatırı sayılır bir yatırım yapacağını umuyor ve bu buluşma için gergin olduğunu hissediyorum.

"Hazır mısın?"

Bana bakıyor ve sıkı bir gülümseme veriyor. "Her zaman."

Yürüyüş yolu boyunca lacivert ve beyaz gömlekli bir adama doğru ilerliyoruz -yattaki mürettebattan biri- bizi güvertede karşılıyor. Adımımı atıyorum ve adamı takip ederek üst güverteye çıkıyoruz, burada bir masa kurulmuş, meyve tabakları ve bir buz kovalarında soğuyan bir şişe var.

Etrafa baktığımı belli etmemeye çalışıyorum. Şimdiye kadar müstehcen miktarda zenginlikle birlikte lükse alışmış olmalıydım. Özellikle de Logan'ın mermer sarayından sonra. Ama yine de yatın güzelliği karşısında gözlerim .

"Bay Rich?" Gümüş saçlı yakışıklı bir adam bizi selamlamak için masadan kalkıyor. Gözleri benimkilere takılıyor ve mavi gözleri parlayarak bana sıcak bir gülümseme veriyor. "Gördüğüm kadarıyla güzel bir arkadaş getirmişsiniz."

Logan'ın elini sıkıyor ve sonra benim elimi tutuyor, göz temasını hiç kesmiyor. Gözlerindeki şeytani parıltı, kurt gibi bir gülümsemeyle eşleştiğinde işe yarıyor ve yoğun bir şekilde de olsa onu çekici

kılıyor.

Bu adam güç ıgıllıkları atıyor ve bunu saklamayı umursamıyor. "Ben Maddy. Tanıştığımızıza memnun oldum."

İkimizi de oturmaya davet ediyor ve benim için bir sandalye çekip oturmam için itiyor. "Madeleine'in kısaltması mı?"

"Maddox, aslında," diye araya giriyor Logan, benim yanımdaki koltuğa otururken boğazını temizliyor.

"Ne kadar eşsiz." Sterling'in gözleri benimkilerde kalıyor ve ben onun yakıcı bakışları altında ince ipek bluzumun içinde titriyorum. Daha önce hiç yaşlı erkeklerden hoşlanmamıştım, babam yaşlarında olmalı, ama çekiciliğini anlamama yardımcı oluyor.

Yutkunuyorum, gözlerinin her hareketimi ilgiyle izlediğinin farkındayım. Bir personelin gelip bize içki koymasını işaret ederken yüzümde kalıyorlar. Sonra kristal bir şampanya kadehini kaldırıp bana uzatıyor.

"Yeni başlangıçlara ve heyecan verici girişimlere."

Sterling önce benim kadehimi, sonra da Logan'inkini tokuşturuyor. Logan kadehini biraz fazla sert itiyor ve Sterling'in şampanyasının bir kısmı kenardan kayarak onun eline dökülüyor. Sterling kadehini yere bırakıp elini keten peçeteye kuruladıktan sonra tüm dikkatini Logana verirken dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

"Yani, kırk milyon mu istiyorsun?"

Yanlışlıkla kocaman bir ağız dolusu şampanya yuttum ve bir baloncuk boğazıma yerleşti. Logan, Sterling'in zamanının değerli olduğunu söyledi. Belli ki doğrudan konuya girmeyi seven bir adam.

Logan bana peçetesini uzatıyor, Sterling'e bakmadan önce gözleri bir saniyeliğine benimkilerle buluşuyor. Minnetle alıyorum ve sessizce öksürmek için ağzımı kapatıyorum.

"Gönderdiğim teklifi okudunuz. Altmış daha ," diyor Logan, sesi derin ve kendinden emin. Masaya koymadan önce dudaklarımı sıvazlıyorum.

Sterling' gözleri kısılıyor, dudaklarının köşesi yukarı kıvrılıyor. Logan'la konuşurken gözlerini bana çeviriyor. "Kırk demiştin."

"Planlar değişir," diye tersliyor Logan.

Ben arkamı dönüp Logan'bakarken Sterling'in gözleri eğlenceyle parıldıyor. Çok kaba davranıyor. Onu masanın altından tekmelemek ve ne halt etmeye sormak istiyorum.

"Elli," diyor Sterling.

"Anlaşma yok." Logan gitmek için ayağa kalkar ve tek eliyle takım elbisesinin ceketini bağlar.

"Mads, gidiyoruz." Derin bir kıkırdama kopar. "Hep böyle midir?" Sterling bana soruyor.

Logan'ın adına özür dileyem mi diye düşünerek ağzımı açtım. Ama ben onun bakıcısı değilim. O

yetişkin bir adam ve kaba bir pislik gibi davranarak bu anlaşmayı mahvetmek istiyorsa, bu ona kalmış.

"Mads," diye homurdanıyor Logan.

Sandalyemi geri iterken Sterling'e kibarca gülümsedim. "Sizinle tanışmak güzeldi."

Sterling çenesini eğip gülümsüyor. Sonra tekrar Logan'a bakar. "Otur ve benimle bir içki iç, ben sana altmış vereyim."

"İkimizin de tekrar oturmasını istiyorsun, o zaman fiyat az önce altmış beşe çıktı,"

diye homurdanıyor Logan. İki adamın arasına bakarken nefesimi tutuyorum.

Birkaç saniye sessizlik oluyor, sonra Sterling başını arkaya atıp gülüyor ve bir elini kalçasına vuruyor.

"Baban gibisin."

"Teşekkür ."

Logan elini belime koyuyor, beni götürmeye hazır. Tenimde elektrik ateşi yanıyor. "Altmış beş," diye

Sterling, Logan'ın sert duruşunu izlerken gözleri parlıyordu. "Tamam...

Bir anlaşmamız var."

Tuttuğum nefesi bırakıyorum. Altmış beş *milyondan* bahsediyor. Ve alnında ter olmamasına bakılırsa, bu onun için sadece cep .

Vay canına.

Logan'ın parmakları belime sürtünüyor ve şimdi ayakta duran ve bekleyen Sterling'e bakarken yutkunuyorum.

Anlaşmayı kabul et. Keşke Logan'ın kafasına böyle kaba bir pislik olduğu için bir tokat atabilseydim.

İşte burada, Vex'in fonunu artırma fırsatı veriliyor ve başparmağının omurgamın dibindeki bluzumun üzerinde yaptığı ince hareket dışında ölümcül bir şekilde hareketsiz.

Yemin ederim, etrafımızda dönen gerilimden damarlarımda gümbürdeyen nabzımı duyuyor olmalılar.

Uzun bir aradan sonra Logan masaya dönüyor ve çenesini benim terk edilmiş sandalyeme doğru uzatıyor. "Otur."

Uyuyorum, gözlerim iki adam arasında gidip geliyor. Sandalyeyi benim için itiyor, gözleri Sterling'e sabitlenmiş.

Sterling de yerine otururken o da yanıma oturuyor ve gözlerini Logan'dan ayırmıyor.

Sonra toplantı devam eder. Logan iş moduna geri dönüyor, projeyi tartışırken daha da rahatlıyor. Artık kan damarı patlayacakmış gibi görünmüyor. Sterling de bu konuda gerçekten heyecanlı görünüyor. İyi bir adam. Bana Milano'yu nasıl gezdiğimi soruyor, ben de ona nereye gittiğimi ve en sevdiğim yerin neresi olduğunu söylüyorum -Teatro alla Scala.

Ayrıldığımızda, sanki hiçbir şey olmamış gibi.

Bölüm 8

Logan

BOYNUMU YUVARLADIM, çatlarken inledim ve oluşmak üzere olan baş ağrısının kıpırtılarına biraz rahatlama getirdi. Sterling'le görüşmem başarılı geçti. Ama anın tadını çıkaramıyorum. Aklım sürekli babama . Bu sabah Milano'dan ayrılmadan önce onunla konuştum. Gabrielle'le evlenmemiz konusunda hâlâ kararlı. O şimdi Londra'ya döndü. Ve annem hala babamla tartışıyor ve onunla her konuştuğumda sesi daha da kızgın çıkıyor. Şimdi, babamın delirmesinden hem korkuyorum hem de delirmesini umuyorum, çünkü bu neler olup bittiğini açıklayacak

En azından bu baş ağrısı gelirse, bugün başka toplantım yok. Evde dinlenebilir ve Gabrielle'e çalışabilirim. Bunu ilk ve son kez çözerim. Spencer ona hayır dediğinde onu istemediği bir zorlamayacak, değil mi?

Hafta sonuna kadar her şey hallolmuş olacak.

"Neden fiyatı yükselttin?" Maddy arka koltukta bana bakıyor.

"Sterling bunu karşılayabilir. Ödeyemeyecek ödemezdi."

Dudakları aralanıyor ve gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde bana bakıyor. "Bu benim soruma cevap değil. Yirmi beş milyon, bir hevesle teklifi artırmak için çok büyük bir para."

Haklı, bu onun sorusuna cevap değil. Ama cevaplayamam. Fiyatı neden o yükselttiğimi bilmiyorum. İçgüdü belki? Bilinçaltım bir şeylere dokunmuş olmalı.

"Öyle," diye katılıyorum. "Ama proje değer ve Beaufort da bunu biliyor. Yaptığı yatırımın on katından fazlasını geri alacak." Hâlâ bana bakıyor, ben de ekliyorum, "Bu sadece iş."

"Evet." Gözlerini deviriyor. "Sadece iş. Sanki anlayabilirmişim gibi." "Kastettiğim bu değildi."

Şoförümüze doğru eğiliyor ve kendisini indirmesi için kenara çekmesini istiyor.

"Nereye gidiyorsun?" O arabadan inerken başımı ona doğru çeviriyorum. "Gezmeye," diye yanıtlıyor ben arkasından atlarken.

"Tek başına mı?"

Yine gözlerini deviriyor. Benim yanımdayken bunu çok yapıyor ve bu beni rahatsız etmeye başladı.

Benimle vakit geçirmeyi, rektal muayene olmak üzere olan biriyle aynı hevesle karşılıyor.

"Görmek istediğim şeyler var ve saat dörtte bir Vatikan turu ayarladım." "Drew'e gideceğimi söyledim."

"Kardeşimi bu işe karıştırma. Milano'ya yalnız gittim, değil mi?"

Evet, güvenlik ekibimden biri de tüm bu süre boyunca seni gizlice takip etti.

"Roma daha yoğun," .

Maddy yüzünü . "Saçmalıyorsun. Ben gidiyorum ve hepsi bu. Sürekli benim ne yaptığım hakkında endişelenmek yerine, neden kendin için bir şeyler yapmıyorsun? *Biraz yaşa.*" Sırıttıyor. "Bu yolculuktan önce bana verdiğin tavsiye buy. Şimdi sıra sende." Bana kaşlarını çatıyor ve sonra çantasını karıştırıyor. "Arkadaşlık uygulamalarına gir. Geldiğimizden beri onları kullandığını görmedim. Bir süreliğine egonu okşayacak güzel bir İtalyan kadın bul."

Cevap vermeyince bana baktı. "Ne? Bir kadınla sadece görünüşüne bakarak yatmanın heyecanını mı kaybettin?"

"Şimdi olmaz, Mads!" Niyetimden daha büyük bir güçle bağıriyorum.

Kaşları birbirine yaklaşıyor, aralarındaki çizgi teninin derinliklerini kesiyor. Ama bu sefer onu orada görmekten zevk almıyorum.

İşte lanet baş ağrısı geliyor.

"Zaten bunlarla gezemezsin." Ayağındaki siyah stiletalara bakıyorum. Onları değiştirmek için eve geri dönmesi gerekecek ve bu bana günün geri kalanında ona göz kulak olması için güvenlik ekibinin bir üyesini ayarlamak için yeterli zamanı verecek. Sorun çözüldü.

"Oh, lanet olsun. Haklısın." Bir elini arabanın tavanına dayarken kirpiklerini sahte bir tatlılıkla bana doğru savuruyor. Çantasından bir çift düz sandalet çıkarıyor ve topuklu ayakkabılarını teker teker çıkarıp yenileriyle değiştiriyor. Sonra topuklularını bana uzatıyor.

"Mads-"

"Hoşça kal, Logan. !" Şoförümüze teşekkür ediyor ve sonra hızla uzaklaşıyor, güzel binalara keyifle bakarken başı bir yana bir dönüyor, yüzünde geniş bir gülümseme.

"Efendim?"

Önce şoförüne, sonra da Maddy'nin geri çekilen figürüne bakıyorum.

Tanrı aşkına.

"Sana ihtiyacım olursa ararım. Ama sen de günün geri kalanında izin alabilirsin," diye mırıldanıyorum. Ona Maddy'nin ayakkabılarını uzatırken bana sorgulayan bir bakış atıyor.

Ben de peşinden sokağa .

"Gelato. Mm, bu çok güzel." Maddy sırtıyor ve sonra dudaklarını tekrar dondurmanın etrafına sarıyor.

"Roma'da ziyaret edilecek en iyi yerler konusunda bilgi pınarı olduğumu söylemiştim. Buna en iyi dondurmanın nereden alınacağı da dahil."

"Evet," diye alay ediyor ve biz yürürken külahı yalamaya devam ediyor.

İlk başlardaki göz devirmeler, oflamalar ve onu sokakta yakaladığımdaki hoşnutsuzluk patlamalarından sonra, dostane bir zaman geçirdik. İspanyol Merdivenleri'ne, Sistine Şapeli'ne ve Kolezyum'a gittik. Maddy Trevi Çeşmesi'ni görmek istiyor ama bunun için Vatikan turundan sonrasını beklemesi gerekecek. Belki de meşgul olduğumuz ve onun dikkati dağıldığı içindir, ama benden hoşlanmadığını her zamanki gibi tutkuyla dile getirmiyor. Ya da belki de yorgundur. Her iki durumda da, bu erteleme tadını çıkarıyorum.

"Böyle bir bilgi pınarı, ama yine de Vatikan'a hiç girmedin." Sırtıyor.

Gülümseyerek başımı sallıyorum. Daha önce burayı ziyaret etmek için doğru dürüst zaman ayırmamış olmamdan büyük keyif alıyordu. Ama bugün bu değişti. Maddy Sistine Şapeli'nin tavanına bakarken internetten bir bilet ayırttım.

"Belki de birlikte gitmek için doğru şirret kadını . İlham verici, tarihi yerler bir yanıyla nefretle bakılmazsa aynı şey değildir. Atmosfere katkıda bulunuyor." Maddy gülümsemesine engel çalışırken ben naneli çikolatalı külahımı yalıyorum.

"Bunu sizin için kesinlikle sağlayabilirim."

"Başka hiçbir şeye benzemiyor," diye düşünüyorum Vatikana girerken. Külahlarımızı bitirip uzun bir kuyruğun sonuna katılıyoruz.

"Buranın dünyanın en küçük bağımsız ülkesi olduğunu biliyor musun?" Maddy diyor ki. "Tur sonunda rehberle bahşiş vermem mi bekleniyor?"

Dedi. "Şu anda bana verebileceğin en iyi şey kişisel alan olurdu" diyor ve benden uzaklaşıyor.

"Fark etmediysen söyleyeyim, dünyanın geri kalanı bizimle aynı anda en küçük bağımsız ülkeyi ziyaret ediyor gibi görünüyor." Hepsi Sapienza, Roma Üniversitesi kazakları giymiş ve birlikte selfie çeken bir grup heyecanlı kız öğrenci tarafından kuyrukta ilerlemeye zorlanırken ona tekrar yaklaşıyorum.

"İstersen dışarıda bekleyebilirsin? Ya da eve geri dönebilirsin?"

Bana bakarken yüzünde umutlu bir ifade var. Öğrencilerden biri ayağıma basıyor, sonra sıranın ilerisine bakıyorum ve arkadaşı Maddy ile göz göze gelmekle meşgul olan bir adamla göz göze geliyorum.

Ensemdeki sıcaklık . "Ve tur rehberi Mads'in bire bir özel hizmetini özlüyor musun?"

Ben iyiyim."

Yüzü düşer ve kollarını kavuşturur. Bu hareket göğüslerini bluzunun altından yukarı itiyor. İki adama dönüp bakıyorum. Eye-fuck'ın arkadaşı onları izlediğimi görünce ona dirsek atmayı akıl etti. *Evet, sikik. Senin peşindeyim.* Drew burada olsaydı o da olurdu. Ama burada değil, bu yüzden onun için en büyük sik engelleyici pislik ben olmalıyım. Arkadaşlar birbirleri için bunu yapar.

İki adama birkaç dakika daha ters ters bakıyorum ve bir bize doğru bakmadıklarından emin oluyorum. etmeyeceklerinden emin olduğumda dikkatimi tekrar Maddy'ye veriyorum. Kulaklıklarını takmış ama çıkarıp çantasına koyarken kaşlarını çatıyor.

"Bir şey mi oldu?"

Alt dudağını çiğniyor. "Hayır, bozuk olduklarını ama indirdiğim rehberi gayet iyi çalışıyorlar."

Sırada ilerlerken başımı sallıyorum. Sonunda sıra bize geliyor ve içeri giriyoruz. Maddy huşu içinde içeride yürüyor, başını geriye eğmiş boyalı tavanlara bakıyor. Küçük alıp verirken yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirliyor. Bu çok şirin. Her zamanki ters ters bakma ve karşılık verme halinden farklı.

Birlikte girdiğimiz grubu dolambaçlı tünellerden ve merdivenlerden geçerek takip ediyoruz. Sonra bizi çatı boşluğuna yerleştiren ve içeri doluşan turistlere tepeden bakan dar, ağlarla bir geçitten geçiyoruz.

Maddy tavandaki karmaşık desenlere bakmak için aniden duruyor ve sıradaki bir grup kız öğrenci kıkırdayarak arkama çarpıyor.

"Bu inanılmaz." Maddy yığılmayı umursamadan bana sırtlıyor, sonra dönüp devam ediyor.

"Burası gittikçe daralıyor," diyorum köşeyi dönüp yukarı doğru eğimli başka uzun taş geçitle karşılaştığımızda.

"Çatıya tırmanıyoruz; dar olacak. Ve burası inşa edildiğinde insanlar daha küçüktü." "Evet." Başımı alçak taş açıklığa çarpmamak için eğildim. " olsun, ısınıyor." I

Maddy bana dönüp bakarken gömleğimin yakasını çekiştiriyor, gözleri takım elbisemde geziniyor. "Keşke eve geri dönseydim mi diyorsun?"

"Hiç de değil. Hepsi arınmam için sayılıyor." Ona göz kırpyorum. "Tanrım," diye inliyor. "Sen başka bir şeysin."

"Bana söylenen bu."

Arkasını dönüyor ama başını salladığı ve homurdandığı belli oluyor. "Sen de mi gözlerini ?" Öne eğilip kulağına fısıldıyorum. "Ne?" Beni uzaklaştırıyor.

"Kes şunu! Çok yakınsın Rich. Geri çekil." "Ooh, soyadlarına geldik.

Benimle flört mü ediyorsun, Harper?"

Elini omzunun üzerinden kaldırıyor ve arkasına bakmadan orta parmağını bana doğru uzatıyor.

Bir köşeyi daha , duvara eğreti bir tırabzan olarak sabitlenmiş eski bir halatın bulunduğu dar, spiral bir taş merdivenin dibine geldiğimizde gülüyorum.

" ihtiyacın var mı?" dibinde durup, önümüzde merdivenlerde bekleyen yaşlı çiftin etrafından bakmaya çalışırken söylüyorum.

"Logan, kes ," diye tersliyor. Sonra sesini yükseltiyor ve parmağıyla göğsüme İtalyanca "*Hai un cazzo squisito, principe del piacere!*" diyor.

Tüm sıkışık koridor sessizliğe bürünür.

Maddy göz kırpyor.

Sonra arkamdaki kız öğrencilerden biri boğuk bir kahkaha atıyor ve arkadaşları da ona katılıp kahkahalara boğuluyor. Biri telefonunu çıkarıp Maddy ile benim fotoğrafımızı çekti.

Maddy'nin yanakları kıpkırmızı yanıyor, etraftaki tüm gözlerin üzerimizde olduğunu görüyor. Bir grup öğrenci kıkırdamalar arasında heyecanla İtalyanca konuşmaya başlıyor.

"Ooh, Prince."

"Bana oldukça asil

görünüyor." "Ben olsam onu

yapardım."

"Ew, Rosa! Hep eski olanları seçiyorsun." "Evet, o bu binadan daha eski!"

"Eski mi? Ben otuz üç yaşımdayım." Onlarla yüzleşmek için dönüyorum ve hepsi konuşmayı bırakıp bana bakıyor. Biri bana cilveli bir gülümseme atıyor, gözleri takım pantolonuma kayıyor. Sanırım bu Rosa.

"Logan?" Maddy kolumu çekiştiriyor.

Arkamı döndüm ve ağzımı açtım.

"Ooh, İtalyanca konuşuyor."

"Daha da seksi."

"Evet, onu ben de yapardım."

"Şşş, yanındaki kız arkadaşı."

Omzumun üzerinden "O benim kız arkadaşım değil," diyorum ama bunu İngilizce söylediğimi fark ediyorum.

"Hayatta olmaz!" Biri kışımı çimdiklerken Maddy etrafımdaki kız grubuna bakıyor ve ben öne atılıyorum. Daha fazla kıkırdama.

Tüm koridor, turdaki manzaralara gösterdiklerinden daha büyük bir ilgiyle bu takası izliyor.

Önümüzdeki çiftten yaşlı kadın kıkırdayarak Maddy'ye dönüyor. "Belki de öyle olmalı." Bana takdir dolu bir bakış atıyor. "Benim kocama benziyor." Yanındaki adama gülümsüyor, sonra Maddy'ye fısıldıyor, "Şanslı bir kızsın."

"Hımm... Aklımdaki kelimenin şans emin değilim," diye kibarca cevap veriyor Maddy, suçlayıcı gözleri benimkileri tutarken.

"Logan, ne oluyor-?" diye tıslıyor grup tekrar merdivenleri tırmanmaya başladığında ve yeni bir konuşma patlak verdiğinde.

Hiçbir fikrim yok, dedim, cahil gibi davranarak.

Tura devam ediyoruz, çatıya çıkıyoruz ve alan hala sınırlı olmasına rağmen temiz havayı içime çekiyorum.

"Tanrıya şükür kimse . Hepimiz boğularak ölebilirdik."

"Lütfen benimle konuşma," diyor Maddy telefonuyla manzaranın fotoğrafını çekerken.

"Senin için bir tane çekeyim mi?" diye teklif ediyor az önceki yaşlı kadın.

Cevap beklemeden önce Maddy'nin telefonunu elinden alıyor ve sonra elleriyle işaret ediyor.

"Yaklaşmazsan seni sığdıramam."

Maddy'nin gözleri bana dikildi. "Aklından bile geçirme-"

Kolumu beline doluyorum ve onu yanıma çekerken, elim kalçasını kavrarken kıllanıyor.

"Ürpermelerin olduğun için mi?" Fotoğrafımız çekilirken kulağına fısıldıyorum.

Telefonunu geri alırken bayana teşekkür etmeden önce "Tanrım," diye inliyor bana. "Daha çok tecavüze uğradım. Fiziksel teması filizlenen bir dostlukla karıştırma. Artık gün batımına birlikte gitmeyeceğiz, biliyorsun değil mi?"

"Yazık. Eminim iyi at biniyorsundur."

"Ah, lütfen dur." Dönüp bana ters ters bakıyor. "Yatta huysuz bir pislik zamanları bu haline tercih ederdim."

"Huysuz değildim."

Alay ediyor. "Öyleydin."

Dudaklarımı büzüyorum, sonra telefonunu elinden alıyorum. "Huysuz bir pislik seni böyle gülümsetir mi?" Telefonu çeviriyorum ve Maddy kapıp ekrana bakıyor.

"Bu bir gülümseme değil." İkimizin fotoğrafına gözlerini kısarak bakıyor, ben ona dolamışım, o ise dudaklarında gülümsemenin ipuçlarını taşıyor.

"Bana öyle geliyor." Arkasında duruyorum ve görüntüyü incelemek için çenemi omzuna yaslıyorum.

Elini uzatıp alnıma bir fiske vurarak beni itiyor. "Seni bu çatıdan atmadan önce in aşağı."

Onunla daha fazla uğraşma dürtüsüne direnerek kıkırdıyorum.

Ben ayakta durup Roma manzarasını seyrederken o hâlâ fotoğrafa bakıyor; ev, baba ve düğünle ilgili tüm düşünceler geçici olarak yok olmuş durumda.

Az önceki baş ağrım da geçti.

Bölüm 9

Maddy

"MİLYARDERSİN ve bozuk paran yok mu?" Cüzdanımdan bir avro Logan'ın avucuna sıkıştırıyorum.

"Al bakalım."

" değil. Geri al."

"Kapa çeneni." Cüzdanımı kapatıyorum, böylece parayı tekrar içine . "Herkes bir dilek tutmak zorunda. Trevi Çeşmesinin kanunu bu."

"Kulağa senin bir şey gibi geliyor." "Sadece at şu lanet parayı."

Gözlerimi kapatıyorum, sessizce dileğimi hazırlıyorum. Esinti saçlarımı yüzüme savuruyor ama ben aldırmıyorum, zihnimde Drew'un mutlu olduğu imgesini canlandırarak dileğimi daha güçlü hale getiriyorum.

Paramı gülümseyerek suya atıyorum, sonra Logan'a bakıyorum. Elindeki gümüş ve altın avroya bakıyor.

"Her şeye sahip olan bir adamın dileycek tek bir şey bulamadığını söyleme bana?"

madeni paranın etrafına kapatıp dudaklarına götürmeden önce bana bakıyor ve gözlerini sıkıca kapatıyor.

"Trevi Çeşmesi'nin sevgili dilek perileri, lütfen yol arkadaşım Maddox Harper için larenjit armağan edin." Bir gözünü açıyor ve sırtarak bana bakıyor. "Londra'ya dönene kadar o tatlı sesini dinlendirsin."

"Çok sinir bozucusun."

Bana göz kırpıyor ve sonra yumruğuna karşı bir şeyler fısıldıyor. Sonra parayı fırlattı. Mükemmel bir hassasiyetle fiskiyeye sıçramadan önce havada dönüyor.

Kendini beğenmiş bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Bana ne söyleyecek misin?"

"Söyleyecek misin?" Ben de karşılık veriyorum.

Yürürken ellerini takım elbise pantolonunun içine sokuyor. "Şey, büyük bir alete sahip olmak zaten kabul edilmişti, yani..."

"İşle ilgili değilse hiç ciddi olur musun?" "Ciddi olabilirim."

"Hayır," diye alay ediyorum. "Yapamazsın. Her neyse, önemli değil." "Mutlu bir gelecek diledim," diyor Logan.

"Tamam... Çok belirgin değil ama beklediğimden daha iyi."

"Perilerin benden özel bir şey istediklerini söylememiştin. Bir bozuk para daha alabilir miyim? Geri dönüp yeniden ifade etmem gerek. Koca sikim için mutlu bir gelecek istiyorum."

"Tanrı aşkına," diye inliyorum.

"Çok mu fazla?"

"Evet."

"Ne çok fazla? Mesela... 9 inç çok mu fazla?" vuruyor, ben de gözlerimi deviriyorum. "Hadi ama Mads. Bir gün seni güldürecek bir şey bulacağım."

"Sana bir meteor mu çarpıyor? Aletinin düşmesi ve herkesin büyüteçlerini çıkarıp seni işaret ederek gülmesi mi? Vücudunun her yerinde kıllar çıkması ve bir yeti sanılıp bilim projesi olmamak için Himalayalar'saklanmak zorunda mı? Herhangi biri olur." Adımlarım bir sıçrama kazanırken ışıldıyorum.

Kaşları kalkıyor. "Sonumun bir laboratuvar faresi gibi olmasını istemezsin değil mi? Bu çok tatlı, Smiles. Önemsiyorsun." "I-"

Ağzımı kapattım, nutkum tutuldu.

Konuşmayı bıraktığımızda dönüş yolu on kat daha iyi hale geldi. Logan şoförünü çağırmak yerine bizim için bir taksi çağırdığında şaşkınlığımı bastırmak zorunda kaldım. Düşünüyorum da, bir milyarder için etrafta turist gibi dolaşmak ve bir şeyler için kuyruğa girmek ne kadar mutluysa, lüks bir arabayla dolaşmak ve özel yatlarda toplantılar yapmak da o kadar mutlu.

Misafir banyosundaki dev mermer küvetin köpüklerine gömülürken içimi çektim. Kenarda bir şişe köpüklü banyo yağı vardı ve banyoyu çalıştırdığımda durdurabileceğimden daha hızlı bir şekilde bir sürü boşaldı. Sonuç mu? Kulaklarımın etrafında kabarcıklar ve yağın cilt üzerindeki o kaygan, ipeksi yumuşaklığı.

"Mm, mutluluk." Ayak parmaklarımı suyun altında oynatıyorum, baldırlarım sürtünüyor, başımı yana yasladığımda yağdan kayganlaşıyor.

Nate Black'in sesi odayı dolduruyor. Telefonumun hoparlöründen gelen ses kesinlikle aynı değil. Sıcak tonu hâlâ pürüzsüz ama bir şeyler eksik. Ama hikâyeye o kadar dalmışım ki umurumda değil. Bitirmek istiyorum ki kitap hesabımda tanıtımlarını yayınlamaya başlayabileyim.

Banyodan çıkan buharla birlikte vücudumdaki tüm gerginlik buharlaşırken tavana bakıyorum. Nate'in karakteri Cameron, kadın kahraman Frederica hakkında biriyle tartışıyor. İkili kavga etmeye başlıyor ve Frederica diğer adamın Cameron'ı öldürmeye çalışmasını izlerken defalarca çığlık atıyor.

Aşağı kayıyorum, suyun başımın üzerine çıkmasına izin veriyorum ve gözlerimi kapatırken kabarcıklar üzerimde bir bulut oluşturuyor. Çığlıklar su altında boğuklaşıyor ve bir an için hareketsiz kalıyorum, su altında bir sıcaklık cennetinde kozalanıyorum.

Bağırان sesler. Bir erkeğin. Nate mi?

"Aman Tanrım!"

Bu kitap birden dramatikleşti. Bayıldım.

"Hayır, , hayır!"

Nate paniklemiş görünüyor. Ne kaçırdım? Frederica kavga sırasında vuruldu mu?

"Siktir!"

Bir şey beni gövdemden yakalayıp sudan çıkarırken suyun altında sarsılıyorum.

Tanrım, zorla girilmiş! Logan'ın malikanesi bir hedef. Kaçırılıyorum. Muhtemelen rehine olarak değerli olduğumu düşünüyorlar.

"Dur!" Yüzümdeki baloncukların arasından nefes nefese bağıriyorum. "Beni istemiyorsun. Senin için işe yaramazım." Yumruk atamıyorum çünkü kollarım yan tarafıma doğru ezilmiş, saldırganımın büyük ve affetmeyen kollarının arasına sıkışmış durumda.

"Seni yakaladım," diye gürlüyor derin bir ses. Beni çıplak ve ıslak bir şekilde kendine doğru çekerken göğsü keskin nefeslerle inip kalkıyor.

"Hayır." Kıpırdanıyorum ama nafile. Bir kolunu belime dolayarak beni daha sıkı kavradığında ayaklarım yerden kalkıyor.

Bir el gözlerimdeki köpükleri siliyor ve sonra yanağımı sıkarak yüzümü çeviriyor.

Oh, Tanrım, hayır. Bana burada bir şeyler yapacak.

Daha çok kıpırdanıyorum ve yüzümü ondan çevirmek için mücadele ediyorum ama o çok güçlü. Ve *takım elbise pantolon* mu giyiyor? Aşağı bakıyorum, gömleğinin kollarını kaslı, kordonlu kollarının üzerine kıvrımış ve koyu renk takım elbise inceliyorum. Ayakkabı ya da çorap giymemiş. *Hangi suçlular evlere tasarım gömlekler ve pantolonlarla girer de ayakkabı ya da çorap giymez?*

"Bir şeyin . Bana bak."

Nefesimi , istemesem de kendimi onun yüzüne hazırlıyorum. Bu gördüğüm son yüz olabilir.

Açık kahverengi saçlı. Güçlü çene. Mükemmel cupids yay dudakları. Yeşil gözler. "Ne oluyor be? Logan!"

Gözleri vahşi ve yüzümün diğer tarafını tutup gözlerimin içine bakarken nefes nefese. Sonra bakışları yüzümde , beni kontrol ediyor. Alnımı, yanaklarımı, dudaklarımı ve tekrar gözlerimi.

"Tanrım," diye tıslıyor, gözlerinin kenarları kısılıyor. Vücudumda bir gezinti yapabilecek kadar geri çekiliyor. Sonra kalın boynu derin bir yutkunmayla kasılırken beni tekrar kendine çekiyor.

"Ne yapıyorsun?" Nefesimi tutmaya çalışırken nabzım hâlâ vücudumda kan dolaşımı yapıyor. Göğüslerim gömleğine , gömleği ıslatıyor.

"Çılgılık attığını duydum." Yüzümü tekrar ellerinin arasına alıyor ve sanki ilk değerlendirmesine güvenmiyormuş gibi gözlerini yüzümde gezdiriyor.

"bile geçirme," diye alıyorum, gömleğini yumrukluyor ve vücudumu ikinci kez kontrol edemesin diye onu daha yakına çekiyorum. *Çıplak, ıslak vücudumu. Oh Tanrım.*

"Boğulduğunu sandım." Gözleri vahşiliğini biraz kaybetmiş. Ama elleri hâlâ yanaklarımı sıkıca kavlıyor.

", seni aptal. İnsanlar boğulurken çılgılık Bu benim sesli kitabım. Dinle..."

Dudaklarım onunkilere yakın, dudaklarıma sonra tekrar gözlerimin içine bakıyor. Telefonum arkamdaki tezgâhta sesli kitabı çalmaya devam ediyor. Yalnızca hikâye ilerlemiş ve Cameron ile Frederica inlemelerine ve ağır nefes alışlarına bakılırsa çiğ, sınır tanımayan bir seks yapıyorlar.

"Hoşuna gitti mi? Sikimi beklediğini biliyorum bebeğim."

Logan'ın gözlerinin içine bakarken gözlerim açılıyor. Gömleğini tutuşumu gevşetiyorum. Su sırtımdan aşağı akıyor, saçlarımdan kıcıma ve kalçalarımın arkasına kadar iniyor.

Titriyorum.

"Havluya ihtiyacın var. Üşümüştün." Ellerini yüzümden çekti ama gömleğini yumruklayarak uzaklaşmasını engelledim.

"Bir tane almak için oraya gitmene imkan yok. Her şeyi göreceksin."

"Sikini seviyorum. Beni onunla becer... sertçe," diye inliyor Frederica.

"Tamam. Bir şeyler yapmamız gerekiyor." Gözlerimi etrafta gezdirirken sesim tizleşiyor. Tekrar ürperiyorum ve vücudumun her yerinde tüylerim diken diken .

Logan kollarını tekrar bana doladı. istediğimden çok daha fazlasını gördü. Ama şimdilik bunu görmezden gelmeliyim. Daha sonra giyindiğimde ve utançtan yanaklarıma kan oturmadığında... ve Frederica'nın birden fazla orgazma ulaşırken çıkardığı iniltiler odada inceleyebilirim.

Logan'ın gözleri omzumun üzerinden bir şeye kayıyor. Tekrar yüzüme odaklanmadan önce sertleşiyor ve boğazını temizliyor. "Gözlerimi kapatacağım."

Çıplak, sabunlu ve sırlıslıklaam olduğum ve Logan Rich'in kollarında olduğum gerçeğinden dolayı tüm duyularım artmış şekilde arkama bakıyorum.

Tanrım, hayatım şu anda daha da kötüleşemezdi.

"Çok ıslaksın, bebeğim. Benim için krema damlıyor." diye inliyor

Nate. Tamam. Bu daha kötü.

Logan'ın sesli kitaba verdiği tepkiyi görmeden önce gözlerimi sıkıca bakışlarındaki yakıcı zümrüdü kapatıyorum. Şu anda bana gülüp gülmediğini bilmek istemiyorum.

"Hayır. Onları kapatamazsın. Zemin çok ıslak, kayabilirsin."

Sanki demek istediğimi vurgulamak istercesine, sabunlu ayağım altımdan kayarak nefesimi kesiyor. Kollarımı Logan'ın boynuna doluyorum, o da düşmemi engelliyor ve beni vücuduna doğru çekiyor. Kalçalarımı geri çekip kasıklarından uzaklaştırıyorum. Bana bakıyor, dudaklarını yalarken gözleri kararıyor, mükemmel beyaz dişlerinin bir parlıyor.

"Beni önemsemediğini söylemiştim Mads. korkuyorsun." "Aş artık kendini." Alay ediyorum.

Gözlerindeki yoğun bakış nefes alış verişimi hızlandırıyor. "Sadece beynini fayanslardan temizlemek istemiyorum. Çok uzun sürmez."

Kıkırdayarak garip anı bozuyor ve ben de rahatlayarak iç çekiyorum.

"Aynen böyle, ha? Dayak yemekten hoşlanıyor musun?" Nate'in sesi gürlüyor.

Ağzım açık kaldı. "Şimdi. Birlikte hareket etmeliyiz. Şimdi." Burada bir saniye daha Logan'la bunları dinleyemem. Kapının arkasında asılı beyaz bakıyorum. Beni bir can simidi gibi .

Logan bakışlarımı takip ediyor, etrafımızda yankılanan tokat sesleri ve homurdanmalardan etkilenmemiş gibi görünüyor.

"Tamam."

Sonraki birkaç dakika boyunca kapıya doğru küçük adımlarla , ayaklarımız her hareketimizde altımızdan kaymakla tehdit ediyor. Logan'a tutunuyorum ve o da düşmemizi engellemek için beni sıkıca tutuyor.

Frederica ve Cameron sürekli sevişiyorlar ve keşke bu kısmı dinlemiş olsaydım çünkü etkileyici ve ateşli bir seks sahnesi. Ama artık bu anı düşünmeden ve vücudumun her hücresine sızan o büyük utancı yaşamadan bu kitabı bir daha asla dinleyemeyeceğim. Kapıya doğru ilerliyoruz ve Logan arkamdan uzanıp bornozu çözüyor ve omuzlarıma sarıyor. Güçlü boynuna ve çenesindeki günlerin biriktirdiği kirli sakallara bakıyorum.

bornozu göğüslerimin üzerine çekerken gözlerini kaçırdı.

"Teşekkür ." Derin bir nefes veriyorum, kollarımı kolların içine bornozu belime düğümlerken rahatlama tüm kasları yumuşatıyor.

Logan aşağıya bakıp beni ediyor. Frederica ve Nate'in sesleri haykırıyor.

"Geliyorum! Oh evet! Cooommmiinnggg!" "Evet, bebeğim. O dölleri sikimin her yerine fışkırt!"

Logan kaşlarını çatıyor; ağzının kenarları seğiriyor ve ses kreşendoya ulaşırken ona kaşlarımı çatıyorum.

"Yapma."

Ağzını kapatıyor, dudaklarını düzleştiriyor. Ama gözleri ıslıl ıslıl. "Zemine dikkat et, Mads."

Sonra döner ve kapıdan çıkar.

Boğuk bir nefes üflerken ciğerlerim sönüyor.

"Bu inanılmazdı," diye miyavlıyor Frederica.

Her şeyden önce, lanet telefonumu kapat. Frederica, Nate'in karakterinin fiziksel hünelerine orgazm sonrası iltifatlarına devam ederken lavabonun yanındaki mermer tezgâhta ona ters ters bakıyorum. Lavabonun üzerindeki dev aynada kendimi görüyorum. Saçlarım yüzüme yapışmış, yanaklarım kızarmış, gözlerim parlak ve tetikte.

Ayna.

Dilim ağzımda kalınlaştı. Logan beni tuttuğu süre boyunca sırtım aynaya dönüktü.

Çıplak sırtım.

Kahretsin, piçin şey buydu.

Neredeyse kayıyordum ve o beni yakalamadan hemen önce baktığı şey buydu. Beni vücuduna doğru çekmeden hemen önce... Kalçalarımı onunkilerden geriye doğru hareket ettirmeden önce pantolonunun içindeki azgın ereksiyonunu hissettiğim yerde.

İnliyorum ve bir elimi yüzümden aşağı sürüklüyorum. Sadece son beş dakikayı çıplak ve ıslak bir şekilde, iki insanın yapmasını dinlerken yavru bir maymun gibi Logan'ın gömleğine yapışarak geçirmedi. Ama tüm bu süre boyunca çıplak kıcımlı görebiliyordu.

Ve bu onu sertleştirdi. Ve sadece sert değil... Kaya gibi sertti, karnıma .

Biri benimle hayatlarını değiş tokuş etsin, lütfen.

Havluyla yerleri silmem ve vücudumda kalan köpükleri ve fazla yağı yıkamam on beş dakika sürüyor. Ve tüm bu süre boyunca midem düğüm düğüm oluyor.

Logan beni çıplak gördü.

Kendime bunun önemli şey olmadığını söyleyip duruyorum, bunun beni duyarsızlaştıracak umuyorum. aşağılanma duygusuna karşı hissizleşeyim. Herhangi biri... O hariç herhangi biri.

"Neden o olmak zorundaydı ki?" Büyük boy bir tişört ve şort giyerek inliyorum.

Havluyla kurutulmuş saçlarımı topuz yapıyorum ve sanki o sesi çaldığı için suçluymuş gibi telefonuma bakıyorum. Ama öyle değil. Benim hatamdı. Çılgılık atılacağını bilmiyordum. Çok gerçekçi. Sesi kısık tutmalıydım. O zaman Logan duymaz ve beyaz şövalye gibi koşup çaresiz prensesi kurtarmazdı.

Sıkıntıyla homurdanıyorum. Beni sadece beş kişi çıplak gördü. Annem, babam ve ben bebekken Drew. Ve iki eski erkek arkadaşım. Hiç tek gecelik ilişkim olmadı. Tam olarak kendi seçimim değildi, daha çok kolej ve üniversitedeki utangaçlığımı. Ondan önce de Logan lisedeyken kimsenin 'yengeç kız'ın yanına yaklaşmamasını sağladı.

Altı numara olduğuna inanamıyorum ve o benim erkek arkadaşım

değil. O- Açıklık bana bir yük treni gibi çarptı.

"Pislik! Ne yaptın Logan?"

Telefonumu aldım. Öğleden sonraki öğrenciler onun erkek arkadaşım olduğunu düşündüler. Ona tanıdığım en sinir bozucu adam dememin komik olduğunu düşündüler. Yani, aslında doğru ama

pek iyi bir stand-up komedisi değil.

İtalyanca çeviri uygulaması açılırken sabırsızlıkla telefon ekranına bakıyorum. Kelimeleri nasıl yazacağımı bilmiyorum, onun yerine söylüyorum.

"Hai un cazzo squisito, principe del piacere."

Sonra çevir düğmesine tıklıyorum.

Bölüm 10

Logan

"AL ONLARI."

"Bu gerekli değil-"

Sterling Beaufort'un derin bariton sesi telefona ulaşır. "Israr ediyorum. Bunu bir özür olarak düşün."

"Ne için?" Kaşlarımı çatıyorum, hoparlöre veriyorum ve ıslak kıyafetlerimi için yatağın üzerine bırakıyorum.

Maddy'nin odasından yatak odama döndüğümde telefonum Sterling' aramasıyla çalışıyordu. Son on beş dakikayı sırlısklam kıyafetlerle onunla konuşarak geçirdim. Normalde asla iç çamaşırlarımla iş görüşmesi yapmam, karşımdaki kişi beni göremese bile. Ama Sterling son beş dakikasını beni Milano'daki operaya Kraliyet locası bileti almaya ikna etmeye çalışarak geçirdi ve ben tüm bu süre boyunca sırlısklam bir şekilde ayakta durdum.

"İkinizin arasında bir şeyler olduğunu bilmiyordum."

." Banyoya girip bir havlu alıyorum ve göğsümü siliyorum. Sterling kıkırdıyor. "Bundan emin misin?"

Maddy'nin ıslak kollarını bana doladığı ve saçlarımı ıslattığı ensemini ovuşturuyorum. "Oldukça eminim."

Birlikte banyoya doğru ilerlerken ne kadar kızardığını hatırladıkça sırtıyorum. Onu küvetten çıkarıp kontrol zaten görmüştüm. Gerçi, o sırada

adrenalin o zaman. Yine de, göğüslerinin ne kadar dolgun ve mükemmel olduğunu daha önce nasıl fark etmedim? Ve üşüdüğünde göğüs uçlarının sertleşip kaburgalarımın baskı .

Bedenim tepki vermeden önce düşünceyi bir kenara iterek bir iniltiyi ısıyorum. İç çamaşırlarımla olmak yeterince kötü değilmiş gibi, Sterling'le konuşurken de ereksiyon olamıyorum. Bu çok garip. Neredeyse banyoda bir tane olması kadar garip. Yani, bu Mads. Drew'in küçük kız kardeşi. Ne boktan bir arkadaşım ben?

Islak ve kaygan bir şekilde size doğru bastırılmış çıplak bir kadına karşı doğal bir erkek tepkisi. Ve göğüsleri... Tanrım göğüsleri.

Bu onun memesinin hatası.

Sterling'e, "Jestin için minnettarım, gerçekten," diyorum. "Ama Milano'ya geri dönmüyoruz. Birkaç gün daha Roma', sonra erkenden Londra'ya döneceğiz."

Sterling'in katkısının sağladığı ekstra destek, bu aşamada hedefe beklediğimden çok daha yakın olduğum anlamına . Birkaç yatırımcı daha bulduktan sonra Londra'ya dönebiliriz. Babama parayı bulduğumu söyleyebilir ve sonunda evlenmemle ilgili bu saçma düşüncesine bir son verebilirim.

Sanırım çözdüm. İş bahane olarak kullanıyor. Mesele para değil. benim bekar olmam. Ciddi kız arkadaşımı tanışmak için hiç eve götürmedim. Eski sevgililerimden birini bile eve götürmeyi . Babamı endişelendirdim. Belki de torunlarını görecektense kadar yaşayamayacağını düşünüyordur.

Bu bir orta yaş krizi.

Deri bir ceket ya da peruk tercih edilebilirdi. Ama babam bunun yerine üremenin saatli bombasını seçti. Spencer onun en eski arkadaşı ve Gabrielle de çok hoş bir kadın. Babam seçiminde mantıklı davranıyor, her ne kadar bunun gerçekleşeceğini düşündüğü için çıldırmış olsa da.

"Yazık," diye Sterling. "Bence hoşuna giderdi."

Havluyu yatağa, telefonumun yanına bırakıyorum. Belki Maddy operadan hoşlanır. Ama fonu alıp hemen eve gitmeliyim. Babamla işleri yoluna koymalıyım. Onu rahatlatmalıyım. Annemle tekrar sağlamalıyım. Annemin onu hâlâ misafir odasında yatırıyor olması babamı kahredecek.

"I-"

Yatak odamın kapısı uçarak açıldı ve büyük bir *gürültüyle* duvardan sekti. Göğsüme bir şey çarpıyor, sonra yere düşüyor. Beyaz nesneye bakarken, başka bir şey yumuşak bir *gümbürtüyle* başımın yan tarafına tokat atıyor.

"Eminim kendini çok zeki , değil mi?"

Yerdeki beyaz terliklere bakıyorum. Hizmetçimin misafirler için koyduklarına. "En azından bana bak, seni pislik!"

Maddy üzerinde bir şort ve tişört olduğu halde yatak odamın kapısında duruyor, ıslak saçlarını başının üzerine yığmış beni işaret ediyor. Parmağı titriyor ve yanakları kıpkırmızı.

"Ne-?"

Patlamaya hazır minyatür bir düdüklü tencere gibi üzerime doğru fırlıyor.

"Babunu unut!" Beni göğsümden dürtüklüyor. Bana batırdığı parmağına bakıyorum, sonra tekrar yüzüne , bu onu daha da kızdırıyor gibi görünüyor. "Eğer sivrisineklerin aleti olsaydı, sen daha çok bir sivrisinek gibi olurdun. Ya da..." Çılgın gözleri bir o yana bir bu yana dönüyor. "...ya da ters çevrilmiş aleti olan bir hayvan. Evet!" Kaşlarını çatmadan önce bir kahkaha atıyor. "Ters bir penis. Herhangi bir ölçüm ölçeğinde bile kaydedilemeyecek bir toz zerresi."

üst kollarından nazikçe tutuyorum. "Ben gittikten sonra ayağın mı kaydı? Başını fayanslara mı çarptın?" Başının üstündeki yaraları incelemek için çenemi kaldırıyorum.

"Kes şunu." Kollarımı savuşturuyor, sonra bana dik dik bakarken derin bir nefes alıyor. "Saçmalıyorsun, biliyor musun? Bir hapsirikle orgazm olmaya senden daha çok yaklaşıyorum."

"Vay be." Sırıtarak ellerimi kaldırıyorum. "Bu-"

"Benimle dalga geçme." Gözleri kısıldı. "Kadınların orgazm olabileceğini biliyor muydun? Yoksa her şey sizin zevkinizle mi ilgili *Prens*?"

Kollarını kavuşturuyor ve gözlerimin bir anlığına göğüslerine kaymasına engel . Artık onları gördüğüme göre, tişörtünün ince kumaşı altında nasıl gerildiklerini fark etmemek neredeyse imkânsız. Neyse ki Maddy benim fark edemeyecek kadar delirmekle meşgul.

"Sonunda tercüme ettin demek?"

"Tanrım, yüzündeki o sırıtışı tokatlamak istiyorum." Ayağını yere vuruyor, elleri yanında yumruk olmuş.

"Aslında az önce öfke nöbeti geçiren bir çocuk gibi tepindin," diyorum kaşlarımı kaldırarak. Söylenecek en yanlış şeydi.

Maddy'nin gözleri, kulaklarından buhar çıkarmak üzereymiş görünmesine kadar beyaz görünene kadar açılıyor.

"Ne zamandan beri İtalya'da dolaşırken '*Aletin enfes, Zevk Prensi*' kabul edilebilir buluyorsun? Etrafta çocuklar olabilirdi."

"Bir çeviri uygulamanız olduğunu sanıyordum. Odanıza giriş yapana kadar dayanmasını bekliyordum, daha fazla değil." Ona içten bir gülümseme verdim.

"Bana bunu söyleme. Bana söyleyebilirdin. Asansörde o tatlı yaşlı çiftin yanında ve Vatikan'daki o kalabalık merdivende söylememe izin verdin ve..." Gözleri daha da açılıyor ve

terliği yerden alıp onunla karın kaslarıma vurmaya başladı. "Ve Trent Forde'un toplantısında. Seni pislik."

Tenime tokat tokat indirirken bir o yana bir bu yana zıplıyorum. Acıtmıyorlar, ama sonra biri alçaktan ve beni aletimden yakalıyor.

"Kahretsin," diye tıslıyorum, başka serseri atışları önlemek için iki elimle kendimi koruyorum.

Bana birkaç kez daha vuruyor ve sonra duruyor, pantolonunu çıkarırken omuzları yükselip alçalıyor.

"Dünyadaki son erkek bile olsan Logan Rich, seninle seks yapmazdım. Kendini zevk prensi olarak görsen de görmesen de. Daha çok bir kızın vajinasını nasıl dikmek isteyeceğinin prensi gibi."

"Kulağa acı verici geliyor." Gözlerim minik şortuna kayıyor ve terlikleri tutan eli seğiriyor. "Tamam, özür dilerim. Sana söylemeliydim."

"Yeterince iyi değil." Bana tiksintiyle bakıyor. "Sen tanıdığım en büyük pisliksin, bunu biliyor musun?"

"Şakaydı, Mads. Özür dilerim." Bana, tüylerimi diken diken eden bir başka küçümseme bakışı dişlerimi sıkıyorum. Bana dünyanın en büyük pisliğiymişim gibi devam edince içimdeki ateş ve damarlarıma sıcaklık doluyor. "Sadece bir şakaydı."

"Öyle mi? Senin için şey bir şaka, değil mi Logan? Ve ciddi olan her şeye para sorunu kaldırabilirsin."

"Bu da ne demek şimdi? Sadece bir şakaydı, Tanrı aşkına. Bu kadar üzüleceğini düşünmemiştim. Bir hataydı; bunu şimdi görebiliyorum. Yine de şimdiye kadar yaptığım en kötü hata sayılmaz."

Dudakları aşağı doğru kıvrılır. "Bunu tekrar söyleyebilirsin." "Sana ne oldu böyle? Üzgün olduğumu söyledim."

"Biliyor musun? Bir dahaki sefere boğulduğumu düşündüğünde... Bırak beni." Dönüyor ve kapıya doğru fırlıyor, omzunun üzerinden bağırıyor, "Bir senin yanında çıplak olmaktansa ölmeyi tercih ederim."

"Biliyor musun?" Koridora doğru adım atarken arkasından sesleniyorum. "Ne söyleyeceğin umurumda değil," diye bağırıyor.

"de söyleyeceğim." Odayı onun geri çekilen sırtına bakıyorum. Elini omzunun üstünde tutuyor ve bana orta parmağını gösteriyor. "Evet, gerçekten olgunca. Ama ne var biliyor musun?" Şimdi ben de bağırıyorum, kan kafatasımın içinde çarpıyor. "Eğer , hissettiğin o küçük seğirmelerin yanına bile yaklaşmadığını fark ederdin. Benim parmaklarımla... Benim dilimle... Benim *sikimle* orgazm kadar daha önce hiç fark edeceksin." Yuvarlanıp . Vahşi boğa sürüsü bile beni bu tren kurtaramaz.

"Kendini övme," diye tersliyor Maddy, adımlarını kesmeden, hâlâ arkasını dönmeden.

"Sana Frederica'dan daha yüksek sesle çığlık attırırım!"

Birden durdu, sonra döndü, yaklaşırken ele geçirilmiş bir kadın gibi görünüyor ve "Senden nefret ediyorum" diye bağıyor. Bunu biliyor musun? Senden *gerçekten* nefret *ediyorum*! Her zaman ettim."

Sonra iki terliği de bana fırlattı.

Kanamayı durdurmak için burnumu sıkarak odama geri . Aptal terlikler ve onların sert tabanları. Muhtemelen yoldan yeterince hızlı çekilmemi bekliyordu. Sonra tekrar, benden nefret ettiğini söyledi, belki de atardamarı hedefliyordu. İkisi de doğru olabilir.

Benden nefret ediyor.

Yatağa , havluyu elime alıp burnumun altını kuruluyorum. Kan akışı şimdiden hafifliyor.

"Siktir," diye inledim, kollarımı kalçalarımaya dayadım ve başımı ellerimin arasına aldım.

"Biletleri alacaksın o zaman?"

Başımı kaldırıp telefonuma bakıyorum. Sterling'in derin sesi çınlıyor. Tanık olduğu şey hakkında özür dilemek için ağzımı açıyorum ama bana eşlik eden kahkahası en ufak bir kırgınlık duymadığını söylüyor.

"Onu duymadın mı?" Burnumdaki son kan damlalarını silerken bir gülümseme beliriyor. "Dünyadaki son adam olsam bile duymazdım."

"Duydum." Sterling kıkırdar.

"Ve benden nefret ediyor," diye ekliyorum gülümsemem yüzümden kayıp giderken. Daha önce kimse bana benden nefret ettiğini söylememişti. Bu biraz... acıtıyor.

Sterling'in sesi yumuşar. "Sevgi ve nefret arasında ince bir çizgi vardır. Ve ikisinin de neye ihtiyacı var biliyor musun?"

"Ne?" Havlumu yatağa bırakarak soruyorum. "Tutku."

Ağzımdaki metalik tadı yutuyorum.

"Biletleri gece almanız için oraya bırakacağım. Gösterinin tadını çıkarın."

Sonra telefonu kapattı.

Bölüm 11

Maddy

"Onunla NASIL ARKADAŞ OLABİLİYORSUN? Sen sensin ve o... o..." Sırt üstü uzanırken yatağın üzerindeki inceliyorum. köşe direğın altında yaldızlı kemerleri olan güzel bir dört poster.

Logan'ın malikanesiyle ilgili her şey lüks. Başka bir adamla burada sıkışıp kalmak cennet olurdu.

"Sakin ol, kardeşim. O kadar da kötü biri değil."

"O kadar da kötü değil derken erkek olup taşaklarını zehirli sarmaşığa bulamaktan ve sonra da kuduz fareler tarafından kemirilmekten daha iyisini kastediyorsan, o zaman haklısın," diye cevap veriyorum parlak bir şekilde, bunun Logan'ın başına gelme düşüncesine gülümseyerek.

Aletini hayal ettiğimde gülümsemem hemen düşüyor. Daha önce banyoda içime giren her bir uzun, kalın, sert santimi hayal ediyorum.

Drew gülüyor. "Kötü şakalarının altında iyi bir adam. Özür dilediğini söylemiştin, değil mi?" "Evet," diye homurdandım.

"Yani bazen yanlış anlıyor. Ama iyi bir kalbi var."

Karnımın üzerine yuvarlanıyorum ve yorganın üzerinden bir parça tüy alıyorum. "Sen öyle diyorsan."

İkna olmuş gibi görünmüyorum çünkü değilim. Ama Drew iyi bir karakter yargıcıdır ve Logan'la yıllardır arkadaştır. Belki de Logan, Drew'a araba sürme olayından beri iyi bir arkadaş olmuştur. Ama kardeşimi terk ettiği ve babasının kefaletini için onu hâlâ affedemiyorum.

"Herkes nasıl?" Konuyu değiştiriyorum. "Annem ve babam?"

"Evet, onlar..." Drew duraklar.

"Onlar ne? Her şey yolunda mı?"

"yok." Yavaşça nefes veriyor ve nefesine sinen gerginlik dik oturmama neden oluyor. "Drew?"

"Annem sadece..." Tekrar duraklıyor. "Babamın bir ilişkisi olduğunu düşünüyor."

"Ne? Bu çok saçma." Drew telefonun diğer ucunda sessiz kalırken ben gülüyorum. "O böyle bir şey yapmaz."

"Seni tanıyorum..." Drew sanki sözcüklerini dikkatle seçiyormuş gibi yine duraklar. "Onunla yakın olduğunuzu biliyorum. Ama o mükemmel değil, Maddy."

"Biliyorum. Ama hadi ama. Bu babam." Drew'un kabul etmesini bekliyorum ama etmiyor. "Neden bir şey yapacağını düşündün ki?" Midem acıyla düğümlenirken fısıldıyorum.

"Annem kredi kartında otel harcamaları buldu."

"Yani? Davalara bakarken onları hep iş için kullanıyor." Babamın polisteki işi onu düzenli olarak uzaklara götürüyor.

"Ve cüzdanında prezervatifler."

"Ama-" Hava ciğerlerimi terk ediyor. Annem menopoza . Hormonlar ve erkeklerin işinin daha kolay olduğu konusunda gülüştük. "Yapmaz, değil mi?"

"Umarım olmaz. Ama annem ikna olmuş görünüyor."

"Oh, Tanrım." Boştaki elimle şakaklarımı ovuyorum.

"Sen sana söylemek istemedim. Annem henüz bir karar vermedi. Düşünmek istediğini söyledi."

"Ben bile... Eve geleyim mi? Bana ihtiyacı mı? Logan'la konuşabilirim, eminim bir uçak bulmama yardımcı olabilir ya da..."

Ondan nefret ettiğimi haykırdığımda yüzündeki ifadeyi düşünüyorum. Şok olmuş gibiydi. Sanki hiçbir fikri yokmuş gibi. Yani, nasıl bilemez ki? Bence çok açıktı. Ve o terlikleri ona fırlattım. Midem sıkıştı. Çok mu ileri gittin? Ona çıldırmış bir sürtük gibi davrandım.

Yalvarsam bile bana yardım edeceğinden şüpheliyim.

"Hayır. erken dön diye söylemedim. Ve bu annemin istediği son şey. Uzun metrajlı bir çektiğin için çok mutlu. İstedığın buydu."

"Logan hakkında olsa bile mi?"

"Özellikle Logan hakkında olduğu için."

"Sakın bana annemin de onun hayran kulübünün bir parçası olduğunu söyleme?"

Drew kıkırdıyor. "Oyun buluşmalarında çikolatalı sandviç yedirdiği çocuğun kendi uzmanlık alanında bir dünya lideri olduğunu gördü. Onun için çok heyecanlı."

Bu düşünce kalbimi sıkıştırıyor. Annem her zaman bizimle gurur duyduğunu söyleyen ilk kişi olmuştur. Ve de arkadaşlarımızı hep .

"İyi olduğuna emin misin?"

Babamın hile yapacağına inanmak istemiyorum. Bir açıklaması . İnsanlar sevdikleri birine bunu yapmazlar O da annemi seviyor.

"Olacak." Drew iç geçirir. "Annem bir süredir mutsuz. Babamdan ilk kez şüphelenmiyor. Bu ikisi için de daha iyi bir şeyin başlangıcı olabilir."

"Ne? Söylemedi. Bana bunu hiç söylemedi."

." Drew'un sesi ağırdır. "İkimizin de onun için endişelenmesini istemezdi. Aile için çalışmayı başardı."

Midem bulanıyor. Nasıl bu kadar uzun süre kör kalabildim? Mutlu olduklarını sanıyordum. Hiçbir zaman sevgi gösterilerinde bulunmadılar. Ama hiç *mutsuz* görünmüyorlardı.

"Bak, bu konuda endişelenme. Bir gecede hiçbir şey değişmeyecek. Annem seyahatinin geri kalanının tadını söyledi. Gönderdiğin fotoğraflara bayılıyor."

"Sevindim." Zayıfça gülümsedim. "Ona Roma'dan biraz göndereceğim. Bugün biraz gezdik." Ziyaret ettiğim harika yerler hakkında zamanki neşemi toplayamıyorum.

"Harika, yap. Onları sevecektir. Dinle kardeşim, gitmem gerek. Tan gün sonu sıkıcı toplantılarından birine başlamak ."

Drew gülerken Tanner kardeşime arka planda *jack* ve *ass* kelimelerini içeren zekice bir cevap veriyor.

Drew endişeli görünmüyor, o yüzden endişelenmemeliyim. Muhtemelen bir yanlış anlaşılma. Umarım öyledir. Babamın bir ilişkisi olduğunu düşünemiyorum. Polis için çalışmak, hayatının doğru ve yanlışla ilgili olduğu anlamına gelir. Ama belki de saflık ediyorum. Hiçbir şey siyah ve beyaz değildir. Arada grinin tonları vardır.

Anneme göndereceğim resimleri seçmek için telefonumun film rulosunu açıyorum. Logan'la Vatikan'da çektiirdiğimiz fotoğrafı da ekliyorum. Kesinlikle gülümsemediğim fotoğrafı. Annemin hoşuna gidecektir. Ona Logan'la hiç fotoğraf göndermedim. Ayrıca, bu onu henüz öldürmediğimin kanıtı olacak.

Kapı hafifçe vurulduğunda telefonumu yatağın üzerine bırakıyorum.

"İçeri gel." İç çekiyorum.

Logan şanslı ki Drew'den gelen telefon tüm enerjimi emdi ve beni uyuşmuş hissettirdi.

Çünkü aksi takdirde, ukalaca yorumlar yaparsa ikinci raunda geçebileceğimden eminim.

Kapı çatlayarak açılır ve içinden bir elbise askısına tutturulmuş beyaz bir şey çıkar. Logan onu ateşkes bayrağı gibi sallıyor.

"Ayakların üşümüüş olabilir diye düşündüm." İçeri giriyor, askıdan bir terlik alıyor ve diğer elindeki terlikle birlikte bana uzatıyor. "Bu sefer onları bana tercih ederim."

İkisini de elinden alıp başımı sallıyorum, gözlerimi aşağıya dikerken boğazım düğümleniyor. "Bunu yapmamalıydım."

"Bu bir özür mü?"

"Bu, potansiyel olarak misafir gibi olmayan bir davranışın kabulüdür," diyorum.

"O zaman kabul ediyorum. Bunu ev sahibi gibi davranmadığımı kabul etmen şartıyla." Telefonunu önüme uzatıyor ve ben de bakmak için başımı kaldırıyorum.

"Neden bana kırmızı bir oda gösteriyorsun? Deniz aygırları hakkında bir şey bilmek istemiyorum."

Dudakları nazik bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Burası Teatro alla Scala'daki kraliyet locası. Sterling bize bir gösteri izlememiz için bilet verdi."

"Öyle mi?" Drew'un telefon görüşmesine rağmen, tüm dikkatimi telefon ekranına verdiğimde karnım gurulduyor. Kırmızı kadife koltuklar, güzel altın arşitravların altındaki özel izleme locasında sahneye bakacak şekilde sıralanmıştı.

"Bu bir aşk hikayesi. Tam sizin sokağınıza göre," diye ekliyor Logan.

Sesli kitap hakkında tekrar yorum bekliyorum. Ama sessiz.

Gözlerim onun yüzüne ve telefon ekranına kayıyor. "Ama orası Milano'da. Oraya geri dönmeyeceğiz."

"Eğer istersen . Roma toplantılarının bazılarını değiştirebilirim, bazılarını Milano'dan sonra buraya döndüğümüzde yapabiliriz. Gerçi bu seyahatimizi uzatmak anlamına gelir. Karar sizin." Telefonunu giydiği siyah joggers'ın içine geri sokuyor.

Logan'la bir gün fazladan.

Kavgamızdan önce, hiçbir şey beni bunu düşünmeye ikna edemezdi. Ama şimdi? Sanki tüm o bağırış çağırışlar, Drew'in telefon konuşmasının içimde yarattığı sürüklenme hissiyle birleşince, olumlu bir şeylere sarılma ihtiyacı duydum. Gerçek dünyadan kaçmak için.

"Gitmek ister misin?" Ben sorarım.

"Evet." Tereddüt etmeden cevap verirken gözleri gözlerimi

tutuyor. Birkaç saniye sessiz kalıyorum.

"Ama bizim-"

"Tamam." Yutkunuyorum. "Teşekkür . Gitmek istiyorum."

"Harika. Ayarlamaları yapacağım. Sen iyi misin?" Logan'ın kaşları düğümlenir.

Onu bir terlikle öldürmeye çalışmıyorum, elbette bir sorun olduğunu düşünüyor. Ortam bir saat önce birbirimize bağırduğımız zamankinden çok farklı. Ama aniden yoruldum. Bütün günün duyguları omuzlarıma yükleniyor, midemi ağrıtıyor ve kalbimi ağırlaştırıyor.

"Sadece yorgunum."

"Bir şeye ihtiyacın olursa nerede olduğumu biliyorsun."

Gözlerim tekrar onunkilere . "Senden nefret ettiğimi söyledim ve seni uykunda boğacağımdan endişelenmiyor musun?"

Gözlerinin kenarları kısa bir süreliğine kıvrılıyor ve ardından kendine has sırtışıyla dudaklarını büzüyor. "İçeri girdiğimde bana Deniz Aygırı da dedin. Ve bir sivrisinek ya da aleti ters çevrilmiş başka bir hayvan değil. Yani şu anda cinayetten bir derece uzaktayız diyebilirim."

"Ben yarım derece derdim ama neyse."

"Sadece tedbirli olmak için." Terlikleri elimden alıyor, başparmağı elimin üstünü okşuyor. "Bu kabarık suikastçıları saklasam iyi olur."

Kapıya doğru yürür, sonra bir omzunu çerçeveye yaslar. "İyi geceler, Smiles."
de vücudum gibi enerjim tükenmiş gibi geliyor ama yine de sessiz bir "İyi geceler,
Prens."

Ama sesi Logan'ın duyabileceği kadar yüksek ve uzaklaşırken kıkırdıyor.

Ertesi sabah uyandığımda Logan gitmişti. Mutfğa bir not bırakmış, Milan'a izin vermek için bazı toplantıların yerini değiştirdiğini ve biraz dinlenmem gerektiğini söylüyor.

Günü kayıtlarımı ve notlar geçiriyorum, film için temel bir taslak oluşturun. Eve'e e-posta göndererek onu bilgilendiriyorum ve Chloe ile telefonda konuşuyorum. Logan'ın ne kadar kalacağı hakkında hiçbir fikrim yok, bu yüzden açık havuzda yüzüyorum, küvete bakamadan düş alıyorum ve ardından yeni bir kitap okumak için mutfaktaki pelüş oturma alanına yerleşiyorum.

Mermer zeminde mutfğa doğru ilerleyen ayakkabıların sesi dikkatimi kitabımdan çekene kadar iki saat geçiyor. Logan siyah takım elbisesi, beyaz gömleği ve gözlerini odanın içinde öne çıkaran zümrüt rengi içeri giriyor.

Bakışlarımı tekrar e-okuyucuma çeviriyorum. "Ön kapıdan geldiğini duydum. Birine gizlice yaklaşmak isteseydin ne işe biliyor musun?"

"O da ne?"

Kahve makinesine doğru yürürken başımı kaldırıp

bakıyorum. "Terlik."

Kıkırdamadan önce omuzları sertleşiyor.

"Bir tane ister misin?" Omzunun üzerinden bana bakıyor ve gözlerimiz buluşuyor. Pencereden gelen güneş ışığı saçlarını yakalıyor, açık kahverenginin içindeki koyu altın çizgileri belirginleştiriyor.

"Zaten bir tane

vardı." Arkasını

dönüyor.

"Yine de teşekkürler," diye ekliyorum.

Okumayı bırakıp mutfakta nasıl hareket ettiğini, bir yandan telefonundaki mesajları okurken bir yandan da süt alıp kupa getirişini izliyorum.

"Toplantı nasıldı? Film için bilmem gereken bir şey var mı?"

Bana önce okuduğu şeye kaşlarını çatıyor. "Hayır. Açık konuşacağım. Sana söylediğim miktarı yatırdı."

Logan'ın dikkati telefonuna döndüğünde başımı sallıyorum. Bugün, titreşimlerini eşleştirerek insanları eşleştiren bir flört uygulaması geliştiren bir kadın girişimciyle buluşacaktı. Bu ona milyonlar kazandırmış. Ve bazı yüksek profilli çiftler onun yöntemine yemin ediyor.

"Güzel. Halliday biriydi? Genç, değil mi?"

Logan kahve makinesinin önünde durup kupasını doldurmasını beklerken dalgın , "Yirmili yaşların ortalarında sanırım," diye cevap .

"Fotoğraflarda güzel görünüyor."

Logan telefonundaki bir şeye gülümsüyor, omuzları gevşiyor. "Özür dilerim." Özür dilercesine bana bakıyor ve dikkatini bana veriyor. "Evet, o çok güzel. Sadece bir arama yapmam gerekiyor." Elinde kahvesiyle kapıya doğru yöneliyor, sonra bir şey unutmuş gibi dönüyor. "Günün iyi geçti mi?" "Evet.

Biraz . Yüzmeye gittim. Okuyordum." E-okuyucumu kaldırdım ve Logan ona .

ve sonra bana

gülümsüyor. "Aynı

kitap mı?"

Başımı salladım. "Serinin bir sonraki kitabı."

Başını eğip bana göz kırpmıyor. "Umarım sonuncusu heyecanlı olur." Sonra dışarı çıkıyor ve "İyi okumalar" diyor.

Sweatshirt'ümün kollarını çekiştirirken soyunma odasının duvarlarını sıra sıra güzel bakıyorum. Bu... bunaltıcı. Ama Logan annesinin aldırmayacağını söyledi.

Yürürken ellerim ipekler, kaşmirler ve tüller arasında . *Nereden başlayacağım ki?*

Üzerinde krem rengi uzun bir elbise olan askıyı indirdim. Yüksek bir halter yakası var. Arkasını çeviriyorum.

Sırtı açık. Onu rafa geri . Sütyen giyemiyorsam destekli şeye ihtiyacım var.

Başka bir uzun elbiseyi aşağı çekiyorum. Bu elbise kırmızı, geniş askılı, yakası topuzlu ve daha kalın bir kumaştan yapılmış. Dev yuvarlak kadife taburenin üzerine koyuyorum ve denemek için kazağımı başıma geçiriyorum.

Kırk dakika ve sayısını unuttuğum kadar elbise sonra pes ediyorum ve inleyerek kadife tabureye yığılıyorum. Faydası yok. Tüm bu güzel elbiseler ve hiçbiri uymuyor. Göğüslerim büyük değil ki. Belki göre biraz büyükler ama bu bana annemden miras kaldı. Chloe her zaman onları daha çok göstermem gerektiğini söylerdi. Ama bu gidişle operaya kazağımla gitmek zorunda kalacağım.

Karşı duvarda düzgün sıralar halinde sergilenen yepyeni tasarım ayakkabılara asık bakıyorum. Ayakkabı numaralarımız aynı bile değil, o yüzden orada da şansım yok.

"Burada hiç terlik yok. Ne kadar bakarsan bak, bir çift bulmaya çalış."

Logan kapının girişinde duruyor, gözleri parlıyor. Siyah joggers'ını ve tişörtünü tekrar giymiş.

"Hayallerimi yık, neden ?"

Geliyor ve dev taburede yanıma çöküyor. İnanılmaz kokuyor. Ona ne olduğunu sormalıyım. Drew için alabilirim. Ama sonra, neden kardeşimin Logan gibi kokmasını isteyeyim ki? Neden birinin dayanamadığım adam gibi kokmasını isteyeyim ki? Belki de dün banyoda kafamı çarptım.

"Kaşlarını niye

çatıyorsun?" "Kaşlarımı

çatmıyorum." Logan

kıkırdar.

"Ben ." Ona yan gözle bakıyorum, kollarımı hışımla

kavuşturuyorum. "Pekala, Mads. ."

mutlu bir sessizliğe gömülüyor, soyunma odasına bakarken yüzü rahatlıyor. "Neden bana Mads diyor? Diğer herkes bana Maddy diyor."

Bir omzunu kaldırıyor. "Herkes seninle konuşurken kızgın görünmüyorsun. O suratı bana saklıyorsun. Sana benim özel olduğumu düşündüğünü söylemiştim."

"Ah, lütfen."

Logan tabureye uzanmış, yüzünde her zamanki sırtışıyla kollarını başının üzerine uzatıyor. Tişörtü yukarı , kaslı kalça kemiklerini ve kaslı karın kaslarını gösteriyor.

"Retinalarım yanıyor." O gülerken ben de gözümü kaçırıyorum.

Bu sabah toplantıdan döndüğünden beri çok daha mutlu. Dikkati daha az dağınık. Belki de bunun yaptığı telefon görüşmesiyle bir ilgisi vardır. Belki de Halliday'i onunla buluştuğu için teşekkür etmek için arıyordu. Onun güzel olduğunu düşündüğünü söylemişti.

Yutkunuyorum, ayak parmağımla pelüş halıda daireler çiziyorum. "Opera için ödünç alabileceğim bir elbise var mı diye bakıyordum."

"Ve var mı?"

Logan ellerini başının arkasına koymuş, omuzlarını kaldırmış bana bakıyor. Nasıl bu kadar rahat görünebiliyor? Sanki rahatlatıcı buluyormuş gibi oturur pozisyonda duruyor.

"Hayır."

Sonuna oturuyor, kaşları aşağı doğru iniyor. "Ah." Gözleri giysilerle dolu rafları tarıyor. "Seçici değilim," diye hayıflanıyorum. "Hepsi çok güzel."

"Tamam." Kollarını dayıyor ve bana için başını yana çeviriyor. Ben alt dudağımı çiğnerken gözleri yumuşuyor, köşeleri .

"Gülme."

"Sana güler miydin?"

"Um, evet." Homurdanıyorum ve dönüyorum. "Unut

." "Mads."

Gözlerimi tekrar onunkilere . Yüzü ciddiye.

"Peki." Gözlerimi deviriyorum. "bağlayamıyorum."

"Hiçbirini mi?" Logan'ın kaşları havaya kalktı.

"Tanrım, keşke şu anda burada bir terlik olsaydı, çünkü kıcını tekmelerdim."

"Öyle demek istemedim."

"Ne gibi?" Kaşlarımı kaldırıp meydan okuyorum. Annesinin elbiselerinin hiçbirine sığamayacağım gözleri olan herkes için aşikâr. O uzun ve ince. Bense daha küçük ve kıvrımlıyım. Annemin sadece göğüsleri değil, kalçaları da bana miras kaldı. Buraya neden elbise denemeye geldiğimi bile bilmiyorum. Aptalca bir fikirdi.

", Mads." Logan gülümsüyor, gözlerimle buluşmaktan kaçınırken mükemmel, düz beyaz dişleri parlıyor. "Bana söyletme."

"Ne diyeyim?" Ona yem atıyorum. Hangi kelimeyi kullanacağını merak ediyorum. *Biraz daha mı büyük? Daha yumuşak mı?*

Gözleri sweatshirt'ümün altındaki göğüslerime kayıyor ve yutkunarak adem elmasının boynunda sağlıyor. "Kıvrımların, onlar çok, şey, bilirsin."

"Aydınlat beni," diye .

"Onlar..." Logan bir elini çenesinde gezdiriyor. "Seksi," diyor kalın bir sesle. "Çok seksi."

Yanaklarım alev alev yanıyor ve o ayağa kalkarken ağzım açık kalıyor.

"Yarın Milano'ya alışverişe gideceğiz." Sanki az önce vücudumda istenmeyen bir sıcaklık oluşturan kelimeleri söylememiş gibi bana gülümsüyor.

"Önce burada bir toplantınız var sanıyordum. Öğle yemeğinden sonra uçacağımızı söylemiştin?"

Kalbim doğal olmayan bir şekilde hızlı atıyor olsa da sesim normal çıkıyor.

Benimle dalga geçtiğini söyleyecek bir sırtıma ya da ukalalık belirtisi var mı diye yüzünü inceliyorum. Ama çoktan kapıdan çıkmıştı.

", Mads. Merak etme. Prens baloya gitmene izin vermez." "Prens saçmalığını bırak."

Yüzümde oluşmaya çalışan beklenmedik gülümsemeyle savaşıyorum. O sırtıyor ve ben de arkasından bakıyorum.

Bu da neydi böyle?

Seksi. Sadece seksi değil. *Çok* seksi.

Logan ve seksi kelimesinin aynı cümlede kullanıldığını düşününce her zamanki kusma dürtüsü beni normalde olduğu gibi vurmuyor.

Ama hala orada. Yemin ederim öyle.

Parmaklarımı taburenin kenarına dolayarak kendimi ortalıyorum.

Yemin ederim öyle.

Bölüm 12

Logan

"MAVİYE NE dersiniz, efendim?" Satış asistanı yaklaşıyor, benimle İngilizce konuşurken incelemem için koluna başka bir uzun elbise geçiriyor.

"Daha önce de söylediğim gibi." Kibarca gülümsedim. "Bayan Harper nasıl isterse."

Bekleme alanında oturduğum yere yaklaşıyor, dizüstü bilgisayarım alçak masanın üzerinde duruyor. O oyalanırken boğazımı temizliyorum ve parfümü nefes borumu gıcıklayarak etrafımı sarıyor.

"Bu çok bağışlayıcı." Sesini alçaltıyor. "Ayrıca kontrol giysilerimizden bazılarını da öneririm."

"Neyi kontrol edeyim?"

Dudaklarını yalıyor ve kirpiklerini bana fırlatıyor. "Özel iç çamaşırları, fazla kiloları olan kadınlar arasında çok popüler."

"O cümleyi bitirme." Dizüstü bilgisayarımı kapattım.

Ben ona ters ters bakarken gözleri açılıyor.

"Mia?" Başka bir kadın koşarak geldi. "Öğle yemeğini al."

"Ama-"

"Yemeğini al," diye tekrarlıyor yeni kadın sıkı bir gülümsemeyle.

Mia'nın gözleri Maddy'nin soyunma odasına doğru . Tekrar bana bakıyor, dudaklarını büzmeden önce gözleri önce takım elbisemde sonra da yüzümde geziniyor. "Sadece yardım etmeye çalışıyordum."

Yeni kadın, "Artık yardımına ihtiyacımız yok," Mia'yı etkili bir şekilde kovuyor ve ardından uzaklaşıyor.

"Ben Elena. Bu mağazayı yönetiyorum. Lütfen özürlerimi kabul edin Bay Rich. Mia uzun süredir bizimle çalışmıyor."

Müşterileriyle bu şekilde konuşursa daha uzun süre kalacağından şüpheliyim. Ayağa kalktım ve elini sıktım.

"Sizinle şahsen tanışmak çok güzel." Gülümsemesi artıyor. "Mağazamız anneniz için birçok tasarımcı elbisesi tedarik etti."

"Demek ." Maddy'yi bu yüzden buraya getirdim. Çünkü personelin hepsi akıcı bir şekilde İngilizce konuşuyor. Maddy'nin rahat hissetmesini istedim.

"Annenizin olağanüstü bir zevki var. Çok zarif." Elena düşünürken gözleri kısılıyor, bir parmağı dudaklarına dokunuyor. "Ama Bayan Harper için bence biraz daha farklı bir şey denemeliyiz..." Gülümseyerek başını öne eğiyor. "Çekici. Birkaç elbise çekip ne düşündüğünü göreceğim."

", teşekkür ."

Tekrar oturdum ve dizüstü bilgisayarımı açtım. Elena, içinde bulunduğum oturma alanının etrafında dönmeye başlayan diğer iki personelin yardımını istiyor. Bir kızın kollarında gökkuşağı gibi elbiseler uçuşuyor, bir diğeri ayakkabı kutularını taşıyor.

Önce anneme hızlıca bir mesaj atarak işe koyuluyorum. Dün konuşmuştuk ve Gabrielle'in evlenmemiz fikrini ortaya attığında Spencer'ın yüzüne güldüğünü söyleyince rahatlamış görünüyordu. Annemin verdiği bilgi huzursuzluğun bir kısmını bastırdı.

"Bunun olduğunu sanmıyorum. Ama en azından uyuyor."

Maddy soyunma odasından uzun mavi bir elbiseyle çıkarken başımı kaldırıp bakıyorum. Elbisenin kumaşı ve duvardaki dev aynaya bakmak için yaklaşırken kaşlarını çatıyor oynuyordu.

"Bu çok hoş." Ayağa kalkıyorum ve ona yaklaşırken ellerimi pantolonumun ceplerine sokuyorum, yansımada gözleriyle buluşuyorum.

Başını sallıyor.

Başımı salladım. "Tamam. Hayır."

Yüzünü bana döndü. "Yapacak işlerin varsa kalmak zorunda değilsin." Gözleri masanın üzerindeki dizüstü bilgisayarına gidiyor.

" değil. Burada da yapabilirim."

Kaşları çatılırken alını kırışıyor. "Tamam. Bir sonrakini deneyeceğim o zaman."

Soyunma odasına doğru gözden kaybolmadan önce bana bir bakış atıyor. Elena onu takip ediyor.

Dizüstü bilgisayarımı bırakıp kristal heykelciklerin sergilendiği bir vitrine doğru yürüyorum. Büyük bir tanesini elime alıyorum; dildo şeklinde ayırt edilemeyen bir yumru.

"Bunun fiziksel aşk şeklinde uyum getirdiği söylenir. Her biri eşsizdir. Bunlar sanatçı tarafından imzalanmıştır."

Gözlerimi tekrar kristal dildoya çevirmeden önce yanımda bir çift ayakkabının kutusunu açan satış asistanına kaşlarımı kaldırıyorum.

"Yeni gelen bir tane var, biraz daha küçük. Gerçeği ve birliği simgeliyor." Ayağa kalkmaya başladı. "Görmek isterseniz için getirebilirim."

"Hayır, teşekkür . Önemli değil." Çirkin dildoyu rafa geri koymak için dönüyorum.

"Sen ne düşünüyorsun?"

Başımı Maddy'nin sesine doğru çeviriyorum. Ve dev kristal dildoyu bırakıyorum.

Lanet şey ayağıma çarpıyor ve sonra yere sıçrayıp bir buz tabakası gibi milyonlarca parçaya ayrılıyor.

"Logan." Maddy koşarak geldi, gözleri yuvarlandı.

durup yerdeki parçalanmış kristallere bakarken ayağımdaki zonklamayı görmezden geliyorum.

"Buldum." Satış asistanı bir fırça ve tavayla içeri dalıyor ve ısıtılı parçaları almak için eğiliyor.

"Özür dilerim. Yardım etmeme izin verin." Çömeliyorum ama başını sertçe

sallıyor. "Hayır, Bay Rich. Israr ediyorum." Hızlıca süpürüyor, saniyeler içinde tüm parçaları topluyor. "Lütfen hesabıma ekleyin."

Ayağa kalkarken kristal parçalarıyla dolu tava şingirdiyor. "Yetmiş bin avro."

Başımı salladım.

Dikkatimi tekrar Maddy'ye veriyorum.

Satış kırık kristali götürürken tedirgin görünüyor. "Yetmiş bin," diye fısıldıyor.

"Pahalı bir dildo kimin umurunda? Bana arkayı göster." Bir an kararsız görünüyor, sonra yavaşça dönüyor.

Gözlerimi ondan ayıramıyorum. "Yeşil sana yakışıyor."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Aynanın karşısına geçip yansımasına bakarken yüzü aydınlanıyor.

Elbisenin her bir göğsü örten ve sonra belini saran iki ipek parçası var. Ve Maddy'nin kıvrımlı kalçaları üzerinde kayan ve sonra altta daha geniş yayılan bu uzun eteğe sahip. Ben bir erkeğim, böyle bir kadın elbisesine ne bilmiyorum. Ama benim dilimde buna arkadaşının küçük kız kardeşinin olduğu uygunsuz bir cinsel fantezi denir.

Yutkunuyorum, boğazım . ". Sen ne düşünüyorsun? Güzel mi?"

Ben arkasında dururken aynada gözleri benimkilerle buluşuyor. Alt ısıyor ve sonra yanaklarında küçük bir kızarıklıkla kendine bakarak bir o yana bir bu yana dönüyor.

"Güzel," diye kabul ediyor. "Operaya gideceğimize ve bunu giyebileceğime inanamıyorum." Sanki kendini ilk kez görüyormuş gibi yansımasına bakıyor.

"Tamam. zaman alıyoruz." Satış asistanını aramak için döndüm.

"Bekle." Maddy bir eliyle takım elbise yakasını tutuyor ve sesini alçaltıyor, gözleri mağazanın içinde geziniyor. "Benim için etiketi kontrol et."

"Neden?"

birakıyor ve uzun siyah saçlarını yukarı kaldırarak elbisesinin yakası arkada kalacak şekilde dönüyor.

"Sadece ."

Etiketi çıkarıyorum ve nefesini tutuyor. "Eee?" "Peki ne?"

"Ne kadar?" diye fısıldıyor.

Etiketi elbisenin içine geri sokuyorum, parmaklarım saçlarını düşürmeden önce boynunun dibini ve uzun bukleler omuzlarından aşağı dökülüyor.

"Ne fark eder ki?"

Oflayıp pufluyor, yüzünü bana dönüyor. "Sadece söyle bana." "Dokuz."

Gözleri açılıyor ve sonra yere bakıp bir şeyler mırıldanıyor.

"Tamam." Gülümsüyor. "Ve eğer dokuz yüz dolarsa, muhtemelen birkaç ayakkabı da alabilirim ve hepsini bin doların altında tutabilirim."

Satış görevlisi gergin bir şekilde yaklaşıyor. "Korkarım bu elbise aslında-"

"Elinizdeki sonuncusu mu? Evet, farkındayız. Teşekkür . Bunu alacak." Gözlerimi Maddy'den ayırmıyorum. "Ve ihtiyacı olan ayakkabı ve eşyaları da. Benim hesabıma yaz."

"Elbette, Bay Rich." Elena geri dönerken satış asistanı ayrılır.

"Çarpıcı." Maddy'nin etrafında bir daire çizerek onu değerlendiriyor. Bu elbise sizin vücudunuz için yapılmış Bayan Harper. Sansasyonel görünüyorsunuz."

Maddy kızarıyor, bir an gözlerime bakıyor ve sonra gözlerini .

"Tabii ki doğru iç çamaşırına ihtiyacınız olacak." Elena bir parmağını kaldırıyor. "Bir dakika."

Mağazada süzülüyor. Mia'nın bahsettiği kontrol giysilerini iyi olur yoksa onu kaybedeceğim. Ve parçalanmış çirkin bir dildo olmayacak.

"Gerçekten ne kadar?"

"Ne?" Elena mağazanın ortasındaki dev çekmeceleri açıp siyah bir şey çıkarırken çenem geriliyor.

"Logan," diye tıslıyor Maddy. "Elbise

mi?" "Unutmuşum."

"Saçmalık."

Elena başka bir çekmecedен küçük siyah bir parça daha çıkardıktan sonra ona dönüyorum.

"Dokuz bin."

"Ne?" diye bağılıyor, dönüyor. "Çöz şunu. Onu çıkarmam lazım."

"Hayır. Elbiseyi sen alacaksın Mads." Aynaya onu ve sürpriz bir şekilde ağzını kapatıyor. Ama bana ters ters bakıyor.

İkimiz göze gelirken Elena yeniden ortaya çıkıyor. Eğer Maddy kazanacağını düşünüyorsa, yanılıyor. Dediğim gibi, babamın inatçılığı miras kaldı.

"İşte," diyor Elena parlak bir sesle. "Bunlar mükemmel olacak." Siyah ipek sütyeni ve ona uygun G-string'i boşlukta gururla tutuyor. "İstersen jartiyer kemeri de var."

"Hayır, teşekkür ." "O

alacak."

İkimiz de aynı anda cevap veriyoruz.

Maddy'nin bakışları şiddetleniyor ve Elena ikimizin arasına bakıyor.

"Çok güzeller." Maddy göz temasını kesip kumaşa özlemle bakıyor. "Ama ben sadece bir elbise bakmaya geldim."

"Başka renkleri de var mı?" Elena'ya soruyorum, gözlerim Maddy'nin yüzünde kalıyor. Tekrar gözlerimin içine bakarken çenesindeki bir kas seğiriyor.

"Bu setin siyahının yanı sıra kırmızı, krem ve yeşil renkleri de var," diyor

Elena. "Hepsini alacağız. Ve elbiseyi de."

"Logan," diye tıslıyor Maddy.

"Pekâlâ, Bay Rich." Elena, Maddy'nin gözeneklerinden sızan gerginliği görmezden gelerek profesyonelce gülümsüyor. "Ben gidip bunları kutulayayım."

"Ne yapıyorsun?"

Maddy'ye yaklaşıyorum. Bana dik dik bakmaya devam edebilmek için başını geriye eğmek zorunda kalıyor. "Operaya gitmek , değil mi?"

Surat asıyor.

"Değil mi?" Bastırıyorum.

Gözlerini deviriyor. "Evet. Ama bu olman gerektiği anlamına gelmez-"

Kulağına fısıldayabilmek için yakınına eğildim. "O zaman sana o lanet elbiseyi almama izin ver."

Kıpırdamadan durur ve nefesi kesilir. Yavaşça yutkunurken boğazı daralıyor ve sonra başını sallıyor. "Tamam. Ama külot olmaz."

Sesimi daha da alçaltıyorum, ateşle oynuyorum. "Özellikle külotlar."

Titriyor ama hiçbir şey söylemiyor.

"Aferin kızıma."

Dik duruyorum. Gözlerime bakıyor, her zamanki ateşi hâlâ orada, ama kaşları birbirine yaklaşırken şaşkınlık görünen bir şeyle susturulmuş.

Gözlerimi Maddy'den ayırmadan Elena'ya sesleniyorum. "Bayan Harper terlik de satıp satmadığınızı öğrenmek istiyor."

Karnıma keskin bir yumruk

iniyor. "Pislik," diye

mırıldandı.

Soyunma odalarına geri döndüğünde kıkırdıyorum, yeşiller içinde ateşli bir görüntü.

Bölüm 13

Logan

Çatı katındaki yatak odasının içinde yürüyorum, telefon kulağında bağlanmaya çalışıyor. "Hadi, hadi, hadi," diye ısrar ediyorum.

Koridorda Maddy'den hiçbir iz olmamasına rağmen kapıyı kapatıyorum. Onu benimle birlikte otelin çatı katına yerleştirdiğim için pek memnun olmadığını söylemek hafif kalır. Ama tartışmayı ben kazandım çünkü ofisi Milano'ya dönmemizi beklemiyordu, bu yüzden ona bir oda ayırtmamışlardı. Ayrıca, ona hepsinin dolu olduğunu söyledim. Ki bu doğru olabilir. Öğrenmeye zahmet etmedim. Benimle kalırsa, Drew'a söz verdiğim gibi ona göz kulak .

"Alo?"

"Gabrielle?"

"Logan." Sesinde bir sıcaklık var. " oldu. ?"

"Güzel. Her şey ." Tavandan tabana pencerelere doğru yürüyorum ve şehre bakabilmek için ince perdeleri hareket ettiriyorum. Akşam ışıkları sokakları sıcak bir sarıya . "?"

Yumuşak bir kahkaha ile nefesini üflüyor. "Londra'ya dönmeye alışıyorum."

"Sanırım sahra hastanelerinden bir değişiklik."

"Bunu tekrar söyleyebilirsin. Yine de babamla daha fazla vakit geçirmek güzel. İkimiz hakkındaki bu çılgın fikri çıkaramıyorum."

Başımı geriye ve tavana bakıyorum. Rahatlamış kahkahamla ve sırtımdaki kaslar gevşiyor. "Evet. Bu da nesi?"

"Biliyorum." Gabrielle de gülüyor. "Babalarımızın yaşla ilgili garip bir aydınlanma yaşadığını ve bizi de buna sürüklemeye karar verdiklerini mi düşünüyorsun? Yeni bir spor araba falan almalıydılar."

"Ya da başka bir şey."

"Bu konuda , değil mi?"

Uzanıp smokin gömleğimin yakasını çekiştiriyorum. "Hayır, yani, pek sayılmaz."

"Güzel, gerek yok. Eminim babamın fikridir. Her zaman böyle saçma sapan planlar yapar. Çocukken beni o sıkıcı bitirme derslerine gönderdiği zamanı hatırlıyor musun, bir gün kraliyet ailesiyle evleneceğime ikna ?"

"Ne zaman içsen serçe parmağında bir sorun olduğunu düşünüyordum."

"Aynen öyle." İç çekiyor. "Bu da başka bir aptalca fikir. Sanırım babam annemi kaybettiğinden beri benim yerleştiğimden emin olması gerektiğini düşünüyor. Gelecek hakkında daha fazla endişeleniyor."

"Mm." Gabrielle birkaç yıl önce annesini kanserden kaybetti ve Spencer babamı ziyaret ettiğinde onun eskisinden çok daha çekingen olduğunu fark ettim. Bir zamanlar sahip olduğu enerjiden biraz yoksun.

"Babam İtalya'da olduğunu söyledi?" "Evet. Yatırımcılarla görüşüyorum."

"Bu yeni proje kulağa heyecan verici geliyor. Döndüğünde buluşalım. Birleşik bir cephe ve babalarımızın çöpçatanlık hayallerini birlikte yıkabiliriz." Gabrielle gülüyor.

"Dört gözle bir toplantı."

Gabrielle haklı. Bu aptal düşün fikri asla gerçekleşmeyecekti ve onun bunu yüksek sesle söylediğini duymak ve bu kadar şaşırmamış olmak, Londra'dan ayrıldığımdan beri içimde gizlenen huzursuzluğu yatıştırdı.

Endişelenmiyor. Bu yüzden artık en ufak bir endişem bile yok. O veda ederken gülümsemem genişliyor.

Birkaç saniye içinde telefonuma bir arama daha geliyor. "Hey."

"Sesin her zamankinden daha mutlu geliyor. yok, değil mi?"

Yatağın ucuna otururken dudaklarım aşağı kıvrılıyor. "Sanki bir telefona cevap seninle konuşacakmışım gibi.

Bir erkeğin aletini büzüştürmenin yolu."

"Aletini düşünmek istemiyorum," diyor Drew.

"Bunu soran sendin."

"Kapa eneni,
sikik." İkimiz de
gölüyoruz.

"Ee, nasıl gidiyor?" Drew soruyor.

"Güzel. Aslında harika. Az önce Gabrielle ile konuştum. Spencer'la birlikte bu fikri reddetti.

Döndüğümde buluşacağız ve onun da derisinin yüzüldüğünden ve kanının akıtıldığından emin olacağız."

"Evlenme fikrinin asla gerçekleşmeyeceğini biliyordum." Drew kıkırdar. "Orada flört uygulamalarını mı kullanıyorsun? Yerel *manzaralardan* en iyi şekilde yararlanıyor musun?"

İnledim. "Keşke. Toplantılarla çok meşguldüm. Ve boş vaktimin tek gün Mads ile gezmeye gittim."

"Görünüşe göre sen onun kadar o da seni beladan uzak tutuyor. Sana iyi davranıyor mu?" Drew'un sesinde alaycı bir hava var. Maddy ve ben aynı odada olduğumuzda, iğneleyici yorum kıvılcımlarının uçuştığını çok iyi biliyor. Genellikle ondan.

"Cehennem gibi."

Aklım hâlâ kavgamıza gidiyor. Geçen gün iyiydi, ama...

Senden nefret ediyorum. Senden hep nefret ettim.

"Bu akşam operaya gidiyoruz. Yatırımcılardan biri bize bilet verdi." Bir elimi gömleğimin üzerinde gezdirdikten sonra saatime bakıyorum. On dakika içinde yola çıkmamız gerekiyor.

"Evet, az önce onu aradım. Gerçekten çok heyecanlı,"

diyor Drew. "Anladım. Ben ikinci tercihim."

"Dördüncü. Senden önce Tan ve Dax'ı aradım."

"Pislik," diye mırıldanıyorum sırtarak. "Herkes nasıl? Tanner, Dax? Jasmin?"

"İyiler. Gerçekten iyiler."

"Güzel," diye .

Pişmanlık bir kurşun ağırlığı gibi içime çöküyor. Bana ihtiyaçları olduğunda her zaman arkadaşlarıma yardım etmeye çalıştım. Sadece Maddy konusunda çuvalladım. Genç ve aptaldım. Ne yaptığımı bilmiyordum. Drew'a ona göz olacağıma dair söz verdim. Hapse girdiğinde Dax'e verdiğim sözün aynısı. Sadece Jasmin'le doğru olanı yaptım. Ben ve o arkadaşız. Benden hoşlanıyor.

Maddy benden *nefret ediyor*.

"Sadece..." Drew'un sesi düşer. "Ona göz kulak olur musun?" "Bakacağımı biliyorsun. Her zaman yaptım, değil mi?"

"Biliyorum, ." Drew duraklar. "Sadece babam..."

"Peki ya o?" Drew'un babasından bahsedilince içimden küfrediyorum. Gabrielle'in çağrısıyla mutlulukla üzerimden attığım gerginlik, bir pelerin gibi sırtımı ve omuzlarımı tekrar sarıyor.

"Annem onun bir ilişkisi olduğunu

düşünüyor." "Başka bir tane mi?"

"Evet." Drew tiksintiyle

homurdanır. "Ve Mads-?"

"gece önce konuştuğumuzda ona söyledim. Farkında değildi. Buna inanmak istediğini sanmıyorum.

Ona bunun muhtemelen ilk olmadığını söylemedim."

"Uh-huh."

İki gece önce kavga ettiğimiz geceydi. Özür dilemeye gittiğimde Maddy'nin kolayca pes ettiğini düşünmüştüm. Zihinsel olarak bana yeni hakaretler yağdırması için hazırlanmıştım. Bir kere mı, kendini kaybediyor. Gerçi ben de daha iyi değildim. Bana bakışı içimde bir şeyleri ateşledi. Aramızdakinin şaka olduğunu sanmıştım. Ama onun gözlerinde görebildiğim tek şey saf nefretti.

"Yine de onun bir aziz olmadığını biliyor," diyorum. "Yani olanlardan sonra-" "Bilmiyor."

"Ne?" Telefonu sıkıca tutarken bir elimle çenemi ovuşturarak içinde volta atıyorum. "Ama sen dedin ki-"

"Biliyorum. Ama ona söyleyemedim. Onunla benden daha yakın bir ilişkisi var. Bunun ona ne yapacağını bilmiyordum. Sürekli erteledim ve..." İniltisi ağırdır. "Siktir, o zaman şimdi olsun. Ona sadece babamın annemi olimpik bir spormuş gibi aldattığını değil, aynı zamanda-"

"Bilmeyi hak ediyor. ona söyleyeceğini söylemiştin. Senin bunu uzun zamandır bildiğini öğrenince nasıl hissedeceğini düşünüyorsun-"

"Biliyorum," diye tersler Drew. "Siktir, biliyorum." İç geçirir. "Özür dilerim. sadece... Ona söyleyeceğim, tamam mı? Eve döndüğünde. Şu anda sindirmesi gereken yeterince şey var."

Arkadaşımın sesindeki çalkantı karşısında çaresiz kalarak başımı sallıyorum. Drew Maddy'yi korumak istiyor. Aileler birbirleri için bunu yapar. Arkadaşlar böyle yapar.

"Sadece ona göz kulak ol, tamam mı? etmeyebilir. Ama evde annemi, babamı ve diğer şeyleri düşüneceğini biliyorum."

"Tamam."

Şimdi Maddy'nin benden neden kadar nefret ettiğini anlıyorum ya da en azından ben anlamaya başlıyorum. "Sağ ol dostum," diyor Drew. "Senin yanında güvende olduğunu biliyorum."

"Evet." Boğazımı temizlemeye çalışıyorum ama başaramıyorum.

O kadar güvenliydi ki banyoda bana sikim . O kadar güvenliydi ki, çıplak göğüslerini tekrar göğsüme bastırdığını hayal etmemek için savaşıırken ona kıvrımlarının seksi olduğunu söyledim. kadar güvenliydi ki, kulağına fısıldadığımda titremesinden büyük zevk aldım.

Lanet külot.  nceki duşumu onun üzerinde nasıl geçirdiğim külotlar.

"Evet." Yumruyu tekrar hareket ettirmeye bile zahmet etmiyorum. "O güvende."

"Bu çok harika!" Maddy ciyaklıyor.

Squeals.

Onu daha önce hiçbir Şey için heyecanlanırken görmemiştim. Etrafımdaki her zamanki hali, sikime vurmanın bir kademe üstü ve kafamı koparmanın bir kademe altı.

"Sahneye bakın." Kraliyet locasının balkonunu işaret ettikten sonra merakla altımızdaki dolu koltuklara .

Sterling Beaufort'un hakkını vermeliyim, bu etkileyici.

"Evdeki en iyi manzara. Prens için kraliyet locası."

Sırıtiyorum.

Maddy bana bakıyor ve gözlerini deviriyor. "şirket bile bu geceyi benim için mahvedemez." Sahneye doğru dönüyor ve kollarını önümüzdeki alçak duvara dayayarak öne doğru eğiliyor, sonra mutlu bir i  çekiyor. "Büyüleyici."

Gözlerim onun üzerinde geziniyor. Saçları bağlı. Serbest kalan birkaç tutam var, sürekli ama kraliyet locasına oturduğumuzdan beri onları unutmuş gibi görünüyor. Ve kıvrımlarını saran yeşil ipek elbise... kıvrımlarını sarıyor.

Yutkunuyorum, ellerimi smokin pantolonuma karşı yumruk yapıp düzeltirken, öne doğru eğildiğinde elbisesinin yakasından bir parça siyah kumaşın dışarı çıktığını fark ediyorum.

Sütyen giyiyor. Bu da demek oluyor ki siyah G-string de giyiyor. Ve belki de jartiyer kemeri? Gözlerim bacaklarına ve elbisenin uyluk hizasındaki yırtmacına takılıyor.

Siyah ipek.

Sikeyim.

Gözlerimi kaçırarak boğazımı temizliyorum ama o lanet top ses tellerimin yanında kalıcı bir yer edinmiş, konuştuğumda sesimi derin ve hırıltılı hale getiriyor.

"Gösteri başlamak üzere, Mads."

Işıklar sönüyor ve bana bakıyor, gözleri zevkle parlıyor. Sahneye bir spot ışığı düşüyor ve müzik çalmaya başlıyor.

Hikayenin ne hakkında olduğuna dair en ufak bir fikrim yok. Etkileyici sürü şarkıya, sahnedeki karakterler arasında bir sürü feryat ve şaşkın bakış eşlik ediyor.

"Çok güzel ve hüzünlü," diye fısıldıyor Maddy, müziğin sesini duyabilmem için yakınıma eğilerek.

"Pinkerton'a umutsuzca aşık. Yıllarca onun kendisine bekledi."

"Bunu şarkıdan mı anlıyorsun?"

"Ona bakışıyla." Bir elini kolumun üzerine koyuyor ve boştaki işaret ediyor. "Gördün mü? Ama onlar ayrıyken ona söylemeden yeniden evlenmiş."

Gözlerimi kısarak sahneye bakıyorum. Aktris umutlu görünüyor, aşık sanırım, Maddy'nin dediği gibi. Ama yüzünü okuyamıyorum.

"Aman Tanrım!" Müzik Maddy bir elini ağzına götürüyor. Sonra diğer eliyle kalçamı kavırıyor ve sıkıyor. "Bir şey yapacak."

Kadın karakter kendini öldürme rolünü oynarken nefesi kesiliyor.

"Hayır." Maddy gözlerindeki yaşları siliyor, hikâye biterken sahnenin büyüüne kapılıyor. "Logan, bu... Aman Tanrım, çok üzücü. Ama bir o kadar da güzel." çekiyor, gözyaşlarını yanaklarından silerken bir yandan da gülümsüyor.

Ağzım kurudu.

"Öyle," diye kabul ediyorum, sesim kalın. "Çok güzel."

Nefesi kesiliyor ve bana göz kırptıyor. "Hoşuna gitti mi?"

"Hiç bir şey hissetmemiştim," diye cevap veriyorum tüm dürüstlüğümlle.

Koyu renk bukleleri yüzünün etrafına dökülüyor ve ela gözleri yaşlarla parlıyor ama aynı zamanda enerjiyle ışıltıyor. Dudakları, ısırıldığı için koyu pembe, yumuşak yüzeye daha fazla kan getiriyor.

Benimle göz temasını kesiyor ve ayağını ovmak için eğiliyor.

"Şimdi gitsek sorun olur mu? Bu ayakkabılar beni öldürüyor."

Ona da almakta ısrar ettiğim yüksek topuklu ayakkabılarına bakıyorum.

"Elbette, şoförüm dışarıda bekliyor olacak."

"Güzel," diye inliyor ve ayağını ovmaya devam ediyor.

Ayağa kalkıyorum ve kalkmasına yardım etmek için ona elimi uzatıyorum. Elimi tutuyor ve dudağını ısırtıyor, gözleri parlıyor. "Biliyor musun, şu aptal şeyleri çıkarıp terlik giymek için sabırsızlanıyorum."

Dudaklarım seğiriyor.

Onu çıkışa yönlendirmek için bir elimi beline koyuyorum.

"Çatı katımızdaki tüm terlikler kaldırıldı. Aslında, İtalya'dan tamamen yasaklanmaları için para ödeyeceğim. Otuz dördü görecekt kadar yaşamak istiyorum."

Kıkırdıyor. Kahrolası *kıkırdamalar*. Ve bu anı lekeleyecek ve olduğundan başka bir şeye dönüştürecek bir şey yapmamak için tüm gücümü harcıyorum... *Sihir*.

Maddy'ye bir gün onu güldüreceğime söz vermiştim ama onu dışarı çıkarırken basit bir gerçeği kabul ettim.

Bu kadar iyi hissetmeyi hiç beklemiyordum.

Bölüm 14

Maddy

Teatro alla Scala'dan çıktığımdan beri gülümsemem yüzümden gitmedi. Orada olmak, opera binasındaki her insanın duygularını hissetmek sadece hayalini kurduğum bir deneyim.

Logan anahtar kartını okutuyor ve asansörün ekran panelinde çatı katı seviyesi yanıyor. Asansör tırmanmaya başladığında iç çekerek duvara .

"Milano'ya döndüğümüze memnun musun?" Logan soruyor. "Evet."

"Benimle bir çatı katını paylaşmak zorunda kalsan bile mi?" Kalın bir kaşını kaldırıyor, dudaklarında kendine özgü sırıtışı oynuyor.

"O gösteriden sonra seninle bir karton kutuyu paylaştım." Logan kıkırdayınca tekrar iç çektim. "Sevdiğim şey bu. Hikâye, tutku, kalp kırıklığı."

"Kadın kendini öldürüyor," diyor Logan.

Sırtımı duvardan uzaklaştırarak başımı sallıyorum. "Ona olan aşkı yüzünden öldü. Pinkerton başka biriyle evlendi ve Kelebek kırıldı."

Logan gülümser. "Ah, işte yanlış yaptığım şey buymuş. Arkadaşlık uygulamalarını unut. Bir kadın bulmanın en iyi yolu başka biriyle evlenmektir."

Söylediklerini yeni anlamış gibi yüzünde bulutlu bir ifade belirliyor. "Hikayenin özünün bu olduğunu sanmıyorum." Omuz silkiyorum, hâlâ kafam güzel.

Logan bakışlarımla karşılaştığında gülümsemem bir tarafa kayıyor, gözlerinde yabancı bir ifade var. "O uygulamalara eğlenmek için girdiğini sanıyordum?"

Gözlerimi kısıyorum ve onu inceliyorum.

Benden uzağa bakıyor.

"Logan?" Onunla yüzleşmek için hareket ediyorum ve yüzünü ciddiyeti görüyorum. "Aman Tanrım!" Keyifle gülüyorum. "Ciddi misin? Milyarder playboy gerçekten aşkı bulmak mı istiyor? Ben de bu uygulamalara sığ olduğun ve çükünle düşündüğün için sahip olduğunu düşünüyordum. Söyle bana..." Alay ediyorum, "... Hepsinin nesi var? Neden hiç kimse Bay Mükemmel'in kendisi için yeterince mükemmel değil, ha?"

"Bırak onu, Mads."

"Senin kötü şakalarına gülmüyorlar mı?" Sırıtiyorum, parmağımı dudaklarıma götürüyorum. "Ya da belki senden daha iyi esprileri vardır ve sen bundan hoşlanmıyorsundur."

"Mads," diye tersledi Logan. "Bırak dedim."

Asansördeki atmosfer buz gibi olur. Ona ne oldu ? Operadan çıktığımızda harika vakit geçir. Ona katlanmak yerine arkadaşılığından zevk alıyordum. Ve şimdi garip davranıyor.

Asansör duruyor ve kapılar açıldığında Logan dışarı çıkıp çatı katına doğru ilerliyor. Kapıyı açıyor, önce benim içeri girebilmem için geride duruyor.

Adımımı atıyorum ve onunla yüzleşmek için dönüyorum, içimde garip bir sersemlik var, çünkü onunla oynayacak bir şeyim var. Bunca yıldır gerçekten gizli bir romantik olduğundan şüpheliyim, ama her neyse, ona ulaşıyorum ve bu bana kendimi güçlü, kontrol altında hissettiriyor. Bir kez olsun onun zayıflığıyla dalga geçen ben oluyorum. Bu, yıllar önce bana hissettirdiği yalnızlığın ve o zamandan beri yaptığı tüm şakaların küçük bir intikamı.

"Onu bırakmayacağım," diye şakacı bir şekilde şarkı söylüyorum. "Çok fazla eğleniyorum."

Ben açık yaşam alanına doğru geri geri yürürken Logan da onu takip ediyor, gözlerini yere dikmiş, yürürken papyonunu çıkarıyor.

"ama alamazsın, ha?"

Gözleri benimkilerle buluşuyor, bir şeyle parlıyor, sonra minibara doğru yürüyor, iki minyatür şişe koyu renkli bir şey ve iki bardak dolduruyor. Bana doğru yürüdü ve birini uzattı. Alıyorum, bir dikişte geri deviriyorum, sıvının sıcaklığı tutuşan manik ateşi körüklüyor, yılların hüsraniyla yanıyor. *Yılların nefreti.*

Logan kendi bardağından bir yudum bile almadan boş bardağı büfenin üzerine koyarken yüz hatlarını inceltiyor.

Onu daha fazla kışkırtmaya karşı koyamayarak alt dudağımı dışarı çıkarıyorum. Bu... eğlenceli.

Yaptığımız şey bu. Ben ve o.

"Aww." Surat astım. "Zevk prensi geceleri prensesin onu bulmasını beklerken yalnız mı kalıyor? Boş seks parlaklığını mı kaybediyor?"

"Dur," diye homurdanıyor, kadehini dudaklarına götürürken çenesi geriliyor. İçkisini bir dikişte geri devirmeden önce burnundan sertçe emiyor.

Gülüyorum, ellerim büfenin kenarlarına dolanıyor ve ona yaslanıyorum.

" ama. Bu gece harika bir geceydi. Bana bir karşılık ver. Beni alt etmeye ve haddimi her zaman hazır olan pislik Logan nerede, ha?"

"Pislik olmamı mı istiyorsun?" Yaklaşıyor, parmakları boş bardağının etrafında bükülüyor.

"Neden olmasın? Bu işte çok iyisin." Ona bakarken kendine özgü sırtışını taklit etmek için iyi bir iş çıkarıyorum.

Ama kaşları çatık ve fırtınalı gözlerle karşılaştım.

Bir adım daha yaklaşıyor. Boynunda bir damar çılginca atıyor. Ona odaklanıyorum, bu gece ona ulaştığım için büyüleniyorum. Onun beni kızdırdığı kadar ben de onu kızdırıyorum.

Garip bir şekilde heyecan verici aynı başka bir şey. Beni dürtmeye çalışan empati ipucunu silkeliyorum. O gerçekten kızgın değil. Biz birlikteyiz. Sadece genellikle o beni kızdırıyor ve ben de bunu kabul ediyorum.

Adil oynamalı ve bir değişiklik yapmama izin vermeli.

"Sanırım korunarak büyümek sana istediğin gibi olma özgürlüğü veriyor." Gözlerim smokininin içindeki geniş vücudunda bir aşağı bir yukarı geziniyor. Benden sadece birkaç santim ötede kaskatı dururken ısı yayıyor. "Ve *sen... sen* olmayı seçtin," son kelimeyi kırılmış ve kesin şekilde hastalıklı tatlı bir tonda .

"Peki senin de çok iyi bildiğin gibi ben tam olarak kiminle görüşüyorum?"

Ses tonundaki zehir beni şaşırtıyor ama ellerim büfenin ahşap kenarını sıkıca kavrarken yaşadığım şoku gizliyorum. Logan daha da yaklaştıkça sırtımdan içeri ve göğüslerimizin birbirine değmesini istemiyorsam beni geriye doğru itmeye zorluyor.

"Ee?" diye soruyor, gözlerinde parıldayan bir meydan okumayla.

Yoğun yeşil gözlerine bakıyorum. Bana daha önce neden ondan nefret ettiğimi hiç sormamıştı. Bana bu fırsatı hiç vermedi. Geçmişte bir şeyler söylemek için cesaretimi topladığımda, şakaları ve alaylarıyla bunu benden çaldı. Logan'la konuşmaya yıllar önce vazgeçtim. Ama şimdi kendini açıkça ortaya koyuyor ve ne düşündüğümü soruyor. Bu, bir şekilde bana döneceği bir tuzak olabilir. Ama ne olursa olsun, sonunda ona söyleme şansı yakaladığım için derim adrenalinle diken diken oluyor.

Her saniyenin tadını çıkarmaya niyetliyim.

Damarlarımı kelimelerin kanamasına izin verirken gözlerimin onun varlığında hissettiğim her şeyi

aktarmasına izin veriyorum.

"Sen yanına kâr kalan ve arkadaşının tüm cezayı çekmesini izleyen adamsın. Tek istediği kardeşi olduğu halde kız kardeşini okuldan eve kadar takip eden adam. Her gün yalnız yürümesinin sebebi. Herkes onun bitli olduğunu düşündüğü baloya gitmemesini sağlayan adam. Buna gülen adam. Ona gülen adam."

Parmağımı göğsüne sokuyorum ama irkilmiyor bile. Soğuk bir bakışla gözlerimi tutuyor. "Sen, her ne sebeple olursa olsun, o senden nefret etmeden önce ondan nefret etmeye karar veren adamsın," diye tükürüyorum

Sonunda ciğerlerimin yanmasına neden olan derin bir nefes .

Bu kelimeleri ona ilk kez yüksek sesle söylüyorum. Ve acıtmasını istiyorum.

Onu içten içe istiyorum. Biri içine girmiş ve onu içten dışa doğru yok ediyormuş gibi hissetmek. Yıllar önce bana hissettirdiği gibi.

Ve şimdi çıktı, daha iyi hissediyorum? En azından hissetmeliyim. Ama farkına vardığım tek his, Logan yüzünde en ufak bir pişmanlık belirtisi olmadan bana bakarken içimdeki dibe vuruş.

Neden tepki vermiyor? Bir şey yapmıyor? Herhangi bir şey?

Bana acı verici bir şekilde yakın durmaya devam ediyor, yeşil gözleri benimkilere bakarken yoğunluğuyla kavuruyor, ağzı acımasız bir çizgiye oturuyor.

Tepkisizliği kalbimin göğsümde acıyla çarpmasına neden oluyor. Drew yokken altı ay hayatımı cehenneme çevirdi. O zamandan beri de durmadı. Biz büyüdük ve ben ondan uzaklaştım. Erteleme.

En azından bir şey söyleyebilir.

Bakışlarımı tiksintiyle onun üzerinde gezdiriyorum. Odadaki hava zehirliydi. Şakalaşmamızın tam olarak nerede karanlık ve çirkin bir şeye dönüştüğünü kaybettim. Ama şimdi gerçek, tüm berbat ihtişamıyla çıktı.

"Belki de hepsi senin için bir oyundu," diye boğuluyorum, sesim tutuklaşıyor. "Ama oynadığın benim lanet . Benim ve Drew'un. Onu koruyacak babasının parası yoktu."

Logan yüzünü buruşturuyor ama gözleri tenime işleyen ve asit gibi kasıp kavuran yoğunluğunu koruyor.

Sonunda konuştuğunda, sesi alçak ve pürüzlüdür.

"Hayır. Drew'in onu koruyan kimsesi yoktu. Ama babamın benim çıkış yolumu satın aldığını düşünüyorsan yanılıyorsun. Bir bok bilmiyorsun Mads."

"Ve sen düşündüğümünden daha şımarık bir baba prensesiymişsin."

Kollarım öfkeyle iki yanımda titriyor. "Senden nefret

ediyorum."

Tükürürken alnımız neredeyse birbirine değecek kadar yaklaşıyor, "Sen de bana söyleyip duruyorsun." "O zaman gözümün önünden çekil."

Daha yakına eğiliyor. Vücudu benimkine doğru bastırırken ve kalçaları içime doğru iterken göğsüm zor nefeslerle yükselip alçalıyor.

Onun uyarılmışlığını anında hissediyorum, aramızda sert ve kalın. Uzaklaşmayı ve zayıflık göstermeyi reddediyorum, bu yüzden bana doğru bastırılmış halde kalıyorum.

"Kafamdan siktir olup giderim," diye .

de öfke ve aramızda hala var olan ince boşlukta dönen başka bir şeyin karışımıyla birbirimize bakıyoruz.

Logan bardağını kalın halının üzerine bırakırken yumuşak bir gümbürtü duyulur. "Dedim ki..." Dudakları benimkilerin üzerinde geziniyor.

Brendi gibi kokuyor. Sıcak ve tehlikeli. "Get.

Al. Siktir. Çık. Of. Kafamdan. Kafamdan."

Uzandı ve yüzümü avuçlarının arasına aldı. Hareket edemeyecek kadar sersemlemiştim. Ta ki dudaklarını dudaklarıma çarpana kadar.

Yakıcı bir öpücük.

Sert, emredici ve yetkili. Sanki bunu yapmaya hakkı varmış gibi. *Sanki ben onunmuşum gibi.*

Dili benimkini buluyor ve biri inliyor.

Ben.

"Ne yapıyorsun?" Nefes nefese kaldım, dudaklarımı onunkilerden ayırdım. Gözleri karanlıktı, şehvet öfkeyle iç içe geçmişti.

"İkimizi de rahatlatıyor." "Ne-?"

Ağzıma sokmadan önce başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirerek sözümü kesiyor. Pedi dilimin ucunda gezdiriyor ve bunu izlerken gözlerini kısıyor.

Boğazımdan küçük bir inilti kaçıyor ve Logan sırtıyor.

Ağzımı geri çekiyorum.

"Senden hiçbir şey istemiyorum," diye tıslıyorum.

Başparmağını kaplayan parlak ıslaklığa bakıyor. Elini ağzına götürüp başparmağını dilinin üzerinde gezdirerek tadına bakarken bakışlarında tehlikeli bir şey titreşiyor. *Beni tadıyor.*

Gözleri tekrar ağzıma kayarken boğazının arkasını derin bir gümbürtü dolduruyor. "Benden bir şey istemiyor musun?" diye homurdanıyor.

"Tanrım, hayır."

Yüzümü

buruştırıyorum.

"Bundan emin misin?"

Kalçalarını döndürüyor ve ereksiyonu bana doğru bastırıyor. İçgüdüsel olarak ayırıyorum, nefesim boğazımda düğümlenirken kalp atışlarım hızlanıyor.

Küçük bir inilti daha serbest kalıyor.

"Seni istemiyorum," diye tekrarlıyorum o kendine has sırtışıını ağzıma o kadar yaklaştırıyor ki nefesim onun nefesi haline geliyor.

"musun?" diye nefes alır.

"Hayır."

"O zaman öp beni çünkü benden nefret ediyorsun. Ve çünkü ikimizin de buna ihtiyacı var." Dudakları benimkileri okşuyor ve karıncalanmalarına neden oluyor.

"Sana ihtiyacım yok. Sana asla ihtiyacım olmayacak."

Ağzımın kenarını yalayarak beni ürpertiyor. "Tamam," diye fısıldıyor.

Beni soğukta bırakarak uzaklaşıyor. Yanaklarım sıcaklıkla alevleniyor ve dudaklarım enerjiyle titriyor.

O gözlerimi tutarken gözlerimi kırıştırıyorum, aklımdan bu adamdan neden nefret ettiğime dair milyonlarca düşünce geçiyor. Yıllardır ondan neden nefret ettiğimi. Ona vurmak istiyorum. Durmam için bana yalvarana kadar yumruklarımla göğsüne vurmak. Çaresizce ihtiyacım olan şeyi kendime vermek.

Serbest bırakma.

Onu etkileme, bir şeyler yapma arzusu çok büyük... "Sen bir pisliksin."

Gömleğini iki elimle kavrayıp onu kendime doğru çekerken sözlerim anında boğazında düğümleniyor. Hiç tereddüt etmeden geliyor.

Bir elini boynumun arkasına doluyor ve diğerini elbisemin uyluk hizasındaki yırtmacının içine kaydırıyor.

"Ne tür bir pislik olduğumu biliyor musun?" "Aklıma birkaç çeşit geliyor."

Nefesimi zamanında tutamıyorum ve başparmağını jartiyer kemerinin altından geçirip geri çekerek tenime çarpmasına ve tüylerimin diken diken izin verdiğinde nefesim kesiliyor.

"Seni bu elbisenin içinde gördüğüm andan beri sana dokunmaktan başka bir şey düşünmeyen bir pislik." Kalçamı avuçluyor.

"O zaman bana dokunan pislik sen ol," diye alay ediyorum. Zaman bir kalp atışı için duraklıyor.

Ve yeniden başladığında, birlikte muhteşem bir şekilde çarpışıyoruz.

Logan'ın ağzının içinde nefes nefese kalıyorum, o da benimkine eşdeğer bir vahşilikle beni öpüyor. Diller, dişler, dudaklar, hepsi çarpışıyor ve diğerinden alıyor. Kazananı belli olmayan, hiç bitmeyen bir düello. Alt ısıırıyorum ve o da elini sııırsıklam ipek külotumun önüne kaydırıp yumruğunun içinde top yaparak bana karşılık veriyor.

"Kahretsin, sııırsıklam olmuşsun. Yalan söyleme ve hakkında düşünmediğin için olduğunu söyleme." "Düşünmedim."

"Yalancı."

"Siktir-"

Külotumu yırtıyor, narin ipek zayıf bir rakip. Sonra hiç tereddüt etmeden iki parmağını içime sokuyor. Nefes alabilmek için dudaklarımı onunkilerden çekerek "-off," diye .

Logan kıkırdıyor. Ve bana bakarken gözleri kadar karanlık, beni çözme yeteneğinden emin bir şekilde G noktamı kibirli bir şekilde okşayana kadar bileğini döndürüyor.

Elimi indirip bileğini kavıyorum onu mükemmel noktada tutuyorum. Vücudumu her gün çalışmış gibi tanıyan birinin hassasiyetiyle beni parmaklarken ön kolundaki tendonlar esniyor.

"Tekrar yalan söylemeyi dene ve bana bundan hoşlanmadığını söyle." Gözleri yüzümde geziniyor ve ayrılmış dudaklarımda dinleniyor. "Kremin avucumu dolduruyor," diye alay ediyor.

Bileğindeki tutuşumu sıkılaştırıyorum, hareketleri benden daha fazla ıslaklık çekerken cevap veremiyorum. "I-"

Parmaklarını geri çekiyor.

Kaybettiğim için bedenim öne doğru sarkıyor ve gözlerimi onunkilere dikiyorum.

Dudaklarını yalıyor, sonra parmaklarını emiyor. Üzerlerindeki temizlerken nefesi kesiliyor, parmaklarını çıkarırken ıslak bir ses çıkarıyor.

"Tadının neye benzediğini biliyor musun

Mads?" "Bana söylemek üzere olduğuna eminim," diye .

"Tadın, pislik olduğunda ısrar ettiğin adam tarafından parmaklanmaktan hoşlanıyormuşsun gibi, sıcak ve tatlı. Eminim bulduğunda amcığın ona konfeti gibi orgazm atıyordur."

"Kendini övme."

Gözlerinin kenarları ve bir sonraki hamlesini düşünüyormuş gibi elini pantolonunun fermuarına götürüyor.

Aşağı bakıyorum. Koyu renkli kumaş, ereksiyonunun şişkinliği karşısında zorlanıyor. Nefesimi tutarak meydan okurcasına gözlerinin içine bakıyorum.

Bakışlarıma karşılık verirken gözlerini kırpmadan yutkunuyor.

Sonra fermuarının yavaşça aşağı çekilme sesi havayı yarıyor. Klitorisim acıyla zonkluyor ve tüm aklı başında düşünceler buharlaşıyor, şehvetle besleniyor.

Elini itiyorum ve fermuarını tutup sonuna kadar aşağı çekiyorum. Gözbebekleri büyüyor ve sonra hareket etmeye başlıyor, smokininin kuşağından kurtulmama yardım ediyor. Gömleğini pantolonundan ayırıyorum ve birlikte pantolonunu ve iç çamaşırını yoldan çekmeye zorluyoruz.

Kalçalarımı kavıyor, beni büfenin üstüne kaldırırken kalçalarını sarıyor. Sonra sikini içime soktu.

İçime doğru iterken her kalın santimini hissediyorum, onu almak için beni geriyor. Gözleri benimkileri bir saniye bile kaybetmiyor. Onu durdurmak için her fırsatım var. Hayır demek için yeterli zaman.

Ama seçimimi o beni öpmeden önce yapmıştım.

Logan Rich'ten yıllardır nefret ediyorum. Ve hastalıklı, çarpık bir şekilde, tam da ihtiyacım olan şey bu. Bunun yerine gözlerinin içine bakıyorum, bedenlerimizi birleştirirken dudaklarımın arasından geçen kesik nefesim dışında sessizim.

Taşakları tenimle buluşana kadar son santimi içime iterken küfrediyor. Vücudum zonkluyor.

"İstediğin bu muydu?" diye homurdanıyor, avuçlarını kalçalarımaya yayıyor. "Sikimle doldurulmak."

"Kendini kandırma." Onun büyüklüğüne alışmaya çalışırken nefesimi topluyorum. Şimdiye kadar tanıdığım herkesten daha iri. "Daha iyi hissettim."

"Gerçekten mi?" Parmakları kalçalarımaya saplanıyor ve kontrolü elinde tutmak için savaşıyormuş gibi kendini sabit tutuyor.

"Gerçekten mi?"

Ben durduramadan amım onun etrafında .

Geri çekiliyor ve sonra tekrar içeri itiyor, ben ciğerlerimdeki havanın buharlaşmasına neden oluyor. "Bundan emin misin?"

Geri çekiliyor ve derin bir tıslamayla tekrar içime giriyor. İçimde dalgalanan zevke yenik düşerken gözlerim kapanıyor.

"Nefret ettiğin adam seni becerirken ona bak Mads," diye homurdanıyor.

Logan beni cezalandırıcı itişlerle sikerken ağzım parçalanıyor. Her seferinde kırım büfenin daha da geriye atılıyor ve her seferinde beni sikinin üzerine geri çekiyor, kendini içimde daha derine gömüyor.

Birlikte hareket ederek büfenin duvara sağlıyoruz. Alınlarımız birbirine değerken ve nefeslerimiz birbirine karışırken sessiz bir nefret yanıyor, saf fiziksel zevkin pantolonlarını ve inlemelerini paylaşıyoruz.

Daha fazlası değil.

Ağzıma bir öpücükle saldırıyor, göğsümün sıkışmasına ve kalbimin hızlanmasına neden oluyor. İki elimle saçlarını avuçluyorum ve zihnimin içinde kabul etmeyi reddettiğim bir şey değişirken dilinin etrafında inliyorum.

Şu anda düşünmek tehlikelidir.

, dudaklarım karıncalanıyor. Biz nefes nefese birbirimize bakarken Logan'ın gözlerinden bir şey geçiyor. Gömleğinin alt kenarlarından tutup onu geri çekiyorum ve dudaklarımı tekrar onunkilere yapıştırıyorum.

Benimle daha güçlü buluşmak için kalçalarını daha hızlı sürüyor.

Daha önce beni sertçe becerdiğini sanıyordum, ama itişleri daha şiddetli, daha vahşi hale geliyor, göğsünün derinliklerinden sürükleniyormuş gibi ses derin, kaba inlemeler eşlik ediyor. Bu sesler beni daha da ıslatıyor.

Beni tekrar öpüyor, alt dudağımı ısıyor ve sonra geri çekilerek gözlerini sikinin vücudumun içinde ilerlediği yere dikeyyor.

"Siktir," diye nefes alıyor.

Diğer elini bacaklarımın arasına kaydırırken kalçalarımın birini sıkıca kavıyor ve başparmağıyla klitorisimi kasıtlı daireler çizerek ovuyor.

Gözlerim başparmağından yüzüne doğru gidip geliyor.

Ve piç sırtıyor.

"İyi hissettirdiğini kabul edebilirsin."

Gelmek üzere olduğumu biliyor. Ve bunu bana veren de o.

"Yüzündeki o sırıtışı sil," diyorum zevkten inleyerek. "Bunun hiçbir anlamı yok. Senden nefret ediyorum, unuttun mu?"

Logan başparmağını klitorisime daha sert bastırıyor ve kalçalarımın arasında zevk şarkıları söylerken sırtım yükseliyor.

"Şu anda amının sikimi kavramasında nefret edilecek bir şey yok, değil mi? Seni onun üzerine boşaltmam için çaresizsin."

"Çekilmez birisin," diye nefes alıyorum, basınç arttıkça görüşüm bulanıklaşıyor.

Logan kalçalarını oynatıyor ve bu hareket nefesimi kesiyor. Gözleri kibirle parlıyor.

"Seni benim için ne kadar zorladığımın acısını çek." Dudakları kulağıma değecek kadar yaklaşıyor.

"İstersen adım bile haykırabilirsin. Çünkü kafanın içinde çığlık atacağını biliyorum."

"Sikeyim seni-" Orgazm beni kelimeler boğazımda düğümleniyor, bedenimi mahvederken aynı zamanda havamı, görüşümü ve zihnimi de çalıyor.

Ve şu anda Logan Rich'ten daha çok nefret ediyorum.

Çünkü onun adını haykırıyorum. Kafamın içinde haykırıyorum. Yüksek sesle haykırıyorum. Şaşkın, duygusal bir haykırış. Bir nefes. Sonra bir lanet. Sonra bir nefes daha. Ve son olarak, onun güçlü ellerinin arasında bir macun haline gelene kadar, saf elektrik mutluluğunun dalgalanması vücudumu tüm kemiklerinden sıyrıp geçerken bir çığlık.

Gözlerimi yırtıp açıyorum ve onun beni izleyişini seyrediyorum. Hâlâ içime giriyor, vücudum serbest kalıp ona açıldığından aleti kolaylıkla kayıyor ve onu daha fazla ıslaklıkla kaplıyor.

Kelimeler bekliyorum. Alaycı. Onun yerine bana sessiz bir şehvetle bakıyor. Yüzünde sadece o beğenmiş, kibirli sırıtış.

Beni orgazmın diğer tarafına sikerken ürperiyorum. Diğer tarafın olmaması dışında. İçinde asılı kaldım, zevk bedenimi terk etmeyi reddediyor, yolculuk için sıkı tutunuyorum, onun içimdeki hissi vazgeçilemeyecek kadar iyi.

Aşağı bakıyorum. Vücudum onu almak için müstehcen bir şekilde gerildi.

Gözlerimi tekrar yüzüne çevirmek için hafifçe vuruyor. "Yarın beni hala içinde hissettiğinde..." Derine itiyor. "Teşekkür ."

Olaakların gerçekliğini gözlerim açılıyor. "Hayır!" Başımı sallıyorum. "Sakin buna cüret etme. Bunu istemiyorum."

"Yine de beni daha derine çeken sensin," .

Ellerim yanaklarını o kadar sert kavırıyor ki tırnaklarım derisini deliyor olmalı. Ama onları hareket ettiremiyorum.

"Bırak gitsin, Mads. Ben de duracağım," diye inliyor siki içimde kalınlaşırken.

Ama yapamıyorum. Gelmekte olan şeyin dehşetine rağmen, gitmesine izin veremem. Başım hayır diye bağıyor. Ama ellerim Logan'ın kaslı kığını sıkıca kavrarken dudaklarım inliyor ve cesaretlendirici sesler çıkarıyor. *Hainler*.

Başını eğip kulağıma fısıldadı: "Son şansın."

Başımı sallıyorum, göz bebekleri büyürken gözlerimde öfke var. Vücudundaki her kas aynı anda gerilmiş gibi görünüyor.

"Çok. Geç. Şimdi," diye homurdanıyor.

Sonra inliyor ve yemin ederim boşalırken içimdeki her boşluğa sıcaklık yayılıyor. Gözleri tehditkâr bir karanlıkla parlıyor, dudakları nefret ettiğim o sırıtışla , siki içime pompalanıyor, salıverilişi içimi yakıyor.

Parmaklarını kalçalarımın etrafındaki derinin derinliklerine sokuyor ve adımını haykırıyor. "Mads, lanet olsun, al onu bebeğim."

"Seni pislik..."

Vücudum Logan'ın sikinin içimde kalınlaşıp zonklamasının çok fazla olduğuna karar tiksinti sözcüklerim buruşuyor.

Onun etrafında bir orgazm daha patlatıyorum, ilkinden bile daha büyük.

"Hayır," diye bağıyorum, saç çizgimde boncuk boncuk terler belirirken tüm vücudum titriyor ve bir damla göğüslerimin arasında yuvarlanıyor. "İstemiyorum. I-" Başka bir dalgalanma beni vurduğunda nefesim kesildi. "Aman Tanrım... *Evet.*"

"İşte orada," diye homurdanıyor Logan günahkâr bir gülümsemeyle. Öne eğiliyor ve daha kararlı bir şekilde içime giriyor, sanki serbest bıraktığı her şeyi vücudumun derinliklerine itmeye çalışıyor.

Onun etrafında çaresiz dalgalar halinde boşalmaya devam ederken ağzım gevşiyor.

"İşte " diye homurdanıyor. Sonra bir elini boğazıma doluyor ve beni öpmek için yüzümü doğru çekiyor.

Tek yapabildiğim, Logan homurdanıp küfürler savururken, orgazmı uzayıp içime yayılırken, vücuduma yayılan nabız nefes almak.

Ve bu kadar çok sevdiğim için nefret ediyorum. Çünkü bu yolculuktan önce Logan'la bunu yapmayı asla hayal edemezdim. Gardımı düşürüp ona yaklaşılamazdım. Birlikte İtalyan düğünlerini izlemek, çeşmelerde dilek dilemek, kitapları neden bu kadar çok sevdiğimi anlatmak... Ona yaklaşmasına, gerçek beni görmesine izin verdim. Kendimi ona karşı savunmasız bir konuma sokmamalıydım. Bir daha olmaz.

İkinci orgazmımın kalıntılarını dudaklarında inledikten sonra beni izin verdim. Her iniltiyi kendisine aitmiş gibi yuttu.

Aletin son artık içimde hissedilmeyinceye kadar öpüşüyoruz, ta ki öpücükleri nazikleşip alt dudağımı emene kadar, parmakları boynumu okşuyor.

"Daha iyi mi?" diye fısıldıyor.

Başka ne yapacağımı bilmeden nefes alıyorum. Bir şey söylediğim ya da hareket ettiğim anda her şey bitecek. Bedenimden çıkacak. Dölünün bir kısmı sikiyle birlikte dışarı sürüklenecek. Geri kalanı içimde kalacak.

Ve ben yalnız kalacağım.

Onun bir parçası içimdeyken. Hala onu hissediyorum. Asla aynı değil.

Sonuçlarıyla yüzleşmek

zorunda kaldılar. "Prezervatif kullanmadık."

Logan sırtarak içimde derinlere doğru esniyor. "Biliyorum. İnanılmaz bir histi."

Tiksinti dolu bir ses çıkarıyorum ve çenemi tutup gözlerimi onunkilere çeviriyor. Gözleri yeşil alevler gibi yanıyor, sırtışı kayboluyor.

"Biz' dedin ama ses tonun bu işte sadece benim düşündüğünü ima ediyordu." Kesik sesindeki öfkeyle gözbebekleri büyüyor. Bununla ilgili bir şey benim kıvılcımı yeniden ateşliyor. Logan'la savaşmaktan başka ne yapabileceğimi bilmiyorum.

Bizim bu.

"Daha önce hiç içime bir erkek girmediği için üzgün olduğum için özür dilerim. Yine de aptallığım tüm mantık duygularımı kaybetmeme izin verdi ve tüm insanlar arasında *senin* ilk olmana izin verdim. Tanrı'ya şükür doğum kontrol hapı kullanıyorum. Ama sen temiz olup olmadığını biliyor musun?" Ona ters ters bakıyorum, içimde yer değiştirdiğinde bedenim içimin derinliklerinde dehşete kapılıyorum.

"Tabii ki temizim. Olmasaydım sana dokunur muydum sanıyorsun? Daha önce hiç kullanmamıştım... Tanrım. Benim bir pislik olduğumu düşündüğünü biliyorum, Mads. Bana yeterince sık söylüyorsun. Ama ben sadist değilim."

Dudaklarım tekrar kapanmadan önce aralanıyor, onun ilki olduğumu onayladığında göğsümde bükülmüş bir şey çiçek açıyor. İkimiz için de bir ilk.

"Şaşırdım, hepsi bu."

"Şaşırdın mı?"

Logan'ın sesinde acı var. Gözlerine bakmaya cesaret edemiyorum, yüzden çıkıp pantolonunu bağlarken yan tarafa bakıyorum.

"Kıçımdaki tırnak izlerinin bunu benim senin de istediğini kanıtladığına ," diye tıslıyor ve arkasını dönmeden önce bir elini yüzünde gezdiriyor.

Ayağa kalkıp elbisemi düzeltirken arasındaki zonklamayı ve kalçalarımın sarkan yırtık külotumu görmezden bacaklarımı birleştiriyorum. Bacaklarım titriyor.

Logan' sırtı smokin ceketinin altında geriliyor. Adil davranmıyorum. Olanlar yüzünden kafam çok karışık . Ama her için onu suçlayamam. Bir an için bile olsa, benim özgürce vermediğim bir şeyi benden aldığını ima edemem.

de aramızda yaşananların ciddiyetini kabul etmeliyiz.

"Haklısın," diye . "Bu benim de hatam. Aslında, hepsi benim hatam. Asla yapmamalıydım-

" "Yapma-" Çenesini omzunun üzerinden eğiyor ama bana bakmıyor. "Sadece bakma."

Ona doğru bir adım , sonra daha iyi düşündüm. Ne diyebilirim ki? Olanları geri alamam, ikimiz de çoktan pişman olmuş olsak bile. Bunu ya da nereden çıktığını bile anlamıyorum.

Ama burada durup gözümün önünde ondan gelen öfke ve pişmanlık dalgalarını izleyemem. Bu çok fazla.

"Ben... Ben yatmaya gidiyorum." Duraksıyorum ama bana bakmıyor. "Opera için teşekkür ederim."

Ben çıkarken usulca küfrediyor, ancak benim duyabileceğim kadar yüksek sesle. Adımlarım titriyor ama yürümeye devam ediyorum.

Bölüm 15

Logan

Uyandığımda saat erkendi. Gerçi çok uyuduğumu söylemek yalan olur. Maddy de uyumadı. Gece boyunca koridorda, yatak odamın kapısının dışında onu duydum. Ama kapıyı açtığımda çoktan koridorun sonundaki kendi odasına yürüyordu.

Her şeyi ettim.

Dokunmayı düşünmeye bile hakkım olmayan bir kıza dokundum. En iyi arkadaşımın küçük kız kardeşlerinden birine. Elimde olsa suratımı yumruklardım. O sınırı daha önce hiç aşmamıştım. Asla. Ben sadık bir dostum. Birine göz kulak olacağına güvenilebilecek biriyim. Diğer erkekleri uzak tutarım. Güvende emin olurum. Ben birinin arkasından iş çeviren bir yılan değilim.

Ama şimdi, öyle görünüyorum.

Yorganı geriye atıp üzerime bir çift . Yatak odamın kapısını açtım ve neredeyse Maddy'nin üzerine yürüyordum.

"Makine çok fazla ürettiyordu. olduğunu anlayamadım." Kahveyi elime tutuşturuyor ve sonra gözlerini yere .

Bu bir yalan. Dün çatı katındaki kahve makinesini gayet iyi kullandı. Ama blöfünü görmezden gelemem. Bu Maddox Harper'dan hayatımda aldığım en yakın zeytin dalı. Bunu sorgulayamayacak kadar şaşkınım.

"Teşekkürler."

Bana bakıyor, sonra dönüyor.

"Mads, bekle."

Duraksıyor, başını omzunun üzerinden bana doğru eğiyor, sonra küçük bir iç çekişle bana dönüyor. Altında meme uçlarının sertliğini gizlemek için hiçbir şey yapmayan ince pamuklu bir gecelik giyiyor.

Gözlerimi yüzüne dikiyorum. "Dün gece hakkında konuşmamız gerek."

"bir şey yok." Gözleri gözlerimi tutuyor ve fincanı kapımın yanındaki masaya bırakıyorum. "şekilde mi oynamak istiyorsun?"

Kaşlarını çatarken yüz ifadesi kapanıyor. "Bunu oynamak mı? Bu diye bir şey yok." Bana doğru yaklaşıyor. "Seni istemiyorum," diyor, sanki kelimeleri yüksek sesle söylemek onları doğru yapıyormuş gibi. "Dün gece seninle hiçbir şey yapmak istemedim. Ve şimdi de seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum."

"Bu, olayın gerçekleştiği gerçeğini değiştirmez."

Ağzı açılıyor, sonra kapanıyor ve ters ters bakıyor. "Hiçbir şey olmadı." "Ciddi misin?" Öfke damarlarımda dolaşıyor.

"En azından bir daha olmasını isteyeceğim şey değil." Sinirli bir şekilde iç geçiriyor ve kollarını kavuşturuyor. Bu hareket geceliğinin yakasını bir askısı omzundan kayana kadar aşağı çekiyor. Uzanıp tekrar yerine oturtuyorum. Nefesini içine çekiyor, gözleri dudaklarıma kayıyor.

"Bundan emin misin?"

İçimden lanet ediyorum. *Ne yapıyorum ben?* Bu olayla ilgili her şey kapatmamı söylüyor. Maddy unutmak istiyorsa ben unutulmalıyım. Herkes için en iyisi bu. Yine de bu fikir damarlarımdaki kanı ısıtıyor.

Kendi aptallığıma sırtıyorum. Ne kadar isteseniz de dün geceki gibi unutamazsınız.

"Tanrım, kendinden çok eminsin," diye tükürüyor. "Drew sana bir şans vermemi söyledi. Çaba söyledim ama neden zahmet ettim bilmiyorum."

Kaşlarım alnımdan yukarı fırlıyor. "Dün gece benimle seks yapmanın nedeni Drew'e çaba göstereceğini söylemen miydi?"

Adını söylediğimde suçluluk duygusu içimi kemiriyor.

"Ne dedin? Hayır. Ben öyle bir şey demedim."

"Peki, neydi o zaman?"

Ağzını açıyor. "Bu... bir hataydı. Hayatımın sonuna kadar taşıyacağım kocaman, devasa, aptalca bir pişmanlık. Bu konuda anlaştık, değil mi?" Gözlerinde meydan okuma .

İtalya'ya geldiğimden beri bana ne oldu bilmiyorum ama sabrım bu kız tarafından günden güne emildi.

"Oh evet. Temiziz." Sesim gürüyor. "Gerçekten kristal gibi temiz! Ama her şeyi kavuşturmak için soruyorum, boşalmadın, değil mi? Sanki havadan daha çok ihtiyacın varmış gibi sikime mi? *Adımı* mı?" Bir parmağımı öfkeyle göğsüme sokuyorum. "O kadar sert tüm vücudun sarsıldı."

"I-"

"İki kez!"

"Bu değil-"

"Bunun olmaması gerektiğini benim bilmediğimi mi sanıyorsun?" Devam ediyorum. "Seni eve götürüp, 'Al bakalım Drew, işte küçük kız kardeşin' diyemeyeceğimi bilmediğimi mi ? Ona göz kulak oldum, tek parça halinde, ama evet, döllerimle dolu! Yine de iyiyiz, değil mi? Hala arkadaş mıyız? Arkadaşlar arasında küçük bir ihanet ve kardeş sikişi nedir ki?"

"İğrençsin."

"Öyle mi?" Boş bir kahkaha attım. "Seni çığlık attıracak kadar sert boşaltan şey iğrenç görünüyor." "Yapamam..." Elini kaldırdı. "Bunu seninle yapamam." Koridorda uzaklaşıyor.

Onu rahat bırakmalıyım. Alevleri körüklememeliyim. Ama tüm mantığımı hiçe sayarak peşinden koşmaya başladım bile.

"Mads."

Mutfakta ona , dirseğine uzandım. Etrafında dönüyor. Gözlerinde ateş bekliyordum. Öfke. Ama gözleri gizlenemeyen bir şehvetle parlıyordu.

"Seni istemiyorum Logan. Ne o zaman, ne şimdi, ne de hiçbir zaman," diyor göğsü inip kalkarak.

Yaklaşıyorum, omzumdaki şeytanla dans ederek onun alanına giriyorum, ta ki vücut ısısı benimkiyle birleşene kadar.

"Uyuyamadım çünkü seni düşünüyordum. Neden gece yatak odamın kapısının önündeydin?"

". " Yanakları kızardı.

"Yalancı."

"Eğer düşündüğün buysa, tekrarı talep etmeye . Senden hâlâ nefret ediyorum."

Gözleri dudaklarıma aletimde bir uyarılma dalgası oluşuyor.

Öpüştüğümüz zamanı düşünüyor. olmalı. Bir rollercoaster'da en yüksek inişin zirvesine ulaştığınız o an gibi bir şeyken bunu nasıl düşünmez. En büyük heyecan.

Bekleyiş ve sonra o zirveyi aştığınızda midenizi kaldıran coşku.

Ve sonbahar.

"Öyle olduğunu biliyorum. Benden her zaman nefret ediyorsun. Sanki bunu kendine hatırlatmak için yüksek sesle söylemek zorundaymışsın gibi." "Kapa çeneni," diye tersliyor.

Daha da yaklaşıyorum, mantık ve akıl uçup gidiyor, arzu beni ele geçiriyor. Ben boktan bir arkadaşım. Zaten cehenneme gideceğim. İhanetin birden fazla olması durumu daha da kötüleştirir mi? Cevabı biliyorum ama bu beni Maddy'nin elini tutup taş gibi olmuş sikimin üzerine bastırmaktan alıkoymuyor.

Dudaklarım kulağına değene kadar başımı eğiyorum. "Ama yine de bana bunu yapıyorsun. Benden hoşlandığını söyleseydin neler olurdu bir düşünsene."

Kıpırdamadan duruyor ve ben elini bekliyorum. Bana tokat atmasını. Bana bağırmasını. Aklımı başıma getirmesini. Çünkü o etraftayken her beni terk ediyor gibi görünüyor.

Ama onun yerine, ben karşılık olarak homurdanırken parmaklarını etrafıma doluyor.

"Dün gece aletine *tahammül* ettim Logan. Bunu başka bir şeyle karıştırma."

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve sikim daha da aciliyetle kabarıyor.

"Siktir," diye tıslıyorum, elini pantolonumun kemerinin altından geçirirken. Elini tekrar sikimin etrafına sardığında, ten tene, avucunun içinde daha da kalınlaşıyorum.

"Sadece tahammül ettim, hepsi bu," diye

nefes alıyor. Sonra bana mastürbasyon

yapmaya başladı.

İnlerken karo kaplı mutfak zeminine düşmemek için mücadele ediyorum. Maddy bana bakıyor, yüzünde büyülenmiş bir ifade var, kaşları sanki elini kontrol eden o değilmiş gibi soru sorar gibi bir araya geliyor. Ama durmuyor. Elini yukarı kaydırıyor, başparmağını kullanarak tacın etrafına pre-cum bulaştırıyor ve sonra tekrar aşağı kaydırıyor.

Tüm bu süre boyunca beni izliyor ve beklediğimden daha hızlı bir şekilde geriliyorum ve inliyorum, taşaklarım boşalma ihtiyacıyla vücuduma yaklaşıyor.

"Mads," diye tıslayarak

uyarıyorum. "Logan," diye

karşı çıkıyor.

Kavrayışı sıkılaşıyor ve ilk fişkırma geceliğine çarpıp içine batarken gözlerini sikime dikeyyor. Damla damla fişkırıyor, açık gri kumaşın her yerine bir desen püskürtüyor, ta ki karanlık lekelerle mahvolana kadar. Her biri, çizgiyi ne kadar göz kamaştırıcı bir işareti.

Taşaklarım onun üzerine boşalırken ürperiyorum. Son nabız beni terk ediyor ve ben daha mantıklı

düşünmeden ellerimi harap olmuş kumaşın altından kaydırıp Maddy'nin çıplak kalçalarının üzerinde gezdiriyorum.

Sessizce kollarını kaldırıyor ve geceliğini başına geçirmeme izin veriyor.

Ona bakmak için geri çekiliyorum. Çıplak vücuduna bakarken boğazım düğümleniyor. Kıvrımları ve yumuşak teni.

Dilimi üzerinde gezdirmek istediğim inçler ve inçler.

Ve göğüslerini.

Bir adım öne çıkıp her birini avuçlarken bir iniltiyi bastırıyorum. Başparmaklarımı büzülmüş meme uçlarına sürüyorum.

Maddy donup kalıyor ve bir tanesini ağzıma almak için eğilirken gözlerini tutuyorum.

"Hiç seninki kadar güzel bir vücut görmemiştim." Dudaklarımı onun etrafına sarıp derin bir takdir iniltisiyle emerken gözlerimin kapanmasına izin veriyorum. "Çok seksi."

"Logan." Elleri saçlarıma batıyor ve
çekiştiriyor. "Lütfen beni durdurma."

Önündeki karo zeminde dizlerimin üzerine ve elimi ayak iç uyluğuna doğru uzatarak onu uyluklarını ayırmaya teşvik ediyorum.

"İstersen benden nefret ettiğini söyle. Ama bunu dilim içine gömülmüş, seni tadarken yap."

Dilimi ona doğru bastırıyorum, dudaklarını aralıyorum ve girişini buluyorum. İçeri kayıyorum, onu tekrar tekrar tatmak ve onu benim yapmak için içimdeki çekime karşı koyamıyorum

"Ben... Ben-" Geri
çekiliyorum.

"Ne yapmayacaksın? Dilimle boşalmak istemiyor musun?" Tekrar içine dalarken inliyorum, nefesi kesilip kafa derim acıyana kadar parmaklarını saçlarımda dolaştırırken ona karşı gülümsüyorum. "Sikime boşalmaktan daha mı kötü Mads? Çünkü bunun çok ötesindeyiz."

"Konuşmanı istemiyorum," diye nefes nefese kalıyor. "Sadece... sus... konuşmayı kes." Dilimi iki parmağımla değiştirip yerine klitorisini emdiğimde sözleri bir iniltiye dönüşüyor.

Onu parmaklarımla dün gece sevdiği şekilde beceriyorum, dilimi klitorisinin üzerinde gezdiriyorum. İç bacakları başımın etrafında titreyene kadar bana verdiği her şeyi içiyorum.

"Senden nefret ediyorum," diye haykırıyor G noktasına vurduğumda ve bacaklarını büken bir güçle boşalıyor.

Boştaki elimle bir kalçasını kavriyorum ve şişmiş etine karşı hırlarken onu mutfak tezgahına yaslanmaya yönlendiriyorum. "Benden yine nefret et. Bu sefer etrafında." Parmaklarımı klitorisine geçiriyorum ve dilimi tekrar içine sokuyorum, orgazmı hala devam ederken artan duyularından tam olarak yararlanıyorum. Eğer onu yere düşmeden yakalayabilir ve klitorisine baskı yapmaya devam edebilirsem, o zaman belki-

"Siktir." Amcığı dilimin etrafında patlarken saçlarımla çekiyor, tekrar boşalırken dilimi sıkıyor.

"Aferin kızıma," diye inliyorum. Sesim boğuk çıkıyor ama saçımı fazladan çekmesi beni duyduğunu gösteriyor.

"Dur." Orgazmı devam ederken yüzüme sürtünüyor. "Bunu seninle bir daha yapmayacağım," diye bağıyor.

Son nabzının da onu terk etmesini bekliyorum ve sonra dilimi içinden kaydırarak ayakta durana kadar vücudunu öpüyorum. "Ve yine öylesin."

Gözleri parlak, dudakları ve yanakları koyu pembe.

"Bunu olduğundan daha fazla anlamlandırmayın."

Nefes almasını beklerken bir elimi beline doluyor ve oradaki teni okşuyorum.

"Sen ve ben, biz... asla . Bunu biliyorsun." Yutkunuyor, sonra bir parmağını çıplak gövdelerimiz arasındaki boşlukta ileri geri sallarken daha derin nefesler alıyor. "Bu... seninle kavga etmekten biraz daha iyi, hepsi bu."

"Marjinal olarak daha mı iyi?" Kaşlarımı kaldırıyorum, onu tekrar öpmek için yanıp tutuşuyorum.

"Sadece birazcık." Kaşlarının arasında baştan çıkarmayı sevdiğim derin çizgi beliriyor. "Bununla başım ağrımıyor."

"Bu mudur yani? Baş ağrısından kaçınmak mı?"

"Değişiklik olsun diye seninle kavga etmemeyi seçmek."

yerden topluyor ve gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı gezinirken önüne sıkıştırıyor.

"Doğru," diye mırıldandım.

Gözleri benimkilere kaydı, her zamanki ateşi geri geldi. "Götlük yapma."

"Tek bir kelime söyledim. Ama açıklığa kavuşturalım, artık benimle kavga etmek istemiyor musun?" Dudaklarını büzüyor, sonra inatçı bir çocuk gibi başını hızla iki yana sallıyor. "Ama benimle her gün kavga ediyorsun. Hem de defalarca."

Gözleri vücudumda geziniyor ve karın kaslarımı esnetmek için hafifçe bükülüyorum.

"O zaman sanırım bu tekrar olabilir." Kaşlarını çatıyor, dikkati karnıma yapışmış durumda. "Ama sadece Londra'ya dönene kadar. Kimse bilmemeli ve eğer birine söylersen, bunu inkar ."

"Mads."

"Logan." Gözleri buluşuyor, gözlerinde çelik gibi bir kararlılık var.

Yolculuğun geri kalanında karşılıksız sekse hazır olduğunu söylediler. Bu fikrin bana karşı her zamanki nefretinden çok daha çekici olduğunu inkar edemem. Ama ona başımı salladığımda, dudaklarım sert bir çizgi halinde, bunun muhtemelen hayatımda kabul ettiğim en kötü anlaşma olduğunu biliyorum.

Pazarlık bile yapmıyorum.

İkimize de kahve hazırlarken Maddy'y bakıyorum. Mutfağımın pencere koltuğunda oturmuş, güneşin altında dizüstü bilgisayarını tıkırdatıyor, bacaklarını koltuğun altına katlamış. Roma'ya döndüğümüzün ilk günü ve Milano'dan ayrıldığımızdan beri neredeyse hiç konuşmadı. Olanlar hakkında hiçbir şeyden bahsetmedi.

"Makale üzerinde mi çalışıyorsun?"

"Çalışıyordum."

"Okumama izin verecek misin?"

Başını kaldırıyor ve yüz hatlarını önce yüzünden bir şey geçiyor. "Hayır. Bu... Hayır."

"Tamam. Peki, ne üzerinde çalışıyorsun?"

Başını kaldırıyor ve gözleri parlıyor. "Kitap perisi postası." Şaşkınlıkla yüzümü buruşturuyorum.

"İnsanların istek listelerindeki kitapları onlara gönderiyorum." Dizüstü bilgisayarının ekranını bana doğru çeviriyor.

Aşağıya indiğinde bir kitap listesi var.

"Bu yaptığınız işin bir parçası mı? İşte mi? Pazarlama için mi gönderiyorsunuz?"

"Hayır." Ekranı tekrar yüzüne çeviriyor. "Bu sadece kendim yapmaktan hoşlandığım bir şey."

"İnsanlara tüm bu kitapları kendin mi hediye ediyorsun?" Kahve fincanını uzattım dizüstü bilgisayarını kapatıp fincanı benden aldı. "Eve ile görüşmeye geldiğimde masan kutularla kaplıydı. Öyle miydi?"

"Evet. Daha fazla peri postası." Kupasının üstündeki üflerken omuz silkiyor. "Kitaplar insanlara-"

"Güvenli bir yer. Bir kaçış." Yanına oturup kahvemi yudumlarken gülümsüyorum.

Gözleri kısılıyor, buna her zamanki kaş çatması yerine etkilenmiş bir gülümseme eşlik ediyor.

"Dinliyorsun." "Seni mi, Smiles? Her zaman."

Homurdanıyor ve kupasına bakıyor. "Bana biraz yardım ediyormuşum gibi hissettiriyor. Kulağa aptalca geliyor." "Öyle değil," diye araya giriyorum ama o gözlerini deviriyor.

"Ben doktor . İnsanları iyileştiremem. Birinin öğrenmesine yardımcı olacak becerilere sahip bir öğretmen . Dünyayı değiştiren roket motorları tasarlayan bir mühendislik dehası değilim." Yan gözle bakıyor, dudakları seğiriyor. "Ben öyle bir şey değilim. Dünyadaki izim küçük bir iz. Ama bu bana küçük bir fark yaratıyormuşum gibi hissettiriyor. Kelimelerle bir seferde sadece bir kişi için olsa bile. Bu yine de... bir şey."

Başımı koltuğun arkasına yaslıyorum. "Tek bir kişi için her şeydir diyebilirim. Birinin üzerinde ne kadar büyük bir etki yaratabileceğini hafife alma Mads."

Gözleri dudaklarıma düşüyor. Benimkiler de onunkilere.

Önümüzdeki masada telefonum çalıyor ve yüzü aydınlanıyor. "Ben Drew."

"Devam et." Telefonumu işaret ediyorum ve operaya gittiğimizden beri yüzünde gördüğüm en büyük gülümsemeyle telefonu eline alıyor. Aramayı bağlamadan önce ekrandan bir şey kaydırarak duraklıyor.

"Drew," diye cevap veriyor gizlemediği bir zevkle. Gözleri bana kayıyor, sonra uzaklaşıyor. "Evet, o burada. Sadece telefona daha yakındım."

Onların rahat sohbetlerini dinlerken kahvemi içiyorum. Bir kardeşe sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu hep merak etmişimdir. Drew ile , sahip olduğum en yakın şey.

Maddy dizüstü bilgisayarının kapağını süsleyen kitap çıkartmalarını okşayarak, "Sana her anlatmak için sabırsızlanıyorum," . "Chloe artık daha uzun süre benim evimde kalacak. Sen ve Tan'ın benim için tamir şeyler ben eve gelene kadar bekleyebilir mi? Ya da en azından o evdeyken yapmanda bir sakınca olup olmadığını kontrol et. Teşekkür ." Maddy duraksıyor. "Annem ve babam nasıl?"

Alt dudağını kemiriyor, tek tük "evet" ve "biliyorum" diye . Sonra "Ben de seni seviyorum" diyor ve telefonu bana uzatıyor.

Onu alıyorum ve arka kapıya doğru yürüyorum, resmi bahçelere ve havuza bakıyorum. Daha ilk kelimemi söyleyemeden suçluluk duygusu içimi kemiriyor.

"Hey."

"misin?" Drew soruyor.

"Burada her şey yolunda." *Kız kardeşinle seks yaptım.*

"Finansman nasıl gidiyor?"

"Neredeyse bitti." *Sonra onu mutfakta yedim.*

"Bu harika. Çirkin yüzünü geri almak iyi olacak."

Gözlerim Maddy'ye kayıyor ama o yine dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazıyor.

"Beni özledin, değil mi?" *Ama hepsi bu, yemin ederim. O zamandan beri ona dokunmadım. Ve bir daha da dokunmayacağım. Dokunamam.*

"Sanki enfeksiyonu fark etmeyecekmişsin gibi. Ama beni daha iyi gösteriyorsun. Ve o şans tılsımına ihtiyacım var. Bir çifte randevu daha yapmamızın zamanı geldi. Çok uzun zaman oldu."

Kıkırdıyorum. "."

Drew gülüyor. Kadınlar söz konusu olduğunda her zaman iyi bir ikili olduk. Karanlık ve düşünceli, tehlikeli bir havası var ve kadınlar buna bayılıyor. O da ben de kötü çocuk günlerinin geride kaldığını biliyoruz. İkimizin de. Ben daha adil biriyim ve ihtiyacım olduğunda cazibemi ortaya .

"Tekrar birlikte çıkmayacağımızı sanıyordum. Avukata ne oldu?"

Maddy'nin gözleri benimkilere kayıyor, sonra hızla uzaklaşıyor. Boğazımı temizliyorum ve arkamı dönüp bahçeye .

"Biriyle çıkıyor."

"Bu seni ne zamandan beri durdurdu?" Maddy'ye bakmamak için direniyorum ve onun yerine kapıların camındaki yansımasını görebilmek için yana çekiliyorum. Dizüstü kapatmış ve kahvesini içiyor.

"Beni yasaklama emriyle tehdit ettiğinden beri, hatırladın mı?"

Kahkahamı yutuyorum ve onun yerine öksürüyorum.

"Şaka yapıyordu," diye ekliyor Drew. "Belli ki."

"Belli ki." Sırıtiyorum. Drew onunla tanıştığından beri bu avukata takmış durumda. Ve bir şey istediğinde, onun peşinden gider. Ancak, geçmişte inatçılık onun için işe yaramışken, bu kadın hiçbir yapmıyor. Drew ne kadar uğraşırsa, kadın o kadar direniyor.

"Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var. Bir şeyler . Ve artık evlenmeyeceğinize göre..."

"Tanrı'ya şükür." Bir iniltiyle elimi yüzümde gezdiriyorum. "Gabrielle bu düşünceyi Spencer'ın kafası. Ben dönmeden önce babamla çoktan konuşmuş olmasını umuyorum. Böylece ben onayladığımda darbe daha az sürpriz olur."

"Bilmiyorum. Baban inatçı bir piç." "Şanslıyım

ki ben de öyleyim."

Gabrielle'le konuştuğumdan beri, hiç düğünle ilgili tüm düşünceler aklımın bir köşesine itildi. Maddy'nin operadan sonra Pinkerton'ın başka biriyle evlenmesi hakkında yaptığı yoruma verdiğim tepki dışında. O yorum beni ateşledi ve bir mobilya parçasının üzerinde arkadaşımın kız kardeşini becermeme neden oldu.

Gülmeyi bırakıp Maddy'ye bakıyorum. Gözlerini kaçırıyor ve kahvesinden bir yudum daha alıyor. "Tamam. Seni bıraksam iyi olacak. Yapmam gereken bir sürü Tan işi var."

"Nereye gitti?"

Drew daha fazla açıklama yapma gereği duymadan, "Rachel aradı," dedi.

Tanner'ın karısı üçüncü çocuklarına hamile ve azgın. Zavallı herif yetişemiyor. Gün ortasında onu arar, neden olduğu sorunu çözmesi için ısrar eder ve şanslı piç eve gider,

işi yapar, sonra işe geri döner. Drew rekorun bir günde üç kez olduğunu söylüyor. Tanner ne kadar yorgun olduğu konusunda sempatiimizi kazanmaya çalışıyor. Çocukları olan tek kişi o. Ama aynı zamanda günde birkaç kez seks isteyen azgın bir karısı var. Yani evet, gerçekten sempati duyuyoruz.

"Şanslı piç," diyorum. "Evet,

piç kurusu." Drew

homurdanıyor.

"Sıra sana geldiğinde onu geri alabilirsin."

Drew nefesini içine çeker. "Evet, hamilelik

seksi."

Maddy koltukta ayaklarını sürüyerek oturuyor. Kardeşinin hamilelik seksine takıntılı olduğunu bildiğinden şüpheliyim. Bunu hiç düşünmemiştim. Doğru kızla, çekiciliğini görebiliyorum. Ama Drew bunun için deli oluyor. Tanner'ın ne kadar bitkin olduğunu görmesine rağmen, Rachel'in telefonlarından birine cevap vermekten her döndüğünde ona hâlâ hayatın anlamını keşfetmiş gibi bakıyor.

"Git. Seninle bir daha bu konu hakkında konuşmayacağım. Şimdi olmaz." *Kız kardeşin arkamda otururken ve tek düşünebildiğim onun vücudunun içini tatmış olmamken olmaz.*

Telefonu kapatırken yeniden yüzeye çıkan suçluluk

duygusunu yutuyorum. "Kardeşim neden çifte randevu

istiyor?" Maddy'ye dönüyorum. Kaşlarını çatıyor.

"Bu fikri beğenmedin mi?" Ona bir adım daha yaklaşıyorum ama aceleyle ayağa dizüstü bilgisayarını topluyor. "Ne istersen yapabilirsin. Sadece neden kardeşimle çifte randevuya çıkman gerektiğini anlamıyorum.

telefonunda genellikle bağımlısı olduğun o flört uygulaması var. Uyumak için ne zaman vakit buluyorsun?" Telefonumun ekranına bakarken gerginlik kaşlarımı düğümlüyor. Uygulamadan bir bildirim geldi.

Lookingforfun26 sana özel bir mesaj göndermek istiyor. Maddy, Drew'un çağrısına cevap verdiğinde görmüş olmalı.

"Haftalardır buraya gelmedim," diye dürüstçe cevap

veriyorum. "Bana açıklama yapmana gerek yok."

"Ama nedense benden bunu istiyorsun gibi geliyor."

"Kendine gel, Logan." Mutfağın diğer tarafına doğru yürüdü.

Onu takip ediyorum, parmaklarım aynı anda telefon ekranına hızla dokunuyor. "İşte." Uygulamayı silmek istediğimi onaylayan düğme göz hizasında şekilde telefonu ona doğru itiyorum.

Onu bir kenara itiyor. "Ne yapıyorsun?"

Düğmeye dokunuyorum ve uygulamanın kayboluşunu izliyorum. Tüm eski kişilerim. Arka cebimde rastgele aramalarım. *Gitmişti.*

"Bilmiyorum. Lanet olası aklımı kaybediyorum, öyle görünüyor."

Maddy burnunu . "Toplantı için ayrılma vakti gelene kadar odama gidiyorum. Kahve için teşekkürler."

Arkasına bakmadan gidiyor ben de telefonumu tezgâhın üzerine bırakıyorum, avuçlarımı yere koyup öne doğru eğilirken gerginlik omuzlarımdan aşağı süzülüyor. Madsle çalışmak imkânsız. Benden nefret ediyor ama sonra kıskanıyormuş gibi davranıyor.

Maddox Harper işlemeye başladı. Ve dışarıda tutmak yerine, kollarımı açarak karşılıyorum.

Gözlerimi kapatıyorum. Ben en kötü arkadaşım.

Bölüm 16

Maddy

Öğleden sonraki toplantı sorunsuz geçer. İki erkek yatırımcı ile. Onlar ve Logan arasındaki konuşma o kadar hızlı akıyor ki benim katılmama gerek kalmıyor. Buna seviniyorum çünkü Logan'ın yanında söylemek istediğim her şey bana yanlış geliyor. Drew ile çifte randevuya çıkması beni neden bu kadar rahatsız etti bilmiyorum. Bunu hep yapıyorlardı ve ikisinin bu konuda konuşmalarına alışmıştım. Hatta bir ya da iki kez onları eve ben bıraktım. Ne biliyorum.

Sadece sabah kahvemle birlikte yüzüme vurulmasını istemiyorum, hepsi bu.

Eve döndüğümüzde hava kararmaya başlamıştı. Logan'a iyi geceler mırıldanıyorum ve odama gidiyorum, kapıdan girerken yüksek topuklu ayakkabılarımı çıkarıyorum. Bir çift beyaz terlik beni bekliyor. Biz ayrılmadan önce orada değillerdi. Onları elime alıyorum ve parmak uçlarımı kumaşın üzerindeki dikişlerin üzerinde gezdiriyorum. Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. *MH*.

Piç kurusu bana kendi kişisel çiftimi aldı.

Onları ayağıma geçiriyorum ve ne yaptığımı fazla düşünmeden hızla Logan'ın odasına doğru yürüyorum. Kapıyı hafifçe çaldım. İçeride duş akıyordu.

Midemde dans eden enerjiyi görmezden geliyorum ve kapıyı açıp doğruca onun banyosuna giriyorum.

Gözleri kapalı, başı duş başlığına dönük, iki avucunu fayanslara suyun üzerinden izin veriyor. Onun banyosu ıslak bir oda, yani aramızda hiçbir şey yok. Cam perde yok, duvar yok. Logan Rich'in tüm çıplaklığıyla ihtişamını gizleyecek hiçbir şey yok.

Boynunu bir o yana bir bu yana çevirip, çatladığında derin derin inlerken kapı aralığında duruyorum. Bir elini sikine götürüyor, sıkıca kavıyor ve sertçe çekiştiriyor. Etrafindan akan suyun sesiyle boğuklaşan küfür savuruyor, sonra başını sallayıp bırakıyor. Duvardan uzaklaşıp dönerken kaslar derisinin altında dalgalanıyor. Tekrar spreyn altına eğilmeden önce onu tam cepheden , gözleri hala kapalı.

Yırtık olduğunu biliyordum. Drew'la çalışırken yeterince gördüm. Ve dün sabah mutfakta. Ama benim varlığımdan habersizken onu böyle görmek farklıydı. yapmıyor, sırtıtmıyor. Sadece Logan'ın fiziksel inceliği var. Ve bu takdir edebileceğim bir şey.

Gözlerim tekrar sikine ve dibindeki kısa, düzgün kıllara kayıyor. Göğsünde hiç kıl yok, bu yüzden dikkatimi çekiyor. Ya da belki de aletin uzun, kalın ve çekici olması. *Ve içimde iyi hissettiriyor.*

Ayaklarım beni duşa yaklaştıırken bu düşünceyi silkeliyorum. Logan ellerini saçlarının arasından geçiriyor, derin bir iç çekişle omuzlarını geriye atarken pazuları şişiyor.

Logan tam gözlerini açtığı anda uzanıp elbisemin fermuarını açıyorum. Sorgulayan yeşil bakışları beni olduğum yerde . Tereddüt etmiyorum. Elbisemi omuzlarımdan itiyorum ve yere düşmesine izin veriyorum. Terliklerimi çıkarıp bana Milano'da aldığı kırmızı iç çamaşırını çıkarırken gözleri kararıyor. Sıcak spreyn altında ona katıldığımda bakışları vücudumun üzerinde .

"Duşunda bir sorun mu var, Smiles?" "Mm."

Avuçlarımı ıslak göğsüne dayadığımda gözlerinin kenarları geriliyor. Buraya nasıl geldiğim hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim, içimin derinliklerindeki uğultunun bunu yaptığım için mutlu olduğu.

"Dün ne oldu-"

Parmağımı dudaklarına götürüyorum ve başımı hafifçe sallıyorum. "Düşünmeyi bırak.

Düşündüğümüz zaman kavga ederiz." Elimi çekiyor, parmakları bileğimin etrafında, derinleşen nabzımın üzerinde hafifçe kapanıyor. "Sen benim değilsin Mads. Bu şekilde dokunmak için benim değilsin," diyor, sesi çakıllı bir fısıltı.

Göğüs ucum bileğimi tutan elin arkasını sıyıracak kadar yaklaşıyorum. "Bu seni daha önce durdurmadı."

Gözleri göğüslerime düşüyor.

"Bu sadece yersiz bir hoşnutsuzluk. Daha fazlasını yapmamıza gerek yok. Daha fazlası *değil.*"

Gözlerim yüzünü ve güçlü çenesinden akan su damlacıklarını tarıyor.

"Yersiz nefretten mi bahsediyorsun?" diye mırıldanıyor.

Duraksıyorum, bir şey yapmasını bekliyorum. Ama o sadece bana bakıyor, kaşları sanki kafasının içinde vicdanıyla savaşıyormuş gibi düşük.

"Terliklerimi seviyorum." Kirpiklerimi şakacı bir şekilde kırıştırıyorum. Gözlerine bir parıltı giriyor. "Öyle mi?"

"Evet," diye nefes alıyorum.

Bileğimi tutan elini becerikli bir şekilde esneterek beni kendine çekiyor, aynı anda bizi döndürüyor, böylece sırtım fayanslara yapışıyor ve önüm vücudunun ıslak uzunluğu boyunca bastırılıyor. Ondan yayılan ısı duş suyundan daha sıcak ve o uzanıp göğüslerimden birini hafifçe okşarken bir inilti ısıyorum.

"Sana bir şeyler vermeyi seviyorum." Gözlerimin içine bakarken sesi boğuk çıkıyor. "Başka nelerden hoşlanırsın?"

Mükemmel beyaz dişlerini göstererek gülümsüyor.

"Bunları sevdim." Meme ucumu çimdikliyor, ben de . "Ben de bunları seviyorum." Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ama beni öpmüyor. "Ve ben bunu yaptığımda nefesini tutmanı seviyorum." Parmak eklemlerinin arkasını klitorisimde gezdiriyor. "Ama en çok buradakini seviyorum." Elini kalbimin üzerine koyuyor ama Logan olduğu için inleyerek göğsümü okşuyor. "Ve burası." Alnıma bir öpücük konduruyor.

Kaskatı kesildim.

"Göğüslerime tekrar dokun," diyorum, içeri sızmakla tehdit eden ani şefkat gösterisini ihtiyacı duyarak.

Bu sadece yersiz bir hoşnutsuzluk. Dövüşmekten daha iyi. Marjinal olarak daha iyi. Hepsi bu kadar.

Tanıdık sırtışı dudaklarına değiyor. "Ellerimin olması hoşuna gidiyor mu?" İki elini de göğüslerime koyuyor, birbirine sürtüyor ve meme uçlarımla oynayarak yüksek sesle inlememe neden oluyor. Ne kadar muhtaç görüldüğüm umurumda değil. Artık umurumda değil. Çünkü o bunu yaptığında, bundan daha iyi bir şey olamaz.

Eğiliyor, dudaklarının arasında bir meme ucunu emiyor ve sonra diliyle daireler çiziyor. *Tamam, bu daha iyi.*

"Biz arkadaş değiliz," diye mırıldanıyorum, dudakları köprücük kemiğimin üzerinden kulağıma doğru ilerleyip öpüyor ve emiyor.

"Arkadaşın olmak istemiyorum." Nefesi kulağıma sıcak geliyor, sonra hızla döndürüyor, önümü fayanslara bastırıyor, böylece onunla duvar sıkışıyorum.

"Güzel."

Ağlayan sikinin başını bacaklarımın arasına sürüyor.

"Bundan nefret ederim." Dudaklarımı aralamak ve girişimi kızdırmak için sikini kullanırken sesim titriyor.

"Benden nefret ettiğin kadar mı?"

Eğiliyor, elini dizimin arkasına koyarak bir bacağıma yukarı kaldırıyor. Sonra beni kendinden emin bir hareketle içime . Göğsünü sırtıma yaslariken yanağım fayanslara bastırıyor.

"Daha fazla, daha fazla nefret ederim," diyorum geri çekilip tekrar içime girerken, bir elini bedenimle duvar arasında kaydırarak göğsümü okşuyor ve meme ucumu parmağıyla başparmağı arasında yuvarlıyor.

"Nasıl bu kadar ıslaksın? O kadar mükemmel ki," diyerek hızını artırıyor ve beni duvara çiviliyor.

"Bu da ne? Sen ne-?" Kalçalarını her itişinde G noktamın üzerinden geçecek şekilde açarken gözlerim bir iniltiyle kafamın içinde geri yuvarlanıyor.

Parmakları klitorisimin üzerinde yuvarlanana kadar elini aşağı kaydırıyor. Ne kadar şişmiş olduğumu hissedince homurdanıyor ve dudaklarını omzuma indirip ıslak tenimi öpüyor.

"Biz sadece uyuyoruz, Mads. Benden nefret etsen bile amın sikimi sevir." "Siktir git," diye mırıldanıyorum. Ama bunu söylerken Logan'ın kıkırdaması beni gülümsetiyor.

Kıçımı ona doğru eğiyorum ve bacağıma indiriyor, geri adım atıyor ve beni birlikte çekiyor. Sonra bir homurtuyla içime girerken eliyle kalçamı kavırıyor. Diğer eli bacaklarımın arasında kalıyor, klitorisimle oynuyor.

İçime pompalıyor, klitorisimi çılgına çevirirken sabit bir tempo tutturuyor ve ben inliyorum, ne kadar gürültülü dair tüm kayboluyor. Tek umursadığım onun durmaması. Çok iyi hissettiriyor.

"Kahretsin, Mads," diye homurdanıyor ben onun etrafında kenetlenirken. "Bu iyi hissettirdi mi?"

"Bunu yapmaya devam edersen patlayacağım." Sesi zorlukla bir arada tutuyormuş gibi geliyor. Parmakları klitorisime daha sert bastırıyor ve bu sefer istemsizce onun etrafında sıkılmama neden oluyor. "Tanrım." İnliyor ve siki içimde daha da kalınlaşıyor. "Beni nerede istiyorsun?"

Bu kelimeleri hırıldayarak söyleyen derin sesinin sesi ve neredeyse orada olduğunu bilmek içimde bir tetikleyiciyi serbest bırakıyor. *Geçen sefer beni doldurduğunu bildiğim için çok sert boşalmıştım.* Anı zihnimde patlıyor ve etrafında titriyorum, aceleyle boşalırken adını söylüyorum.

Dalgalar beni ele geçirirken gözlerimi sıkarak kapatıyorum, midem sıkışıyor ve vücudumdaki her kas sıcak titreşimlerle uğulduyor.

"İçeride," orgazmım uzadıkça nefes nefese kalıyorum. Elimini Logan'inkinin üstüne koyuyorum, orgazmımı devam ettirmek için klitorisimin etrafında onunla birlikte dönüyorum.

"Emin misin?"

"İçeri," diye yalvarıyorum, çekirdeğim tekrar sıkıca sarılmaya başladığında ikinci bir orgazmın yolda olduğunu biliyorum.

Logan'ın eli kalçamda esniyor ve parmak eklemleri beyazlaşıyor. "İçinde benim bilmekle ilgili bir şey var, Mads. Bu beni delirtiyor."

Aleti içimde şişerken inliyorum. "Derin yap," diye inliyorum.

İki gün içinde ikinci kez, geri dönüşü olmayan noktayı geçtik. Eğer bunu tekrar yapacaksak, sonuna kadar gideceğim.

Logan inliyor ve sertçe itiyor, parmakları klitorisimle mükemmel bir hassasiyetle oynuyor. Bacaklarım titriyor, ikinci ve daha güçlü bir orgazmın eli kulağında sinyali veriyor.

"Evet, Logan."

Başımı geriye atıyorum ve tekrar boşalıyorum. Logan iki kez daha itiyor, nefesi ciğerlerinden fırlayıp boşalmadan önce küfrediyor.

İnlemeler, soluk soluğa küfürler ve kesik kesik nefeslerin bir karışımıyız. Ağzını boynuma götürüyor ve beni ısıtıyor.

"Çok sıkısın, sikimi sağıyorsun," diye homurdanıyor, sahip olduğu her şeyi içime boşaltırken boynumdaki hassas deriyi emiyor.

Cevap veremiyorum. Orgazmım sona ve bedenim, o içimde rahatça doygun bir sakinliğe büründüğünde nutkum tutuluyor. Başımı geriye atıp omzuna yaslıyorum. Dudakları şakağımı buluyor, nefesi yavaşlarken beni öpüyor.

"Bu gece benimle kal," diye mırıldanıyor.

Belki bir soru, belki de bir istek. Başımı sallamaktan başka bir şey yapamayacak kadar nefessizim. Göğsü sırtıma yaslanıp gevşiyor ve çenemi tutup kendisine çeviriyor. Sonra Roma'ya döndüğümüzden beri beni ilk kez dudaklarımdan öpüyor. Ben de onu öpüyorum ve dili benimkini ararken kafamda tek bir şey dönüyor.

Kavga etmekten iyidir.

Hepsi bu. Logan Rich'i öpmek, onu vücudumun derinliklerine gömmek. Onunla hayatımda hiç olmadığım kadar sert boşalıyorum. Kötünün .

Daha fazlası değil.

Logan'ın vücudu benimkine karşı sıcak, yanımda çıplak yatıyorum, onun güçlü kollarında kozalandım.

. Odama geri dönmeliydim. Yaptığı her şeyi ve bana hissettirdiklerini unutmuş gibi .

"Senden hâlâ nefret ediyorum," diye fısıldıyorum odanın

karanlığına. "Biliyorum," diyor usulca.

"Biz ," diye ekliyorum kolları etrafımda sıkılaşıırken ve kürek bir öpücük kondururken.

"Biliyorum."

"Her şeyi biliyor musun?" Yüzümü ona dönüyorum.

"Bunu yapmamamız gerektiğini biliyorum. Ama istesem bile şimdi duramayacağımı da biliyorum."

Parmakları yan tarafımda, çıplak tenimin üzerinden kalçama doğru ilerliyor. Parmaklarını ayırıyor ve beni orada tutuyor. "Benden bu kadar nefret ettiğini hiç bilmiyordum."

Karanlık olmasına çünkü sesindeki ağırlık şu anda nasıl hissettiğinin bir göstergesiye, gözlerinde göreceğim şeyden hoşlanacağımı sanmıyorum.

"Drew gönderilirken sen çekip . Bu adil değildi." "Babam

özgürlüğümü satın almadı, Mads."

"Bunu söyleyeceğini ."

Kalçalarımı okşuyor, sesi sert. "O . Sana yemin ederim. Ona kendim sordum, birden fazla kez. Ben de anlamadım. Belki de Drew araba kullandığı için polisin ona daha sert davrandığını söyledi. Onlara fikrin bende olduğunu söyledim. Onlara arabaya girip düz kontak yaptığımı söyledim. Denedim. Yemin ederim, denedim."

Kalçamı sıkıyor ve ben nefesimi tutuyorum. Göğsüm sadece daralmıyor, aynı zamanda yanıyor da. "Kardeşini kaybettiğini biliyorum. Ama ben arkadaşımı kaybettim."

Logan'ın bunu yüksek sesle söylediğini duymak bana balyoz gibi indi. O da acı çekmiş. Daha önce bunu kabul etmeme hiç izin vermemiştim. Kendi kalp ağrım ve acıma o kadar odaklanmışım ki onunkini düşünemedim. Onu suçladım ve sahip olabileceği duyguları göz ardı ettim.

Sebep oydu. Düşman.

"Bu, o yokken yaptıklarını telafi etmez." Sesim güçlü çıkıyor ama içimde anıların yalnızlığıyla titriyorum.

"Drew'a sana göz kulak olacağıma söz verdim. Onun için her

şeyi yaparım." "Onunla birlikte hapse girmek dışında," diye .

Logan sessiz. Tarihle tartışamaz.

"Beni eve kadar takip ettin ve tüm arkadaşlarımı korkuttun." azalıyor ve sesim çatlıyor.

Logan'ın eli hâlâ kalçamda. "Onlar tek bir amacı olan genç çocuklardı."

"Bunu bilemezsin." Elini itiyorum ve hemen kendimden nefret ediyorum çünkü teninin sıcaklığını özlüyorum.

"Nasıl ağabeylik yapacağımı bilmiyordum Mads. Sadece Drew'e seni güvende tutacağıma söz verdim. Yapmam gerektiğini düşündüğüm şeyi yaptım."

"Senin benim ağabeyim olmaman gerekiyordu. Onun yerine geçmemen gerekiyordu. Arkadaşım olman gerekiyordu. Ve eğer bunu yapamadıysan, o zaman beni yalnız bırakmalıydın."

Logan'ın kararmış silueti yatakta yuvarlanarak sırt üstü yatar. Ellerini yüzüne götürür ve acılı bir iç çekişle yüzünü ovalar. "Özür dilerim. Her için. Benimle dövüşmeye her zaman çok hazırdın. Bundan zevk aldığını sanıyordum. Zararsız olduğunu düşünmüştüm."

"Okulun yarısına yengeç olduğumu söyledin," diye tısladım. "Ve bu Drew eve geldikten sonraydı. Böyle davranmaya hiç hakkın yoktu. Beni sahte bir ağabey gibi koruduğunu düşünsen de düşünmesen de. Buna güldün."

Logan yanımda sessizce yatarken öfkeli nefeslerimin sesi havayı dolduruyor.

"Benden nefret etmeni hak ediyorum. En azından bunu hak ediyorum. Genç ve aptaldım. Her şeyi yanlış yoldan yaptım. Bunu şimdi görebiliyorum," diye fısıldıyor sonunda. "Ama üzgünüm."

Milyonlarca duygu bedenimi sarıyor ve beni ağırlaştırıyor. Özrünü kabul edersem, tüm bu yıllar boyunca ondan nefret etmenin boşuna olduğunu kabul etmiş olacağım. Zamanımı ve enerjimi boşa harcamaktan başka bir şey değildi çünkü bundan hiçbir şey çıkmadı. Gösterecek hiçbir şeyim yok. Bu da yanına kâr kalacak demek. Sahip olabileceği tüm suçluluk duygusundan kurtulacak ve beni bu konuda tek başıma bırakacak.

Tek başıma. Tekrar.

Yıllarımı Logan'dan nefret ederek geçirdim. Başka bir şey nasıl yapılır bilmiyorum.

Boğazımdan garip bir ses çıkıyor ve beni hâlâ rahatsız eden anıların etkisiyle ürperiyorum.

"Yapma," diyor Logan usulca.

"Ne yapmayayım?"

"Git."

Kolunu belli belirsiz başımın üzerine, yastığın üzerine koyuyor. Sessiz davetini kabul edip yanına sokuluyorum, başımı göğsüne yaslıyorum, o da kolunu etrafıma sarıp beni kendine yakın tutuyor.

Başka bir şey söylemiyoruz. İkimizin de ne düşündüğünü ifade edecek kelimeler yok. Evden uzakta, birlikte sıkışıp kalmış iki insanız. İkimiz de geçmişini düşünüyor ve onu yeniden yazabilmeyi diliyoruz. Değişim için savaşmak yerine başka bir şey seçiyoruz. Çünkü bu marjinal olarak daha iyi. Çünkü savaşmak yorucu.

Daha fazlası değil.

Bölüm 17

Logan

Merdivenlerden inip kravatımı düzeltirken MADDY'nin kahkahası koridorda yankılanıyor.

Uyandığımda gitmişti ve yatağın onun tarafı soğuktu.

"Ciddi misin? Eve onunla röportaj yapabileceğimi mi söyledi?"

Mutfağa kahve makinesini ettiğimde gözleri kısa bir süre benimkilerle buluşuyor. Tezgâha yaslanarak başını sallıyor. Ben içeceklerimizi hazırlarken gözlerinin beni takip ettiğini hissediyorum.

"Bu inanılmaz. Buna inanamıyorum. Evet, geleceğim. Güle güle."

Telefonunu tezgâhın üzerine koyarken "Arayan Chloe'ydi," diyor.

"O iyi mi?" Önce fincanını makinenin altına yerleştirdim ve dolmasını bekledim.

"Evet. Dairemde eğleniyor. Sanırım eve döndüğümüzde ona bir tahliye ihtarı vermem gerekecek."

"Orada bir gecesi daha var. Ya döndüğünde kilitleri değiştirmiş olursa?"

Fincanı ona uzatırken Maddy omuz silkiyor. "O zaman sanırım kanepemde bir ev arkadaşım olacak. En azından iki gün daha. Frankie gittikten sonra."

"Ev arkadaşının erkek arkadaşı mı?"

"İşte bu." Kahvesini yudumluyor. "Başka ne var biliyor musun?"

Ben ona bakarken parlıyor ve sonunda gözlerimle doğru düzgün buluşuyor. "Başka ne var?" Yüzündeki heyecana kendimi .

"Eve ona gönderdiğim güncellemelerden ve makale taslaklarından kadar memnun kaldı ki, önümüzdeki hafta benimle bir röportaj daha ayarladı."

"Öyle mi?" Tek kaşımı kaldırıyorum.

"Evet." Alt dudağını ısırırken neredeyse nefesi kesiliyor. "Nate Black adında bir anlatıcı . Eve onunla bir kamera arkası röportajı yapmamı istiyor."

"Frederica'nın yanındaki sesli kitapçı adam mu?"

"Bu o." Maddy kızardı.

"Bu harika. Tebrikler."

"Teşekkür ." Kahvesini yudumlarken kirpiklerinin altından bana bakıyor. "Mads-"

Dönüp gözlerini odanın diğer ucuna ve arka kapıdan havuza dikeyor. "İnanamıyorum, harika bir havuzunuz var ve ben bir kez yüzdüm."

Bu bizim normumuz haline geliyor. Seks, ağır konuşma. Ya da ağır konuşmalar ve sonra seks. Ve sonra hiçbir şey olmamış gibi davranmak. halde onu bu konuda konuşmaya zorlarsam, kendini kapatır ve kavgaya çıkar.

"Benim bir plajım var. Ve sen onu hiç görmedin bile," diyorum.

"Doğru." Gözlerini deviriyor. "Otuzuncu doğum günü hediyesi. Diğer herkes bir saat ya da bir hafta sonu tatili alır. Sen bir ada alıyorsun."

Artık dolu olan kahve fincanımı alıp karşıdaki tezgâha yaslanıyorum ve bacaklarımı bileklerimden çaprazlıyorum. "Bu bir yatırım."

Gülüyor. "Bond kötü adamları gibi oraya bir roketatar mı yapacaksın?"

Sırıtiyorum. "Kıskançlık mı seziyorum Bayan Harper? Sakın bana hep kendi fırlatma rampanızı istediğinizi söylemeyin?"

Kahvesini içerken alaycı bir homurtuyla başını sallıyor. "Görmek ister misin?"

Başını geriye atıyor. "Senin adan mı?"

"Evet." Omuz silkiyorum. "Kıyıda biraz uzakta. Eve dönerken uğrayabiliriz. Orada bir gün geçiririz. Chloe'yi erkenden kapı dışarı etmenize gerek kalmayabilir."

Bana bakarken kaşları çatılıyor. Geri tepmesini bekliyorum. Londra'da uçağa bindiğimiz andan beri eve dönmek için sabırsızlandığını gizlemiyor. Benden uzaklaşmak için sabırsızlandığını biliyorum.

"Sen... Uyuyacak bir yeri var mı?"

Eğlencemi gizliyorum. "Bunun için endişelenme. ."

"Seni pislik." Maddy adanın ana evine girerken beni göğsümden itti.

O açık fuayeye bakarken ben sırtıyorum. Bu evi seviyorum. Son birkaç yıldır ihtiyaç duyduğumda inzivaya bir yer haline geldi. Yirmi odalı küçük bir otel gibi tasarlanmış, hepsi de merkezi bir açık hava koridorunun etrafında kıvrılıyor. Her oda kendine ait müstakil bir daire, ama aynı zamanda bir ana mutfak ve konukların birlikte yemek yemek istedikleri zamanlar için zemin katta büyük bir yemek salonu var. Temizlik ekibim anakaradan tekneyle geliyor. Ancak gece burada kalmalarını istemediğim sürece her gün ayrılıyorlar ve burası bir güvenlik sistemi tarafından izleniyor.

Ve özel. En sevdiğim yanı da bu. Dünyadan uzakta. Ama kadar sevsem de, altı aydan fazladır buraya gelmedim.

"Buna inanamıyorum." Maddy kendi etrafında dönüyor, başı geriye eğik, açık giriş kapısının üstündeki masmavi gökyüzüne bakıyor. "Neden burada yaşamıyorsun?"

"Benden o kadar nefret ediyorsun ki şimdi de ülke dışına çıkmamı mı istiyorsun?"

Bakışlarını benimkilere çeviriyor, yüzümdeki sırtışı görünce omuzları yumuşuyor. "Çok komik."

"Yemekten önce bir tur ister misin?" Başımı ana merdivene doğru eğiyorum.

"Akşam yemeği mi?" Kaşlarını çatarak tekrar etrafına bakıyor ve yemek salonuna açılan büyük çift kapıyı fark ediyor.

"Ziyaret ettiğimde anakaradan gelen bir şefim var."

"Adam bizi tekneye sanmıştım ki..." Maddy'nin kaşları derinleşiyor. "Bu gece buraya sadece bizim için yemek pişirmeye mi geldi?"

Bir omzumu kaldırıyorum. "Eğer ondan istersem. Tabii sadece sen ve ben olmamızı tercih etmezsen? Geleceğimizi söylediğimde mutfak dolmuş olacak."

Maddy yine benimle çift kapının arasına bakıyor. "Um. Ben..."

Ona yaklaşıp bir kumar oynuyorum, uzanıp parmağımı çenesinin altına koyarak gözlerini tekrar bana çeviriyorum.

"Yemek yapabilirim, biliyorsun," diyorum usulca, gözlerimin içine bakarken, bakışlarında alışılmadık bir gerginlik var.

"Tamam." Yutkunuyor, nabızı boynunda çırpınıyor.

Benimle tekrar göz teması kurmaktan kaçınmaya çalıştığını düşünerek gözlerimin yüzünde gerekenden bir an daha uzun süre kalmasına izin veriyorum. Ama kendimi durduramıyorum. Ya benimle kavga ediyor, ya beni tırmalıyor ya da . Kafasında neler döndüğünü çözemiyorum. Benim kafamda ne da anlayamıyorum.

Onu merdivenlere götürmeden önce bavullarımızı . Ona etrafı gezdirirken sessiz, pencereden dışarı bakıp manzarayı gördüğünde garip bir şekilde soluk soluğa kalması dışında. Masmavi bir deniz ve küçük kumsal.

Ve başka kimse yok.

"Bahse girerim buraya getirdiğin kızlar buna bayılmıştır," diye düşünüyor parmak uçlarını ana dairendeki sayvanlı yatağın beyaz üzerinde gezdirirken. Pelüş, beyaz yatak takımına bakıyor ve sonra gözlerini odanın içinde gezdiriyor.

İki bavulu da yatağın ucundaki sandığın üzerine bırakıyorum.

"Buraya hiç kız getirmedim."

"Hiç mi?"

"Yok," diye onaylıyorum.

Önce bana sonra da bavuluna bakıyor. "Kendi odam var mı?" "Hayır."

Hızlı cevabım karşısında kaşları havaya

kalktı. "Burada benimle olmanı

istiyorum."

Bir kavga, bir meydan okuma, bir protesto

bekliyordum. Hiçbir şey beklemiyorum.

Bana doğru yürüdü ve bavulunun fermuarını açtı. "Bir gece. Sonra Londra'ya eve döneceğiz."

Dudaklarını büzüyor. "Ve eskisi gibi devam ederiz."

"Benden nefret ederken mi?"

Oyalanıyor, gözleri benimkilere kayıyor. Sonra bavulunu karıştırıyor ve bir şeyler çıkarıyor. Eşyaları yere bırakırken "ediyoruz," diye tekrarlıyor.

Monogramlı terliklerini giyiyor, sonra bavulunu açıyor.

tutup bana bakmaya zorlamak, eve gidip eskisi gibi devam etmemizin mümkün olmadığını kabul etmesi için içimdeki dürtüyle savaşıyorum. Sanki önemli şey değilmiş gibi. Beni her gördüğünde gözlerindeki iğrenme ifadesini görmeye geri dönmemin imkânı yok. Bana olan nefretinin ne kadar derin hiç fark etmemiştim. Ta ki geçtiğimiz hafta bir perde gibi aralanabildiği nadir anlara sahip olana kadar. Onu görebileceğim kadar uzun süre kalktı. Yıllar önce incittiğim kızı görmek için. Kendime yemin ettiğim kızı.

göz olacağım arkadaşım. Asla benim olmaması kız. Dün gece uyurken kollarımın arasına hiç kimsenin sığmadığı kadar sığmasına rağmen.

Bavulumun fermuarını açıyorum, onun yanında sessizce bavulumu boşaltıyorum ve duş almaya gittiğimde, beni takip edip etmediğini görmek gergin bir bekleyiş içindeyim.

Yapmıyor.

Banyodan çıktığımda gitmişti.

Bölüm 18

Maddy

"TAMAM, GÜZEL. Yemek yapabildiğini KABUL EDECEĞİM."

Çatalımı makarna kâsesine bırakıp peçetemi elime alarak dudaklarımda kalan deniz mahsullü lingvine sosunu silerken Logan kıkırdıyor.

Ada çok güzel, ev, sahil... hepsi. Logan duş alırken ben de su kenarında yürüyüşe çıkmıştım. Havaya ihtiyacım vardı. Boşluğa. Chloe'yi aradım ama neler yaptığını dinlemek bile kafamı dağıtmadı. aynı şeyle dolu.

Logan.

"Ben sadece güzel bir yüz değilim, Mads." Sırıttıyor.

İç çektim. Bana Maddy demesini uzun zaman önce vazgeçtim. Ama artık bana Mads biliyorum çünkü onu gördüğümde hep kızgın görünüyorum, keşke beni dinlese. Bunu her bana, yıllar boyunca ondan ne kadar derinden nefret ettiğimi bildiğini hatırlatıyor. Onu ne kadar çok şey için suçladığımı.

Parmaklarının arasında dengelediği bir kadeh beyaz şarapla gece gökyüzüne bakıyor. Krem rengi bir pantolon ve üst üç düğmesi açık beyaz bir gömlek . Londra'dan ayrıldığımızdan beri onu en rahat gördüğüm an. Ve sanırım nedenini anlıyorum. Daha önce son yatırımcıyla bir video görüşmesi yapmış. Başarılı olmuş. Artık finansmanı var. Yolculuğumuz sona erdi.

Londra'ya dönüşyoruz.

Hayatlarımıza geri dönüşyoruz.

Ayrı olarak.

"Baban hiç bir durumu manipüle etmek için para kullandı mı?" Aniden sordum.

Dilimin üzerinde ekşilik dolaşıyor. Bu kelimeler nasıl çıktı bilmiyorum. Ama şimdi çıktılar ve geri alamıyorum. Bu düşünce beni rahatsız ediyor. Cevabı bilmekten korkuyorum. Logan babasının yıllar önce müdahale etmediğine yemin ediyor. Ve ben de ona inanmaya başlıyorum. Drew de bana hep aynı şeyi söyledi. Sanki ikisi de bir şeyler biliyor. Yine de bana bunu kanıtlayacak bir delil vermiyorlar. Onların sözüne inanmamı bekliyorlar.

Bu kadar çok kararı her şeyi değiştirebilir miyim? Ya bunca yıldır yanılıyorsam? İnsanları benden korkutup kaçırmamasından ve olgunlaşmamış bir pislik olmasından sonra Logan'la hiçbir şey yapmak istemezdim. Ama ondan bu kadar nefret eder miydim? Bu kadar enerji harcar mıydım?

Annem nefretin kendi kendine zehir içip karşındakinin ölmesini beklemek gibi bir şey olduğunu söyler. Sadece alan bir duygudur. Sizi mutluluktan, huzurdan mahrum bırakır.

Logan Rich'ten bunca yıl nefret etmenin kendimle savaştığım anlamına geldiğini hiç fark etmemiştim.

"Gerçeği, tam açıklamayı mı istiyorsun?" Logan'ın yeşil gözleri alev alev benimkilere bakıyor, dışarıdaki yemek masasının mumların alevleri yeni tıraş olmuş yüzünün düzlemlerine gölgeler düşürüyor.

"Bilmesem ," diyorum, söylediklerimden pek emin değilim.

"Bildiğim kadarıyla hiç para kullanmadı. Ve bundan oldukça eminim." Logan'ın çenesi gerilir. "Ama son zamanlarda... bazı şeyler için baskı yapıyor. Bana işin ve ailenin iyiliği için olduğunu söylüyor. Geleceğimiz için. Eğer kabul etmezsem mahvolacağımızı ima etti. Ama-"

"Ama?" Fısıldıyorum, yüzünü ele geçiren temkinli ifade karşısında nefes borumu tırmalayan bir hastalık.

"Ama ben ona inanmıyorum." Başını geriye atıp tekrar gökyüzüne bakarak . "Benim ailem multimilyarder Mads. Başarısız bir proje yüzünden bu kadar para kaybetmezsin. Bu yolculuk için gerekli finansmanı sağlayamasam bile, işin diğer kısımlarını yürütmeye devam edeceğiz. Tüm arabalar, , jetler. Sadece bir tanesi bize yılda milyarlarca dolar kazandırır."

"Vay canına." Şarabımdan büyük bir yudum alıyorum, göğsüme getirdiği sıcaklığı ve başıma getirdiği hafifliği memnuniyetle karşılıyorum. Bu kadar parayı aklım almıyor. Ailemin durumu iyi, özellikle de Drew'un. Ama bu milyarlar demek.

"Bana bir şey söylemediğini biliyorum." Logan kaldırıyor ve gözleri delici bir bakışla benimkilerle buluşuyor. "Bana hiçbir zaman her şeyi anlatmadı. Bu yüzden sana yıllar önce beni serbest söylediğimde, bunu yapmadığını biliyorum çünkü ona sorduğumda bunu itiraf ederdi."

"Ama şimdi bir şeyler sakladığını mı düşünüyorsunuz?"

Şarap kadehini boşaltırken başka tarafa bakıyor, sonra hemen yeniden dolduruyor. "Ne oldu? Ne için zorluyor?" diye soruyorum.

"Bir şirket birleşmesi."

"Bu düşünülmesi gereken normal bir şey değil mi? Farklı üreticilerle çok sayıda ortaklığınız olduğunu sanıyordum-"

"Evlilik yoluyla."

Anında geri çekiliyorum, dilim ağzıma çok büyük geliyor ve konuşmamı engelliyor. "Gabrielle'le evlenmemi istiyor."

Ona bakıyorum. Gabrielle'le büyürken Riches'in verdiği çeşitli partilerde iki kez karşılaşmışım. Babasının büyük bir üretim şirketi var.

"Onun bir doktor olduğunu sanıyordum?" Sesim boğuk çıkıyor ve kadehimi masaya koymadan önce sanki suçluymuş gibi kadehimdeki şaraba kaşlarımı .

"Öyle." Logan kadehinde kalan şarabı bir daire şeklinde döndürerek izliyor. "Yurtdışında çalışıyordun ama şimdi kalmak için geri döndü."

"Babanın fikri hakkında ne düşünüyor?"

Logan hâlâ bardağına odaklanmış durumda. "Aynı benim gibi. Güldü. Sonra da babasına saçmalamamasını söyledi."

"Onunla evlenmek istemiyorsun o zaman?"

Esprisiz bir kahkaha atarak başını sallar.

"Neden gülüyorsun?" Şarabımın geri kalanını , derim karıncalanıyor, içimdeki kızgınlık artıyor.

Gülüştü kesiliyor. "Başka biriyle evlenmek isteseydim seninle uğraşmazdım." "*Benimle dalga geçmek mi?* Böyle mi diyorsun?" Karanlık gözleri bana bakarken ses tonumda bir acı var.

Benimkiyle tanış.

"Pekâlâ, buna ne *diyorsunuz*?" Şarap kadehinden bir parmağını kaldırıyor ve aramızda gezdiriyor.

"Ne hakkında?" Tıslıyorum. "Tanrım, iğrençsin."

"Ve benden nefret etmeye geri döndü." Kıkırdıyor. Midemi ayağıma düşüren boş bir ses.

"Bu yani? Hepsi senin için bir şaka mı?" Ayağa fırlayıp masayı deviriyorum. Şarap kadehim devrildi, kırıldı.

Tereddüt ediyorum, kırık parçalara bakıyorum. Onları .

Logan ayağa fırlar ve masa sarsılarak cam parçalarının dağılmasına neden olur.

"Neden bana *bunun* ne olduğunu söylemiyorsun Mads? Çünkü hiçbir fikrim yok!" Gözlerinden yeşil ateş yağıyordu.

Dilimin ucunda ona fırlatmak istediğim o kadar çok kelime var ki. Ama hiçbiri sorusunu yanıtlamıyor.

Bunun ne olduğunu bilmiyorum.

Ama o bana gülerken burada durmayacağımı biliyorum.

Dönüyorum ve öfkeli bakışlarından kaçmak için hışımla eve giriyorum. Mutfaktan geçip açık hava koridoruna doğru koşarken paylaştığımız şarap şişesi başımı döndürüyor.

"Benden kaçma!" Sesi arkamdan gürlüyor ve irkilmeme neden oluyor.

Merdivenlere doğru koşarken kalbim hızla çarpıyor, adrenalin beni yakalıyor. "Beni rahat bırak!" Topuklularımı tekmeleyerek çıkarıyorum, böylece serin mermer fayansların üzerinde yalınayak koşabiliyorum. "Mads! Bu konuyu konuşmamız gerek!"

Ayağım en alt basamağa elim merdiven tırabzanına dolanıyor. Sığınak beni bir misafir odası şeklinde çağırıyor, herhangi bir oda. Beni göremeyeceği, kapısı kilitli bir oda. Onun zümrüt gözlerine bakmak zorunda kalmayacağım bir yer. *Ve hissetmek.*

Göğsü sırtıma çarpıyor ve beni çılgılık atacak kadar irkiltiyor. Elleri tırabzanda benimkilerin üzerinde kıvrılıyor. Ve sonra dudakları kulağımda, bedenlerimizi birbirine bastırırken derin, yorucu nefesleri tenimi ısıtıyor.

"Kaçmaya ve bunu görmezden gelmeye devam edemezsiniz."

Sesinin derin tüylerimi diken diken ediyor. "*Böyle* bir şey yok," diye fısıldıyorum. "Senden nefret ediyorum."

Arkamdan bir kol kayıyor, belimi sarıyor ve beni nazık ama kontrol edici bir güçle ona çekiyor. Nefesi kulağımın kabuğunun tozunu alırken ereksiyonu kış yanaklarıma saplanıyor. "Hayır, yapmıyorsun."

Ona karşı mücadele ediyorum ama belimi çok sıkı kavırıyor ve tek başardığım, boğazımdan muhtaç bir inilti çıkana kadar kendimi onun sikine sürtecek kadar kıpırdanmak oluyor.

"Var," diye .

"," diye .

Kolunu belime doluyor ve ben hareketsiz kalıyorum.

"Sen bir ," dedi. "Lanet bir yalancısın, Mads." "Dur,"

diye fısıldıyorum. Ama zayıf bir ses. *Ben zayıfım.*

"Sen ne olduğunu bilmiyorsun. Ama bahse girerim şimdi elimi külotunun içine soksam,

parmaklarımın üzerine damlatırsın."

"Lo-"

"Öğrenelim mi?" Burnunun ucunu boynumdan omzuma doğru gezdiriyor ve oradaki deriyi ısıtıyor.

Elbisemi belimden yukarı çekip avucunu külotumun üstüne vurduğunda keskin bir nefes .

"Gördün mü? Sırılsıklam olmuşsun," .

Boynumu ısıtıyor. "Seni becermemi seviyorsun. et. Benden nefret ettiğini söylüyorsun ama sikimi

seviyorsun. Boşaldığında sana çığlık attırmamı seviyorsun. Başka hiç kimse senin için bunu yapmadı,

değil mi?"

Külotumu yavaşça bir tarafa çekip parmaklarını kaygan tenimde kendisine aitmiş gibi gezdirirken

acınası, boğuk bir sesle inliyorum. "mi?"

İki parmağını içime sokuyor.

Öne doğru düşünüyorum, vücudum onun etrafında kenetlenirken neredeyse olduğum yere boşalıyorum.

ve beni geri çekiyor, böylece sırtım göğsüne bastırılıyor ve göğüslerim öne doğru zorlanıyor.

"Seni tam burada, bu merdivenlerde becereceğim Smiles. Ve sen benden nefret ettiğini

haykırabilirsin. Ama ikimiz de biliyoruz ki sana asıl çığlığı attıran benim sikim olacak."

Parmaklarını içimde bırakıyor, elini tırabzandaki elimden çekerken gözlerimin arkasında renklerin

dans etmesine neden olan yavaş daireler çizerek okşuyor. Parmaklarını bacaklarımın arasından itip

kaçabilirim. Beni durduran hiçbir şey yok. Ama yapmıyorum. Bunun yerine, fermuarının indirilme sesi

havada titreşirken tenimin üzerinde kayan beklentinin karıncalanmasına teslim oluyorum.

Parmaklarını geri çekip arkama uzanıyor ve sikini dışarı çıkarıyor. Pantolonunu kalçalarının

etrafından aşağı iterken kış yanaklarıma prekum bulaşıyor.

"Başka ne var biliyor musun?" diye mırıldanıyor.

"Ne?" Mırıldanıyorum, ona geri dönme arzusuyla savaşıyorum.

Kolunu kaldırıp boğazımdan geçiriyor, böylece omzumun üzerinden eğilip parmaklarını emerek

temizleyebiliyor.

"Sikim sana çığlık attıracak..." diye düşünürken elbisemin ve sütyenimin önünü yırtıyor, böylece

göğüslerim gece havasına maruz kalıyor.

Elleri meme ucumun etrafını sahiplenici bir şekilde sararken boğuk bir çığlık atıyorum, meme ucumu mükemmel bir basınçla bacaklarımın arasından daha fazla ıslaklık akmasını sağlıyorum.

"Ama bana kenetlenmeni sağlayacak olan şey içindeki dölüm olacak." Beni ikimizi de yere yatırırken "Olmayacak," diye haykırıyorum.

"Yalancı."

"Ben ." Üzerimde sürünerek beni katı bedeninin altına sıkıştırırken ona ters ters bakıyorum.

"Öylesin, Mads." Vücudunun sıcaklığı beni gözleri yüzümde . "İkimiz de biliyoruz ki amının ilk tadını aldığın anda boşalıyorsun. Her seferinde. Zaman."

Külotumu bacaklarımdan aşağı çekip bir tarafa fırlatıyor. Sonra bacaklarımı ayırmaya zorluyor. Başını eğip açıkta kalan meme ucumu ağzına alırken merdivenler sırtıma saplanıyor. Ne kadar iyi hissettirdiğine inlemeyi reddediyorum. Ona zevki .

"Yüzleş bununla." Ben kıpırdayana kadar daha sert emiyor. "Sen benim dölüm için küçük bir fahişesin. Bir damlasından sonra her tarafımda miyavlıyorsun, serbest kalmak için çaresizce."

"Hayır." Ben de karşılık verdim.

Ama inliyorum ve onunla kelimelerle savaşmaya çalışırken nabzım bacaklarımın arasında zonkluyor. Bedenim onu istiyor. Kafam istemese bile.

"Evet," diye hırlıyor, ben inleyene kadar meme ucumu dişlerinin arasına alıyor. "Hayır."

Vücudumda yukarı doğru ilerliyor, öfke dolu bakışlarla bana bakarken kollarını iki yanıma dayıyor.

"Bu durumda, bana durmamı söyle."

Aletinin kalın ipeksi başı tenime değene kadar indirirken gözleri benimkileri tutuyor. "Bana durmamı söyle." Kalçalarını döndürerek sikini dudaklarımın arasından vücudumun olduğu yere doğru itiyor.

Uyarılmayla titriyordu.

"Bana durmamı söyle!" Sert bir hamleyle içime girerken gözleri parlıyor. Altında çığlık atıyorum, sırtım basamağa doğru zorlanıyor.

"Senden nefret ediyorum," diye tıslıyorum vücudum onun etrafında gerilirken, hayatta kalmak için ona ihtiyacı varmış gibi onu içine çekerken. "Etmiyorsun."

""

"O zaman. Anlat. Bana. söyle. Sikmemi. Dur!" diye bağılıyor ve özür dilemeden girip beni beceriyor.

Gözleri benimkileri tutuyor, tehlikeli bir şekilde parlıyor. Tekrar tekrar içime pompalıyor. Ve artık sırtımın çığlık atıyor olması ve muhtemelen moraracak olması umurumda değil. Tek yapabildiğim onun sıcaklığının altında sıkışmış bir şekilde yatmak,

Kaslı vücudu, tüm zevklerden arındırırken.

Ve istediğini alır.

Elimi bacaklarımın arasına sokup klitorisimi arıyorum.

"Uh-uh." Logan bileğimi tutuyor, sonra iki kolumu da başımın üstündeki basamağa . "Boşalmak için o şişmiş klitorisini ovmana gerek yok Mads. Ben yaptığımda boşalacaksın."

"Yapmayacağım," diye , kollarımı serbest bırakmak için onun altında mücadele ediyorum.

Kibirle çenesini eğiyor ve içime daha sert giriyor. "Kimin haklı olduğunu görelim mi?"

O daha derine iterken kapana kısılmış vahşi bir hayvan gibi ona dişlerimi gösteriyorum. Vücudum onu taze bir uyarılma telaşıyla kaplıyor ve vücutlarımızın buluşmasının ıslak tokat sesi havaya çarpıyor.

"Beni boğmaya mı çalışıyorsun?" Sırıttıyor.

"Sana şu anda , vururdum!" Onu savurmaya çalışarak altından ama bu sadece sırtıtışının büyümesine neden oluyor.

İçime daha sert girdi.

"Yapamazsın."

"İnan bana, "

"Sen." *İtme.* "Yapmazdım." *İt.* "Sen." *İt.* "Biliyorum." *İt.* "Neden?" *İt.*

Hızını artırıyor ve beni daha da derinden beceriyor. "Çünkü..." Duraklıyor, boynundaki kaslar geriliyor, sonra bir küfürle daha da derine iniyor. Merdivenlerden yukarı fırlatıldım. "Spermilerim seni boşaltmak üzere."

Ağzım kapalı çığlık atıyorum, yanaklarım öfkeyle doluyor. Logan'ın vücudu arkasındaki yıldızlı gökyüzünü bloke ederken beni sarıyor ve beni yutmak üzereymiş gibi bakıyor.

"Ağzını aç ve adımı haykır." Ben onun altında zevkle kıvranırken göz bebekleri büyüyor.

"Sikeyim seni!"

Aleti içimde kalınlaşırken göğsünün derinliklerinden bir inilti yükseliyor. Kıvraniyorum ve gelmekte olduğunu bildiğim şeye direniyorum.

Ama kontrol şimdiden kayıp gidiyor. Tabii sahip olsaydım.

"Bırak," diye ısrar ediyor, kalçaları mükemmel derin vuruşlarla kendini içime sokuyor.

"Hayır!" savaşa mücadele ederken göz kapaklarım titriyor.

"Her an döllerim içine boşalabilir Mads. Şimdi, *bırak gitsin.*"

Umutsuzca onu uzakta tutmaya çalışarak altına giriyorum. Ama içimdeki sıkışma çoktan patlama noktasına ulaşıyor ve tüm bedenimi titretiyor.

"Fuuuccckkk." Logan'ın laneti alçak sesle ve taşakları tenime çarptıkça ve siki daha da şiştikçe ortaya çıkıyor.

Gözlerimi tutarken hızla kırıştıyorum, kendini içimde sabit tutuyor. Bir kalp atışı için sessizliğe gömülüyoruz.

Bir.

Hava değişiyor.

Sonra tekrar hareket eder.

"Mads." Sesi göğsü ikiye ayrılmış gibi çatlıyor. Sonra gitmesine izin verdiğini anladım.

Çünkü ilk damla düştüğü anda, onun altında parçalanmam sadece bir saniyeden kısa bir süre alıyor. Tüm mücadele beni terk ediyor.

Ve hayatımın en yoğun orgazmı beni mahvederken çığlık atıyorum.

"İşte . Aferin kızıma." Gözleri parlıyor ve çenesini öne çıkarıyor. "Bana biraz daha ver."

Başımı sallıyorum, gözlerime nem batarken nefes kalıyorum.

Alnını benimkine dayıyor.

"Daha fazla," diye tekrarlıyor, içime girerek. "Buraya geliyorum, Mads. Ben..." Yüzünü buruşturarak sert bir inilti . "Şu anda içine çok sert boşalıyorum. Bana bir tane daha ver."

Gözlerinin içine bakarken nefes nefese kalıyorum, dudaklarımız birbirine birkaç santim uzaklıkta. Sonra bir ikincisi vuruyor ve onun etrafında sertçe boşalıyorum. Tekrar.

"Logan."

Ben onun altında inleyen, kemiksiz bir karmaşa haline gelene, giysilerimiz terden ıslanana kadar ikimizi de orgazmlarımıza doğru yönlendirirken gözleri köşelerde kısıtıyor.

Son darbeler bedenimi terk ederken yan dönerek canlı yeşili engelliyorum. Bacaklarımın arası zonkluyor, vücudunun hala içime gömülü olduğu iç uyluklarımı sıcaklık ve ıslaklık kaplıyor.

Titrek bir nefes alıyorum, gözyaşı tehdidi boğazımı tıkıyor.

Bileklerimi bırakıyor, ama parmak eklemlerinin arkasını yanağıma ve çeneme doğru sürerken ellerimi oldukları yerde tutuyorum.

"Yüksek sesle söylemenin seni koruduğunu sanıyorsun," diye fısıldıyor, nefesi yüzümü okşar gibi. "Ama öyle değil. Benim için ne hissettiğini söylersen söyle, Londra'da uçağımdan indiğinde ikimiz de bunun canını çok acıtacağını biliyoruz. O yüzden bana yalan söylemeye ve acımayacağını söylemeye çalışma."

Sanki bir şey söylememi gibi duraklıyor. Ama gözlerimi kapatıyorum ve yüzümü başka tarafa çeviriyorum.

İç geçiriyor ve şakağıma bir öpücük konduruyor. Sonra , pantolonunu düzeltmeden önce elbisemin üstünü ve altını düzeltiyor.

Gözlerimi açıyorum ve mermer tırabzana bakıyorum, o ayakta dururken taştaki pembe çizgilerin üzerinde geziniyorum.

Fermuarının çekilişini dinliyorum. Beni burada bırakacak. Tek başıma.

Merdivenlerde hareket eden ayaklarının sesi göğsümün sıkışmasına neden oluyor ve hıçkırıklarımı o kadar zor yutuyorum ki hasta olabileceğimi düşünüyorum.

Sonra sıcak kollar beni , kucaklıyor.

Dudakları saçlarıma doğru inerken gözlerimi daha da sıkı kapatıyorum. Beni içine çekerken göğsü genişliyor ve sonra buklelerimi öpüyor. Titrek bir nefes alıyorum, yüzümü gömleğine gömüyorum ve beni taşımasına izin veriyorum. Kalbi yanağımın altında sabit, topraklayıcı bir ritimle atıyor ve o bizi odasına taşıırken ben ona .

Sanki sürüklenmemi engelleyen bir can simidiymiş gibi ona tutunuyorum. Yalnız kalmamı engelliyor.

Bölüm 19

Logan

MADDY'yi banyoya , duşu için uzandığımda onu tutmak için bir kolumu beline doluyorum. Titriyordu, ben de ısıyı yükselttim.

"Gitmemi mi tercih edersin?"

Bana cevap vermiyor, sadece akan suya bakıyor, gözlerinde ciğerlerimdeki her damla havayı çalan bir hüznün var.

"O zaman kalacağım," diyorum usulca.

Kıyafetlerimi çıkardım, sonra elbisesinin fermuarını açtım. Bir yandan kulağından omzuna uzanan bir çizgiyi öperken bir elimi de iki kolunda gezdiriyorum. Başını küçük miktar eğerek bana daha kolay erişim sağlıyor ve tüm vücudum onun bu küçük hareketiyle rahatlıyor.

"Çok güzelsin," diye mırıldanıyorum, dudaklarımı boynunda tutuyorum, sütyenini çıkarıp düşmesine izin verirken hafifçe öpüyorum. Külotu hâlâ koridorda yerde, *bu* her neyse bir anda bir kenara fırlatılmış.

"Lanet olsun."

Kendi sözlerim kulaklarımda çınlıyor. *Aptal.*

Öne doğru bir adım atıyorum, onu sıcak spreyn altına götürüyorum ve bir şişe duş jeline uzanıyorum. Onu yıkarken sessiz ama ellerim sırtının alt kısmına değdiğinde irkiliyor. Bakmak için eğildim. Omurgasının dibinde kızgın kırmızı bir çizgi ve hızla oluşan bir çürük var.

Sessizce küfrediyorum. "Neden bana durmamı söylemedin?"

Hiçbir şey söylemiyor.

Dizlerimin üzerine çöküp gözlerimi kapatıyorum, arkasına geçip hassas tenini öperken su yüzümden akıyor. Dudaklarımın altı sıcacık ve parmak uçlarımı hafifçe üzerinde gezdirirken nefesini içine çekiyor.

"Durmanı isteseydim durmanı söylerdim," diye fısıldıyor, suyun üzerinde zar zor duyuluyor.

Ayağa kalktım ve onu arkadan kollarımla sardım. "Seni incittiğim için özür dilerim. Bunu asla bilerek yapmam.

Bunu biliyorsun, değil mi?" Başımı eğip omzunu öpüyorum ve kollarımı ona doluyorum.

Başını sallıyor, sesi kısık. "Acıtmıyor. Yarın bu iş bittiğinde Londra'ya inmek de acıtmayacak. Bunu olduğundan daha fazla büyütme Logan."

Kaskatı kesildim. Sesi titriyor. Yalan söylüyor. Bana yalan söylüyor. Kendine. Onu zorlayamayacağımı anlayacak kadar uzun zamandır tanıyorum. O sadece benimle savaşıyor.

Buradaki son gecemizin kavga ederek geçmesini istemiyorum. O yüzden bir şey demiyorum.

Onu yıkamaya devam ediyorum ve sonra o sessiz kalırken kendimi yıkıyorum. Sonra ikimizi de kuruluyorum ve yatağa çekiyorum, kollarıma sarıyorum ve kokusunu içime çekiyorum.

Maddox Harper kollarımdayken bir gecem daha var. Sonra her şey bitecek.

Boynuma değen yumuşak dudaklar beni uyandırıyor. Karanlık, sadece balkon kapılarındaki açık perdelerden içeri sızan ay ışığı var. Sıcak gece esintisi odaya girebilsin diye onları açık bıraktım.

"Mads?"

"Şşş." Bir şey -parmak mı?- ağzıma bastırıyor ve sonra beni öperken yerini hızla dudaklara bırakıyor.

"Uyuyamadın mı?" Öpücükleri ağzımdan çeneme, oradan da kulağıma doğru ilerlerken mırıldanıyorum. "Ben sadece..." Göğsünü göğsümün koyarken nefesi üzerimde dolaşıyor.

"Sadece ne, Smiles?"

Yumuşak bir şekilde gülüyor. "Bana Mads diyorsun çünkü seni gördüğümde deli gibi bakıyorum. Ama sonra sen de bana Smiles diyorsun. Biraz çelişkili."

Beni tekrar öpüyor ve ben de onu içime , parmaklarımı saçlarına geçirip onu yakınımda tutmak için uzanıyorum.

"Biri bir meydan okuma, diğeri ise bir ödül." "Anlıyorum."

Gözlerim onun küçük gülümsemesini görecek kadar karanlığa alışıyor.

Ağzının kıvrılmış köşesini öpüyorum, dudaklarını ayırıp dilimi kendi diliyle karşıladığında tatlı zaferin tadını alıyorum.

"Bana nadiren gülümsüyorsun," diyorum alt dudağını emerken. O da beni yavaşça öperken "Sen de nadiren hak ettin" diye mırıldanıyor. "Bu geçmiş zaman."

"Öyle" diye fısıldamadan önce sessizleşiyor.

"Bugelecekte daha fazlasını alacağım anlamına mı geliyor?" Boynunun arkasını kavrayıp başparmağımla çırpınan nabzını okşuyorum.

Dudaklarını benimkilerin üzerinde bir o yana bir bu yana gezdiriyor, avuç içleri göğsümde duruyor. "Yarıdan sonra bir geleceğimiz yok, Logan. Bunu ikimiz de biliyoruz. Bu asla gelecekle ilgili değildi. Bu yıllarca süren geçmiş duyguların sonunda patlak vermesinin garip bir ürünüydü."

Göğsümdeki gerginliği görmezden geliyorum ve onu kendime çekip tekrar öpüyorum. "Nefreti sisteminden atman gerekiyordu."

"Ben... belki."

"İşe yaradı mı?" Nefesimi tutuyorum.

Cevap vermeden beni tekrar öpüyor ve ben de hareketlerimi onunkilerle eşleştirerek sırtını yavaşça öpüyorum. Elim omurgasının tabanını sıyırdığında sertleşiyor.

"Yaralanmışsın Mads. Bir ." Oturur pozisyona geçip başucu lambasına uzanıyorum ama o elimi tutup çıplak göğsünün üzerine koyuyor ve kendi eliyle tutuyor.

"Sana söyledim. Acımıyor."

"Sana inanmıyorum."

Kendini kucağıma doğru kaldırıyor, böylece bana sarılmış oluyor. Sonra diğer elimi tutuyor ve diğer göğsüne götürüyor. Başparmaklarımı yavaşça üzerlerinde gezdirdiğimde meme uçları sertleşiyor.

"Ne yapıyorsun?" Kalçalarını çevirip hafifçe üzerime bastırırken soruyorum.

Parmakları konuşmamı engellemek için tekrar dudaklarımı buluyor ve o diğer eliyle aramıza uzanıp sertleşen sikimi okşarken ben de parmaklarının ucunu öpüyorum.

"Bunların hiçbirini unutmadan önce bir kez daha sikişelim," diye mırıldanıyor.

"İstediğin bu mu? Unutmak mı?" Meme uçlarını okşuyorum, o da inliyor. Sonra elini sikimin dibine doladı.

"İkimizin de tek istediği buydu." Nazik bir iç çekişle üzerime doğru kayıyor. Sonra beni sürmeye başlarken göğüslerini avuçlarıma doğru kaldırıyor.

Onun derinliklerine gömülürken

inliyorum. "Mads?"

"Logan," diye nefes alıyor.

doğru itiyorum, kollarımı sırtına doluyorum ve onu göğsümle aynı hizada tutarken altından yavaş

vuruşlarla yukarı doğru itiyorum.

"Ne istediğimi bilmiyorsun."

Başını sallıyor, ben onu öperken nefesi hafifçe kesiliyor, sanki onu son kez böyle tutacakmışım gibi

kavriyorum. *Çünkü öyle.*

"Senden nefret eden bir kadınla birlikte olmak istemediğini biliyorum."

tekrar kendime çekip yavaş ve derin bir şekilde sikerken, kalbim ağır göğsümde sabit bir şekilde

dururken sessizce nefes alıyor.

"Benden nefret etmiyorsun." Boynunu öpüyorum ve o da başını geriye atıyor, yutkunurken boğazı

dudaklarımın altında daralıyor.

"" Geri çekildiğimde inliyor, sonra hemen onu tekrar üzerime çekiyor. Etrafımda gerilirken, her

santimini alırken usulca küfrediyorum.

"Nefreti çoktan aştık Mads." Çenemi yukarı kaldırıyorum, o bana bakarken gözlerini tutuyorum. "Eğer

bu nefretse, o zaman aşık olmama hiç gerek yok."

Yüzümü ellerinin arasına alıyor. Gözleri karanlıkta parlıyor, sanki cevaplar bulmaya çalışıyormuş gibi

benimkileri .

Sonra beni tekrar öptü.

Ben içine boşalana kadar beni öpmeyi bırakmıyor ve kendi orgazmını başlatıyor. Bakışlarımı tutuyor

ve öpücüklerimin arasında adımı fısıldıyor. Her şey boyunca beni öpüyor, her şey boyunca, ben onun

içinde bir kez daha sertleşene ve şeye yeniden başlayana kadar.

Son gecemizi birlikte geçirdik, birbirimizden tekrar tekrar nefret ederek. Ve onu her öptüğümde,

yemin ederim dudaklarımda tuz tadı alıyorum.

Yanılıyor.

Bu acıtacak. Zaten acıtıyor.

Bölüm 20

Maddy

"Aileni görmek için sabırsızlanıyor musun?"

Havalanmayı beklerken Logan'ın özel jetindeki pelüş koltuğa başımı yaslıyorum ve oturduğu yere dönüyorum. Bugün lacivert bir takım elbise giymiş, kahverengi İtalyan brogları ve gözleriyle uyumlu yeşil bir kravatı var. Açık kahverengi saçları, yolculuğumuz sırasında uzayan yakasına değiyor.

Milyarder iş Logan Rich, dirseklerini dizlerine dayamış, önümüzde duran masanın üzerindeki dizüstü bilgisayar ekranına bakarken kaşlarını çatıyor.

Yıllardır baktığım ama hiç görmediğim adam.

Dün sonra ikimiz de otomatik pilotta hareket ettik, toparlandık ve adadan ayrıldık, Logan'ın şoförünün alıp havaalanına getirdiği anakaraya giden tekneyi yakaladık. Logan beni bir daha öpmedi. Dün gece olanlar hakkında konuşmam için beni zorlamadı. giren şefkati kabul etmem için. Harika bir tatilin sonundaki hüznün gibi. Gerçeğe dönme zamanının geldiğini anladığınızda.

Tüm bunlar, uçağına bindiğimizde onun zahmetsizce iş moduna geri dönmesini izlerken midemde hissettiğim bu mavi, batan his. Bu bir anlık bir şey. Gerçek hayatın bugün yeniden başlamasının burukluğu. Londra'dan ayrıldığımızda varlığımın her zerresiyle nefret ettiğim bir adamla dünyanın en güzel ülkelerinden birinde haftalar geçirdim. Ve eve döndüğümde tam olarak arkadaş değil, şey değil... hiçbir şey değil. Ama nefret etmiyorum.

Bu sabah bavulumu hazırlarken Logan Rich'e olan nefretim İtalya'da kaldı. Operanın programını, yeşil elbiseyi, ipek iç çamaşırını ve monogramlı terlikleri paketlediğimde. Ve onun yerine, bir kabullenme var. Kendimi mutsuz hissettiğim ve Logan'ı suçladığım yılı asla unutamayabilirim. Ama şimdi her şeyin düşündüğüm kadar siyah ve beyaz olmadığını görüyorum. Hatalar yaptı. Ama bilerek zalimlik yapmıyor. Ona bağırdığım, ondan nefret ettiğimi haykırdığım onca zaman bir kez bile karşılık vermedi. Bana asla böyle hissetmeye hakkım olmadığını söylemedi. Bunu görmezden gelmedi.

Özür diledi.

Eğer bu yolculuk bana bir şey öğrettiyse, da Logan Rich'in hatalı olduğunu kabul etmekten korkmadığıdır. Ve eğer o bunu yapabiliyorsa, ben de bunu ona borçluyum.

Bana gülümseyerek bakıyor. "Düğünler hakkında konuşmayacağına göre babamı görmek için sabırsızlanıyorum."

"Siz ikiniz , değil mi?"

Gülümsemesi genişliyor ve dizüstü bilgisayarına dönerek kıkırdıyor. "Çılgın fikirler üretmediği zamanlarda, evet."

Pencereden dışarı, uçak pistindeki sabah güneşine bakmak için dönüyorum. Logan'ı bu yolculukta babasıyla konuşurken hiç görmedim. Annesiyle iki kez, ama babasıyla hiç. Drew genelde günde birkaç kez konuştuklarını söylemişti.

"Umarım her şeyi koyarsınız. O sadece yersiz bir sevgiyle hareket ediyor. Babalar böyle yapar." "Keşke bu her durumda doğru olsaydı," diye mırıldanıyor.

Kaşlarını çatarak ona bakıyorum ama ne demek istediğini sormuyorum. Şimdi onunla ağır bir sohbe girmenin zamanı değil. Onunla ağır bir sohbe girmenin *asla zamanı değil*. yere işleri daha da karmaşık hale getirir. Ben, o ve bu yolculuk gibi. Yıllardır biriken nefretin seksle doruğa ulaşmasıydı. Hepsi bu.

Ve tek bir an bile pişman değilim.

Londra'dan geçmişin ağırlığıyla ayrıldım. Ve eve daha özgür, hayatıma devam etmeye hazır bir şekilde dönüyorum. İtalya bir şeyleri değiştirdi. İhtiyacım olan şey buydu.

Ve şimdi devam edip bunu arkamda bırakmalıyım. İkimiz de istiyoruz. Logan'ın yürütmesi gereken Vex projesi ve babasıyla arasını düzeltmesi gereken şeyler var. Benim de yazmam gereken bir makale ve röportaj yapmam gereken Nate Black var. Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Aylardır hayalini kurduğum şey buydu.

Logan boğazını temizler. "Hey, Smiles. Dönüş uçağında dinlemen için sana bir şey aldım. E-postalarını kontrol et."

"Ne oldu?"

Çantamdan telefonumu çıkardım ve e-postalarımı açtım.

"Ne? Bunu nasıl aldın? Bir ay daha çıkmayacak. Logan?" Omzuna vuruyorum, o da omuz silkiyor. Her zaman kendini beğenmiş olduğunu düşündüğüm sırtışı şimdi dudaklarını kaldırırken sadece... mutlu görünüyor.

"Yayıncılıkta arkadaşlarım var. Sadece bunu kimseyle paylaşma, yoksa Jaxon King adında bir adam peşime düşer."

"Jaxon King mi?" Gözlerim açılıyor ve Logan sanki az önce Birleşik Krallık'ın yayıncılık alanındaki en büyük isminden bahsetmemiş gibi tekrar omuz silkiyor.

Çantamdan kulaklıklarımı çıkarırken kıkırdamasını yakalıyorum. *Piç, kimden bahsettiğimi çok iyi biliyor.*

Cameron ve Frederica'nın hikâyesinin son kitabının sesli kitap dosyasını açarken sırtıyorum. Nate'in karakterinin adı Cameron olabilir. Ama benim kafamda Nate. Ne zaman onun sesini dinlesem, okuduğu bölüm ne olursa olsun, hayal ettiğim hep Nate Black. Birkaç gün içinde onunla yüz yüze tanışacağıma inanamıyorum.

"Teşekkür ." Elimi Logan'ın dizine koyuyorum. Gözlerini bir şey gölgeliyor, elini üstüne koyup sıkmadan önce yüz hatlarından hızla .

"Sorun değil. Bana ne olduğunu anlatabilirsin."

"Ciddi misin? Sanki yatırım yapmışsın gibi?" Elimi geri çekip kulaklıklarımı takarken gülümsüyorum. "Sonunda birlikte olurlarsa söyle bana." Gözleri parlıyor, ben de karşılık olarak gözlerimi deviriyorum. "Bu bir aşk romanı, tabii ki ."

Oynat tuşuna basarken pencereden dışarı bakıyorum. *"Frederica, benimle kavga etmeyi bırakmalısın." "O kadar basit değil."*

İkili giderek daha da duygusallaşılıyor, ta ki tutkuyla öpüşene ve Cameron onun adını tekrar tekrar mırıldanana kadar.

Sesi durdurduğumda gözlerim Logan'a . Daha piyasaya bunu benim için almış. Minnettar . Benden beklediği gibi onu yalayıp yutmalıyım. Ama belki de kulaklıklarım yine sorun çıkarıyordur, çünkü ben... yapamıyorum. Nate'in sesi doğru gelmiyor. Frederica'nın tereddütlerini anlasam da, Nate'karakteri Cameron'ı her zaman kol mesafesinde tutmasıyla ilgili bir şey bir yumak oluşturuyor. Burnunun dibindekini neden göremiyor?

Logan benim tepkime aldırış etmiyor. Ekranındaki bir belgeyi okurken kaşları düşük, okurken dudakları hareket . Bütün geceyi öpüşerek geçirdiğim dudakları.

Son kez söylüyorum.

Gözlerimi kaçırıyorum ve telefonumu kaydırıyorum, başka bir dosya açıp oynat tuşuna basıyorum.

"Aramıza katıldığın için çok mutluyuz, Trent."

Logan'ın yumuşak, derin sesi kulaklarımı yatıştırırken gözlerimi kapatıp koltuğumda geriye yaslanıyorum. Bu daha mantıklı. Uçuş sırasında teknik olarak çalışma zamanım var, bu yüzden gerçek bir iş yapmalıyım. Makaleye son rötuşları yapmak için kaydedilen toplantıları dinlemek gibi.

Logan Rich'in sakin ve kendinden emin ses tonunu dinliyorum. Londra'ya dönene kadar dinledim.

Bölüm 21

Logan

"LOGAN? SEN MİSİN?" Annem sesleniyor.

"Evet." Koridordan mutfağa doğru yürüyorum.

Maddy'yi eve bıraktıktan sonra doğruca geldim. Uzun sürebilecek vedalaşmalar, arkadaşı Chloe'nin biz arabayı yanaştırır yanaştırmaz dışarı fırlaması ve Maddy'yi içeri süpürmesiyle engellendi. Muhtemelen iyi bir şeydi. Nasıl hissettiğini açıkça belirtti. Benimle hiçbir şey yapmak istemiyor. Yine de onu evine bıraktığım andan beri tek düşünebildiğim onu bir daha ne zaman göreceğim.

Ona göre, işimiz bitti. İtalya'dan ayrıldığımız an bitmiştik.

Teknik olarak, hiç başlamadık. Maddy böyle ısrar ediyor. bir şey kimsenin bilmesini istemiyor. Ama Drew yıllardır benim arkadaşım. Ona yalan söyleyemem. Ve kendime de yalan söyleyemem. Maddox Harper bana karşı çoğu zaman en büyük velet gibi davranıyor. Ama son birkaç haftadır beni çok kızdırdı. Her ne kadar onu tutamayacağımı bilsem de bir tutmak istiyor. En azından bana bu konuda bir konuşma borçlu.

Ona birkaç gün vermeliyim, sonra gerekirse peşine düşerim. Çünkü bunu konuşmalıyız.

Babamla aramız iyi olsaydı, onunla bu konuyu . Ama bu sabah evlerine geri döndüğümde midem düğümlendi. Gitmiş bekliyordum. O ve annem hiç kavga etmezlerdi. İşleri yoluna koymadan gittiğim için benim hatamış gibi hissediyorum.

Eşiği geçer geçmez annem koşup beni kucaklıyor. "Yolculuğun nasıldı? Maddy nasıl? Eğlendi mi? Ona iyi baktın mı?"

Ben de ona sarılıyorum. "O iyi. Drew ve arkadaşı için hediyelik eşyalarla dolu bir bavulla onu eve bıraktım."

Annem geri çekilirken gülümsüyor. "Bu çok hoş."

Odanın diğer ucunda babamla göz göze geliyorum. Mutfak masasında oturuyor, ayrıldığı zamandan on yaş daha yaşlı görünüyor, alnında derin çizgiler ve gözlerinin altında koyu var.

"İkinizin konuşması gerek." Annem dudaklarını büzerek ona sert bir bakış atıyor ve o da başını sallıyor. "Evet, oğlum. Otur."

Yanına gidip bir sandalye çekiyorum ama babam kaşlarını çatıyor, ayağa kalkarken alnı kırışıyor.

"Ne ben? Önce buraya gel." Elini sırtıma vurarak beni kucakladı. "Seni çok özledim. Tüm o fonları toplayarak bizi gururlandırdın. Yapacağını biliyordum."

"O zaman neden cenazeye gidiyormuş gibi ?"

Annem odanın diğer ucundan babama bakıyor, yüzü . "Sen söyle ona. Ben hepimize birer içki hazırlayayım."

İkisinin arasına ihtiyatla bakıyorum. Belli ki annem ben yokken onun canına okumuş.

"Misafir odası rahat mı?"

Babam homurdanıyor, ağzının bir tarafı kalkıyor. "Araftaki bir çivi yatağı kadar olabilirse o kadar." Annem başını sallayıp bize sırtını dönerken kıkırdıyorum.

Babamın yüzü bana bakarken düştü. "Sen gitmeden önce sana her şeyi anlatmadım. Başka bir yol bulmayı umuyordum ama... proje iptal oldu oğlum."

"Ne demek istiyorsun? Fonu aldım. Aslında ihtiyacımızdan fazlasını aldım." *Sterling'e teşekkürler.*

Babamın gözleri annemin sırtına kayıyor, sonra bakışlarını masanın üzerinde kenetlenmiş ellerine indiriyor. "Milyarlarca dolar borçluyuz. Bulabileceğimizden çok daha fazla."

Babamın sesindeki kesinlik karşısında kanım buza dönüşüyor. Kan çanağına dönmüş gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Kötü seçimler yaptım Logan. Kötü yatırımlar. Ve kaybettim." Son kelimedede boğuluyor, duygularını gizlemek için boğazını temizliyor.

"Sen neden bahsediyorsun? Sen sadece Vex için endişeleniyordun, işin geri kalanı için değil."

Babam ellerini yüzünde gezdiriyor. Onu hiç bu kadar çökmüş görmemiştim. O gururlu, başarılı iş adamı, babam, gri teni ve hastalıklı sarı gözleriyle karşımda oturuyor.

"Kesin bir şeye yatırım yaptığımı sanmıştım. Hepsi bir aldatmacaymış."

"Ne kadar? Daha önce de kötü yıllar geçirdin. Bu hiçbir şey değil. İnişler ve çıkışlar var, hep böyle oldu." Büyürken paranın biraz daha kısıtlı olduğu zamanları hatırlıyorum. Ama babam sözleşmeleri , Şartları yeniden görüşün. Bir yolunu bul. *Zenginler zaman bir yolunu bulur, derdi.*

Boğazını temizliyor. "Her şeyi."

Gözlerim, bitkin bir ifadeyle bizi izleyen anneme takılıyor.

"Her şeyi ayarlayan adam hakkında cezai bir soruşturma yürütülüyor. Ama bu yıllar sürebilir. Bizim sahip olmadığımız yıllar. Ve sonra paranın geri alamayabiliriz. Para gitti, evlat. Ve her şey ona bağlı. İki hafta içinde kimseye ödeme yapamam. Şirketin batma ihtimali . Hazırlıklı olmanı istiyorum. Bu iş çözülene kadar bizi idare edecek bir mucizeye ihtiyacımız var yoksa her şeyi kaybederiz. evlerimizi, uğruna çalıştığımız her şeyi."

Babam eliyle ağzını kapatıyor, yüzü kül rengi.

"Len," diye annem. "Gerisini ona anlat."

"Dahası mı var? Tanrım." Sandalyemde arkama yaslanıp ellerimi saçlarımda gezdirirken zihnim dakikada bir milyon mil hızla koşuyor. *Her şey. Gitti.*

Babam elini ağzından indiriyor, gözlerimin içine bakarken alnında derin çizgiler beliriyor. "Spencer yardım teklif etti. Bize zaman kazandıracak kadar paraya erişimi var. Bize zaman kazandıracak soruşturma devam ederken. Personele ödeme yapabilirim. Bazı kesintiler yapabilirim. İşleri sıkılaştırabilirim. Ama şirket ayakta kalacak. Hayatta kalacağız."

"Tamam." Kollarımı masaya dayadım. "Bu... onun için inanılmaz cömert bir davranış. Ama aynı zamanda büyük bir risk alıyor. Bundan onun ne?"

Babam önce anneme sonra da bana

baktı. "Sen."

"Ne demek istiyorsun, ben mi?"

"Vex Projesi. Patenti sana ait evlat. Senin adına, şirketin değil. Spencer'ın şirketine tek üretim hakkı vermeyi kabul edersen, o da bize parayı verir."

Vücudumdaki her kas geriliyor. Bu benim aylardır, yıllardır hayalimdi. Ama bu babama yardım etmek anlamına geliyorsa, aklımda hiçbir soru işareti yok. Bu benim ailem.

"Tamam. Alabilir. Tasarımı ona devredeceğim."

Başını sallamadan önce babamın gözlerinde gurur parlıyor. "Sensiz hiçbir değeri yok. Yatırımcıları olan sensin. İnsanlar sadece bir fikri satın almazlar. İnsanları da satın alırlar. Güvendikleri insanlara. Onları heyecanlandıran insanlara. Vizyonlarını paylaşan. Sizinle çalışmak için geliyorlar."

"Spencer onun için çalışmamı ve tasarımı da yanımda götürmemi mi istiyor?" Odayı boğucu bir sessizlik doldururken tekrar babamla annemin arasına bakıyorum.

Babam koltuğunda kayar. "Spencer da benim gibi. Hiç gençleşmiyoruz. Onun işi hayatının işi. Devam etmesini istiyor. Miras olarak kalmasını istiyor. Ve bunu ileriye taşımak için ne yaptığını bilen birine ihtiyacı ." Boğazını temizliyor. "Gelecek nesiller için." Ben ona bakarken duraklıyor.

Gerçekleşme üzerime bir ton tuğla gibi yağıyor.

"Bu yüzden mi Gabrielle ile evlenmemi istiyorsun?"

"Senden hiçbir şey yapmanı istemiyoruz," diye araya giriyor annem, derin bir nefes vererek elini ağzına götüren babama hançerler fırlatarak.

"Gabrielle'le evlenmeyi ve işi yürütmeyi kabul edersen, Spencer'ailesinde kalmasını sağlarsan, bizi ayakta tutacak parayı bana verir. Geri ödenmek istemiyor. Evli kaldığın sürece olmaz. Gabrielle'in geçimini sağlamak istiyor. İş başka bir nesle istiyor. Gabrielle'in annesini kaybettiğinden beri tek istediği bu. Kızı ve onun çocukları için güvenli ve rahat bir gelecek."

"Çocukları mı?" Kelimeleri boğuk boğuk söylüyorum. Gabrielle'le evlenmek bir şey, ama sevmediğim birinden çocuk sahibi olmak?

"Bunlar onun şartları," diye devam ediyor babam.

"Bunu etmeyeceksin," diye tersliyor annem, babamın ensesine bakarak. "Her şeyi kaybederiz, Viv."

Annem parmaklarını dudaklarına bastırıyor ve gidiyor. Sessiz hıçkırıklarla sırtı titriyor.

Babam bana dönüp baktı. "Bunun destansı bir aşk hikâyesi olmadığını biliyorum oğlum. Ama Gabrielle'i tanıyorsun. O iyi bir kız ve siz ikiniz iyi . Birlikte mutlu olabilirsiniz. Mutlu ve başarılı."

Sanki boynuzu çıkmış ve bana şeker sıçan bir tek boynuzlu at olduğunu söylemiş gibi ona bakıyorum. Bu babam. Anneme on yedi yaşında aşık olan ve beş kuruş parası olmayan adam.

Ve benden para için evlenmemi istiyor. *Para için çocuk yapmamı.*

"Gabrielle bunu istemiyor. Bana söyledi. Bunu hiç düşündün mü? Kendi oğlunun ne istediğinden bağımsız olarak, onun ne isteyebileceğini düşündün mü? Babasının kabul ettiği bir iş anlaşması yüzünden bir adamla evleneceğinin söylenmesini. Siktir." Aceleyle ayağa kalktım, sandalyem ve yere çarparken yüksek sesle vurdu.

"Onunla konuşmalısın," diyor babam, gözlerime zar zor bakarak.

"Merak etme, yapacağım. Bunu benden sakladığına inanamıyorum. Ne oluyor baba?" Sandalyeyi dört ayağının üzerine fırlattım.

Babama fazla bakamayarak mutfağa ilerliyorum. Annemin yanağına aceleyle bir öpücük .

"İyi misin anne?"

Başını sallıyor, ağlayarak derin bir nefes alıyor.

"Seni sonra ararım, tamam mı?" yumuşak, babama bakarken gözlerimdeki hararetli öfkeyle tam bir tezat oluşturuyor. Bana cam gibi gözlerle bakarken en azından utanmış görünme nezaketini gösteriyor.

"Özür dilerim evlat."

"Evet," . "Ben de."

Sonra ön kapıyı arkamdan çarparak evden .

Bana ulaşmak için insanların arasından geçerken yerimden kalkıyorum. Gözlerimle buluşup gülümserken uzun sarı saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor. Knightsbridge otelinin barındaki her erkek onu izliyor, bana ulaşip selamlamak için iki yanağımdan öptüğünde yüzlerindeki hayal kırıklığı açıkça belli oluyor.

"Geç kaldığım için özür dilerim. Londra trafiğinin nasıl kabus olduğunu unutmuşum. Çok beklediniz mi?" " değil." Özrünü bir gülümsemeyle geçiştirdim. Gerçek ki, Gabrielle'i görmek için yıllarca bekleyebilirdim.

Bugün. Beni anlayan biriyle konuşmak için. Tüm bu durum karşısında benim kadar şaşkın olan biriyle. "Ne içmek istersiniz?" Barmen otururken ona işaret ediyorum.

"Güçlü bir şey."

"Ben de." Bizim için iki tane buzlu Iris Teyze cini sipariş ediyorum. "İyi görünüyorsun," diye değerlendiriyor Gabrielle beni.

ve teşekkür ettim. Ama hiçbir şey hissetmiyorum. Cazibe kıvılcımı yok. Sinirlerim gerilmiyor çünkü damarıma basıyor. Kalp atışlarım hızlanmıyor çünkü kalp atışlarımı hızlandırıyor. Aletimde nabız yok çünkü sesini duymak bile zonklamasına neden oluyor. İtalya'da son birkaç haftadır hissettiklerimin hiçbiri yok.

Hiçbir şey.

"Sen de öyle," diye içtenlikle cevap veriyorum.

Gabrielle güzel ve akıllı. Spencer onun aile şirketine kendisiyle birlikte çalışmasını istediğini gizlemediği halde doktor olma hayallerinin peşinden gittiği için ona hayranım. Ama babamın düşündüğünün aksine, çekicilik her zaman birini yıllardır tanımaktan kaynaklanmaz. En azından Gabrielle için.

Barmene teşekkür ediyorum ve ela gözlerin, koyu renk buklelerin ve tutunmam için mükemmel boyuttaki kalçaların anıları beynimi doldurmadan önce büyük bir lokma .

Şimdi onu düşünmenin zamanı değil. Babamın hepimizi içine soktuğu bu karmaşayı çözene kadar işler yeterince karışık.

"Nasıl geçti? Geri dönmek?"

Gabrielle gülümseyerek eğiyor, gözleri parlıyor. "Felaket bölgelerinin ortasında derme çatma bir çadırdaki ameliyatlara yapmaya alışkınım, bu yüzden Londra trafiğinde benimle hayat hikâyesini paylaşmak isteyen bir taksi şoförüyle gezinmek her zamanki günümün biraz ."

"Eminim."

"Yine de evde olmak güzel... Babamı görmek." Bakışları bardağına düşüyor. "Bir parçam buna gerçekten inanmasa da ona eve gelip kalacağımı . Ama şimdi onu gördüm..." Birkaç kez göz kırptırıyor, bardağı ağzına götürüyor ve bir alıyor. "Onu terk etmeyeceğim Logan. Tekrar o kadar bencil olamam. Döndüğümde beri çok düşündüm."

"Ne demek istiyorsun?"

Hüzünlü bir şekilde gülümsüyor, gözlerinin kenarlarında sıkışmış çizgiler beliriyor.

"Annem öldükten sonra BM için gönüllü oldum. Uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Burada çok fazla anı vardı."

"Yas tutuyordun. Yeni bir çevreye ihtiyaç duymak mantıklı."

"Ama babamı terk ettim. O da yas tutuyordu ama ben sadece kendimi . Kendimi korumayı." İç çekiyor. "Baktığım her yerde onu hatırlamaya dayanamıyordum. Onu yas tutması için yalnız bıraktım. Ne tür bir evlat bunu yapar?"

Elimi onunkinin üzerine, barın üstüne koyuyorum. "Kendi kederiyle uğraşan biri. Kendin de söyledin, çok fazla anı vardı. Sen gerekeni yaptın. O anlayacaktır."

Diğer elini üzerine koyuyor, böylece iki elinin arasında tutuyor. "Onu tekrar terk edemem. Bana ihtiyacı olmaz." Elimini okşuyor, ona bakarken kaşları çatılıyor. "O hasta, Logan." Gözleri benimkilere kayıyor, dökülmemiş yaşlarla parlıyor. "Belki de bunu görmeyeceğimi umuyordu. Ama sonuçta ben bir doktorum." Hızla göz kırptırıyor, yavaş bir nefes alıyor.

"Hasta mısın?" Mide içimde toplanıyor.

"Onunla bu konu hakkında konuşmam gerekiyor. Ama ne zaman denesem konuyu değiştiriyor. Konuyu sana getiriyor." Elimini okşamaya devam ediyor. "Evlenmemizin her şeyin çözümü olduğunu düşünüyor, biliyor musun?"

"Babamla arkadaş olmalarına şaşmamalı. İkisi de delirmiş."

Gabrielle usulca gülüyor ve ben de gülümsemeye çalışıyorum ama göğsümün içinde ağır bir şey nefes almamı zorlaştırıyor, içgüdüleriniz size hazırlanmanızı söylediği zamanki gibi. Çünkü ortalık karışmak üzere.

"Onu tekrar incitmek istemiyorum. Hayatı boyunca uğruna çalıştığı her şey, şirketi, onun için her şey demek. Tıpkı baban için olduğu gibi. İkisini de mutlu edebiliriz. Onu terk ettiğim için bunu telafi edebilirim. Onun hak ettiği kızı olabilirim." Bana bakıyor ve kaşlarını çatarak elimi okşamaya devam ederken tek yapabildiğim yutkunmak oluyor.

"Benimle evlenmek istemiyorsun, Gabrielle."

Bunu yüksek sesle söylemem gerek. Çünkü burada her ne oluyorsa gerçek olamaz. Onu İtalya'dan aradığımda o da benim kararlıydı. Babalarımızın ne kadar gülünç olduklarına güldü. İkimiz de güldük.

"Aşık mısın?" Sorusu beni hazırlıksız yakalıyor ve gözlerimin içine bakarak beni incelerken ona bakıyorum. "Logan, sen-?"

"Bunu bana neden soruyorsun?"

"Eğer başka birini seviyorsan, zaman söz konusu bile olamaz." Alt dudağını ısırıyor, gözleri çaresizlikle parlıyor. "Ama eğer değilsen, o zaman..."

"Sonra ne olacak?" Elimi yavaşça çekiyorum ve Gabrielle bardağını alıp bir yudum daha içiyor.

"tanıyoruz. Birbirimizden *hoşlanıyoruz*. İşe yarayabilir." Omuzlarını kaldırıyor, dudaklarını çekiyor. Düşündükçe kaşlarındaki kırıksıklık derinleşiyor. "İnsanlar her zaman ailevi nedenlerle evlenir."

Gözlerim neredeyse yuvalarından . Koltuğumda arkama yaslanırken kendimi yavaş ve derin bir nefes almaya . Kalbim kaburgalarımaya çarpmaya başlıyor.

"Baban benim hayat çizgimin önünde sallanıyor ve seni ve beni oyununda piyon olarak kullanıyor. Sebebi bu," diye tıslıyorum. "Babama eğer boşanırsak, tüm parayı deli gibi faiziyle birlikte geri isteyeceğini söylemiş. Babam bunu asla ödeyemez."

Gabrielle yutkunurken boğazı titrer. "Haklısın. Öyle. Ama o *ölüyor*, Logan. Ve bu onun benim için en iyi olduğunu düşündüğü şeyi yapma şekli. Güvende olmamı istiyor. İşleri iyi gidiyor. Ve eğer ve Vex'i de yanında getirirsen, daha da gelişecek."

" zaman neden sadece birleşme ? Kahretsin, babama yardım etmek için bunu yapardım. Yapacağımı biliyorsun." Başımı sallıyorum, kalbim ona karşı sempati ile çarpmasına rağmen öfkeli bir nefes alıyorum.

"Babam sözleşmelerin kolayca bozulduğunu biliyor. Şirketler her zaman satılır. Eğer sen ve ben evlenir ve bir aile kurarsak...." Gabrielle gözlerini tekrar benimkilere çevirmeden önce tavana bakıyor.

"O öldüğünde yalnız kalmayacağımı umuyor. Annem öldüğünden beri bu onu endişelendiriyor..."

Yutkunuyor, cümlesini bitiremiyor.

"Tanrım."

Dirseklerimi bara başımı ellerimin arasına alıyorum, gerginlik omuzlarıma yayılıyor ve artık hareket edemeyecekmişim gibi hissediyorum. Yerimde donup kaldım. Diğer insanların istek ve arzularının bana dayattığı kısıtlamalarla bağlıyım.

"Ne kadar zamanı olduğundan emin değilim." Sesi çatlıyor. "Ama evde bulduğum reçeteler ve bakmadığımı sandığında ellerinin titremesi..."

Gözlerini benimkilere dikmiş, demek anlatmaya çalışıyor.

"Ölen babanın çarpık idealist hayalleri için geleceğini feda etmeye hazır mısınız?" "O sadece beni mutlu görmek istiyor, Logan. Babalar çocukları için ister, değil mi?"

Drew ve babasını düşünüyorum, dilimin ucuna ekşilik geliyor.

"Peki ya ne istiyorsun, seni ne mutlu eder?"

"Bunu ona borçluyum. Ve belki de, ne bileyim, evli olabiliriz ama kendi özgürlüklerimize de sahip olabiliriz." Kaşlarım alnımdan yukarı fırlarken bana bakıyor.

"Ben lanet bir dolandırıcı değilim." Barın etrafındaki kafalar bize doğru dönerken sesimi alçaltıyorum. "Eğer evliyse, başka kimse yok demektir. Karımın arkasından iş çevirmem."

Gabrielle'in yüzü, cevabım onu rahatlatmış gibi yumuşuyor. "Yani , o zaman?"

"Ne yok?"

"Bir kız arkadaş... Vazgeçebileceğin sevdiğin biri?" Ağzım açık kaldı. "Benim bir kız arkadaşım yok."

Tuttuğu nefesini bırakıyor ve yavaşça başını sallıyor. "Güzel. Çünkü öyle bir şey olsaydı bunu yapmayı bile. Bunu sana yapamam."

"Bunu gerçekten yapmak istiyor musun?" Bu sözleri söylerken bile kafamın içindeki bir ses bana kaçmam için bağılıyor. Kaç ve asla arkana bakma. Ya da bir şeylere vurmaya başlamamı. Her şeyi berbat edip sonuçlarıyla daha sonra uğraşmak için.

"Babamı mutlu etmek istiyorum. Daha iyi bir olmak istiyorum." Gabrielle gözlerimin derinliklerine bakıyor ve artık korku olarak şeyin mide bulandırıcı hissi içimde büyüyor. Çünkü onun gözlerinde görmeyi hiç beklemediğim bir şey parlıyor.

Umut.

Bunu kabul edeceğimi umuyor.

"Bunu yapacağını hiç düşünmemiştim... Düşünmem gerek. Tanrım, ben-"

" yok." Birden ayağa kalkıyor ve kollarını bana doluyor, saçları yanağıma değiyor. "Bu çok fazla. Anlıyorum. Ben de bu fikre yeni yeni ısınmaya başladım." Geri çekiliyor ama yakınımda duruyor, yüzü benimkinin önünde geziniyor. "Bunu bir düşün. Babalarımızı mutlu edeceğiz. İyi bir takım "

Ben daha ne olduğunu anlayamadan dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve beni öpüyor. bir şekilde oturuyorum, onu geri öpmüyorum ama itmiyorum da.

Gerçekildiğinde, gözlerindeki az önceki umut, çılgın bir geçit törenine dönüşmüş, dudaklarını yalarken olasılıklarla dans ediyor. Dudaklarıma bir öpücük daha kondurup çantasını toplarken hâlâ kıpırdayamıyorum.

"Seninle yakında konuşacağım."

Veda etmeye isteksiz bir aşık gibi elini omzumda gezdiriyor. Bana son bir kez bakıyor, sonra gidiyor.

Donmuş uzuvlarım dakikalar sonra harekete geçiyor ve onun gidişini izlemek için başımı kırbaçlıyorum. Yakındaki bir masada oturan bir adam kadehini kaldırıyor. "Şanslı adam."

Ona kaşlarımı çatıyorum. Şu anda kendimi şanslı hissetmekten çok uzağım.

Daha çok lanetlenmiş gibi hissediyorum. Ne oldu böyle?

Bölüm 22

Maddy

"DOĞRU OTELDE OLDUĞUMA EMİN " Bir elimde çantam, diğerinde , kapı aralığından kalabalık bar alanını .

"Evet," diye onayladı Chloe telefonda. "Eve, Nate'in Grayson'ın barında bekleyeceğini söyledi. Sen de oradasın, değil mi?"

Duvardaki levhayı okudum. *Grayson Bar*. Drew ve Tanner bu otelin tasarımında çalışmışlardı. Drew'un otele bar için Tanner'ın soyadını kullanmaları gerektiğini söyledikten sonra Tanner'ı haftalarca oyaladığını hatırlıyorum. Hiç eğlenmemişti.

"Muhtemelen henüz gelmemiştir. Ben erkenciyim."

Saatime baktım. Nate Black'le görüşmemize daha on dakika var. Kalabalık bara girip arka duvarın dibinde rahat bir kabin bulurken midemdeki heyecanlı kelebekleri bastırıyorum. Röportajımızı kaydetmek için daha sessiz bir yere ihtiyacım var. İdeal olanı, röportajı onun otel süitinde ya da arka planda çok fazla gürültü olmadan seslerimizin kaydedilebileceği başka bir yerde yapmaktı. Ancak Nate, Eve'e işten sonra onunla burada buluşmamı önerdi çünkü bugün toplantılar arasında ve bu akşamki yemek rezervasyonundan önce fazla vakti yok. Umarım Eve'in tüm sorularını yanıtlayabilirim ve kendi sorularımı sormak için de olur.

Barmen yanıma geliyor ve bir şişe maden suyu ile iki bardak sipariş ettikten sonra kayıt cihazımı ve not defterimi çıkarıp masanın üzerine koyuyorum. Etrafımdaki iş dünyasından kalabalığa bakıyorum.

İşten sonra bir şeyler içmeye gelirlerÇoğunlukla takım elbiseli erkekler. Bir tanesi gözüme çarpıyor ve bana gülümsüyor. Orman yeşili kravatına bakıyorum ve renk aklıma başka birini getirdiğinden kibarca gülümsüyorum.

Masanın üzerindeki oynuyorum. İki gün önce döndüğümüzden beri Logan'ı görmedim. Beklediğimden değil. Mesaj yok. Hiçbir şey yok. Londra'ya döner dönmez olanları unutacağımızı . Ve o da tam olarak istediğim şeyi . Logan Rich ilk defa ondan istediğim şeyi . Ve bundan mutlu olmalıyım.

Buna sevindim.

"Maddox Harper?"

İrkiliyorum ve başımı kaldırıp koyu renk saçların çerçevelediği yakışıklı bir yüze bakıyorum. Sıcak kahverengi gözler bir yanıt .

"Oh. Evet. O benim."

Ayağa fırlıyorum, Nate Black'in elini sıkarken aptal gibi gülümsüyorum. Onunki kocaman ve benimki sıcak, yumuşak parmaklarının kayboluyor, yüzümü tararken dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

"Bu röportajı yapmaya zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim." İkimiz de otururken kelimeler ağzımdan hızla dökülüyor. Nate Black'le röportaj yapmak üzere olduğuma inanamıyorum.

"Bu benim için bir zevk. İşim hakkında konuşmaktan keyif alıyorum."

Not defterimi ses kayıt cihazımı masaya yerleştirirken sesini duyunca irkiliyorum.

"Ben de bu konuda konuşmaya bayılıyorum, yani bu harika," diye garip bir şekilde konuşuyorum.

"Harika." Nate gülümsüyor ben de kalemimi alıp, kafa karışıklığı midemi kemirirken şeyler yapmak için kapağını .

"İsminizi belirtmenizin ve ne iş yaptığınızı kısaca anlatmanızın bir sakıncası var mı?"

Cihazımdaki kayıt tuşuna basıyorum ve bekliyorum.

Nate kendini tanıtıyor, otuz bir yaşında olduğunu ve aslen olduğunu söylüyor, Kent. Ve ne iş yaptığını, anlatıcı ya da seslendirme sanatçısı olduğunu.

Her kelimedede midem daha da çöküyor ve dudaklarımdaki profesyonel, cesaretlendirici gülümsemeyi korumak için savaşıırken yanaklarım ağrımaya başlıyor.

Sesi gerçek hayatta hayal ettiğim gibi değil. Bunun farkına varmak yıkıcı. Kahramanınızla onun önünüzde bir köpeği ya da bir çocuğu itip kakması ve bunun bir yanılsama olduğunu ve onun birinci sınıf bir pislik olduğunu anlamanız gibi. Nate öyle değil. Konuşurken tatlı ve çekici. Bana kitapları neden sevdiğimi soruyor, ben de ona başka bir dünyaya kaçıştan bahsediyorum. *Sihirden*. Gerçekten ilgileniyor gibi görünüyor, dergideki işim hakkında daha fazla soru soruyor.

Ama o her konuştuğunda, kafamın içindeki bir ses beynimi dürtüyor ve soruyor: *Neden sesi bu kadar yumuşak değil? Ne zamandan beri gülüşü böyle?*

Ama bu çok açık. O bir seslendirme sanatçısı. Farklı seslerde performans sergiliyor.

Aklıma bir fikir geldi. Bunu neden daha önce düşünmediğimi bilmiyorum.

"Cameron'ın sesiyle bir şeyler söyleyebilir misin? Belki Frederica'ya söylediği bir cümle? Okuyucularımız için. Buna bayılırlar."

Göğsümde umut çiçekleri açıyor. Nate şaşkın görünüyor. Online bir dergimiz var. Okuyucularımız var, dinleyicilerimiz değil.

"Bunu parçanın içine yazabilirim, belki bir ses klipi ekleyebilirim. Bunun için deli olacaklar." Ben de cesaretle başımı sallıyorum. Bu tamamen benim için. Böylece daha sonra Chloe'yle birlikte dinleyip bayılabileceğim.

Nate masanın üstünden eğilerek kayıt cihazına yaklaşıyor. *"Sen akıllı bir kızsın Frederica. Beni seçeceğini biliyorsun. Onu değil. Biz aynı yıldızdan yaratılmış iki ruhuz, her yönden birbirimize benziyoruz."*

Yutkunuyorum ve kelebeklerin, birinci kitaptaki o satırı ilk duyduğumda olduğu gibi midemde bir ayaklanma başlatmasını bekliyorum.

Nate sandalyesinde yaslanıyor, geniş göğsü siyah kazağının altında yükselirken bana bakıyor. "İyi misin?"

"Bu inanılmazdı." Ona ışınlanıyorum.

Midem hiçbir şey yapmıyor. Kelebekler grevde, büyük ihtimalle sinirlerim yatışmış. Bu Nate Black. Çalışmalarını dinlerken kafamda birçok fantezi kurduğum adam. Bunaltıcı olması kaçınılmaz. Ayrıca İtalya'dan dönüş uçuşu kulaklarımı bozmuş olabilir.

İltifatımı kabul ederek gülümsüyor.

Telefonu cebinde titriyor ve onu çıkarıp ekrana bakıyor. "Özür dilerim, yapım şirketinden arıyorlar. Onları aramam gerekiyor."

İkimiz de ayağa kalkıyoruz ve o uzanıyor, kahverengi gözleri gözlerimin içine girerken sıcak elini tekrar benimkinin etrafına doluyor.

"Seninle tanışmak harikaydı Maddox. Bunu kısa kestiğim için çok üzgünüm."

"Sorun değil," diye dürüstçe cevap veriyorum, şimdiden Chloe'yi aramayı ve bu buluşmayı onunla kelime kelime incelemeyi düşünüyorum. "Benimle buluşmaya zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim."

Nate elimi bırakıyor ama gözlerini benden ayırmıyor. "Benim için bir zevkti."

Zevk. Bu kelimeyle içimde beklenmedik bir şey dalgalanıyor ve damarlarımdaki kanı ısıtıyor.

Koltuğuma geri dönüp kayıt cihazımı kapatmadan önce Nate'in gitmesini bekliyorum. Eve'in istediği soruları sordum ve kendime ait birkaç soru da sordum, bu yüzden röportajı başarılı olarak adlandırabilirim. İlk düzgün röportajım. Logan'ı saymazsanız tabii. Ama onu saymıyorum. Onunla görüşmeden önce Nate'le yaptığım gibi gerilmedim.

Bir bardak daha maden suyu doldurup yarısını içtikten sonra not bir şeyler karalıyorum. Bir garson gelip yemek sipariş etmek isteyip istemediğimi soruyor. Reddediyorum ve o uzaklaşırken. Gözlerim bardaki tanıdık bir takım elbiseye takılıyor. Lacivert ceket, açık kahverengi saçlar, eskiden kibir olduğunu düşündüğüm bir hava, ama son birkaç hafta bana bunun gerçekten işte mükemmel olmanın ve kendi teninde rahat olmanın getirdiği havalı bir güven olduğunu öğretti.

Logan.

Ayağa kalktığımda sudan çıkan kabarcıklar kanat çırpır gibi dev bir enerji patlamasıyla midemde köpürüyor. Saçlarının kenarlarındaki düzgün kesime hayranlıkla bakıyorum. Döndüğümüzden beri kestirmiş.

Kayıt cihazımı ve not defterimi toplayıp çantama atıyorum ama tekrar kafamı kaldırdığımda Logan'a uzun, açık sarı saçlı bir kadın katılıyor.

Gabrielle.

Kadın onu iki yanağından öperken koltuğuma geri düşüyorum. Barda ona gülümsüyor. Onunla sadece iki kez karşılaştım ama onu nerede görsem tanırım. Ruhani bir güzelliği var. Bir yere yürüdüğünü sanmıyorum. Süzülüyor. Ve o bir doktor ya da cerrah, Birleşmiş Milletler için savaş bölgelerinde ve yardım projelerinde çalışıyor. Kısacası, o bir azize. Saçları muhtemelen parlak sarı çünkü saç tellerinin altında onu bir hale var.

İkili sonraki birkaç dakika boyunca sohbet etti. Kıpırdayamıyor ya da çeviremiyordum. İtalya'dan uçaktan indiğimde Logan'a olanları unutmamız gerektiğini söyledim.

Yine de başka tarafa bakamıyorum.

Neden başka tarafa bakamıyorum?

Oturduğum açıdan sadece Gabrielle'in yüzünü görebiliyorum, Logan'inkini değil. Bir şeye üzülmüş gibi görünüyor ve Logan elini tutmak için barın öbür ucuna uzanıyor. Özel bir anı bölüyormuşum gibi gözlerimi kaçırıyorum ve bulantı yumağını bastırmak için derin nefesler alıyorum.

Bir saniyeden az bir süre geçtikten sonra tekrar ikisine birden bakıyorum.

Gabrielle ayağa kalkar ve Logan'ı kucaklar. Sonra onu öpüyor. Elim çantamın askısına dolanıyor. Geri çekiliyor ve gözleri parlayan bir ifadeyle ona bakıyor.

Ayağa fırlıyorum, hava almaya ihtiyacım var. Çok uzun süredir oturuyorum. Buradan çıkmam gerek. Onun hayatı artık beni ilgilendirmiyor. Hiçbir zaman da olmadı.

Beni fark edemeyecekleri kadar uzakta, barın karşısına doğru yürüyorum. Gabrielle onu tekrar öperken gözlerimi kaçırıyorum, eli Logan'ın dudaklarından önce onun omzuna dolanmış.

Otelden çıkıp sokağa dökülene kadar hızım artıyor. Derin nefesler alarak soluk kalıyorum. Sonra çantamdan telefonumu çıkarıp Chloe'yi arıyorum.

"Hey. Görüşme nasıldı-?"

"Sarhoş olmam lazım."

"Şimdi mi?"

"Şimdi."

Yeşil elbisemi düzeltiyorum, sonra uzanıp saç tokamı çıkarıyorum ve buklelerimi silkeliyorum. Üzerimde işten bara kolayca gidebilecek bir şey olduğu için , çünkü Tanrı biliyor ya bir içkiye ihtiyacım var.

"Başka söze gerek yok," Chloe. "Kızlar kokteyl gecesi, işte geliyoruz."

Bölüm 23

Logan

ÇOCUKLARA bu gece farklı bir yere gelmek istediğimi söyledim. Her zamanki barlarımız ya da tanıdığım insanları görebileceğim kulüpler değil.

"Buranın iyi viskisi var mı?" Dans pistine yakın bir VIP kabininde arkamıza yaslanırken Tanner soruyor.

Drew gülerken Dax, Tanner'a sırtarak, "Doğru düzgün bir şeyler iç," diyor.

Dax, biz dışarıdayken Iris Teyze'nin cinini içiyor. Sanki her gün damıtımevinde ürettiği cinler yetmiyormuş gibi. Ya öyle, ya da sadece en çok satan ürününü içerken görülsün diye bir pazarlama taktiği.

Üçü de garsondan sipariş veriyor, sonra ben koltuğuma yığılırken sohbete dalıyorlar. "Rachel bu gece oynaman için seni serbest mi bıraktı, Tan?" Drew'un gözleri parlıyor.

Tanner başını sallar. "Yemin ederim sikim gerçekten tehlikesiyle karşı karşıya."

Drew ona gıpta ile bakarken Dax kahkahalarla gülerek Tanner'ın sırtını sıvazlar.

"Hiç komik değil," diyor Tanner. "Rose hamile kalana kadar bekle. O zaman bir şey olduğunu anlarsın. Bunun için beni gecede iki kez uyandırıyor. Ve tembel seks yeterince iyi değil. Sabahın tam güçte olmamı istiyor."

Ben bile küçük bir gülümsemeyle geçiştirdim. Ama Dax sadece başını sallıyor, kollarını başının uzatıyor, dövmelelerinin koyu mürekkebi gömleğinin altından boynuna doğru süzülüyor.

"Rose' beni gece uyandırmasına bayılıyorum. Saat üçte, dörtte. Kimin umurunda? O uyandırma çağrıları karşılığında hiç uyumayabilirim."

Tanner Dax'e donuk donuk bakıyor. "Gecede üç saat uykuyla çalışmayı deneyin, bir çocuğunuz bir saat içinde iki kez sırtınızdan aşağı kusmasına neden olan bir böcek ve dev bir şirin onları kovaladığı için bir kabustan uyanan başka bir çocuğunuz var. Sonra söyle bana, sonunda yatağa geri yığıldığında onu bir Magic Mike sahne şovu gibi becermeni bekleyen azgın, hamile bir eşe sahip olmak kulağa nasıl geliyor?"

Dax başını arkaya atar ve Drew'un da katıldığı bir kahkaha atar.

"Hey." Drew geniş bir sırıtışla bacağımı dürtüyor. "Neyi dört gözle mü?" "Siktir git," diye mırıldanıyorum.

Bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni kamburumdan kaldırıyor. "Gel . Seni için dışarıdayız. Hiçbir şey o kadar kötü değildir."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Masamıza dönüp iki şişe ve dört bardak koyan garsona minnetle gülümsüyorum.

Drew bana bir viski dolduruyor ve cin şişesine uzanırken Dax'in homurdanmasını duymazdan geliyor.

"*Biliyorum.*" Drew bardağı bana uzatıyor, sonra kendisi dolduruyor. "Kendini daha iyi istiyorsan şu masanın etrafına bir bak." Bardağını kaldırıp Dax'e doğru tutuyor. "Hapse ve neredeyse öldürülmek üzere olan bir herif var. Ve kendini lanet bir ormanın içinde saklamayı seviyor."

Dax kıkırdayarak Drew'a küfrediyor, içkisini geri devirirken boynundaki sarmaşıklar, çiçekler ve kuş dövmesi dalgalanıyor.

"O zaman bu senin." Drew, Tanner'ı işaret ediyor. "Zavallı herifin siki düşmek üzere. Muhtemelen şimdiye kadar kibriti andıran şeye kadar öğütülmüştür. Ona küçük bir dal gibi kırılır."

Tanner bitkin bir gülümsemeyle viskisine bir şeyler mırıldanıyor.

"Ve sonra ben varım. Arkadaş olarak mükemmel, söylemeliyim." Drew göğsünü şişiriyor. "Ama hâlâ tanıdığım en ateşli kadının bana iki saniyeden fazla bakmasını sağlayamıyorum, beni uzaklaştırma emriyle tehdit etmediği süreceOh, ve benim babam benden nefret ediyor. İşte bu kadar. Daha iyi hissediyor musun?"

Ben ona yavaşça başımı sallarken Drew bardağını benimkiyle tokuşturuyor.

"Ben de sikilmiş pislik çetesinin bir parçasıyım. Evet, şirkette rahatlık, sanırım."

"İşte ruh bu." Bardağıma biraz daha viski dolduruyor ve ben de yarısını bir dikişte içiyorum.

"Bir yolunu bulacaksın." Tanner masanın öbür ucundan gözlerime bakarak konuşmaya biraz ciddiyet katıyor.

Drew, "Evlilik, hamilelik ve evli seks fikrine yaklaşıyorsan tabii," diye düşünüyor. Başımı iki yana sallıyorum. "Sikeyim hayır. Gabrielle'e karşı değilim. Ama bu bir durum."

Bütün akşam, onun ve babamın sözlerini kafamda tekrar tekrar yineledim. O gittikten sonra otelin barında kaldım, tek başıma içtim, midem gittikçe ağırlaşıyordu. Ne yapacağımı bilmiyorum. Onunla evlenemem.

"sevdiğin biri var mı?"

Yalan söylemedim. Benim kız arkadaşım yok. En başından beri senin olmayan birinden nasıl vazgeçebilirsin? Senden nefret etmekte ısrar eden birinden. Bunu söylediğini her duyduğunuzda, bu sizi onun yanlış olduğunu kanıtlamaya iten başka bir güç olarak hareket eder. Adını nefret yerine zevkle haykırmasını sağlamak için.

Ve lanet olsun, benim adımı çıkardığı sese bayılıyorum.

İçkimin geri kalanını devirip bardağımı masaya bırakıyorum. Drew itaatkâr bir şekilde dolduruyor. Beni sarhoş etmek istiyor. Buna ihtiyacım olduğunu biliyor. Önce içip biraz stres , sonra da bir yere saklanıp tamir edeceğiz. Yaptığımız şey bu. Hepimizin yaptığı bu. Bu yüzden hepimiz arkadaşız. Bu yüzden işte başarılıyız. Vazgeçmeyiz. Bir yolunu buluruz. Babamın, bu onu yere sermeden önce hep söylediği gibi.

Zenginler her zaman bir yolunu bulur.

"Bir şeyler düşünüyoruz." Drew, yıllardır süren dostluğumuz boyunca hiç sarsılmayan bir dayanışma gösterisiyle elini sırtıma vuruyor.

İçerken ona yan gözle bakıyorum. Arkasından neler çevirdiğimden haberi yok. Nasıl bir arkadaşım ben? İşte burada, çocuk gönderildiği günden beri hayatımın en boktan günlerinden birinde beni teselli etmeye çalışıyor. Ve tüm bu zaman boyunca, kendimi kontrol edemiyormuşum gibi kız kardeşini becerdim.

Belki de Maddy'nin yanında kendimi kontrol edemediğim içindir.

O haklı. Ben bir . Ve boktan bir arkadaş. Ve şimdi babama Gabrielle ile evlenemeyeceğimi söylediğimde boktan bir evlat olacağım. Uğruna çalıştığı her şeyi kaybedecek. Annem de öyle. O bunu hak etmiyor.

Başımı eğerken parmağımı ve başparmağımı göz çukurlarıma bastırıyorum. Çocuklar haklı. Bu gece bir içkiye ihtiyacım var. Kahretsin, bütün bir şişeye ihtiyacım var. Sonra yarın, bu boktan kurtulmanın yollarını aramaya başlayacağım. Belki Spencer'la konuşabilirim, onu ikna edebilirim. Gabrielle'den de aynısını yapmasını iste. Kim bilir, ama ben

bir şeyler yapmak zorundayım. Değer verdiğim insanların her şeylerini kaybetmelerinden sorumlu olamam. Bir daha olmaz. Bu büyüüp her şeyi zehirleyecek bir hastalık. Maddy'ye ne yaptığına bak.

Maddy.

Drew'i kaybettiğim için beni suçladı. Benden nefret ediyor. *Benden nefret ediyor.* Beni kalbinden uzak tutarken bedenine girmeme izin verdi, İtalya'dan döndüğümüzde söylediği gibi çekip gitti.

Ve acıttı. Tıpkı ona söylediğim gibi. Ama sadece benim canımı yaktı. Onu değil. "Rachel bu şarkıyı seviyor." Tanner'ın yorgun gözleri parladı.

"Rose da öyle," diye ekliyor Dax.

Drew bana bakıyor, ben de sırtıyorum. Evet, de sempati duymuyorum. Bu piçler iyi durumda ve bunu biliyorlar.

Drew'un telefonu cebinde titrer ve onu çıkarır. "Buna bakmam gerek." Ayağa kalkar ve telefonunu kulağına götürerek çıkışa doğru yönelir.

Arkama yaslanıyorum ve hızla boşalan viski şişesine bakıyorum. "Bir tane daha alalım," diyorum.

Bölüm 24

Maddy

Chloe yüzünde aptal bir sırıtışla Nate'in sesini milyonuncu kez dinlerken ben margaritama doğru, "Belki de yeni kayıt cihazına ve kulaklıklara ihtiyacım var," diye homurdanıyorum.

"Bence kulaklarını test ettirmelisin. Sesi rüya gibi geliyor." Kaşlarımı çatıyorum ve kayıt cihazını çantama geri .

"Rüya gibi biri. Gerçek hayatta delicesine çekici ve yakışıklı. Tıpkı öyle olacağını bildiğimiz gibi." Kokteyliimi kaldırıp bir yudum alırken ofluyorum. Dört, hayır, beş kokteylden sonra alkolün acısını zar zor fark ediyorum.

Birkaç bara gittik ve Chelsea'deki yeni bir gece kulübünde sona erdirdik. Başka bir gece , barda sıralanan yakışıklı erkeklerin kalibresi ve müziğin derin basları eşliğinde dans pistinde sallanan bedenlerin tınısı beni heyecanlandırırdı. Ama bu gece, herhangi bir şey için yeterli coşkuyu toplamakta zorlanıyorum. Kokteyliimi yutmak bile bir angarya gibi geliyor.

Chloe uzanıp bardağımı elimden alıyor ve tadına bakmadan önce sarımsı yeşil sıvıyı .

"Ne yapıyorsun?"

"Sadece kontrol ediyordum. Ve şüphelendiğim gibi." Bardağımı geri uzatıyor ve gece kulübündeki kabinin arkasına rahatlıyor.

"o?" Tuhaf teorilerinden birini paylaşmak üzere olduğunu hissederek soruyorum.

Bölge 51'in uzaylı yaşam formlarını gizlice kriyo-podlarda barındırmasından Henry Cavill'in aslında bir cyborg olmasına kadar her konuda tane var - çünkü hiçbir gerçek erkek bu kadar mükemmel olamaz.

Margaritamdan biraz daha
içiyorum. "Onu istiyorsun."

." Burnumu kırıştırıyorum, gerçek kolayca dudaklarımdan dökülüyor. "Hoş biri ve onunla röportaj yapmaktan keyif aldım, kesinlikle kariyerimin en önemli anlarından biriydi. Ama ona karşı çekim hissetmedim."

"Nate değil." Chloe gözlerini deviriyor. "Logan."

Sıvıyı , öksürüyorum. Chloe bir peçete kapıp bana uzatıyor. "Şok edici, ha?"

Ben dudaklarımı kurularken sırtıyor.

"Aman Tanrım. Yapma. Keşke sana İtalya'dan hiç bahsetmeseydim. Biraz iyi seks hiçbir şey ifade etmez."

Kollarımı kavuşturmadan önce masanın üzerine atıyorum. Bu bana çenemi kapalı tutmamayı öğretecekti. Ama Logan beni Chloe dairemdeydi. Ve ağzımdan kaçtı. Ona her şeyi anlattım. Şimdi sırtışı büyüdükçe acı şekilde pişman olduğum bir gerçek, sadece tartışmamayı tercih ettiğim adamı hatırlatmaya hizmet ediyor.

"Harika seks."

"Ha?"

Gülümsemesi geriliyor. "Harika seks demiştin."

Kaşlarımı çatıyorum, sonra gözlerimi kulüpte gezdirip somurtuyorum. "O kelimeyi kullandığımdan şüpheliyim."

"Harika seks, Chloe. Adam asılmış, Chloe. O kadar sert boşaldım ki yıldızları gördüm, Chloe. Ama hala ondan nefret ediyorum, Chloe, söz veriyorum."

Ben ona ters ters bakarken o tatlı tatlı gülümsüyor. "Jetlag konuşuyordu." "İtalya'dan mı? Yapma ya. Bir saat öndeler."

İçkimin geri kalanını deviriyorum"Logan'ı istemiyorum. Hiç istemedim. zaman ondan hoşlanmıyorum bile."

"Çoğu mu?" Chloe tek kaşını kaldırıyor.

"Her zaman," diye ekliyorum. "Ondan her zaman hoşlanmıyorum."

"Ve özellikle babasının evlenmesini istediği kadını öpmesinden hoşlanmıyorsun."

Gözünü bakışlarıma meydan okuduğunda öfkeleniyorum.

"Seni benimle sarhoş olman için çağırmadım ki bana doğru bile olmayan şeyler hakkında nutuk çekesin." Kalabalık bara bakıyorum. Bir içki daha almak çok uzun sürecek. Bu düşünce vücudumda

sinirli bir enerjinin dolaşmasına neden oluyor. "Hadi dans edelim." Elini tutuyorum ve çantamın askısını koluma geçirirken onu da kendimle birlikte yukarı çekiyorum.

"Bana uyar." Sırıtarak bir şeye bakıyor. Dönüyorum ve dans pistinde onun dikkatini çeken iki adamı görüyorum. İkisi de uzun boylu ve geniş, tişörtleri pazularını Chloe beni onlara doğru götürürken, "Sarışın olanı alacağım," diyor. "Diğeri daha çok senin tipin gibi görünüyor."

Gözlerimi ona dikiyorum ama o beni görmezden geliyor ve bizi dans pistinde onlara yaklaştıırıyor, ta ki ben sarışının arkadaşına çarpana kadar.

Özür dilerim, dedim, yeşil gözlere bakarak.

Gülümsüyor, açık kahverengi saçlarını gözlerinden geriye doğru iterken yanaklarında gamzeler beliriyor. Logan'inkinden daha uzun. Ve gözleri gri yeşil, Logan'inki gibi elektrik zümrütü değil.

Lanet olsun. Neden onu düşünüyorum ki?

Chloe, sarışının kollarındaki pozisyonundan bana göz kırpmıyor ve müzik eşliğinde ona sürtünüyor. Bu kız zaman kaybetmiyor.

adama döndüm. Hâlâ gülümsüyordu. Arkadaşımın beni bir kasırga üzerine fırlatması onun suçu değil

"Ben Maddy," diye bağıryorum yüksek sesli müziğin üzerinde. "Kent," diye karşılık veriyor.

"Ve arkadaşın-?"

Chloe'simdi bir ağaç gibi tırmandığı diğeri adama bakıyorum, kalın birine sürtünürken kolları boynuna dolanmış.

"O da neydi?" Ben arkamı dönerken Kent soruyor.

Ağzımı açıyorum ve sonra tekrar kapatıyorum. Konuşmaya çalışmak faydasız. Müzik neredeyse sağır edici. Şarkı bir diğeri geçiyor ve dansçı kalabalığından heyecanlı bir tezahürat yükseliyor. Kalabalık arttıkça ve herkesin dansı bir seviye yükseldikçe ben de şarkıya kapılıp Kent'in sert bedenine doğru savruluyorum.

Elleri yanlarımdan aşağı kayıyor, kalçalarımı kavıyor ve ben onları müzik eşliğinde sekiz şeklinde döndürüyorum. Beni kendine doğru çekiyor, böylece birlikte hareket ediyoruz, göğüslerimin arasından boncuk boncuk ter akarken vücutlarımızın ısısı birbirine karışıyor.

Kent'in elleri kalçalarımnda esniyor. "Gerçekten çok seksisin, Maddy," diye mırıldanıyor kulağıma, beni daha yakına çekerek.

Chloe adamın kollarındaki pozisyonundan bana gülümsüyor. Adamın dudakları onun boynunda ve söylediği bir şeye kıkırdıyor, sonra dönüp öpmek için dudaklarını çekiyor.

Kent beni kollarının arasında döndürüyor ve bakışları dudaklarıma kayarak bana seksi bir gülümseme veriyor. Beni öpmeden tekrar dönüyorum ve kalçalarımı kavrayıp beni göğsüne doğru çekerken kulağıma kıkırdıyor.

"Kızdırmayı seviyor musun, bebeğim?"

Cevap vermeyişim sadece onun ilgisini besliyor ve ereksiyonunu kıkç yanaklarıma sürtüyor, ağzı boynuma düşüyor onu öpüyor.

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum. Kent'in dudakları tenime karşı yumuşak ve acilin doğru karışımı. Ama sanki cam bir kutunun içindeymişim de izleniyormuşum gibi duyularımı harekete geçiren onlar değil.

Gözlerimi açıp tıklım tıklım dolu dans pistini arıyorum.

Kent kulağıma kıkırdıyor. "Siktir, bebeğim. Hareket edebiliyorsun. Bu kalçalarla başka neler yapabileceğini görmek istiyorum." Parmaklarını öne doğru kıvrarak onları sıkıyor, böylece uyluklarımın iç kıvrımına daha da yaklaşıyorlar.

"Evime gelip bana göstermek ister misin?" diye homurdanıyor, aynı anda odanın öbür ucunda, yeryüzüne cehennemi yağdırmak üzereymiş gibi görünen iki yeşil alevle göz göze geliyorum.

Bölüm 25

Logan

Yeşil bir elbisenin içinde dans pistinde sallanan tanıdık bir çift kıvrımlı kalçaya bakıyorum. Kanım ısınıyor, bir çift el üzerlerinden geçip onları sıkıca kavrayıp geriye doğru çekerken kaynama noktasına ulaşıyor.

Adam ellerini öne doğru kaydırıp parmakları kumaşın altındaki amının kenarlarında gezinirken, "Piç kurusu," diye tıslıyorum. Etrafımda sayamayacağım kadar çok kez sıkılmış bir kedi.

Adam eğilip Maddy'nin kulağına bir şeyler fısıldarken gözlerimi ayıramıyorum. Titriyor ve sanki beri burada olduğumu biliyormuş gibi gözlerimin içine bakıyor.

Çoktan ayağa kalkmıştım, ayaklarım beni lanet bir füze gibi onlara doğru taşırken, piç kurusu dudaklarını omzunun üzerinden ayırıp tenini öpmek için eğildi.

"Parti bitti, sik kafalı."

Bağırışım dansçıların dikkatini çekince duraksıyor. "Ne?"

"Beni duydun, sik kafalı. git."

Aptal herif bana gibi bakma cüretini gösterdi. Oysa ağzı hala açık ve Maddy'nin boynuna çok yakın duran oydu.

"Eğer dilini tutmak istiyorsan, onu ağzına geri sokacaksın!" Maddy'yi

bileğinden tutup arkama çektim ve ona doğru yaklaştırdım.

Beni geçip Maddy'ye baktı. "Bu pisliği tanıyor musun?"

Parmaklarımın tersiyle göğsüne vuruyorum. "Yüzüm burada, wankhammer. Ona bakma."

Neden eski üniversite dönemi hakaretlerim yeniden su yüzüne çıkıyor bilmiyorum. Ama bu adamla ilgili bir şey her türlü terbiyemi kaybetmeme neden oluyor.

Belki de onu yumruklayıp bu işi .

Gözlerime bakıyor, gözlerinde ölümcül bir bakış dönüyor. Ne olduğunu anladım. Maddy ya da onun beni tanıyıp ilgilenmiyor. Tek umursadığı eğlencesini mahvetmiş olmam. Bu gece biriyle yatacağımı sanıyordu.

Yakında ipucunu almazsa bir mezara gömülecek.

"Logan!" Maddy etrafımda dolanıyor ama ben onu tekrar arkama süpürüyorum. "Onu tanıyorsun o zaman?" Pislik homurdanıyor.

"Maalesef," diye iç geçiriyor Maddy.

"Biz de tam gitmek üzereydik. O yüzden neden siktirip ?" Prick yaklaşırken bana gülümsüyor.

Cesareti var, vermeliyim. Ezilmek üzere olmaları çok kötü.

"Seninle hiçbir yere gitmiyor, amcık herif, o yüzden geri ."

"Logan!" Ben elimi yumruk yaparken Maddy pazumu tutuyor. "gibi davranıyorsun." Prick yaklaşıyor.

"Bu doğru. Ben bir ." Onu göğsünden dürtüyorum. "Ama bil bakalım ne oldu, otuzbirci... Ona dokunabilecek tek pislik benim."

"Tanrı aşkına," diye Maddy.

Chloe arkasında sarışın bir adamla belirdi. Maddy'ye bakmadan önce gözleri benimle Prickface arasında gidip geliyor.

"Neden sen ve Kent gidip bir şeyler içmiyorsunuz? Ben sizi sonra bulurum," diyor Chloe sarışına.

Arkadaşı onun yanına giderken Kent bana ters ters bakıyor. Ne düşündüğünü anlayabiliyorum. Chloe ile şansını hesaplıyor. Eğer onu kızdırır ve arkadaşını uzaklaştıramazsa, ikisi de bu gece yatağa morarmış taşaklarla ve sadece üzgün yumruklarıyla girecekler.

Arkadaşının koluna dokunan elini silkeleyen ama sonra yine de onu takip etmek için dönen Kent'e gözümü kırpmadan bakıyorum.

"Daha işimiz bitmedi, göt herif," diye tükürüyor .

"Bitirdin." Homurdanıyorum.

"Ne be?" Maddy zorla önüme geçip bana bir erkeği bile soldurabilecek bir bakış fırlattı. Ama gözlerindeki o ateşi seviyorum. Özellikle de şu anda olduğu gibi kaşlarının arasındaki derin çizgiyle eşleştiğinde.

"Maddy?" Chloe ona doğru yaklaşıyor. Kulağına bir şeyler fısıldıyor ve Maddy başını sallıyor. Sonra Chloe etrafımızda dans eden bedenlerin arasında kayboluyor.

"Sakin bana eve gidip o adamla yatacağını söyleme Mads," diye çıkışıyorum gözleri tekrar yüzüme döndüğünde.

"Defol git, Logan. Sanki Gabrielle'le yakınlaşmayacaksın." "Ne?" Geri çekiliyorum.

Maddy benden uzaklaşıyor. "Unut gitsin."

Dansçıların arasındaki boşluklardan kayarak dans pistinden fırlıyor. İtişip kakışarak peşinden gidiyorum. Ben kadınlar tuvaletine karanlık koridorun yarısındaydım.

"O da neydi öyle?" Bileğinden tutup doğru döndürdüm.

Kolunu çekip kurtarıırken ve koridorda ilerlerken göğsü kabarıyor.

Kaybolmadan önce onu tekrar yakalıyorum ve daha loş ışıklı bir yangın çıkışına doğru çekiyorum. Ama bu, gözlerinde yanan öfkeli ateşi söndüremez.

"Karına geri dön, Logan. İşimiz bitti. Beni takip etmemeli ya da benimle konuşmaya çalışmamalısın. İşine yardım etmem için benimle evlenemezsin. Ben bir varis değilim, *Prens*." Küçümsüyor. "Sen ve ben hiçbir şey ifade etmiyorduk."

"Neden bir sürtük gibi davranıyorsun?" Gözleri büyür.

"Ben... Ben... Tanrım." Bir nefes veriyorum, sonra yaklaşıp onu duvara yaslanmaya zorluyorum. Bana bakarken içine çekti, patlaması bir anlığına durdu. "Ne yapıyorsun sen? Şimdi de puştlarla mı dans ediyorsun? Onlarla eve mi gidiyorsun?"

"Şimdi de nişanlıları mı öpüyorsun?" Ağzını kapatmadan önce karşılık veriyor.

"Bugün otelde miydin?"

Yan tarafa bakıyor, dudakları sert bir çizgi halinde bastırılmış.

"Mads?" Çenesini kendime doğru çeviriyorum ve isteksizce gözlerimle buluşuyor. Bakışları ağzıma düşüyor, sonra tekrar yukarı çekiyor. "Kıskanıyorsun."

"Ben ." Çenesini tuttuğum yerden çekti.

"Öylesin."

"Değilim dedim Logan. Kulaklarını test ettirmek ister ?" Kaşlarını çatarken gözleri enerjiyle parlıyor. Ama o enerjiyi biliyorum, şimdi anlıyorum. Sterling'in dediği gibi. *Tutku dolu*. Ben ve o birlikte asla sessiz, düz ya da birbirimize duyduğumuz ihtiyaçla yanıp tutuşmaktan başka bir şey olamazdık. Ne kadar inkar çalışsa da.

"Önemsiyorsun."

Dudaklarımın kenarları kıvrılıyor ve umut, kavrulmuş topraktaki çatlaklara nihayet düşen yağmur gibi göğsümde çiçek açıyor. Ve oradan yayılıyor, akıyor, coşuyor, ta ki denize doğru giden çılgın bir nehir olana kadar.

Kıskanıyor amına koyayım.

"Yok!"

Ağzımın kenarları genişliyor. "Kesinlikle öyle görünüyor."

"Kendine gel." Yanaklarında bir kızarıklık belirliyor.

"Nasıl ki? Ben seni unutamazken?" Nefesi

kesiliyor.

Ciddileşiyorum, sesimi aciliyet kaplıyor. "Londra'ya döndüğümüzden beri tek yaptığım o lanet uçağa geri binip seni de yanımda götürmeyi . Sen de beni istediğini kabul et Mads. İkimize de bir iyilik yap ve *itiraf et.*"

"İtalya'yı unutmalısın." Gözleri tekrar dudaklarıma kayıyor ve kan aletime doğru akıyor.

"Unutmak istemiyorum. Sen istiyor musun?"

Cevap vermiyor.

"Bunu unutamam. Birlikte iyi olduğumuzu biliyorsun Mads." Ağzımı kulağına götürüp nabzını öpüyorum.

Nefesim boynunda gezinirken titriyor.

"Sen ve ben asla , Logan. *Asla.*"

"Zaten oluyoruz." Vücuduna daha da yaklaşıyorum, keskin nefes alışları beni devam etmeye teşvik ediyor. Ondan vazgeçmemem için.

Kirpiklerinin altından bana bakıyor. Drew'a karşı duyduğum suçluluk duygusu Maddy'nin yüzüne bir kez bakmamla gün batımına doğru yelken açıyor. Saçına bir dokunuşla. Kokusunu bir kez içime çektim. *Vücudunda başka bir adamın ellerini görmek.*

"Hayal görüyorsun."

Ereksiyonumu ona doğru bastırıyorum. Temas ettiğinde inliyor ve bu ses göğsümden ilkel bir inilti çıkarıyor.

"Beni hâlâ istiyorsun. et. Arkana bakmadan benden uzaklaştığında bunu kastettiğini düşünmüştüm. Ama bu doğru olsaydı şu anda kıskanıyor olmazdın. Ve kalbin göğsünde bu sert atmazdı." Avucumu göğsünün yasladım.

Kalbi güm güm .

"Kapa çeneni," diye nefes alıyor.

Elbisesinin yakasını, göğsünün üst deri kabarıklığını emebileceğim kadar indiriyorum. Dilimi hassas noktasının üzerinde gezdirmeden önce dişlerimi üzerinde gezdirip iz bıraktığımda .

"Logan..."

"Bana durmamı söyle." Elbisesini aşağı çekiyorum ve tehlikeli bir şekilde göğüs ucuna yakın bir yerden öpüyorum.

Hiçbir şey söylemiyor, ben de tekrar tekrar öpüyorum, köprücük kemiklerini geçip boynuna ilerliyorum. Dudaklarımı kulağının yanına yerleştirdiğimde, ayrık dudaklarından küçük bir ciyaklama kaçıyor.

"Beni istiyorsun, Mads. Bahse girerim beni tekrar gördüğün için elbisenin altındaki amın şişmiş ve ıslanmıştır."

Küçük bir iniltiyle yutkunmaya çalışıyor. Koridorun ilerisine bakıyorum. "Gel."

Elini tutup onu koridorun sonuna ve karanlık köşeye götürüyorum.

Görüş alanından çıkar onu kollarımın arasına alıp duvara yaslıyorum beni itmediği ya da itiraz etmediği için keyifleniyorum. Bunun yerine, şehvet dolu gözlerle bana bakıyor.

Ama bir elimi elbisesinin altından geçirip parmaklarımı kalçasında gezdirirken hâlâ ateşle oynuyorum.

"Dur," diye fısıldıyor, beni ikna etmek için hiçbir girişimde bulunmuyor.

Ben yükseldikçe nefesi kesiliyor ve çantasını yere bırakıyor. "Bana bir daha hiçbir şey ifade etmediğimiz saçmalığını anlatma," diye .

"Yok. Bu bir şey değil," diye mırıldanıyor.

Elimi daha yukarı kaydırıyorum ve külotunu bir tarafa yırttığımda sarsılıyor, nefesi kesiliyor.

"Sen bir yalancısın Maddox Harper. Benim seni istediğim kadar sen de beni istiyorsun. Aynı hatayı tekrar tekrar yapmazsın."

Parmaklarımı ipeksi teninde gezdirirken sinirli bir iniltiyle "Senden nefret ediyorum," diyor.

"Kesinlikle öyle hissettiriyor." Parmaklarım, şişmiş klitorisinin etrafında dönene kadar onun uyarılmışlığı boyunca kayıyor. Titremesini gizlemeye çalışıyor, bu da beni sadece gülümsetiyor.

"Gördün mü? Benim için sırlıslık oluyorsun."

"Böyle bir şey olmayacak." Elleri omuzlarımı buluyor, destek için bana tutunuyor. Parmaklarımı girişine götürdüğümde dudakları aralanıyor, ipeksi dokunuşlar parmaklarımı kaplayıp avucuma akarken inliyor.

"Bu gerçekten oluyor." Başımı boynuna gömüyorum ve iki parmağımı içine sokarken kokusunu içime .

Maddy nefes nefese, tırnakları ceketimin üzerinden derimi ısıyor.

"Bana İtalya'nın senin için bir şey ifade etmediğini söyleyemezsin," diyorum parmaklarımı hâlâ içinde tutarken. Parmaklarımın etrafında kıpırdanıyor, vücudu parmaklarımı hareket ettirmemi ve onu rahatlatmamı istiyor. Ama onları tutuyorum, boynuna yükselen kızarıklığın tadını çıkarıyorum.

"Yapabilirim," .

"Adadaki bütün geceyi senin içinde geçirdim Mads. Bedenim seninkiyle birleşti. Ve sen boşaldığında dudaklarında *benim adım* vardı. Her seferinde." Vücudunun bana sarıldığını ve o gece etrafımda zevkten patladığını hatırlarken sesim boğuk bir törpüye dönüşüyor. "Bitkin bile inledin ama durmayı reddettin. O gece beni tekrar tekrar içine çektin. Bunu istedin. Her dakika. Gözlerimin içine baktın ve bunu hissettin. *Bunu* hissettin." Bakışlarım onunkileri yakıyor. "Hissettiğini biliyorum."

"Hayır. Biz asla -"

"Ama biz yaptık! Kabul et, Mads. Sen ve ben. Birbirimize uyuyoruz. Her ne kadar bunun doğru olmasını istemesen de, hiçbir şey bundan daha gerçek olamaz. Neden korkuyorsun?"

Başını sallıyor ve ben hareket edip sıırıslıklam parmaklarımı çekip yavaşça tekrar içine sokarken gözleri kocaman açılıyor. Bana bakarken göz bebekleri büyüyor.

"Senden

nefret

ediyorum."

"Öp beni."

"Senden nefret ediyorum," diye tekrarlıyor, sanki

hâlâ bir anlamı varmış gibi. "Öp beni."

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldıyor. Ama bana göz kırparken, dudakları aralanırken ve küçük nefesler çekerken sesi gücünü yitirmiş.

Sanki çok zamanım varmış gibi onu yavaşça parmaklıyorum.

"Öp. Beni." Parmaklarımı daha derine kaydırıyorum ve pedleri içindeki tatlı noktaya kıvrıyorum.

Sanki beni öldürmenin ve bunu bir kaza gibi göstermenin milyonlarca yolunu düşünüyormuş gibi kaşlarını çatıyor. Sonra başımın arkasını tutuyor ve dudaklarını yapıştırıyor.

"Bunun hiçbir anlamı yok," diye pantolonunu indirdi, geri çekildi ve sonra tekrar bana saldırdı. "Hiçbir anlamı yok."

Seks delisi iki genç gibi öpüşüyoruz, dişlerimiz çarpışıyor, dudaklarımız morarıyor, gölgelerde saklanmamıza rağmen iyi bir fikirden çok daha yüksek sesle inliyoruz. Hızımı artırıyorum ve parmaklarım onun içine girip çıkıyor, onu duvara sabitlerken kolum ileri geri hareket ediyor.

"Siktir. Çok sıkısn."

"Logan," diye inliyor ve aletimin acıyla zonklamasına neden oluyor.

"Adımı tekrar söyle." Boştaki elimle bacaklarından birini kaldırıp belime doluyorum. Bu pozisyon parmaklarımın daha derine kaymasını sağlıyor ve Maddy zevkle miyavlıyor.

"Logan... İstiyorum...
İhtiyacım var-" "Sikime mi
ihtiyacın var?"

Onun onaylayan iniltisiyle taşaklarımda basınç oluşuyor ve parmaklarımı geri çekip aceleyle fermuarımı indirip ağlayan aletimi serbest bırakırken tüm mantıklı düşünceler beynimi terk ediyor. İnsanların bizi keşfetmesinden metrelerce uzakta olmamız önemli değil. Karanlığın yeterli olması için dua ediyorum. Çünkü onun içinde olmak zorundayım. Bu o kadar güçlü bir dürtü ki, Maddy ve onun sıcak, titreyen vücudu dışında etrafımdaki hiçbir şeyi göremiyorum ya da duyamıyorum. İhtiyaçtan titreyen bir vücut. *Benim için.*

"Evet," diye nefesini tutarak sikimi kavlıyor ve ona doğru yönlendiriyor. Diğer bacağına kavrayıp belime doğru kaldırıyorum ve en son içine girdiğinden beri umutsuzca deliliğin sınırında sallanan bir adamın tüm zarafetiyle içine doğru itiyorum.

"Kahretsin," diye homurdanıyorum onun gerginliği beni sertçe sararken.

Hayatım buna bağılıymış gibi tekrar tekrar içine girerken Maddy haykırıyor. Köşedeki tuvaletinden çıkan başka kadınların uzaktan gelen boğuk sesleri aciliyetimi artırıyor.

Ama bu bizi durdurmuyor.

Duvara karşı sevişiyoruz, birbirimize tutunuyoruz, öpüşüyoruz ve ısıyoruz, inliyoruz ve nefes nefese kalıyoruz, ta ki etrafımda kenetlenene ve kalçaları titremeye başlayana kadar.

"BEN... BEN..."

"Seni uçurumun kenarına itmemi , değil mi?" Toplarım vücuduma yaklaşırken tıslıyorum ve daha derine iniyorum, horozumun başı karıncalanıyor.

Maddy dudaklarıma yapışıp inliyor, alttakini dişlerinin arasından ısıırıyor. Sırıttıyorum. Hala bunu yüksek sesle itiraf etmekten nefret ediyor.

Onun yerine ben söyleyeyim.

" ihtiyacın var, değil mi? Boşalmak için o küçük tatlı amcığını hissetmeye ihtiyacın var, değil mi?"

"Siktir git," diye ısıırıyor. Ama titreyen vücudu onu veriyor. Sınırdaki.

"Seni tanıyorum Mads," diye homurdanıyorum, taşaklarımdaki basınç artıyor ve aletimin dibinde sıcaklık oluşuyor. Bedenlerimizin arasından aşağıya, onun içinde kaybolduğum yere bakıyorum. "Kahretsin, etrafımda gerilmiş inanılmaz görünüyorsun bebeğim."

"Ben senin bebeğin değilim," diye inliyor, hâlâ orgazmın kıyısında dengede duruyor.

"Benim sikimle dolusun, Smiles. Bu seni benim bebeğim yapar. Başka kimsenin değil. Benim bebeğim." Açıyı biraz değiştiriyorum, ağzıma karşı çığlık atmasını sağlıyorum. "Şimdi, dölüme ihtiyacın var mı?"

"Hayır." Her hamleyi karşılamak için aşağıya doğru bastırıyor, umutsuzca benden önce bitirmeye çalışıyor. "Yalancı. Her zaman yalan söyler."

İnliyor, elleri omuzlarımı pençeliyor. Ama tüm vücudu çaresiz bir ihtiyaçla titremesine rağmen hala boşalmıyor.

"Siktir!" Sesindeki hayal kırıklığı etrafımızdaki boşluğu dolduruyor, duvarlardan yansıyor. "Sessiz olman gerekiyor."

"Siktir git." Titriyor, parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor ve saç tellerimi çekiştiriyor.

Kalçalarından birini bırakıyorum ve elimi ağzının üzerine kapatıyorum. İçine pompaladığımda gözleri parlıyor, tepki veren lanetini boğuyorum.

"Benim beklerken çok gürültü yapıyorsun." Ben sertçe iterken bana ters ters bakıyor.

"İşte burada *bebeğim*," diye homurdanıyorum sikim kabarırken. "İkimiz de onu içinde hissettiğin anda boşalacağını biliyoruz."

Gözlerinde rahatlama parlıyor.

Sonra elimi ısıyor ve bir tıslamayla geri çekmemi sağlıyor.

"Siktir-" Sözleri bir çığlığa ve hemen bir öpücükle boğuyorum, onu yutuyorum ve içine derinlemesine boşalırken inliyorum. Amcığı beni bir mengene gibi kavrarken tüm vücudu titriyor, derin bir titreşim ritmine giriyor, gelirken sıkıyor ve serbest bırakıyor. Sert.

-Sen!" diye ağlıyor.

"İşte bu kadar. İyi kız. Aferin kızıma." İçine boşalmaya devam ederken bir nefes çekiyorum, gözlerim beni sağarken ne kadar inanılmaz hissettiğinden neredeyse başımın arkasına yuvarlanıyor.

Ağzımı kullanarak geri kalan çığlıklarını bastırılmış inilti haline gelene kadar engelliyorum. Saçlarımı tutuşu gevşedikçe öpüşmelerimiz yavaşlıyor ve iniltileri derin nefesler haline gelene kadar azalıyor.

Başını duvara yaslıyor, göğüsleri göğsümde bir yükselip bir alçalıyor. "Biz sadece bir kulüpte sevişmedik, Logan."

Sikimi içinde esneterek alt dudağını ısırmasına neden oluyorum. "Kesinlikle daha yeni sikiştik." Boynunu son bir kez öpüyorum, ne kadar güzel koktuğuna inleyerek. Sonra çekip ayağa kaldırıyorum ve sikimi tekrar pantolonumun içine sokuyorum.

Elbisesini gözleri yüzümü okşuyor. "Tuvaleti kullanmam gerek." Çantasını aldı ve yürüdü gitti.

Takip ediyorum, köşeyi döner dönmez onu geri çekiyorum. Gözlerim dar elbisesinin içindeki kalçalarına kayıyor ve onları birbirine bastırıyor.

"Bacaklarını aç," diye törpüledim.

"Ne?" Vücudumla onu görüntüden korurken gözlerimin içine bakıyor. Elimi elbisesinin önünden yukarı kaydırarak kalçalarını ayırmaya teşvik ediyorum.

"benim dölüm var, Mads. Ve bu beni deli ediyor. Onu orada tutuyorsun." Sırılsıklam olmuş külotunu bir tarafa sürüklüyorum ve teninden yukarı ılık bir sıvı akıtıyorum. Sonra iki parmağımla içine itiyorum, iyi bir önlem için onları .

"Logan." Bileğimi kavradı.

Parmaklarımı içine sürtüyorum, benimle dolu olmasına bayılıyorum. Her yerde, onun sıcak vücudunun içinde. "Gülümsüyor mu?" İnliyorum.

"Evet," diye fısıldıyor nefes nefese, parmaklarımı çevirip onu nefessiz bıraktığımda.

"Gecenin geri kalanında seni izliyor olacağım. Ve daha fazla pislikle dans , seni tekrar sikmek için buraya geri getireceğim. Ta ki bu amcığın kime ait kabul edene kadar."

Karşı koyacaktır, bundan eminim. Ama artık biliyor olmalı ki, bununla ne kadar savaşmak, bunu reddetmek istese de... bu gerçek. Biz kaçınılmazız. Kaçınılmazız.

Onu öperken gözleri parlıyor. "Benden istediğin kadar nefret ediyormuş gibi davran. Ama en azından boşalmamı sevdiğini itiraf et Mads." Parmaklarımı kıvırıyorum ve içindeki ıslak sıcaklığımla hissedince göğsümden bir homurtu çıkıyor.

İNliyor. "Log-" "Ne oluyor lan?!"

Maddy'nin gözleri yana kayıyor, omzumun üzerinden bakıyor ve kükrete karşısında irileşiyor.

Gözlerim onunkilerle parmaklarımı vücudundan çekiyorum. Keskin bir nefes alırken gözleri yuvarlandı.

"Çek o lanet ellerini kardeşimin üzerinden!" Yumruklar gömleğimi kavırıyor, Maddy'den uzaklaştırıyor ve karşı duvara fırlatıyor.

Maddy elbisesini kalçalarının üzerinden aşağı çekmek için çabalıyor. "Drew!"

İkimizin arasına bakarken gözleri neredeyse öldürücü bir niyetle kararmış gibi görünüyor, ödüllü bir boğa gibi burnundan keskin nefesler alıyor.

Chloe yüzünü arkasından koşar. "Özür dilerim, Maddy. Dikkatini dağıtmaya çalıştım."

"Bunu biliyor muydun?" Chloe'ye dönüyor ve suçlayıcı tekrar bana çarpmadan önce Chloe bakışları altında .

"Bu ilk değil mi?"

Tanner ve Dax onun arkasında belirir. Kızlar koridorun ilerisinde duraklar, neler olduğunu görmek için boyunlarını uzatırlar.

"Görecek bir şey yok. Yürümeye devam edin hanımlar," der Dax onlara. Ve öyle de yapıyorlar, bir kulübün karanlık bir koridorunda olup biten bir şeye karışmaktan daha mantıklılar. Maddy'yi becerdim çünkü onu özel bir yere götürecek kadar uzun süre kendimi tutamadım.

"Düşündüğün gibi değil," diye yalvarır Maddy Drew'a.

"Tam da düşündüğün gibi." Sırtımdaki acıyı görmezden gelerek duvardan uzaklaşıyorum.

"Logan!" Maddy tersledi.

"Bilmeyi hak ediyor."

"Pislik herif," diye fısıldıyor, Chloe Drew'un geçip ona koşarken ve bir kolunu ona sararken utançtan gözyaşlarını geri kırıyor.

"İtalya'da başladı." Drew'un bakışlarını derin bir nefes alarak karşılıyorum.

Tanner'ın alçak sesle yaptığı uyarıyı duymazdan gelerek bana doğru ilerliyor.

"Haftalardır kız kardeşimi mi beceriyorsun? Arkadaşım olman gerekiyordu. Ona göz kulak olman gerekiyordu. Onu pisliklerden koruman gerekiyordu. Ben sana güvenmiştim! Arkadaşım, en büyük pislik!"

Beni göğsümden itti ama onunla dövüşmeyi reddettim. Kızgın olmakta haklı. Ona yalan söyledim. Ben boktan bir arkadaşım.

"yüzden menajerine onu o lanet İtalya gezisine göndermesi için yalvardın, değil mi? Böylece onu seks oyuncağın olarak kullanabilecektin."

"Ne?" Maddy, Drew'un arkasından nefes nefese kalır. "Eve'den beni göndermesini mi istedin?" "Sen karışma!" Drew bağıırır.

"Ona bağırma." Ona doğru yaklaşıyorum ve bana öyle sert bakıyor gözbebekleri kafatasının içinde patlayacakmış gibi görünüyor.

"Ne olmuş yani? Onun yerine şimdi onunla mı evleneceksin?" Drew'un dudağı iğrenç bir hırıltıyla kıvrılır. "Kimseyle evlenmeyeceğim!"

Beni tekrar itti. "Bir kulübün karanlık ve pis koridorunda kız kardeşimi boşuna mı parmakladığını söylüyorsun?"

Alaycı bir tavırla Maddy'ye dönüyor. "Gerçekten çok şıksın, kardeşim." Yanakları alevlenirken yüzünü utanç kaplar.

"Hey." Bu sefer onu geri ittim. "Geri al şunu."

Drew geri çekiliyor. Yumruğu kemiğıme benden daha hızlı bir şekilde çarpıyor. Sırtım kuvvetle duvara çarptı.

"Drew! Kes !" Maddy çığlık atıyor.

kaldırdığımda yüzüm zonkluyor, ağzıma metal tadı doluyor. Tanner, Drew'un kolunu tutmuş ve Dax yaklaşmıştı.

"Haklısın. Ben bir ." Çenemdeki sıcak yapışkanlığı kolumla siliyorum. "Ama hiçbir şey için değildi. Tek bir saniye bile. Onunla geçirdiğim her an her şeydi."

Bunu söylerken Maddy'ye bakmıyorum. Bakamıyorum.

"Evet," diye homurdandı Drews. "Aletini ıslatmak istediğin o anlar."

Hırlayıp öne doğru bir adım atıyorum ama Dax elini omzuma koyuyor ve başını eğerek Tanner'a bir bakış .

Tanner başını sallar ve Drew'u omzundan kavrar. "Hadi dostum. Gidelim."

Drew'un ölümcül gözleri benimkileri tutuyor ve çenesini Maddy ve Chloe'ye doğru sallıyor. "Siz ikiniz bizimle geliyorsunuz."

İkisi de donmuş, bakıyorlar. "Şimdi!"

Drew tersledi.

İki kız sessizce benim ve Dax'in yanından geçerken birbirlerine sarıldılar.

Maddy parlayan gözlerle bana bakarken elimin tersiyle çenemdeki kanı siliyorum. İlk kez onun bana endişeyle baktığını görüyorum. Drew'un suratıma indirdiği yumruk, bu onayı görmek için ödenecek küçük bir bedel gibi görünüyor. Şimdiye kadar kelimeleri yüksek sesle söylemeyi reddetti. Ama o tek bakış bana bilmem gereken her şeyi söylüyor.

Maddox Harper'ın tek bir parçası bile artık benden nefret etmiyor, gerçekten. Tek bir parçası bile.

Hoşuna gitse de de.

Bölüm 26

Maddy

"UGH, EĞER BURAYA BAĞIRMAYA GELDİYSEN, nefesini boşa harcama." Dairemin kapısını açık bırakıyorum ve Drew eşikte dururken içeri giriyorum. Zili duymazdan gelip yatakta kalmalıyım.

"Bağırmayacağım lan!" diye bağırıyor beni içeri kadar takip ederken.

Doğruca kahve makinesine gidip fiske vuruyorum, sonra dönüp tezgâha yaslanıyorum ve kollarımı kavuşturup ona bakıyorum.

"Dün gece gördüğün şey için üzgünüm," diyorum boğazımdaki yumağın etrafında. Yana bakıyorum, yanaklarımdaki sıcaklık artıyor.

"Peki ya duyduklarım ne olacak?"

Kelimeleri kusar gibi tükürürken irkildim. Duymamış olmasını umuyordum ama gergin boynundaki nabız bakılırsa her kelimeyi duymuştu.

En azından boşalmamı sevdiğini itiraf et Mads.

"Lütfen yapma." Yüzümdeki sıcaklık azalana kadar içkilerimizi hazırlamakla vakit geçirerek ona sırtımı . Onunla daha fazla değerli saniye için yüzleşmek zorunda kalmayı ertelemek için her şeyi yaparım.

"Onu öldürmek istiyorum."

Omzumun üzerinden gizlice bakıyorum. Koyu renk kot pantolonu ve siyah tişörtüyle bir aşağı bir yukarı volta atıyor, gerginlik geniş omuzlarını sertleştiriyor. Bunun bugün olacağını biliyordum. Drew dün gece Tanner ve Chloe ile yolculuk sırasında neredeyse tek kelime etmedi. En azından sabah olana kadar beklediği için minnettar olmalıyım.

sabah kapımı çalmak için. Buna hazırlanmak için yarı makul bir uyku çektim. Gerçi Logan'ın kanayan yüzünü ve yarılan dudağını hayal ederek uyanık kalmak pek de huzurlu bir gece geçirmeye benzemiyordu. "Dün gece öldürmeye çalıştın, yüzüne öyle sert bir yumruk attın ki neredeyse uçacaktı. duvarın içinden." Burnumu çekiyorum, arkamı dönüyorum ve ona bir fincan kahve uzatıyorum.

Bir anlığına kapatmadan önce kara gözlerinden bir parça pişmanlık geçiyor. Birbirimize benziyoruz. Herkes bunun hakkında yorum yapar. Drew benim gibi sıkı bukleler yaptırmadı. Ama kısa kestirmesine rağmen hâlâ dalgalı duran aynı mürekkep gibi koyu saçlara sahip. Ve aynı koyu kahverengi gözleri. Kızdığında neredeyse siyaha dönüyor, dün geceki gibi. Bugün ise gece yarısının biraz üstünde bir tonda yanıyorlar.

"Elleri senin üzerindeydi." Parmak eklemleri bardağa karşı beyazlaşıyor. Uzun boyu ve geniş mutfağındaki hava gerginlikle doluyor.

"Biliyorum."

"Ve sen de onun yapmasını istedin?"

Tepkimi incelerken kaşları birbirine yaklaşıyor. Ses tonundaki altta yatan soru boğazımdaki safranın yükselmesine neden oluyor.

"Evet."

Başını sallıyor, sıkılı çenesini yumuşatarak rahatlıyor. Logan'ın benim iznim olmadan bir şey yapacağını gerçekten düşünmüyor. Bunu ima etmesi bile kalbimin acıyla sıkışmasına neden oldu. Geçmişte Logan hakkında ne düşünmüş olursam olayım, bir an için bile olsa kimsenin onun hakkında böyle düşünmesini hak etmiyor. Özellikle de en iyi arkadaşının.

"Ona karşı hep bir şeyler mi hissediyordun?" "Ne? Tabii ki hayır."

Bardağından büyük bir yudum alan Drew'un yüz ifadesi asıktır. "Eğlenmek için arkadaşımı arkamdan becermeye mi karar verdin?"

" bir şey değildi."

"Logan'ı sevmiyorsun. Bana hep bunu söyledin." "Ondan hoşlanmadım... Yani, ondan hoşlanmıyorum."

", Maddy. Gerekirse kendine yalan söyle ama bana yalan söyleme."

Drew böyleyken onu ikna etmeye çalışmanın ya da ona açıklama yapmaya çalışmanın bir faydası yok. O her zaman asabi olmuştur. Bu yüzden gençken başı çok belaya girdi. İsteddiği zaman şakacıdır. Ama ciddi olduğunda, emniyeti kapalı bir silahı şakağınıza dayamış kadar korkutucudur.

"O yeterince kötü..." Gözleri tişörtüm ve eşofmanımın içindeki bedenimde geziniyor, sonra bir tıslamayla onları yırtıyor. "... *kız kardeşimle*. Ama ikiniz de bu konuda yalan söylediniz."

"Bunun bir daha asla olmaması gerekiyordu. Bir delilik anıydı." Bu garip konuşmayı hemen bitirmenin cevabı orada saklıymış gibi fincanımın içine bakıyorum.

"İtalya'da bir gece ikiniz de içiyor muydunuz? mi? Sadece bir kez... Kahretsin, bilmek ." Drew elindeki fincanı yere bırakır ve devasa pazularını göğsünde kavuştururken bir iniltiyle başını arkaya eğer.

Başımı sallıyorum, sesim kısık. "Bir kereden fazla."

"Daha fazla mı?" Drew'un gözleri kısıldı.

Gözlerimi onunkilerden

ayırıyorum. "İki kez

mi?" diye hırlıyor.

"Saymayı unuttum," diye itiraf ediyorum, o küfrederken

gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Ona aşık mısın?"

"Ne?"

"Sana aşık mı?"

"Hayır!" Kupamı yere bıraktım ve ellerimi yanaklarıma sürdüm. "Tanrım, bu konuşmayı yaptığımıza inanamıyorum. Sırada ne var? Seks yaptık diye bizi kiliseye evlenmeye mi zorlayacaksın?"

Homurdanıyor. "Kuyruğa katılman gerekecek. Logan'a rağbet var. Yalancı herifi neredeyse kıskanıyorum."

Başımı eğiyorum, gözlerimin arkasında basınç oluşuyor.

"Maddy." Drew'un sesi yumuşar, ama hâlâ öfkeli gibidir. "Sen benim kız kardeşimsin. Sana göz kulak olmak benim görevim. Onun da benim arkadaşım olması gerekiyor. Sana dokunmaya hakkı yok. *Bana* her zaman yaptığı gibi da sana göz kulak olmalı."

"Ne demek istiyorsun, *senin için*?"

Gözlerinde suçluluk duygusu titreşiyor ve boğazını

temizliyor. "Drew?"

"Arkadaşlar birbirleri için bunu yapar. Eğer bir kız kardeşi olsaydı ben de onun için

aynısını yapardım." "Ben bebek değilim."

"Şimdi değil. Ama o zamanlar . Ben gittiğimde. İyi olacağını bilmem gerekiyordu. Ergen erkeklerin ne kadar pislik olduklarını bilirim."

"Bekle. Logan'dan her gün beni okuldan eve kadar takip etmesini mi istedin? Drew! Kimse benimle konuşmuyor."

"Yine de çocukları uzak tuttum." Dudaklarında bir gülümseme beliriyor ama ben ona ters ters bakınca hemen kayboluyor. "Tamam, Logan'ın yöntemleri kendine aitti. Her zaman doğru sonuç vermiyordu."

"Yok artık."

"Eve geldiğimde ikimizin sana göz kulak olduğunu bilmek beni daha iyi hissettirdi."

Kollarımı kavuşturarak . Kardeşimi okulun yarısına yengeç olduğumu çok ileri gitmek olduğuna ikna etmeye hiçbir yere varamayacağım. O sadece sonuçların araçları haklı çıkardığını düşünecektir. Pislikler, ikisi de.

"Artık ikiniz de durabilirsiniz. Çünkü ikinizin de hayatıma müdahale etmenizden bıktım. Yirmi dokuz yaşındayım, kendi lanet hayatımı yaşayabilirim."

Köşemde savaşımaya hazır bir şekilde doğruluyorum ama dahili telefonda bir vızıltı geliyor. Drew ona doğru döndü.

"Burası benim yerim, teşekkür ," diye , o basamadan yanından geçip .

Ekranı kontrol etmeden her kim ise zili çalışıyorum ve koridora yöneliyorum. Kapıyı zorlayarak açtığımda kapı hüsranıma uğruyor.

"Logan?"

"Hey." Benimle göz göze geldiğinde kaşları kalkıyor. "Drew-"

"Sağ kroşesi mi var? Evet, biliyorum." Gülümsemeye çalışıyor, hareket ağzının diğer yarılımış dudağının kanlı çizgisinin olduğu yere doğru kıvrıyor.

Gözlerim elmacık kemiğinde oluşmakta olan çürüğü tarıyor.

"Onu suçlama Mads. Ben de olsam aynı şeyi yapardım."

Burnumdan bir nefes çekiyorum. "O zaman ikiniz de dev aptallarsınız."

Logan kıkırdıyor. "İçeri girebilir miyim?"

"Mutfağımdaki diğer dev aptalla kavga etmediğin sürece sorun yok." "Drew burada mı?" Logan omzumun üzerinden koridora bakıyor. "Evet, öyleyim, sıkık. O yüzden ellerini kendine saklasan iyi edersin."

Tehdidi mutfaktan taşarken gözlerimi deviriyorum.

"Ve burası benim dairem, sık kafalı. İkiniz de pislik yapmasanız iyi olur yoksa sizi kışınıza tekmeyi basarım," diye bağırıyorum omzumun üzerinden.

Geri çekiliyorum ve onu içeri alıyorum.

"Fazla kalmayacağım. Sadece iyi olup olmadığını görmek istedim."

Birden dudağını daha iyi öpme isteği göğsüme çarpıyor. Onun yerine başımı sallayıp koridoru işaret ediyorum.

Üçümüz de mutfağında dururken gerginlik havayı dolduruyor. Daha önce Drew'un devasa gövdesiyle sıkışık görüldüğünü düşünmüştüm, ama ikisi de burada, geniş göğüslü ve dev kollu, atmosfer o kadar klostrofobik ki boğucu.

"Burada ne işin var senin?" Drew yerleşirken Logan'a kaşlarını çatıyor.

"Mads'i kontrol etmeye geldim." Kardeşimin ölümcül bakışlarından etkilenmeden Drew'un gözlerini tutuyor. "Onun adı Maddy. Mads denmesinden nefret eder," diye tersliyor Drew.

"Bana böyle hitap eden tek kişi Logan ve bu sorun değil."

Logan yan gözle bana bakıyor, gözlerinde tanımlayamadığım yeni bir duygu parlıyor. Ama bunu şimdi çözmem. Bu iki zalim mutfağında birbirlerini öldürebilecekken olmaz.

"O zaman öpüşüp barışacak mısınız?" Gözlerimi gezdiriyorum.

Drew, Logan'la göz temasını kesmeden, "Duruma göre değişir," diye cevap verir. "Küçük kız kardeşimi becermeye devam edecek misin?"

"Ben bebek değilim," diye neredeyse bağıracaktım, sinirden titriyordum. "Umarım öyledir," diye cevap veriyor Logan ukalaca.

"Belki o zaman dudağımın diğer tarafını da ayırırım," diye karşı çıkıyor Drew.

"Tanrı aşkına." Bir hakem gibi aralarına girip her birine doğru bir el kaldırıyorum. "Sen," diye Drew'u işaret ediyorum, "burnunu dışarıda tutmalı ve ziyaretçilerimi tehdit etmemelisin. Ve sen," Logan'ı işaret ediyorum, "koca çeneni ne zaman kapalı tutman gerektiğini öğrenmelisin."

"Özür dilerim." Logan'ın gülümsemesi benimle göz göze geldiğinde büyüyor. Drew alay etmeden önce birkaç saniye birbirimize bakıyoruz.

"Buna inanamıyorum. Benim önümde onunla göz göze gelmeyi bırak. Arkamdan iş çevirdiğini bilmek yeterince kötü zaten. Dün gecedен sonra bunu tekrar görmeme gerek yok."

"Kapa çeneni, Drew," diye çıkışıyorum, Logan ona söyleyeceği aptalca şeyle cevap veremedi.

Kardeşim başını sallıyor. "Burada olmak istediğimi mi sanıyorsun? Seninle kiminle yattığın hakkında konuşmak mı? O olduğu gerçeği" -gözleri Logan'a kayıyor ve sonra tekrar bana dönüyor- "bu konudaki en kötü şey bu değil. İkinizin de yalan söylemesi. Haftalarca."

"Sana bugün söyleyecektim," diyor Logan.

Ağzım açık kalıyor. "Söyleyecek miydin?"

Bana bakarken en azından suçlu görünüyor. "Artık evde olduğumuza göre yalan söylemeyecektim."

Drew homurdanırken başını arkaya eğip tavana bakıyorum. Logan'ın sözünün eri olduğunu biliyor. O bir yalancı değil. Eğer Drew'a bugün söyleyeceğini söylüyorsa, o zaman bugün söyleyecektir. "Onun yerine, ikinizi de gördüm..."

Drew'un bitirmesine gerek yok. Hepimiz onun ne gördüğünü biliyoruz. Yanaklarım tekrar alevlendi. "Ben sadece... Tanıdığın onca kadın varken," diye küfrediyor. "değerli arkadaşlık uygulamasında birini bulamadın mı? Benim küçük kız kardeşim olmayan birini."

"Ben bebek değilim."

"O uygulamayı sildim."

Logan'ın itirafı karşısında Drew'un kaşları çatılır.

"En zamanda..." Logan'ın gözleri bana kaydı. "En sürede sildim..."

"Geri dönmedin mi?"

"Tabii ki hayır."

Drew başını sallayarak dudaklarını yuvarlar. "Bu lanet olası bir başlangıç. Onun benim kız kardeşim olduğu gerçeğini değiştirmez. Benim *kız kardeşim*."

Logan cevap vermek için ağzını açar.

"Bak, . Bunun istemediniz. Bunun olmasını hiç planlamamıştık. Hikayenin sonu." Ellerimi bir klaket gibi havada .

"Bana söylemeliydin," diye tıslıyor Logan'a, sanki ben odada yokmuşum gibi.

". Ben de senin kadar sırlardan nefret ediyorum. Açıkta olmaları daha iyi. Bunu anlıyorsun. O bildiği için kendini daha iyi hissediyorsun, değil mi? Benim için de aynı şey geçerli. Yemin ederim sana söyleyecektim," diyor Logan.

Drew , gözlerini benimkilere diyor ve sonra . "Sağ ol dostum. Ona henüz söylemedim."

Logan nefes verirken yanımda sertleşiyor. "Yapacağını söylemiştin. Yemin etmiştin."

Midem bulanıyor. "Bana ne dedin?"

Drew çenesini sıkarak başını sallar. "Biliyorum. İyi bir zaman bekliyordum." "Bana ne söyledin?" Tekrar ediyorum.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Kahretsin dostum, özür dilerim," der Logan. "Senin hatan değil," diye mırıldanır Drew.

"Bana ne söyledin?" *Bana papağan Maddy de.*

"Sadece tahmin ettim... Eve geldiğinde demiştin." Logan'ın sesi pişmanlık doluydu.

"Söyledim. Bana. Lanet olsun. Ne? Yemin ederim biriniz konuşmaya başlamazsa-"

"Babamla ilgili." Drew başını öne eğerek bir eliyle gözlerini ovuşturur. Logan yanına yaklaşıp omzuna vuruyor -bir dayanışma işareti- ve sesini güven verici bir tona indiriyor. Drew, Logan'ın kulağına fısıldadığı her şeyi "Evet," diyerek kabul eder.

"Annemin onun bir ilişkisi olduğundan şüphelendiğini zaten biliyorum. Onu atmaya karar verdi mi?" "Hayır. Hâlâ ne yapacağını düşünüyor. Babamın onun bir şey bildiğinden haberi yok."

"Tamam. Peki o zaman...?"

Logan'a bakar, o da başıyla onaylar. "Siktir." Drew bir nefes alıyor, sonra gözlerimin içine bakıyor. "Bunu sana söylemenin kolay bir yolu yok, Maddy."

"Tükür ." Suç ortağı gibi bir arada duran ikisine bakıyorum.

Drew avuçlarını önünde birleştirir. "İslahevine gitmemin sebebi babamdı. Kurtulamadığımdan emin oldu."

geri çektim. "Kapa çeneni."

Drew'un yüzü ciddidir. "Sana hiç söylemediğim için üzgünüm. Senin ya da annemin bilmesini istemedi." "Öyle ." Güvence için Logan'a bakıyorum ama o beni dikkatle izliyor.

"Öyle, Maddy." Drew boynunu döndürüyor ve küfür ortaya çıkan çatlak odada yankılanıyor.

"Gitmemi o sağladı. Davamıza bakan yargıçtan beni göndermesini *istedi*."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıtırırken karnıma inen bir tokat gibi.

"Hayır. İkinizin de gitmesi gerekiyordu. Ama Logan'ın babası bir şekilde ödedi. Onu suçlamalardan kurtardı."

"Olan bu değildi." Drew bir elini çenesinde gezdiriyor, alnındaki çizgiler geriliyor. "İkimizin de bir uyarı, ertelenmiş bir ceza ve biraz kamu hizmeti almamız gerekiyordu. Babam utanmıştı. Suçlu bir oğlu olan polis çavuşuydu."

"Ama..." Ağzım sanki biri talaşla doldurulmuş gibi hissederken boğazımdan ayaklarıma kadar çelik bir top düşüyor. Logan onaylıyor. "Ama babam sen bu konu hakkında konuşmaktan nefret ederdi. Seni çok özledi."

Drew'un gözleri kısılır ve yere bakarak başını sallar. "Hâlâ bu konuda konuşmaktan nefret ediyor. Çünkü ona gösterdim. Gururlu bir adam olduğunu biliyorsun. İş yerinde saygı görüyordu. Ama evde, istediği aptalca şeyleri yapmaktan başka bir şeyle genç bir oğlu vardı. Bencil ve gençtim. Onu suçlamıyorum. İslahevi bana bir iki şey öğretti. O kadar da kötü değildi."

"Altı aydır yoktun!" Göğsüm yanıyor ve sıcak yaşlar gözlerimi doldurmak gözlerim bulanıklaşıyor. Logan'a bakarken onları göz kırparak uzaklaştırıyorum. Gözlerinde sadece yumuşaklık ve anlayışla bana bakıyor. "Senden nefret etmeye o zaman başladım," diye fısıldıyorum.

Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Biliyorum."

İkisine de sırtımı dönüyorum, kusma dürtüsü bedenimi ele geçirmek için savaşıırken elimi ağzıma kapatıyorum. Ter saç çizgime batıyor ve kendimi burnumdan yavaş, derin nefesler almaya zorluyorum.

"Öğrendiğimde sana söylemeliydim. Özür dilerim kardeşim."

Elimi yana doğru uzatıyorum, bir parmağımı uzatarak şu anda konuşamayacağımı . Ayakta kalmak için tüm enerjimi harcamakla meşgulüm. Babam bunu nasıl yapabildi? Drew sadece on altı yaşındaydı. Bir çocuktü.

"Babama Logan'ın ailesi zengin olduğu için kurtulmasının adil olmadığını ," diye boğuldum. "O da *kabul etti*.

benimle birlikte. Olanların böyle olduğuna inanmama izin verdi." Alt dudağım titriyor. "Neden bana söylemedin?" "Babamın böyle düşünmene izin verdiğini bilmiyordum," diyor Drew.

"Babamın benim bilmediğim bir şey bildiğini sanıyordum. Bunu onun onayladığını sanıyordum."

Gözlerimi Logan'ın kilerden ayıramadan döndüm. Beni izlerken gözleri parlak yeşil renkte yanıyor.

"Düşündüğümde daha büyük bir yalancıymış," diye mırıldandı Drew. "Senin bunu bildiğini biliyor mu?"

Drew kıkırdar ama içi boştur. "Evet. O biliyor. Çıktıktan sonra öğrendim. Başımı belaya sokan şeyin benim davranışlarım olduğunu ve cezamı bir erkek gibi kabul etmem gerektiğini söyledi. Haklıydı da. Eve gelip her şeyi tekrar gündeme getirmemin sadece seni ve annemi üzeceğini söyledi. Bu konu hakkında bir daha hiç konuşmadık. O zamanlar ailemizin başına yeterince dert açtım, Maddy. Aziz olmadığımı biliyorsun."

Logan sessizliğini koruyor ama Drew'a, varlığıyla desteğini hissettirecek kadar yakın duruyor. Kardeşimin olduğu için onu şu anda öpebilirim.

"Senin için ayağa kalkacak bir babayı hak ediyordun." Drew'a bakıyorum, kendi babası tarafından hayal kırıklığına uğratılan on altı yaşındaki kardeşim için kalbim parçalanıyor.

"Bitti artık. Geçmişte kaldı," diyor kesin bir havayla. "Artık bir önemi yok." Hava ciğerlerimi hızlı bir şekilde terk ediyor.

"Artık önemi yok mu? Hiçbir şey bu kadar önemli olmamıştı."

Bunca yıl boyunca fikirlerimi dayandırdığım her şey ayaklarımın altından çekilip alındı. Drew'un gönderilmesi Logan'ın suçu değildi. Logan'ın sonra bir pislik olması hala onun hatası. Ama geri kalanı desteklemeyince, hareketleri tehditkârlığını yitirmiş gibi görünüyor. Özlediği bir arkadaşına yardım etmeye çalışıyordu. Yöntemleri şüpheli olsa bile.

"Tamam." Titrememek için derin bir nefes alıyorum. Başım sıcak bir duş ve yalnızlık için çılglık atıyor. "Mutfağında birbirinizi öldürmediniz. Bunun için teşekkür ederim.

Kanı zordur. Ama eğer patlatmak istediğiniz başka bir bomba yoksa, ikinizin de şimdi gitmenizi istiyorum, lütfen." Konuşurken alt dudağım titriyor.

İkisi de kaşlarını indiriyor ve bir adım öne çıkarken bana endişeyle bakıyorlar. Bunu birbirleriyle senkronize bir şekilde yapmaları neredeyse komik. İki kaslı dev, ikisi de rahatlatmak için öne doğru adım atıyor.

Hak etmediğim ve şu anda kaldıramayacağım bir rahatlık. Onlardan değil. *Özellikle Logan'dan.*

"Ben iyiyim," diye ısrar ediyorum, onlar beni yalanlamadan önce. "Bazı şeyleri yalnız halletmeyi severim." İçimdeki çalkantıyı ikisine de ön kapıya kadar eşlik ediyorum. Buradan çıkmaları gerekiyor.

Drew önce çıkar ama Logan'a bakarken kapının eşiğinde oyalanır.

"O da kalmıyor," diyorum elimi Logan'ın koluna koyup onu kapıya doğru yönlendirirken. İkisi bana bir çift köpek yavrusu gibi bakarken Drew'un ifadesi yumuşuyor.

"Git," diye ısrar ediyorum. "Ben iyiyim. Seni ararım." Drew başını sallıyor ve Logan'ın kaşları çatılıyor. "de," diye .

Kapıyı kapattım ve banyoya , göğsümdeki sıkışmayı yatıştırmaya çalışırken destek için lavabonun kenarlarına tutundum. Tam duşu açacaktım ki ön kapı tekrar çalındı.

"Bunu takdir edeceğini düşündüm." Chloe sırtıyor, ben kapıyı açarken elindeki fast-food kahvaltı sallıyor. "İyi misin?" yüzünden düşüyor.

Daha içeri girmeden bacaklarım jöleye dönüşüyor ve kollarımı boynuna doluyorum.

Sırtımı okşarken ilk hıçkırık göğsümü parçalıyor. "Sorun yok. Bana ne olduğunu anlat."

İçeri girmesine izin verecek kadar geri çekildim.

"Babam." Hıçkırıyorum. "Logan... Hiç bilmiyordum... Ona karşı çok kötüydüm... Bana bakmaya nasıl dayanabiliyor?"

Bölüm 27

Logan

"Aşık olmadığım bir kadınla ."

Ve başka biri daha var. Benden nefret ettiğini söylediği biri. Ama bana karşı bir şeyler hissediyorsa, vazgeçemem.

Başımı kaldırmadan önce derin bir nefes alıyorum.

Annem gülümsüyor, gözleri parlıyor, babam ise elini alnına götürüyor, yüzünde ciddi bir ifade var. Cildi hâlâ gri. İtalya'dan önce stres onu hasta ediyormuş gibi görünüyordu. Ama şimdi harap olmuş görünüyor.

"Bunun aile işimiz olduğunu biliyorum baba." Gözlerime bakmasını bekliyorum ama bakmıyor, ben de devam ediyorum: "Ama bu benim *hayatım*. Şirketi senin yaptığın gibi sıfırdan kuracağım."

Annem umutlu bir ses çıkarıyor ve mutfaktaki kahvaltı barının üstünde duran babamın elini okşamak için uzanıyor.

"Bunu yapabileceğimi biliyorsun. Spencer'la onun istediği gibi çalışırım. Vex'te onunla ortak olabilirim. Onunla konuşurum. Gabrielle'in ve işin biz evlenmeden de güvende olabileceğini görmesini sağlarım. Doktor olarak işine devam etmek istiyor, sevdiği şey bu. Ve bunu yapabileceğinden emin olacağım."

"Bu çok fazla iş, evlat."

"Öyle. Ama yetenekli olduğumu biliyorsun."

Ne kadar ciddi olduğumu görünce anlayışla karşılıyor. Ancak ifadesi hemen bulanıklaşıyor ve yerini bir kez daha umutsuzluğa .

"Her şey var. Milyarlarca dolar borçluyuz. Siz Vex'ten bir geri dönüş bile alamadan şirket batacak." İç çeker ve gözlerini ovuşturur. "Şirketi kurtarmanın tek yolu Spencer'ın bize yardım etmesi."

"Ve onunla konuşacağım."

"Bir şey fark etmeyecek. O inatçı bir piç. İlk etapta yardım etmeyi teklif etmesi bile inanılmaz cömert bir davranış. Ama o bir işadamı. Ne istediğini biliyor ve şartlarını da belirtti."

"Kızı için sevgisiz bir evlilik mi?" Homurdanıyorum, sandalyemde geriye düşünüyorum.

"Ona saygı duyacak ve mümkün olan en kısa sürede torunlarını verecek iyi bir adamla güvenli birliktelik" diye yanıtlıyor babam.

Annem bir mendille gözlerini silmek için elini onunkinden çeker. "Bu oğlumuzun geleceği, Len. Senin iş anlaşmalarından biri değil."

Bana baktı. "Başka biri , değil mi? Gözlerinde görebiliyorum. Onu seviyor musun?" "I-"

Babam homurdanıyor. "Aşkla kurulan evliliklerin yarısı başarısız oluyor, Viv." "Otuz yıldan fazla oldu ve o kadar da kötü gitmiyoruz," diye tersliyor onu.

Gözlerine bakıyorum, dudaklarını birbirine bastırıyor ve bana başıyla onay veriyor. "Bu senin hayatın Logan. Yapacağın seçim sadece sana ait. Onunla yaşamak zorunda kalacak olan sensin. Bunu bir düşün." Masadan kalkıyor ve odadan çıkmadan önce üzgün bir şekilde babama bakıyor.

"O haklı." Babam iç geçirdi. "Hepimiz seçimlerimizle yaşamak zorundayız. Umutsuzca değiştirebilmeyi dilediklerimizle bile."

Boğazımdaki yumruyu yutarak ayağa ve omzunu kavrayıp sıkıyorum. O da elini benimkinin üzerine koyuyor.

"Özellikle de değiştirebilmeyi ." Elimi okşadı. "Sevdiğimiz insanları incitenler. Kaybettiklerimiz."

Bocalıyorum, tekrar düşünüyorum. Ama babamı tanıyorum. Yaptığı hataları düşünürken ağlayacak bir omuz istemeyecektir. Eylemlerinin, uğruna çalıştığı her şeyi kaybetmesine nasıl yol açtığını. Kendini özel olarak dövmek isteyecektir.

"Git oğlum. Sonra görüşürüz."

"Evet." Elini benimkinden çekerken omzunu bir kez daha sıkıyorum. "Tamam."

Sanki kaslarımı tüm sorunlarımı çözebilecekmişim gibi spor salonumda çok . Tek yaptığı beni terletmek ve gerginliğimi yarım kademe düşürmek. Babanızın kırıldığını görmek kimsenin başına gelmesini isteyeceğim bir manzara değil.

Ama Gabrielle ile evlenmeyi kabul edemem. Kabul *edemem*.

Tüm gücümle torbaya vururken kükrüyorum, ter çıplak göğsümden aşağı dökülüyor. *Siktir, siktir, siktir!* İçimden ettiğim küfürler, kesilene kadar her vuruşa eşlik ediyor. Eldivenlerimi yere atıyorum, havlumu alıp yüzümden aşağı sürüklüyorum.

Telefonum yanımdaki bankta dans ediyor, gelen bir aramayla titriyor. Açıp nefes nefese cevap veriyorum.

"Merhaba."

"İyi bir zaman mı?" Sesi farklı geliyor. Kendisi gibi değil. Ateşi sönmüş gibi. "Araya girmek istemiyorum-"

"Mads? Neyin var?"

Bir süre sessiz ve ben de banka oturup sıırsıklam havlumu bir omzuma atarak konuşmasını bekledim.

"Sana teşekkür etmek istedim. Babam hakkındaki gerçeği öğrenmem için beni zorladığın için." Yere baktım.

"Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Yıllardır bildiğini sanıyordum. Bilmediğini bilseydim, ben de... Kahretsin, bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, başka ne söyleyeceğimi bilemeden.

İç çekiyor.

"Drew'un sana neden söylemek istemediğini anlıyorum," diye ekliyorum usulca. "Babanla ilişkiyi bozmak istemedi. Sadece bir baban var."

"Biliyorum ve bunu anlıyorum." Ağırılığı sesini aşağı çekiyor ve keşke burada olsaydı da yüzünü görebilseydim. Ona sarılabilseydim. Bir şeyler yapabilseydim. "Yine de bana söylenmiş olmasını isterdim. Yalan söylemediğini de biliyorum," diye mırıldandı. "Yani senden nefret etme nedenimin, haksız yere yakışıklı ve iğrenç derecede zengin olduğun için garip bir kıskançlık olduğunu düşünmüş ."

"Haksız yere *harika* görüldüğünü ve yakında beş parasız kalacağını söyledim ama-" "Yakında parasız mı kalacaksın?"

Hâlâ tüm hikâyeyi bilmiyor. Drew bana çok kızgın olabilir ama hâlâ isteyebileceğim en iyi arkadaş. Babam ve iş hakkında ona anlattığım her şey onda kaldı. Yılların dostluğundan oluşan bir kasada mühürlendi. Maddy'nin tek bildiği babamın şirket birleşmesi istediği. İtalya'da ona söylediğim şey buydu.

"Gabrielle'le bu yüzden buluşuyordum," diye itiraf ediyorum.

"Baban hala şirketin geleceği için evlenmeni istiyor mu?"

"Öyle," diye itiraf ediyorum, midem bulanıyor. "Ama durum gitmeden önce düşündüğümde daha kötü. Her şeyini kaybedecek Mads. Yakında kendimizi kurtarmazsak tüm iş riske girebilir."

"Aman Tanrım, Logan..." Sesindeki gerçek endişe göğsüme bir battaniye gibi sıcaklık getiriyor. "Bu yüzden istedi..." Kalın bir şekilde yutkunuyorum. "Gabrielle'babası, Spencer, bize yardım edeceğini söyledi. Ama bu

olmuyor. Başka bir yol bulacağım."

Maddy birkaç saniye sessiz ve ona ne düşündüğünü sormak için yanıp tutuşuyorum. Ama bir şeyler düşüneceğini biliyorum. Kaşlarını, o derin çizgiyle birlikte çekmiş olacak. Konuşmamızın korkunçluğuna rağmen, bu düşünceye gülümsüyorum.

"Eğer onunla evlenirsen, iş güvende mi olacak?"

"Onunla evlenmeyeceğim."

"Ama ya yaparsan? Babanın senden istediği de bu, değil mi?"

"Ben-"

"Gabrielle onunla buluştuğunda ne dedi? Ve unutma, yalan söylemezsin," diye fısıldıyor.

Düşük bir iniltiyle bir elimi çenemde gezdiriyorum. "Babasını mutlu etmek istiyor."

"Seninle evlenmek mi istiyor?" Maddy'nin sesine eşlik eden yumuşak nefes alış verışı, içinde bulunduğum karanlıkta bir ışık feneri gibi. *Bu fikirden nefret ediyor.* Ve bununla ilgili bir şey kafamda dönen kaosu, kum torbasına son kırk dakikadan daha fazla sakinleştiriyor.

Kıskanıyor. Yaşadıklarımızı unutmak istemiyor.

"Konuyla alakası yok. Onunla evlenmeyeceğim. Eğer bunu bir an düşünmüş olsaydım, o zaman sen ve ben... Sana *asla* dokunmazdım, Mads. Bunu göremiyor musun? Bu hiç kimse için adil olmaz."

"Seninle evlenmek istiyor," diye tekrarlıyor, beni görmezden gelerek.

"Böyle bir şey ," diye . "*Asla olmayacak.* yüzden unut gitsin." Sesimi alçaltıyorum, kendimi kaybettiğim için içimden kendime küfrediyorum.

"Dün gece Drew, Eve'den beni İtalya'ya göndermesini istediğini söyledi," diye fısıldayarak sessizliği bozuyor. "Neden?"

"Çünkü sen inanılmaz bir yazarsın ve bu fırsatı hak ettin."

"Ve Drew'e milyonlarca kez tam bir filmde oynama şansı istediğimi söylediğimi için değil miydi?" Sesi sessiz ve kendisinden şüphe ettiğini duyduğum için göğsümde bir şeyler sıkışıyor.

"Sen doğru seçimdin. Orada çalıştığın onca yıl boyunca şansını hak ettin. Yeteneklerini sorgulama. Eve zaten seni seçecekti. Ben sadece daha hızlı karar vermesi için onu dürttüm, hepsi bu."

"Hı-hı," diye mırıldanıyor inanmayarak.

"Gerçi artık yazacak bir makalen olacağından emin değilim." Boynumu kırarak başımı döndürüyorum. "Vex gerçekleşmeyebilir. Onu yönetecek bir şirketimiz olmazsa olmaz."

"Ciddi bir , değil mi?"

Boş spor salonuna bakıyorum ve ilk defa devasa evimin boşluğunda boğuluyorum. Şimdiye kadar yalnız yaşamaktan hiç rahatsız olmamıştım.

"Babam hâlâ işi pamuk ipliğine bağlıyor. Ama yemin ederim onu daha önce hiç böyle görmemiştim. O... Bu korkutucu. Her an strese bağlı bir kalp krizi geçirip ölebilmemiş gibi görünüyor."

"Tanrım, Logan. Yardım etmek için ne yapabilirim?"

"Yok bir şey, Mads. Ben hallederim. Ona bir yolunu bulacağımı söyledim. Vex işin geri kalanından daha fazlasını getirebilir. Sadece devam etmesi gerekiyor. Onu kaybedemem. tek şans bu."

Bir yolu var. Sadece onu bulmam gerek.

"Ve bu senin hayalin," diye ekliyor Maddy.

"Evet. Ama şu anda önemli olan bu değil."

nefes alışını uzun bir sessizlik oluyor, diğerinin orada olduğunu bilmenin verdiği rahatlık pes etme dürtüsünün galip gelmesini önlemeye yetiyor.

"Çok üzgünüm Logan," diye fısıldıyor Maddy. "Bunca yıl çok , çok-" "Bitti. Bunu bir daha düşünme."

Benden özür dilemesini duymaya dayanamıyorum. Onun için hala bir pisliktim, onun bakış açısından anlamaya başladığım bir şey. Ama beni en çok mahveden şey sesindeki ateş eksikliği. Her zaman benimle savaşmaya hazırdı. Ateşi olmayan Maddy, havası olmayan toprak gibidir. *Akıl almaz.*

Alay ediyor. "Bunu nasıl söylersin? Sana karşı çok adaletsiz davrandım. Sana karşı çok *kabaydım*. Tekrar ve tekrar."

"Hayır, sadece beni diken üstünde tuttun," diyorum, boğucu bir sohbeti hafifletmek için çaresizce. "Bunu olduğundan daha az trajik hale getirmeye çalışma Logan."

"Trajik mi? Bu opera değil, Smiles."

Nefesi kesilir. "Belki de olmalı. Ben Kelebek'i oynayabilirim, sen de Pinkerton olabilirsin."

"Başkasıyla evlenen adam mı?" elimi havluyla damlayan saçlarımı ovmak için kullanırken kalbim sıkışıyor. "Sana söyledim. Ben-"

"Belki de yapmalısın. Gabrielle harika biri. Nazik ve akıllı. Birlikte iyi görünüyorsunuz. Ve senden nefret ettiğini hiç söylemedi. Seni asla suçlamadı ve *kafasını* kuma , neyin gerçek olduğunu göremeyecek kadar inatçı. İşi baban için kurtaracaksın. Ailen için."

"O sen değilsin."

"Daha da iyisi. Daha mutlu olacaksın."

Başımı sallıyorum, gerginlik kaşlarımı çatıyor. "Bu saçmalık."

"Evren bizi asla planlamadı, Logan. Biz sadece-"

"Sadece ne?" Öfke içimde bir kasırga gibi dönüyor. Bizim bir hata olduğumuzu söylediğini birçok kez duydum. *Yanılıyor.*

"Kısa ve tatlı bir şey, ama sonsuza kadar değil." Sesinden pişmanlık dökülüyor. "Her şey bir gün sona erecek."

Ona umutsuzca söylemek kelimeleri türlü oluşturmıyorum. Çünkü ne söylersem söyleyeyim ya da ne yaparsam yapayım, beni hep uzaklaştıracak. Aramızdaki şeyi hep inkar edecek. İstedğim şey için savaşılmaya alışkınım. Ama her zaman kazanacağımı biliyordum. İçimdeki korku yumağı ve terin omurgamdan aşağı kayması bana bunun ilk kez olmayabileceğini söylüyor.

"Sadece..." Yavaşça eziliyormuş gibi iç çekiyor, vücudundaki son nefes kırıntıları da zorla alınıyor. "... bunu bir düşün. Aileni düşün. Ve neyi hak ettiğini."

"Düşünmeme gerek yok-" "Söz ver bana."

Ağlıyor. Sesi kalbimi ikiye bölüyor. "Gülümsüyor," diye boğuluyorum. *Ağlama, bebeğim.*

"Bana söz ver," diye ısrar ediyor. "Neyi hak ettiğini gerçekten düşün Logan. Çünkü bu benim sana çok daha fazlası. Sana şimdiye kadar verdiklerimden çok daha fazlası."

"Mads?"

"Hoşça kal, Logan."

Hat kesildi. Kız gitti.

Bölüm 28

Logan

MADDY ile konuşmak, onun bu kadar umutsuz olduğunu duymak içimde bir şeyleri harekete geçirdi. Vazgeçmiyorum. Babama anlatacak yeni fikirlerim var. Hesaplara bakıyorum, maliyetleri yerler buluyorum, her şeyi elimden azaltıyorum.

Başka bir yolu olacak. Sadece bunu için biraz daha zamana ihtiyacım var.

"Ne oluyor ?" Arabamla yanaşırken ön camdan ailemin garaj yolunu kapatan devasa sırt yükleyicisine bakıyorum. Camımı açıp kafamı dışarı çıkardım. " oluyor?"

Aracın yanında duran kargo pantolonlu ve logolu polo tişörtlü bir adam elindeki panodan başını kaldırıyor. "Çok uzun sürmez, sonra yola ."

Aston Martin'imden atlıyorum, çakılların üzerinde ona doğru ilerlerken kapıyı ardına kadar açık bırakıyorum. " olduğunu sordum?" Onun yanından geçip, arabanın arka tarafında duran polo giymiş bir adama bakıyorum.

yükleyici bir kolunu havada sallıyor. Başka bir adam babamın Maclaren'ini kamyonun arkasına sürüyor ve onun talimatlarını takip ediyor.

"Bay Rich'le işimiz var," diyor panodaki adam, bir kolunu uzatıp garajları işaret ederken kalemini kulağının arkasına sıkıştırarak. "Ve diğerleri," diye sesleniyor meslektaşlarına. "Hepsini alıyoruz."

Bir adam başka bir arabaya motor mırıldanırken "Ben onun oğluyum," diyorum.

"Logan Rich?" Pano adamı söylüyor.

"Evet," diye tıslıyorum, babamın tüm süper araba koleksiyonunun toplandığını görünce. Bu arabaları çok sever. Adamlardan biri bir tanesini çok sert sürerken ve boyasına çakıllar uçarken yüzümü

buruşturuyorum.

"Bu bir Vulkan mı?"

Panodaki adamın gözlerini arabama kadar takip ediyorum. "Evet, neden?"

Panosuna geri dönüyor ve ona iştirilmiş kâğıtları karıştırıyor. "Sizin adınıza mı yoksa şirketin mi?"

"Benim."

Bugün bizden bir şey daha çalıp çalmayacağı değilmiş gibi burnunu çekiyor. Bu onun için bir iş. Ama

bu babamın geçim kaynağı, annem ve babamın eşyaları.

"Listede yok," diyor duygusuzca. "Kamyonu için onu taşıyabilir misin?"

Ona dik dik bakıyorum ama sanki bunu her zaman yaşıyormuş gibi sabırla bana bakıyor. Muhtemelen öyle.

Onun işini yapmak için kalın bir deriye ihtiyacınız olduğunu hayal ediyorum.

"Peki," diye kabul ediyorum, arabama doğru yürüyorum ve onu yoldan çekiyorum. Adam "teşekkür " diye arabadan inip eve doğru ilerliyorum.

Açık ön kapıdan içeri girerken "Arabaları alıyorlar," diye bağıriyorum.

Daha önce hiç görmediğim bir kadın, takım elbise giymiş halde koridorda yürüyor ve bana doğru bakmıyor bile.

"Sen de kimsin lan?" Onu koridorda takip ederken soruyorum. Elinde bir kutuyla yürüyen takım elbiseli başka bir adamın yanından geçiyoruz. "Bu da ne böyle?" Kutuyu ondan alıyorum, içine annemin mücevher kutularına bakarken kalbim hızla çarpıyor.

"Gerekli evraklar elimizde. Ev sahipleri burada olduğumuzu biliyor," diye kibarca cevap verdi adam ve kutuyu elimden alıp ön kapıya doğru yürüdü.

Koridorda tökezliyorum.

"Baba? Anne?"

"Buradayım oğlum," diye sesleniyor babam mutfaktan. Köşeyi dönüyorum, ateş boynumu pençelerken gömleğimin yakasını çekiştiriyorum.

"Kim bu lanet insanlar?"

Ben içeri girerken annem başını kaldırıyor, gözleri takım elbiseli başka bir adama kayıyor. Sanki evin her yerine sızmışlar. Kabalık edip etmediğim umurumda değil. Burası onların evi değil. Ne halt etmeye buradalar?

"Mal varlıklarına el koymak için buradalar." Annem takım elbiseli adamın dışarıdaki kamyonlu adama benzer bir panoya yazdığı listeyi incelerken babam elini çenesinde .

"Birkaç hafta daha yeteceğini sanıyordum."

Kadın, annemin tasarımcı eşarplarından bazılarını koluna dolayarak geri döndüğünde omurgamda buz dağları oluşuyor. Onları panodaki adama gösteriyor ve o da başını sallayarak onaylıyor. Babam da

görüyor ve gözleri

uzaklara bakarken köşeleri çimdikliyor.

"Personele ödeme yapmaya ve işi ayakta tutmaya yetecek kadar param var. Ama tüm borçlarımızı geri ödemeye yetmiyor." Gözlerini kırıştırıyor, gözlerinin beyazı sararmış. "Arabalar, bu ev... içindeki her şey" -sertçe yutkunuyor- "hepsi işin altında listeleniyor. Yıllar önce büyük bir yatırımı finanse etmek için yapmıştım. Elimizdeki diğer mülkleri çoktan sattım. Ama bu ev..." Babam elini yüzünde gezdiriyor. "Hiçbir şey güvenli değil... İstedikleri her şeyi alabilirler."

"Bu saçmalık!" Kükrerim.

Takım elbiseliler bizi görmezden geliyor, sanki biz burada değilmişiz gibi işlerine devam ediyorlar.

"Logan," annem. Ama insanlar evini , eşyalarına dokunurken, mahremiyetini yok gözleri panik içinde bir yana bir bu yana kayıyor.

"Hayır, anne. Öyle. Bunu . Bir yolunu bulacağım." Daha önce kararlıydım ama şimdi son derece ciddiym. Ailemin her şeyi gözlerinin önünde böyle lanet bir gösteriyle yok edilmeyecek.

"Listede altı karatlık elmas bir nişan yüzüğüm var," diyor takım elbiseli adam mutfağın karşısından. Anneme bakıyor.

"Doğru, doğru. Tamam." Başını sallıyor, eli titrerken parmağındaki yüzükle uğraşıyor. Takım elbiseli adam onun izliyor. "Kahretsin, yapamıyorum-" Yüzüğü çekştiriyor.

"Dur bir dakika," bağılıyor babam, yüzü kıpkırmızı kesilmiş. "Bu onun nişan yüzüğü. Onu alamazsın."

"Korkarım yapabiliriz, Bay Rich," diye yanıtlıyor adam. "Listedeki diğer her şey elimizde. Bu son madde."

Cebimden anahtarlarımı anahtarlıktan Vulkan çekiyorum. "İşte." Adama uzattım. "Al bunu. Yüzüğü fazlasıyla karşılar."

"Bunu kabul edemem efendim. Burada listelenen varlık olması gerekiyor." Kalemini panosundaki kâğıtlara .

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum, anahtarı cebime geri sokarken. "Orada başka ne var? Eminim alabileceğin başka bir şey vardır?" Hâlâ parmağındaki yüzüğü çeviren ve yerinden oynatmaya çalışan anneme bakıyorum.

"Bundan sonrası ev."

"Hayır, gidecek başka yerimiz yok," diye ağlıyor annem. "Ama Viv, o senin nişan yüzüğün," diyor babam.

"Umurumda değil. Burası bizim evimiz." Gözyaşlarını geri kırıyor. "Ayrıca, evlenme teklif ettiğin yüzük bu değil."

Babam gözlerimle buluşuyor. Onun bakışları midemi alt üst ediyor. Kızının başına gelenleri görmek onu öldürüyor.

Ama annem haklı. Parmağındaki özel yapım devasa yüzük, babamın evlenme teklif ettiği küçük, mütevazı yüzük değil. O zamanlar hiç parası yoktu.

"İşte." Anneme doğru yürüyorum ve elini tutuyorum. lavaboya elini tutuyorum ve parmağına biraz sabun sürüyorum. Yavaşça yüzüğün etrafına sürüyorum ve sonra gözlerini sıkarak kapatırken parmağından kaydırıyorum. Yüzüğü takım elbiseli adama uzatıyorum ve o da tek kelime etmeden sabuna bulanmış yüzüğü alıyor.

"bitti mi?" Babam ona kaşlarını çatıyor.

Adam listesini son bir kez daha gözden geçiriyor ve başını sallıyor. "Öyleyiz. Kendimizi göstereceğiz." Baba giderken homurdanıyor.

Annem koklarken ona sarılıyorum.

"Onlar sadece eşya." Sesi titriyor. "Beni üzen insanların evimizde olması.

Eşyalar gittiği için değil. Hepimiz iyiyiz, önemli da bu."

Başının üzerinden babamın gözleriyle karşılaşıyorum ve bir bakışından da benimle aynı şeyi düşündüğünü anlıyorum. Sadece eşya olabilirler. Ama onların eşyaları. Uğruna çok çalıştıkları şeyler. İnşa etmek için yıllarını verdikleri şeyler.

"Evi de kaybedemeyiz," diyor babam anneme bakarak. Gözyaşlarını tutuyor ve sanki benim gibi onun da üzerine çökmüş olan hastalıklı duyguyu temizleyebilecekmiş gibi ellerini kuvvetlice ovuşturuyor. Tıpkı babamda gibi. "Ev değil," diye mırıldanıyor benden görevi devralırken ve kolunu anneme doluyor.

"Zorunda kalmayacaksın," diye söz veriyorum, annem parmak ekleminin etrafında ince bir kırmızı kürecik çizgisi belirene kadar daha sert fırçalarken boğazımdaki jiletleri yutuyorum. "Ne gerekiyorsa yapacağım baba. Ne gerekiyorsa yapacağım."

Bana bakarken gözleri doluyor. Bu bana anladığını söylemek için yeterli.

Bu benim ailem ve Zenginler her zaman bir yol bulur. O yolun neye benzediğinden hoşlansalar da hoşlanmasalar da.

Ne gerekiyorsa yaparım.

Bölüm 29

Maddy

Chloe kapıma geldiğinden ve ben onun kollarında ağladığımdan beri BEŞ GÜN GEÇTİ. Babamın yıllar önce Drew'u zorla götürdüğü gerçeğini öğrendiğimden beri beş gün geçti. Logan'ı arayıp Gabrielle'le evlenmezse ailesinin her şeyini kaybedeceğini söylemesinden bu yana beş gün geçti. Ve ona Gabrielle'le evlenmesi gerektiğini söylediğimden beri beş gün geçti. Çünkü ben onu hak etmiyorum.

Acı gerçek bu.

Sesini umutsuzca duymaya ihtiyaç duyduğunuz tek kişiden haber alamadığınızda beş gün size elli yıl gibi geliyor. Ama onu arayamam. Bu hiç adil değil.

Drew, Logan'ın çaresizce bir çözüm bulmak için bütün gece çalıştığını söyledi. İcra memurları ailesinin evine gelmiş ve evi . O beri sersemlemiş durumda. Onun için kalbim parçalanıyor, keşke onunla konuşabilsem. Ama ararsam sadece işleri karıştırmış olurum. Odaklanması gerekirken dikkatini dağıtacağım. Drew, Dax ve Tanner'ın ona göz kulak olduklarını ve geldiğinde yardım ettiklerini bilmek beni rahatlatmalı. Bir olumlu yanı da Logan ve Drew'un ateşkesini hızlandırmış olması. Drew o zamandan beri benden ve Logan'dan bahsetmedi.

Bu konudaki tüm konuşmalar geçmişte kaldı. Sanki hiç olmamış gibi.

"İyi olduğuna emin misin?" Mutfağımdaki alet çantasını karıştırırken Drew'a soruyorum.

"Hayır. Ama yaşayacak." Drew bir tornavida çıkarır, ardından arka kot cebinden telefonunu çıkarır ve telefon çalar. "Harika, geldiler."

"Kim bunlar?" Onları içeri almak için kamera sistemimin düğmesine basarken soruyorum.

"Çocuklar."

Onu ön kapıma kadar takip ettim.

"mı?" Drew kapıyı açarken çenesini eğiyor ve Tanner ile Dax boya sıçramış kotları ve yırtık tişörtleriyle içeri giriyorlar.

"İkinizin de burada ne işi var?" Drew kapıyı kapattığında ve Logan görünmediğinde midem bulanıyor. Dördü genelde .

"Hey, Maddy." Tanner yorgun görünüyor ama yanımdan geçerken gülümsüyor. Doğruca koridordaki sigorta kutusunun olduğu dolaba gidiyor.

"Günaydın, Maddy." Dax başını sallıyor, dövme kolları taşıdığı dev kutunun etrafında esniyor. "Senin sadece sürekli sıkışan kapıyı tamir etmeme yardım etmen gerekiyordu. Bütün bunlar da ne?" "Logan'ın fikri," diye sesleniyor Tanner dolabın içinden.

Dax kutuyu yere bırakıp açarken, "Buna hediye diyebilirsiniz," diye ekliyor. İçinden kablolar ve bazı yuvarlak beyaz diskler çıkarmaya başlar.

Drew arka cebinden bir mezura çıkarır. "Banyoda işaretleyeceğim, tamam mı?" Tanner, "İyi bir plana benziyor," diye cevap verir.

Drew kendi kendine mırıldanarak uzaklaşırken peşinden koşuyorum. "Bana olduğunu anlatacak mısın?"

"Logan bunu sen dışarıdayken yapmamız gerektiğini söyledi, böylece soru sormayacaksın." "Nedir *bu*?"

Drew banyomdaki duvarı kalemle işaretlemeye başladı. "Bu onun özür dileme şekli. İkinizi öğrendikten sonra aramız bozulduğu için kendini kötü hissettiğini söyledi."

"Biz ," diyorum o ölçümler ve işaretler yapmaya devam ederken.

"Biliyorum. Ama bu konuda bir pislik gibi hissediyor ve kurmamız için tüm kiti satın aldı, bu yüzden..." Drew omuz silkiyor.

Tanrım, onu yumruklamak istiyorum. Ağabeyim bazen sinir bozucu bir şekilde belirsiz davranıyor. Yemin ederim bunu bilerek yapıyor çünkü beni kızdırmaktan hoşlanıyor.

"Peki bu tam olarak hangi kit?"

"Dahili bir hoparlör sistemi. Böylece kitaplarınızı dinleyebiliyorsunuz."

"Logan mı söyledi bunu?" Donup kalıyorum, derim karıncalanıyor.

Drew boyanın üzerine ölçüleri yazıyor. "'Ve bok' kısmı hariç, ama evet, hemen hemen." Kalemimi kulağının arkasına yerleştiriyor ve duvarı değerlendirirken gözlerini kısıyor. "Şöyle olması gerektiğini söyledi

banyoyu da dahil et çünkü küvette dinlemeyi seviyorsun. Yine de bana bunu nereden bildiğini söyleme."

Küvette mi? Roma'daki evinin hatıraları ve ona ıslak ve çıplak bir şekilde bastırılmış olmak zihnime saldırıyor. Bu biz öpüşmeden önceydi. Ondan hala nefret ettiğim zamanlardı.

"Logan'ın sizden bunu benim için daireme koymanızı istediğine inanamıyorum." Drew bana döndüğünde boğazım kuruyor ve öfkeyle gözlerimi kırıştırıyorum.

Yüz ifadesi biraz yumuşuyor. "Yalan söylemeyeceğim, Maddy. İkiniz için hâlâ çok kızgınım."

"Biz diye bir şey yok. O daha iyi... Boş ." Omuz silkiyorum ve alt dudacağımı ısıyorum.

Tek kelimesine bile inanmıyormuş gibi gözlerini kırpmadan bana bakıyor. "Adına ne dersiniz deyin, Logan'ın şu anda yeterince sorunu var, daha fazlasına ihtiyacı yok. Konuştuk ve aramız iyi."

"Öyle mi?"

"Olmak zorundayız. Dediğim gibi, şu anda daha fazla boka ihtiyacı yok." Drew'un ses tonunda bir uyarı var.

Başımı salladım. Bu, arkadaşının ona ihtiyacı olduğunu, bu yüzden öne ve öfkesini bir kenara ittiğini söyleme şekli. Drew arkadaşlarına karşı her zaman son derece sadık olmuştur. Yine de beni kastettiğini hissediyorum. Sanki ne zaman onun yanında olsam Logan'ın başını belaya sokuyorum. Belki de bu doğrudur. Benden, onu haksız yere yargılayan ve suçlayan kızdan çok çok uzakta olsa daha iyi olurdu. İlk tanıştığımız günden beri her şey oldu. Asla birlikte olmamamız gerekiyordu.

"Babasıyla ve işle ilgili her şeyin bu kadar ciddileştğine inanamıyorum."

"Logan bu işle ilgileniyor. Bir yolunu bulacaktır," diyor Drew geri çekilip duvarlarımın her yerine çizdiği hazırlık çalışmalarına hayranlıkla .

Ona ne demek istediğini sormak, bulabildiğim ipuçlarını araştırmak istiyorum. Ama daha sonra Logan'a bahsedebileceği ya da aramızda olanlarla ilgili daha fazla soruya yol açabilecek herhangi bir şey yapmaktan çekiniyorum. Şu anda cevaplayamayacağım daha fazla soruyla başa çıkabileceğimi sanmıyorum.

"Bu uzun sür. Eğer herhangi bir duvarın ya da boyanın yeniden rötuşlanması gerekirse, gelecek hafta sizin için ekipten birini çağırırım," diyor Drew ve çalışma moduna geri .

"Um... Tamam."

Beni geçip Tanner ve Dax ile konuşmaya gitti.

Yatak odama gidip telefonumu elime alıyorum. Günlerdir kaçınıyordum ama şimdi parmaklarım yeterince hızlı hareket edemiyor, bu kötü bir fikir bile.

Ben: Ne diyeceğimi bilmiyorum. Ses sistemi mi? Çok düşünceli bir davranış ama neden özür dileyen sensin anlamıyorum.

Neredeyse anında telefonum çalıyor ve onun adını görünce kalbim göğsümde sıkıca sıkışıyor.

Gülümsemeni görmek hoşuma gidiyor. Bu yeterli bir sebep değil mi? Ben: Hatalı olan ben olduğumda değil

Hepsi geçmişte kaldı.

Ben: Hayır. Ben senin için bir şey yapmalıyım, tam değil.

Yanılıyorsun. Ama bu seni daha iyi hissettirecekse, eminim bir gün şansın olacak.

Ben: Tamam.

Ve, Smiles? Ben:

Evet.

Frederica ve Cameron'a ne olduğunu hâlâ anlatmadın.

Telefonumu sıkıca kavriyorum. İtalya'dan dönerken uçakta bana verdiği kitabı dinlemedim.

Erteliyordum ve neden olduğundan bile emin değildim.

: Sana haber veririm.

Tamam. Başka bir toplantıya gid. Çocuklara selam söyle ve üstlerine gitme. Bu benim fikrimdi.

Sakin mi olayım? Hiçbir şey için söz vermiyorum.

Sadece onları öldürmeyin... ve iyi dinlemeler, Smiles.

"Sana aynı yıldızdan yaratılmış iki ruh olduğumuzu söylemiştim. Senin aydınlık olduğun yerde, ben karanlığım. Her yönden zıtlar, mıknatıs gibi bir araya gelmeye mahkumlar. Bu kaçınılmaz, Frederica. Benim için hiçbir zaman şüphe olmadı. Her zaman sen oldun."

Şarap bardağını dudaklarıma götürüyorum, Frederica ve Cameron'ın umutsuz sözleri hoparlörlerden çalarken arkama yaslanıp sıcak suyu içime çekiyorum. Bitirmem gerektiğini hissediyorum çünkü Logan'a bitireceğime söz vermiştim. Ama her denememde zorlanıyorum. Çünkü artık Nate'in sesini farklı çıkaran şeyin kulaklarım, kulaklıklarım ya da başka bir şey olmadığını kesinlikle biliyorum.

Çünkü o, o değil. O

Logan değil.

Başımı geriye tavana bakıyorum. Bildiğim tek şey, onun hatası olmadığını düşündüğüm bir şey için ondan nefret etmektir. Ama suçlayacak birine ihtiyacım vardı çünkü gençtim, yalnızdım ve acı çekiyordum. Sonra İtalya oldu. O zamana kadar duygularım nefret ve dolu bir kutuda güvenle kilitliydi. Ama şimdi o kutu paramparça oldu. Her zaman olduğu gibi çirkin bir yalan olduğu ortaya çıktı. Ve ben yine yalnız kaldım. Hak etmediğim ve asla sahip olamayacağım bir adamın peşinden koşuyorum.

Ailelerimiz bile bizi birlikte göremiyor. Drew şimdilik bastırmış olsa hâlâ kızgın. Logan'ın ailesi ise onun Gabrielle ile evlenmesini ve bu birlikteliğin herkes için parlak bir gelecek yaratmasını istiyor. Birlikte daha mükemmel olamazlardı. Otelin barında onu ona nasıl baktığını gördüm. Dünyanın gördüğü görüyor, verecek çok şeyi olan inanılmaz yetenekli bir adam.

Beni seçmesine izin verirsem her şeyini kaybedecek bir adam.

Tabii beni seçmek *isterse*. Bu senaryoyu hayal etmeme izin veremem. Benimle birlikte hiçbir şeyi olmaz. Hayallerini kaybeder ve ailesiyle olan ilişkisini mahveder.

Onun mahvoluşu olurdu.

Kalbim sıkışıyor. Elimi küvetin kenarına asılı havluya kuruluyorum ve telefonumu alıp hoparlör sistemi uygulamasını açıyorum. Nate'in sesini kapatıyorum ve şeyi bulana kadar dosyalar arasında . Buna pişman olacağım, bu beni daha da kötü hissettirecek. Ama yine de yapıyorum. Bunu *arzuluyorum*.

Yavaş bir nefes alıyorum ve oynat tuşuna basıyorum.

Logan'ın sesi akıcı bir İtalyanca ile konuşurken hoparlörden süzülüyor. Ne söylediğini bilmiyorum. Vex hakkında bir şeyler. Önemli değil. Periyodik tabloyu okusa bile vücudum şu an olduğu gibi tepeden tırnağa karıncalanmaya devam ederdi.

Şarabımdan bir yudum daha alıyorum ve boştaki elimi suyun altına sokuyorum, parmak uçlarım şişmiş klitorisimi okşarken keskin bir nefes alıyorum. Ağzından birkaç kelime çıkıyor ve ben şimdiden onun için yanıp tutuşuyorum. Parmaklarımı kendi üzerimde gezdirirken gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve parmaklarımın onun olduğunu hayal ediyorum. Kendimi ovuyorum, başımı bir tarafa eğiyorum, boynumu ortaya çıkarıyorum, dudaklarını orada hayal ediyorum, öpüyor, emiyor, tadıyor, beni çok tahrik kelimeler fısıldıyor.

Logan'ın sesi kulaklarımı doldururken orgazmım hızla yaklaşıyor. Vücudum suyun içinde sarsılıyor ve kadehim elimde eğiliyor. Şarap dökülürken su tarafından . Adını mırıldanıyorum, yanaklarım banyo suyu olamayacak kadar tuzlu bir ıslaklığın altında yanarken sesim çatlıyor.

O gülerken duvardaki hoparlör diskine bakıyorum. Dolu ve rahatlatıcı. Gözlerimden akan boş ve acı dolu yaşlarla tam bir tezat oluşturuyor.

Projeden, hayallerinden bahsederken sesindeki mutluluğu çok fazla. Telefonumu elime alıp sesi kapatıyorum, sonra da banyo paspasının üzerine bırakıyorum.

Sessizlik odayı kaplıyor.

Her şeyini kaybetmeye çok yakın. Bu adil değil. Hiçbiri adil değil.

Telefonum aldı. Suyun içinde doğruluyorum, umut midemi . Logan işi kurtarmanın bir yolunu bulduğunu söylemek için arıyor olabilir. Hayalini kaybetmeyeceği anlamına gelen bir şey. Ona sahip olmasını istiyorum. Bunu ve çok daha fazlasını hak ediyor.

Lütfen.

Cevap vermeden önce ekrandaki isme kaşlarımı

atıyorum. "Nate?"

"Maddy? ?" "İyiyim. Ya

sen?"

"Bunu duyduğuma sevindim. Ben harikayım. Benimle akşam yemeği yemek için müsait olup olmadığını ."

Bölüm 30

Maddy

NATE masanın üzerinden bana gülümsüyor. Bir İtalyan restoranında tanışmıştık. Başka bir yerde buluşabilir miyiz diye sormaya cesaret edemedim. *Başka bir yerde*. Bu, ona neden herhangi bir İtalyan restoranının şu anda çantama ağlamama neden olabileceğini açıklamak zorunda anlamına gelirdi.

"Maddy, yemeğe evet demene sevindim."

"Elbette. Sorduğunuz için teşekkür ederim." Peçetemi bırakıyorum, bir lokma Tiramisu'yu daha midem kaldırmıyor. Bu onun suçu değil. Harika bir arkadaşı ama zihnimin konuşmamızdan uzaklaşmasını zorlanıyordum. Logan'a doğru. Onun ne yaptığına. Nasıl hissettiğine. İşle ilgili neler oluyor. Sihirli bir çözüm bulmaya yaklaşıyor mu? *Mutlu mu?*

Nate elini masanın üstüne koyarken gözleri parlıyor. "Daha önce tanıştığımızda biliyordum ki biz-"

Barın yanında tanıdık bir açık kahverengi parıltı gözüme çarpıyor ve Nate'e bir kez daha kulak kabartıp kaynağını başlıyorum. Kalp atışlarım hızlanıyor, hep umutluyum. Ama yanılıyorum. Bu o değil.

"Özür dilerim." Nate'e döndüm, midem bulanıyordu. "Tanıdığım birini gördüğümü sandım." Şarabımdan bir yudum alıyorum ama onun burada olduğunu düşünmekten midemde oluşan kıpırtıları hafifletmek için hiçbir şey yapmıyor. "Lütfen bana izin verir misiniz? gideceğim."

Ayağa kalkıp çantamı alıyorum, sonra randevuya çıkan çiftlerle dolu masaların arasından geçiyorum. Restoran çok güzel. Samimi ve romantik. Her beyaz keten masa örtüsüne tek bir gül ve

Mum. Hafif bir müzik çalıyor ve etrafta parıldayan peri ışıkları var. Bana Logan'ın evinin açık fuayesindeki yıldızlı gece gökyüzünü hatırlatıyorlar. Adada birlikte geçirdiğimiz gece... Derin bir nefes alıyorum. Bunu düşünemem. Söylediğı şeyi. *"Eğer nefret buysa, aşık olmama hiç gerek yok."*

Geçerken bar alanını taradım. Ama orada değil. Ana odadan çıkıp kadınlar açılan kapıyı iterken midem yine bulanıyor.

"Randevundan keyif alıyor musun, Smiles?"

Dönüyorum, yüzünü gördüğümde hava ciğerlerimi terk ediyor. "Logan." Ona doğru koştum ama sonra durdum.

Cildindeki koyu halkalar ve donukluk kalbimi ağırlaştırıyor. Çok fazla stres altında. Ona . Ama hareket edemiyorum.

Yumuşak bir şekilde gülümsemeden önce gözleri yüzümde geziniyor. "Çok güzel görünüyorsun." "Öyle değil... Biz..."

"Açıklamak zorunda değilsin Mads. Anlıyorum." Yorgun gözlerinin kırışıyor. "Ah."

Boğazım yanıyor. Nate'le çıkma fikrim onu rahatsız etmiyor mu? Cevap aramak için yeşil gözlerine bakıyorum, ama onlara bakmanın göğsümde uyandırdığı duygu kabarması bunaltıcı oluyor ve bakışlarımı kravatına indiriyorum. Bu gece açık gri bir takım elbise giyiyor ve gümüş kravat takıyor. Hangi renk olduğu önemli değil; o her zaman iyi görünür. Kendinden emin ve kontrollü. Dünyayla çıkmaya hazır. Gözleri bu gece farklı bir hikâye anlatsa bile. Geç saatlere kadar süren toplantılar, uykusuzluk ve kendisi ve ailesi için çok değerli olan bir şeyi kurtarmaya çalışırken yaşadığı büyük baskı.

"Buraya geldin?"

"Benim ailem, Gabrielle ve babası." "Oh."

"Mutlu musun?" Bir adım daha yaklaşıyor ve ensemdeki sıcaklık artarken dudaklarım aralanıyor. "Ne demek istiyorsun?"

Sesi gözleri kararıyor. "Ona baktığında nefes alamadığını mı hissediyorsun?" "Ne?"

"Seni mu? Burada mı?" Parmaklarının sıcak dokunuşlarını çıplak tenimde, elbisemin düşük yakasının üzerinde, tam kalbimin üzerinde gezdiriyor.

Titriyorum.

"Bana yaptığın şey bu." Bakışları kör edene kadar yoğunlaşıyor ve beni olduğum yerde sabitliyor. "Logan-"

"Hayır, Mads. Bırak ben ." Yaklaşıyor, elini çeneme götürüyor ve başparmağı ile işaret parmağı arasında dudaklarımız birbirinden birkaç santim uzaklaşana kadar yukarı kaldırıyor. Dudaklarını ayırırken nefesi benimkinin tozunu alıyor. "Bunu duyman gerek," diye fısıldıyor.

"Yapamam," diye boğuluyorum.

Onu günlerdir görmüyorum ve bu ona olan bağlılığımı azaltmadı. Ama teslim olmanın ne faydası olacak? Onunla birlikte olmamam gerekiyordu, onun da benimle birlikte olmaması gerekiyordu. Bu bizim yolumuz değil. Son olaylar bunu kanıtladı. Başlamadan önce lanetlenmiştik.

Gözlerimde bir şey arıyor. Ona veremeyeceğim bir şey. Bu yüzden onu içimde kilitli tutmak için savaşıyorum. Zarar veremeyeceği bir yerde.

Başparmağını alt dudağımın üzerinde kaydırıyor, gözleri hareketini takip ediyor ve ben keskin bir nefes alıyorum, tüylerim diken oluyor. Onun içine gömülmek çok kolay olurdu. Bencil olmak.

"I-"

"Bana işten bahset," diyorum, tüm gücümü kullanarak geri çekilip onunla teması kesiyorum.

Bana bir yol bulduğunu söyle. Her şeyin yoluna gireceğini söyle.

Gözlerinde bir şey parlıyor, içim pişmanlıkla çalkalanıyor. Ama sonra göz kırpmıyor ve o şey kayboluyor. "Spencer üzerinde çalışıyorum." Bir elini çenesinde gezdiriyor, omuzları düşüyor.

Bu bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. *Hiçbir yere varamıyor.*

O devam ederken boğazımdaki ağrıyan yumruyu yutuyorum.

"Eğer Vex üzerinde benimle birlikte çalışmayı kabul sağlayabilirsem..."

Gabrielle ile evlenmeden.

"Vex işi kurtarmaya yetecek kadar gelir getirecek. Sadece başlamam gerekiyor" diyor. "İşleri sıkılaştırmak zorunda kaldık... Biz..." Derin bir nefes alır. "İş dünyasının şu anda bunu gerçekleştirecek gücü yok. Spencer'a ihtiyacım var. Birlikte çalışmayı kabul ettiğinde, her şey yoluna girecek. Yatırımcılarım var, ben..."

Başımı sallıyorum, gözlerimi tekrar kravatına indiriyorum. Sesindeki yorgunluk bana bile bu işin yürüyeceğinden şüphe etmeye başladığını söylüyor.

"Bu çok iyi. Yakınsınız o zaman?" Aramıza bir yıldırım gibi giren gerçeği söyleyemiyorum. *Umut hiç bu kadar uzak olmamıştı.*

"Evet."

Gözlerinin içine bakıyorum. Bakışlarını yavaşça yüzümde gezdirirken parlıyorlar.

Parmaklarımı çantamın etrafında sıkıca kıvırıyorum. "Geri dönmeliyim. Nate bekliyor. Ve muhtemelen herkes senin nerede olduğunu merak ediyordur."

Bacaklarım çekilmeden önce uzaklaşması için dua ediyorum. Bana bakarken göğsüm sıkışıyor, dudakları sert bir çizgi halinde bastırılmış. Bir ömür gibi gelen bir zamandan sonra, hafif bir gülümsemeye dönüşüyorlar.

"Gecenin geri kalanının tadını çıkar, Smiles."

taze tıraş losyonunun ve sıcak teninin kokusunu bırakarak yanımdan geçip restorana geri . Ancak o gittikten sonra doğru düzgün nefes almadığımı fark ediyorum. Kadınlar tuvaletine girip duvara yaslanırken titreyen bir nefes çekiyorum içime. Kendimi için birkaç dakika ayırıyorum ve ana odaya ve masamıza geri dönmeden önce yüzüme biraz soğuk su çarpıyorum.

Nate ayağa kalkıyor, sandalyemi benim için itebilmek için oturmamı bekliyorÇınlayan bir kahkahanın odanın arka tarafına bakıyorum. Gabrielle bir hayal gibi oturuyor, sarı saçları parlıyor, gözleri ıslıl ıslıl, masanın karşısındaki Logan'a bakıyor. Logan benimle göz teması kurmuyor. Tüm dikkati Gabrielle'in üzerinde, onun anlattığı hikayeye yüzü rahatlamış.

"İyi misin? İyi görünmüyorsun." "Um.

Ben-"

Nate'in gözleri endişeyle kısıılır. "Faturayı halletmeme izin ver, seni eve götüreyim."

Tekrar masalarına bakmamak için kendimi zor tutarak minnetle başımı sallıyorum. Logan, Spencer üzerinde çalıştığını söylüyor. Ama bu, hepsinin birlikte mükemmel görüldüğü gerçeğini değiştirmiyor. Logan, ailesi, Gabrielle ve Spencer. Hepsi birbirine uyuyor.

Nate yemeğin parasını ödüyor ve giymeme yardım ederken ona teşekkür ediyorum. Gözlerimi sıkıca onunkilere sabitliyorum, dolaşmalarına izin verirsem görebileceklerinden çok korkuyorum. Elini belime koyuyor ve muhtemelen endişelendiği için beni restorandan çıkarırken vücudunu bana yakın tutuyor. Ona biraz yaslanıyorum, endişe bedenimi sararken desteğe ihtiyacım var.

Beni eve bırakırken sohbet etmeye çalışmıyor. Bana birkaç kez endişeyle bakıyor ama daireme yaklaştıkça kendimi daha iyi hissetmeye başlıyorum. Boşluğum var. Mesafe. Ve bu bana bu geceyi olduğu gibi görebilme netliği sağlıyor. Yapmam gerekenin bir işareti.

Beni kapıma kadar geçirirken Nate'e bolca teşekkür ediyorum. Bana iyi geceler dilemeden önce iyi olduğuma dair birkaç güvence vermesi gerekiyor. Arabayla uzaklaşırken yağmur başladı.

Yağmur hakkında ne derler? Arındırıcı olduğunu mu? Yeni başlangıçların sembolü mü?

Yeniden doğuşun? gece gördüklerimden sonra, daha uygun olamazdı.

Bölüm 31

Logan

Restorandan tüm hafta boyunca olmadığım kadar sinirli ayrıldım.

Kız oradaydı. Onunla beraber. Lanet bir randevuda mı?

Vulcan'ımın vitesini düşürdüm ve gaza bastım. Motor mırıldıyor ve evime doğru hızlanıyorum.

Akşam yemeği tam bir felaketti. Spencer sert bir ihtiyar piç. Babam haklı. O ne istediğini bilen bir iş adamı ve geri atmıyor. Hiçbir yere varamıyorum. Şu an tek umudum Sterling'den aldığım ekstra yatırımın Spencer'ın müdahalesi olmadan Vex'i ilerletmeye yetmesi. Ama rakamlara yüzlerce kez baktım ve bana bunun işe yaramayacağını söylüyorlar. Ama tekrar tekrar kontrol . Bin kere, gerekirse bir milyon kere. Bu projeyi Spencer olmadan başlatabilirim, tüm sorunlarımızı çözebilir. Birleşmeye ihtiyacımız olmaz. Ya da sahte bir evliliğe.

Gabrielle oteldeki buluşmamızdan beri bu konuda alışılmadık bir şekilde sessiz. Onun da bunu istediğine inanamıyorum. Bunu Spencer için yapıyor. Takdir ettiğim ve anladığım bir sadakat. Ama iyi niyet bile bu durumu olduğundan daha az berbat hale getiremez.

Sileceklerim hızla düşen yağmur damllarını uzaklaştırırken çenem sıkıştı. Bu gece Maddy'yi görmeyi beklemiyordum. Ve onlar ayrılırken Nate'in kolunu ona dolamasını beklemiyordum. Koruyucu bir jest. Kanımı kaynatan ve odanın öbür ucuna fırlayıp parmaklarını teker elinden çekmemi isteyen bir hareket.

Ellerimi etrafında büküyorum, sonra frene , boş bir yan yola keskin bir dönüş yapıyorum ve arabayı tekrar vitese ve aklımda tek bir hedefle ters yönde yarışmadan önce bir-sekiz sallıyorum.

Bluetooth'um gelen bir aramayla çınlıyor. Vex projesinin biri bağlandığında içimde kabaran korkuyu gizleyerek cevap basıyorum.

"Bay Rich?"

"Bay Drayton, sizin için ne yapabilirim?"

Konuşmamız boyunca sesim pürüzsüz ve sakın kalıyor. Ve ondan hemen sonra arayan yatırımcı için. Ve ondan sonraki için.

Tüm süre boyunca pürüzsüz ve sakın kalarak, bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda hedefime doğru hızla ilerlerken içimde kopan cehennemi maskeliyor.

"Benimle konuşana kadar gitmiyorum," diye bağıryorum panele, her saniye daha da sıırılsıklam oluyorum.

Dahili telefondan bir klik sesi geliyor ve Maddy'nin sesi gecenin karanlık havasını yarıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye tıslıyor.

Restorandakinden daha çok kendisi gibi konuşuyor. . Dövüşmeye hazır. "Misafirin var mı?" Dişimi sıkıyorum.

"Ne?"

"Yalnız mısın lan sen?" Kapıyı için elimi duvara yerde yumruk haline getiriyorum.

Bu kadar aptal olduğuma inanamıyorum. Onun kitaplarını dinliyordu. için ona ses kaydının gelişmiş bir kopyasını bile aldım. Hala banyoda onu ? Ya da yatakta? Artık ihtiyacı var mı? Şimdi gerçek bir şey var. Ona kitaplarda söylediği şeyleri söylemesini istiyor mu?

Onun sesini kulağında duymak, benim için olduğundan daha mı zor geliyor?

"Yemin ederim Mads."

Onu orada onunla görünce iyi olduğumu düşündüm. İyi davrandım. Olay çıkarıp üzmemek istemedim. Ama sonra elleri üzerindeydi. *Elleri. Onun üzerinde.*

"Ne düşünüyorsun?" diye tersliyor. "Tabii ki yalnızım."

Kapının kilidi açıldı ve içeri daldım, doğruca onun daire kapısına koşarken kapıyı duvara çarptım. Kapıyı benim için hazır bir şekilde açmıştı, gözleri parlıyordu ve benim damlayan

kapısının önünde.

"Ne oldu? Hayatının geri kalanında beyaz çitler misyoner seks mi istiyorsun? Çünkü kesinlikle o tipe benziyor."

"Ne?" İçeri girip kapıyı arkamdan kapattığımda ve onu koridorun duvarına yasladığımda yüzünü şaşkınlık kaplıyor, öfkemi zorlukla bastırıyorum.

"Onunla mı? *Nate*." Adını dilimi yakıyormuş gibi tükürüyorum.

"O-"

"İhtiyacınız olanı, istediğinizi size veremez."

O kadar yakınım ki, ince pamuklu atletine ve giydiği şortuna su damlatıyorum. Bir damla düşüyor ve kumaşın koyulaşmasına neden oluyor, böylece göğüs ucunun sıkı, açık kahverengi tomurcuğu . Isırmamak için çenemi sıkıyorum. benim olduğunu göstermek için. Elimden gelse ona göstermek için mükemmel vücudunun her yerini işaretlerdim. O benim. Her ne kadar karşı çıksa da.

"Ne istediğimi bilmiyorsun." Gözlerimin içine bakıyor.

"Seni sandığından daha iyi tanıyorum." Avuç içlerimi başının iki yanındaki duvara dayıyorum, ona doğru bastırırken kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

"Önemli değil." Gözlerinin kenarları geriliyor. "Ciddi olmamız gerek. Bu... Biz... Artık olamaz. Bunu biliyorsun, değil mi? Bunu bilmelisin!"

"*Ciddi* olmamız mı gerekiyor?" Tıslıyorum, dudaklarım neredeyse dudaklarını kadar yaklaşıyorum. Islak başparmağım yüzüne düşüyor ve yanaklarında .

"Evet," diye nefes alıyor.

"Ben ciddiylim. Senin yüzünden cidden mahvoldum."

Boğazından boğuk bir hıçkırık kaçtı. "Hayır."

"Evet... Siktir. Evet." Vücudunun benimkine karşı titremesinden zevk alıyorum. "Kanımı kaynatıyorsun. Sen... Kahretsin, *beni* çileden çıkardığını mı düşünüyorsun? Aklımı kaçırmama neden oluyorsun," diye homurdanıyorum. "Bana onu istemediğini söyle. Beni istediğini söyle. et. Bir kez olsun itiraf et."

çekiyor, vücudu benimle duvar arasında sıkıştığı yerde titremeye devam ediyor. Kıyafetleri benimkilerden gelen yağmur suyunu emiyor ve yapışmamızı sağlıyor. Bu ve iki yanındaki kollarım arasında, kaçıışı olmayan bir yere kapatılmış durumda.

"Sana iyi geceler öpücüğü verdi mi?" O cevap vermeden önce başımı eğip dudaklarımla yanağını yakalıyorum. "Buraya mı?" Boynuna doğru eğildim ve o da nefesini tuttu. "Buraya mı?" Sıcak tenine bir öpücük daha konduruyorum. "Yoksa buraya mı?" Omzuna düşüyorum. "Ya da belki burası?" Yaka kemiklerinin arasındaki çukuru öpüyorum.

"Seni nerede öptüğünü söyle Mads, çünkü dudaklarımı üzerinde hissedene kadar her birini sileceğim."

"Yapmadı," , yüzümü tekrar onunkine doğru kaldırdığımda kelimeleri

ölüyor. "Yapmasını istedin mi?"

Dudaklarını birbirine

bastırıyor. "Yapmasını istedin

mi?" . "Hayır."

"Neden olmasın?"

"Logan-"

"Neden olmasın ki?"

"Çünkü o sen değilsin," diye boğuluyor. "O sen değilsin."

Sonunda bana karşı dürüst olduğu için nefesim ciğerlerimi terk ediyor. Dudaklarımı üzerine çarpıyorum, ciğerlerindeki havayı çalarak kendiminkileri besliyorum. Onu sertçe öpüyorum. Daha önce hiç öpmediğim kadar sert, sanki içine girip dilimle onu içten dışa işaretlemem gerekiyormuş gibi.

O benim.

"Tekrar söyle." Nemli kumaşın üzerinden göğüslerini kabaca avuçluyorum. Maddy'nin ağzı açık kalıyor ve zonklayan sikime daha da fazla kan hücum etmesine neden olan bir şeyler mırıldanıyor.

"Daha yüksek sesle."

"O sen değilsin," diye fısıldıyor.

Üstünü yukarı itmeden önce meme uçlarını çimdikliyorum ve birini emmek için

başımı indiriyorum. "Daha yüksek sesle."

"O sen değilsin," diyor tekrar, ben dişlerimle onu sıyrırken sesi titriyor. "Daha

yüksek sesle!"

Ben sertçe emerken, "O sen değilsin," diye ağlıyor.

"Hayır, lanet olası değil." Diğer tarafı emmek için hareket ediyorum, ellerini saçlarıma sokup çekiştirirken derinden inliyorum.

Sırılsıklam ceketimin omuzlarından tutup kollarımdan aşağı itiyor. Doğruluyorum ve ceketini yere . Dudaklarını öpmek için dalıyorum, ıslak gömleğimi pantolonumdan çekerken ağzına inliyorum ve o da kemerimi tokasından koparıyor.

"O sen değilsin," diye tekrarlıyor gömleğimi yırtıp diğer giysilerimden kurtulurken, dudaklarım her boş saniyede onunkilere dalıyor.

Islak atletini başından yukarı sıyrıp yere atıyorum.

"O sen değilsin," diye inliyor elimi şortunun önünden aşağıya, külotunun içine doğru iterken.

Parmaklarımın üzerine yayılmak için ılık atıyormuş gibi beni karşılayan ıslaklıkla karşılaştıımda göğsümdede derin bir inilti titreşiyor.

"Aynen öyle." Şortunu ve külotunu kalçalarının üzerinden geçiriyorum ve yere düşerken belini tutuyorum. Sonra onu kaldırıyorum, bacaklarının belime dolanmasını bile beklemeden kendimi onun derinliklerine gömüyorum ve onu zorla duvara itiyorum. Taşaklarım vücuduyla buluştuğunda "Beni sikmiyor" diye homurdanıyorum.

Başını geriye atıyor, ben geri çekilip tekrar içine girdiğimde dudaklarından tatmin olmuş bir inilti kopuyor.

"Yatak odası," diye nefes nefese kalıyor.

Onu çekip sıkıca tutuyorum ve ben onu odasına taşıırken kollarını boynuma doluyor.

Boynumu emiyor, sikim zonklarken meme uçları göğsüme sıkıca bastırıyor. "Nasıl istiyorsun-?"

"Umurumda değil, sadece sik beni," diye inliyor boynuma doğru.

Dudaklarını boynumdan ayırarak bizi yatağa yatırdım. "Ayaklarını omuzlarıma at."

Bunu tek kelime etmeden yapıyor, bacaklarını kollarımın üzerinden kaydırıyor, baldırlarını tutup kulaklarıma yaklaştıırken nefes nefese kalıyor.

"Gözlerini benimkilerden ayırma. Benim için parçalandığını görmek istiyorum. Bunu fazla görmezden gelemeyeceğini anlamanı istiyorum."

Daha önce hissettiğim öfke saf sıvı ateşe dönüştü ve damarlarımı aciliyetle ısıttı. Benim için gelirken dudaklarında adımı duyma . *Buna ihtiyacım var.*

Titriyor ama ben hizalanıp içine dalarken gözleri benimkilerde kalıyor. Islak saçlarım yüzüne damlıyor ve ılık atarken ağzı açık kalıyor. Bu beni daha hızlı hareket ettiriyor. Kızarmış, ayrılmış dudaklarından çıkan her nefes vücuduma yakıt gibi geliyor. Onun içinde daha derine gitmemi sağlıyor.

Onu sertçe beceriyorum, göğüslerinin aramızdaki boşlukta neden olan, her şeyi tüketen, vücuda vuran itişler pompalıyorum.

"Logan." Tırnakları pazularımı ısıyor.

Onu öpmek için eğildim, bacaklarını geri çekmeye zorladım ve sikimi daha derine ittim. "Adımı tekrar söyle," diye homurdanıyorum. "Tanrım, Logan." Dudakları benimkilere karşı titriyor.

"Benim için boşalmaya hazır mısın, *bebeğim*?" Alt dudağını ısırarak

inliyorum. Yüksek sesle inliyor.

Ona birkaç kez daha sertçe soktum.

"Sana vermemi ister misin?" Sikimi onun içinde esnetiyorum. kenetlenerek cevap veriyor.

"Kahretsin," diye inliyorum, tekrar derine itiyorum. "çok sert boşalacağım." "Öyle mi?" diye pantolonunu indiriyor.

"Evet, bebeğim." Bir öpücüğe dalıyorum, o inlerken dilimi dudaklarının arasından geçiriyorum.

"Neyi bekliyorsun?" diye soluk soluğa soruyor, ben tekrar derinlere kayarken, taşaklarım vücuduma yaklaşıyor. "Benim olduğunu kabul etmeni bekliyorum. Kabul et... Çünkü lanet olsun, Mads. Ben seninim. Seninim.

İtalya'dan beri senin. Kabul et." İçine boşalmamak için mücadele ederken çenem ve boynum sıkıştı.

"Sen söyleyene kadar sana vermeyeceğim."

"Log-"

"Kabul !" Sertçe itiyorum ve adımı haykırıyor, amı nabız gibi atmaya başlıyor. "Çok yakınsın, söyle ve sahip . Yalan söylemeyi bırak Mads. Seni tanıyorum."

Gözlerini kapatıp tekrar açarken, göz bebekleri büyürken nefesi kısa ve keskin patlamalar halinde geliyor.

"Seni tanıyorum." titrerken gözlerini tutuyorum.

"Biliyorum ve bu dehşet verici," diye haykırıyor, amcığı sanki sikim onun can simidiymiş gibi beni kavırıyor.

Hızım kesiliyor. "Bebeğim."

Başını sallar. "Konuşmayı kes."

"Senin için neler yapabileceğimi tahmin bile edemezsin. Benimle güvendesin."

Gözleri parlıyor ve parmakları pazılarıma girerek beni tekrar sertçe itmeye teşvik ediyor. İçine doğru kayıyorum, ıslaklığını aramıza yayıyorum.

"Şimdi itiraf et," diye homurdanıyorum, o inlerken biraz daha yumuşak bir sesle.

" biliyorsun." Gözlerimi arıyor. "Seni istiyorum. Seni istiyorum. . Sonsuza kadar. İstiyorum bize."

"Aferin kızıma." Sesim çatlıyor, başım patlayacakmış gibi hissediyor, taşaklarımdan ısı fışkırıyor ve ateş doğru koşuyor, onun içine dökülürken görüşümü bulanıklaştırıyor.

"Güzel." *İt.* "Sikmek." *İt.* "Kız."

Maddy'nin göz kapakları çırpınırken ve bedeni benimkinin etrafında kasılırken yataktan uzaklaşırken nefesim boğazımda acı dolu bir hırıltıyla duruyor. Sonsuza kadar yaşayabilir ve onun bunu yaptığını görmekten asla yorulmayabilirdim. Onun zevkle çözüldüğünü görmek, hepsi onun içinde beni hissetmekle, onun derinliklerine geldiğimi bilmekle ortaya çıkıyor. Hiçbir şey bu kadar ateşli olmamıştı.

"Siktir, bu iyi geldi mi?" Onu izliyorum, sikim onun vücudu tarafından sağılıyor. "Bu iyi hissettirdi

mi bebeğim?" İçimden daha fazla döl akıyor onun istekli vücudu emerken aletimin ucunu sıcaktan kavuruyor.

"Evet." Orgazmı bir diğetine dönüşürken kollarımı sıkıca kavıyor. "Logan." "

böyle. Sikime boşalırken adımı söyle."

Onu yatağa yapıştırdığımda kıpırdanıyor ve kıvranıyor.

"Spermlemleri bu şekilde almakta çok iyisin. Bunu biliyor musun?" Onun içinde hareket etmeye devam ediyorum, o etrafımda dolarken vücudumdaki her kas tetikte, sahip olduğum her şeyi boşaltıyor. "Seni ilk kez doldurduğumdan beri hep çok iyi ." Ben rahatlamış bir şekilde inlerken, bu anı taşaklarımın bir kez daha yukarı fırlayıp onun içine boşalmasına neden oluyor. Bu gece ona çok ihtiyacım vardı. Buna ihtiyacım vardı. Onun , olmasına. Yapabileceğim her şekilde. Onun benimle olması için.

"İstiyorum," diye inliyor. "Seni her zaman içimde istiyorum."

"Kahretsin, senin için her yerde olacağım. Vücudunda ihtiyacın olan her noktayı dolduracağım, tamam mı?" Bacaklarını belimin etrafında yeniden konumlandırıyorum, böylece nabızlarının geri kalanını etrafımda sürerken onu öpmek için eğilebiliyorum. Aletimi esnetiyorum, kalçalarımı döndürüyorum ve nefesi kesilip konuşmadan başını salladığında dudaklarına gülümsüyorum.

"Onları her gün dolduracağım. Bütün lanet gün. Mads. Neden biliyor musun? Çünkü ben-"

Yüzümü kendi yüzüne çekiyor, kelimelerimi öpüyor ve ben ona gömülüyorum, yavaşlarken çıkardığı her küçük inilti ve iç çekişi emiyorum, ta ki birbirimize sıkıca sarılana kadar, ikisi de istemiyor. Kalplerimiz göğüslerimizde yavaşlayana kadar öpüşüyoruz ve artık onun bana çarpışını hissedemiyorum.

"Yağmurun tadı sana çok yakışıyor." Ben ona bakarken parmaklarını ıslak saçlarımda gezdiriyor.

"Tadın bana çok yakışıyor." Kendimi dirseklerimin üzerinde tutuyorum ve parmak uçlarımı yanaklarından birinde gezdiriyorum.

"Bu gece buraya neden geldin? Beni Nate ile görmek için mi?"

"Seninle olmak ." Parmak eklemlerimin çenesi boyunca aşağıya doğru izin verdim ve gözlerimle izledikleri yolu takip ettim.

"Bir şey mi değişti? Spencer'la bir yere varabildiniz mi?" Gözlerinde umuda benzeyen bir şey çiçek açıyor ve ruhum bedenimden sökülüp alınıyormuş gibi hissediyorum.

"Hayır, yapmadım." Yavaşça nefes veriyorum, gerginlik omuzlarımda dalgalanıyor. "Aslında, çok daha kötü.

Daha önce bazı yatırımcılar beni aradı. Vex'ten çekiliyorlarmış."

"Ne?" Sesindeki dehşet boğazımda mide bulantısı yaratıyor.

"Söylentileri duymuşlar. Bu sadece bir zaman meselesiydi. Evde olanlardan sonra bunu bekliyordum."

Dudaklarımı boynuna götürüyorum, ipeksi tenini öperken kokusunu içime çekiyorum. Fonu kaybetmenin sonuçlarını düşünürken, hızla atan kalbimi sakinleştirebilecek tek şey bu.

"Bu, Spencer'ı yardım etmeye ikna etmek için hiçbir şansım olmadığı anlamına geliyor." Kokusunu daha fazla içime çekip onu tekrar öpüyorum. "Tabii biraz daha fon bulamazsam. O zaman belki geri kalanını kendisinin eklemesi için onu ikna edebilirim. Ama bu zor bir ihtimal. Onu ikna etmek kolay olmayacak. Eğer istediği her şeyi alamıyorsa."

"Gabrielle?" Maddy fısıldar.

"Torunlarım," diye itiraf ediyorum. Gözlerimi sıkıca kapatıp yüzümü boynuna bastırıyorum ve keskin alışını gizleyemediği için yüzündeki ifadeden kendimi koruyorum.

" bu mu? Onunla bir aile mi kuracaksın?"

Gözlerindeki bakış için kendimi çelikleştirerek geri çekiliyorum. Ama hiçbir şey beni onların içindeki acıya hazırlayamaz. Sanki kalbime saplanan bir hançer gibi.

"Tabii ki hayır. Bunu düşündüğüm bir saniye bile olmadı. Bunu düşünmeyi bırak." Onu öpmek için eğildim ama o başını yana çevirdi.

"Mads?"

"Yapma." Dudakları sıkı bir çizgi halinde bükülür.

Hâlâ onun içindeyim ve bana bakmaya dayanamıyor.

"Bunu yapmayın. Bir daha yapma. Bunu istediğini söylemiştin." O uzaklaştıkça sesime umutsuzluk karışıyor. Gözlerinin arkasındaki duvar tekrar yükseliyor ve ben bunu durdurmak için hiçbir şey yapamıyorum. "*Bizi* istediğini söylemiştin."

" olmaz," diye ağlıyor. "olmaz."

Göğsümü itiyor. Her ne kadar karşı koymak, onu altımda tutup benimle konuşmasını sağlamak de yapamıyorum. Ama vücudundan ve bir tişört almak için çekmecelerine koşmasını izlemek, önümde korkunç bir sahnenin oynandığını izlemek gibi. Geldiğini bilmem gereken, engellemem gereken bir sahne.

Ne kadar olmamasını dilesem de her zaman kaçınılmaz olacak bir şey.

"Ne fark eder ki?" Çırlıçıplak yüzünü ona dönerken bağırmamak için kendimi zor tutuyorum. Yataktan kalktım ve ona doğru yürüdüm. "Onunla asla evlenmeyeceğim. Bunu sana söylemiştim. Onu sevmiyorum."

"Her şeyini kaybedeceksin." Gözleri yaşlarla dolarken parlıyor.

Ben yaklaştıkça geri çekiliyor.

"Beni öldürüyorsun Mads," diye fısıldıyorum, bir damla gözyaşı serbest kalıp yanağından aşağı yuvarlanırken bakıyorum. "Seninle olmak istiyorum."

"Yapamayız."

Sesi çok kısık olduğu için onu zar zor

duyabiliyorum. "Yapabiliriz."

"Asla birlikte olmamamız

gerekiyordu." "Dur."

"Hayır."

Çenesini göğsüne indirirken ikinci bir gözyaşı ilkin katılıyor. Koyu renk bukleleri omuzlarına dökölüyor, bir tanesi yanağına düşüyor. Fırçalamak için uzandığımda irkiliyor. Bu küçük hareket kalbimin ortasından çatlamasına neden oluyor.

"Bunu nasıl söylersin? Sen ve ben her şeyden daha anlamlıyız. Eğer doğru değilse hiçbir şey bu kadar iyi hissettiremez. Ve eğer Drew için endişeleniyorsan, . O senin mutlu olmanı istiyor. Bunu kabul edecektir çünkü sana bir Tanrıça gibi davranacağım Mads."

Küçük, boğuk bir ses çıkarıyor ve sanki tırnakları göğsümü tırmalıyor, teslim olup omuzları titreyerek ağlarken kalbime doğru yol alıyor.

"Beni endişelendiren bu değil. Bu... Bizim asla birlikte olmamamız gerekiyordu, Logan. Bunu biliyorsun." "Bu senin kafanın konuşması, Mads. Ve yanlış. Onu duyuyorsun. Ama dinliyor musunuz? Ne olduğunu

Burada mı?" Avucumu göğsünün üzerine koyuyorum.

"Bu gerçek değil," . Ama dokunuşumdan uzaklaşmıyor. "Hiç bu kadar gerçek olmamıştı." *Nasıl göremiyor?*

"hiçbir şeyin olmazdı. İş, iş-" "Umurumda değil."

"Yapmalısın. Sen Logan Rich'sin."

"Ve ne var biliyor musun? İtalya'dan beri kendimi hiç bu kadar zavallı hissetmemiştim. geçen onca gün ve gece, bir şeyi kaybettiğimi bile bile diğerini kaybetmemek için bu kadar mücadele etmek."

"Benimleyken her kaybedersin. Maddi olarak mahvolursun." "Sence para benim için senden daha mı önemli?"

Tekrar geri adım ve elim göğsünden kayıyor. "Bu senin ailen. gereken sadece sen değilsin. Onlar da her şeylerini kaybedecekler. Bunu bilerek yaşayabilir misin? Bir gün bana kızacaksın. Çünkü ben olmasam hepsini kurtarabilirdin."

Nefes borumdaki yanan yumruyu bastırmaya çalışıyorum. O . Ona asla kızamam. Ama o da haklı. Başka bir yol bulamazsam ailem her şeyini kaybedecek. Ama bu yaptığı şeyin doğru olduğu anlamına gelmez.

"Yapma bunu."

"Gabrielle'e onunla evleneceğini söyle," diye

fısıldar. "Ne? Hayır."

Parmaklarını dudaklarımın üzerine koyuyor ve bir bariyer gibi dururken parmaklarının arkasına bir öpücük konduruyor. Sulu gözleri milyonlarca kırık kalpli, söylenmemiş kelimeyle parlıyor.

"Lütfen Logan. İyi olmanı istiyorum. Hayallerini yaşamayı istiyorum. Vex'in çalışması . I..." Sesi çatlar. "Gabrielle'e söyle. Ondan hoşlanıyorsun. Bir gün sen de onu seveceksin. Ve ikinizin de sahip olacağı güzel çocukları seveceksin. Seni hak etmiyorum, Logan."

Bileğini tutup elini çekiyorum ve durması için yalvarıyorum. Ona deli olduğunu söylemek için. Ama gözlerindeki kesinlik midemin sıkışmasına neden oluyor.

"Söyle ona. Lütfen, Logan."

"Yapamam," diye boğuluyorum. "Senin için her şeyi yaparım. Ama bunu değil. Bunu yapmamı istemebenden."

Ben onu durmaya ikna etmek için sebepler ararken gözlerimin içine bakıyor. Söyleyebileceğim herhangi bir şey onun aklını başına getirebilir.

"Gabrielle'le evlenmek artık işe yaramayacak. Finansman olmadan olmaz. Eğer Vex mahvolursa, Spencer'ın teklifi de yok olur. Kendisi finanse edemez. Maliyeti çok büyük."

"Ne kadar lazım?" "Ne kadar?"

"Fonların bir kısmını geri alırsanız Vex'i gerçekleştirebileceğinizi ve Spencer'ın geri kalanını ekleyebileceğini söylediniz. Ne kadar kaybettiniz? İşe yaraması için neye ihtiyacın var?"

"Konuyla ilgisi yok, Mads."

Bu-" "Ne kadar, Logan?"

Bir elimi enseme gezdiriyorum. "Yirmi... On beş. Bir on beş milyonla daha yapabilirim."

Ciddiyetle başını sallıyor, sonra tarafa bakıyor. "Eve

gitmelisin." "Hayır. Bunu konuşmamız gerek. Konuşmamız gerek-"

"*Lütfen* Logan," diye fısıldıyor. "Bunu olduğundan daha da zorlaştırma."

Gözlerimle buluşmayı reddederken donup kalıyorum, ona bakıyorum. sarılıp birbirimizin derinliklerine çekilirken nasıl oldu da bu hale geldik? Bu kadar iyi ve doğru olan şey birkaç dakika içinde nasıl dağılır?

"Mads?"

"Lütfen." Elini ağzına kapatıyor ve başını sertçe sallıyor, hâlâ bana bakmıyor.

Son bir kez yüzüne bakıyorum, bir yumuşama, onu başka türlü ikna edebileceğimi gösteren küçük bir işaret . Ama hiçbir şey yok. Bu gece hiçbir yere varamayacağım. Maddy'yi tanıyorum. Onu sakinleşmesi için bırakacağım. Yarın gel ve onunla o zaman konuş.

Yine de içimdeki sızı bana hiçbir şeyin durulmayacağını söylüyor. Sabaha kadar daha fazla yatırımcı kaybedebilirdim. İşler şu an olduğundan daha kötü olabilirdi. Ama ne kadar kötü olursa hiçbir şey Maddy'yi bu şekilde görmenin içimi burkan acısıyla kıyaslanamaz. Bana gidip başka bir hayat kurmamı söylediğini duymak. Başka bir aile kurmamı. O olmayan biriyle.

Hiçbir şey.

Gözlerimi son bir kez gözyaşı lekeli yüzünde gezdiriyorum, ama gözlerimle buluşmuyor. Soğuk ve ıslak giysilerimi sürükleyerek koridora çıkıyorum. Peşimden gelmiyor.

Yatak odasına geri dönüyorum ve o da aynı yerde duruyor. Yanına gidiyorum, gözlerimi kapatıp bir elimle ensesine sarılıyorum ve alnına bir öpücük konduruyorum.

"İşim olmadan fakir olacağımı mı sanıyorsun? Parasız mı? Her şeyi yanlış anladın."

Dudaklarım teninden ayrılırken nefesini çekiyor.

"Sadece hiçbir paranın satın alamayacağı şeye sahipsen gerçekten zenginsindir, Smiles... Ve benim bir şeyimin ne olduğunu sana söylemek zorunda değilim."

Sonra döndüm ve çıktım.

Bölüm 32

Maddy

Aramasının yine sesli mesaja düşmesine izin verdim. İki gündür ondan kaçıyorum Bu korkakça, biliyorum. Chloe ile kalıyordum. Ev arkadaşı erkek arkadaşıyla tatilde, ben de onun odasında . Logan başka türlü konuşmak için evime geliyor. Ona izin veremem. Beni, onu mahvedecek bir şeye ikna etmesine izin veremem. Büyük resme bakmıyor. Bunu benim yapmam gerek. Yaptığım onca şeyden sonra en azından bu hak ediyor.

Logan hakkındaki makalemi okurken omuzlarım düştü. Eve skandal istiyordu. Logan hakkında ne hissettiğimi biliyordu. Belki de benden yazmamı istediğinde babasının iş hayatında yaşadığı zorluklarla bir fikri bile vardı. Belki de bu şekilde yazmamı bekliyordu. Bunu asla bilemeyeceğim.

Gelen kutuma yeni bir e-posta düşüyor ve ben de belgeyi kapatıp açıyorum.

"Daha fazla kitap perisi aşkı mı?" Chloe arkamda beliriyor, omzumun üzerinden eğilip ekrandaki kelimeleri okuyor.

"Evet." Bir okuyucudan gelen e-postayı okurken çenemi elime yaslıyorum.

Genelde insanlara istek listelerinden bir şey hediye ederim. Ama bu kız yaptığım videolardan birine yorum yaptı. Yaptığı yorumun ne olduğundan emin değilim ama sanki onu ayağa kaldıracak şeye ihtiyacı varmış gibiydi. Yaşadığı trajediden sonra bile sevginin yeniden gelebileceğine dair ona umut verecek bir şeye. Bu yüzden ona, kahramanı dul olan en sevdiğim aşk hikayelerinden birini gönderdim.

"Vay canına. Onun için her şeyi gerçekten değiştirmişsin," diyor Chloe. "Ona umut verdiğini söylüyor." E-postayı tekrar okudum. Yazarken ağladığını söylüyor.

"Ben ." Yumuşakça gülümsedim. "Hikaye yaptı."

Logan'ı son gördüğümünden beri kalbim ağır bir yük gibi hissetmeme rağmen biraz olsun hafifledi.

Kelimelerin büyüğü bir kez daha başka bir insana çok ihtiyaç duyduğu bir şeyi getirdi.

Chloe beni omzumdan itti. "Kendine biraz daha güven."

"Hayır." Ama yine de söylerken ona gülümsüyorum çünkü ben pek bir şey yapmamış olsam da birileri sayede daha iyi hissediyor. Ve bu gülümsemeye değer.

"Tamam." Chloe dramatik bir şekilde gözlerini deviriyor. "Eve'e gönderdin

mi?" "Az önce gönderdim." Gülümsemem bocalıyor.

Chloe'nin gözleri büyüdü. "Nasıl

hissediyorsun?" "Artık her şey bitmiş gibi."

Chloe eğiliyor ve kollarını bana sarılıyor. "Bu durumda, öğle yemeği benden. Ve sanırım bugün şarabın bile kabul edilebilir olduğunu söyleyebiliriz."

"Bilmiyorum," diye inledim.

Yüzü yumuşuyor. Olan biten her şeyi biliyor. hep duydu. Hayatımın ne kadar berbat olduğunu ve akıl sağlığımın nasıl pamuk ipliğine bağlı biliyor.

" ama. Buna ihtiyacın var. Bunu *hak* ediyorsun."

sandalyemden çekmesine ve kollarımı birleştirmesine izin verdim.

Ofisin karşısındaki favori barlarımızdan birine gidip panini ve birer kadeh Moscato sipariş ediyoruz.

"Bizde bir sorun olduğunu hiç düşündün mü?" Chloe şarabımız geldikten sonra kadehi dudaklarına götürerek bir yudum alıyor.

"Her zaman."

Gülüyor.

"Oh, özel bir şey mi demek istediniz?" Gülümsüyorum.

"Evet." Sırıttıyor. "Yani, bize bir bakın. Öğle yemeği için dışarıdayız ve ofise bakarak oturmayı tercih ettik."

Bakışlarını pencereden takip ediyorum. Haklıydı. Ofisin ana girişini buradan görmek için en iyi konuma sahibiz.

"Onun yerine çiçekçiye bakıyormuş gibi yapabilir miyiz? Yoksa kendimizi zavallı ezikler olmaktan kurtarmak için çok mu geç?"

"Artık çok geç." Chloe gülüyor.

İkimiz de caddenin karşısındaki binaya bakıyoruz. In-Sync'in bir katı var. Diğer katlar çeşitli şirketlere ev sahipliği yapıyor, bazıları derginin sahibi olan ana şirket tarafından yönetilen diğer yayınlar, diğerleri ise bağımsız. Ama binanın sokak katında bir çiçekçi var, *Cygnature Blooms*. En inanılmaz çiçeklere sahipler. Gerçi bana oradan hiç çiçek gönderilmedi.

Chloe, "Bence bunu sahiplenmemiz gerekiyor," diyor.

Parmaklarını alına 'L' şeklinde kaldırıyor. Kıkırdıyorum ve şarabımdan bir yudum alıp barın içindeki Londra öğle yemeği kalabalığının geri kalanına bakıyorum.

"Bir ziyaretçi mi bekliyorsun?" Chloe dikkatimi tekrar caddenin karşısına çekerek soruyor.

"Hayır." Logan Cygnature Blooms'tan çıkarken kaşlarımı çatıyorum; tüm gövdesi kollarındaki dev calla zambağı buketi tarafından gizlenmiş.

Midemde bir kelebekler ordusu harekete geçiyor ve şarap kadehimi düşürmeden yere bırakıyorum. Logan takım elbisesinin pantolonundan telefonunu çıkarıyor ve gülümseyerek bir çağrıya cevap veriyor. Konuşurken bir kolundaki zambaklarla hokkabazlık yapıyor. Kiminle konuştuğunu görmek için dudak okuyabilmeyi . Onu böyle gülümsetenin kim olduğunu görmek için.

"Gabrielle için olacaklar."

Chloe bana bakıyor, yüzü sempatikleşiyor. "Bunu bilemezsin." Gözlerimi kaçırıyorum, onun yerine çatalımı inceliyorum. "Umarım öyledir."

"Maddy-"

"Olmaları gerekiyor." Dudaklarımı sert bir çizgi halinde birbirine bastırıyorum. "Ona onunla evlenmesini söyledim. Belki de sonunda beni dinlemeye başlamıştır."

"Yaptığını biliyorum, ama..." Chloe iç çekiyor.

"Keşke bana aklımı kaçırmışım gibi bıraksanız. Bu doğru bir karar. Muhtemelen hayatımda verdiğim en doğru karar," diye hayıflanıyorum. Logan'a asla birlikte olamayacağımızı söylemiş olabilirim ama yine de onun gözümün önünde başka biriyle birlikte olmasını izlemek istemiyorum.

"Madem bu kadar doğru, o zaman neden benim evimde uyuyorsun ve kendini bok gibi hissediyorsun?" "Bok gibi hissettiğimi kim söyledi?"

Chloe kaşlarını kaldırıyor ve şarabından bir yudum daha alıyor. Nefes veriyorum ve dikkatimi tekrar çatalıma veriyorum.

Calla zambakları. Milano'da gördüğümüz İtalyan düğünü gibi. Sanki bir ömür önceymiş gibi . "Gitti mi?" Mırıldanıyorum.

"Henüz değil." Chloe'nin gözleri kısılıyor, bakışlarını dışarıdaki bir noktaya sabitliyor. "Peki, bana haber ver."

"Neden?" diye soruyor başını çevirmeden.

"Sadece... Lütfen."

"Ona bir bakmalısın, Maddy. Harika görünüyor."

"Yardımcı olmuyorum," diye inliyorum.

"Yani..." Chloe'nin gözleri parlıyor. "Biraz stresli olsa da gerçekten iyi görünüyor."

"Bu kadar çok şey yaşadığına inanamıyorum. Keşke yapabileceğim bir şey olsaydı."

" bir on beş milyon bulabilir misin?" Chloe öneriyor.

"Oh, evet. Kanepenin arkasını kazacağım. Hemen bulurum. mi?" "Hayır."

Bakıp neden bu kadar uzun sürdüğünü görmek istiyorum ama yüzünü tekrar görme düşüncesi çok zor geliyor. Ona da caddeyi koşarak geçmemeyi nasıl başarabilirim? Ona koşup, bunu yapmaması için yalvarmayayım? Gabrielle ile evlenmemesi için? Aile işini kurtarmaması için? Bunu nasıl yapabilirim? Yıllarca ondan nefret ettikten ve çok kırıcı olduktan sonra, nasıl dönüp ona acı verecek bir şey yapmasını söyleyebilirim?

Yapamam.

"Eve'in gelecek sayıda sana başka bir yazı vereceğini düşünüyor musun? Logan'ın hikayesini ve Nate'in röportajını yaptın. İyi gidiyorsun."

Chloe bana bakınca omuz silkiyorum. Ama hemen tekrar pencereden dışarı bakıyor. Logan her ne ilginç olmalı.

"Bilmiyorum. Umarım öyledir. Geçen gece akşam yemeğinde yaptığım ikinci görüşme sayesinde otelde sorduğum sorulara ek olarak ona daha kişisel sorular sorabildim."

Alt dudağımı çiğniyorum. Logan, ben Nate'le röportaj yaparken Gabrielle'le birlikte iki yerde de ortaya çıktı. Bu, evrenin onu Gabrielle ile görmemi ve birlikte ne kadar mükemmel olabileceklerini görmemi sağlamanın berbat bir yolu. Şimdi onun için doğru olanı yapmamı sağladı.

Nate aradı ve akşam yemeğinde ikinci bir görüşme istedi çünkü ilkinin kısa kestiği için kendini kötü hissediyormuş. Eskiden onun sesini arzuladığım düşüncesi şimdi gülünç geliyor. Ama belki de Logan'ın bizden vazgeçmesi için beni 'le birlikte görmesi gerekiyordu. Bir randevuda olduğumuzu sandığında onu düzeltmek için çok uğraşmadım.

Ama sonra evime geldi ve kendi öpücükleriyle birlikte diğer tüm öpücüklerimi de sileceğini söyledi.

Her şeyin ne kadar berbat olduğunu düşünüp kendime acımaya önce şarabımın geri kalanını içiyorum. Ondan nefret ettiğimde her şey daha basitti.

"Artık güvendesin. O gitti." Chloe sonunda bakışlarını sokaktan ayırıp bir elinde boş şarap kadehim, diğerinde telefonumla bana bakıyor. "Bunun benim için

Gerçek olana mı ?" diye soruyor, ekrana ve haber sayfasındaki Logan ve babasının resmine bakarken kaşları çatılıyor.

Kahretsin. Ne farkında bile değildim.

"I..." Ekrana bakıyorum, işleriyle ilgili manşeti okuyorum ve nasıl çöküşün eşiğinde olduğu söyleniyor. Gözlerim bulanıklaşıyor ve midem bulanıyor. Hemen LinkedIn profilinden Gabrielle'bir resmini getiriyorum ve ekranı Chloe'ye doğru çeviriyorum.

"Bu o mu?"

"Evet."

"O çok güzel." "Evet."

"Ve ince."

. "Biliyorum."

"Ama sana onu sevmediğini söyledi." Chloe iç çekti. "Lanet olsun, kızım. Bunu kendine neden yapıyorsun?" " zorundayım. Yıllarca ondan nefret ettim ve gezegenden düşüp beni terk etmesini diledim.

Yalnız. Ona çok kötü davrandım. Ve bu onun hatası bile değildi."

"Yani... ne? Kendini cezalandırman kefareti mi?"

"Hayır." Tarayıcıyı kapatıyorum ve telefonumu çantama atıyorum. "Onu haksız yere suçlayan birinden daha iyisini hak ediyor. Bunu , değil mi?"

Chloe bana hüznle gülümsüyor. "Böyle düşünmeni anlıyorum. Ama ben aynı fikirde değilim." Ona başımı salladığımda omuzlarını kaldırıyor. "Üzgünüm ama katılmıyorum. Bence Logan'ın ne istediğini dinlemelisin."

"Her şeyini kaybedecek," diye

fısıldıyorum. "Belki de

görmüyordur."

"Onun için hiç iyi bir şey yapmadım. Bir kere bile." Dizüstü bilgisayarındaki makaleyi düşününce içim daralıyor. "Tek bir şey bile."

"Ne yapman gerektiğini biliyor

musun?" "Ne?"

"Koltuğunun arkasından on beş milyon bul."

Gülümsemeye çalışıyorum. Ama tek yaptığı

çenemi acıtmak.

Öğle yemeğimizi yiyoruz, yemek boyunca Logan hakkında hiç konuşmuyoruz. Chloe onun yerine üzerinde çalıştığı parçadan bahsediyor, ben de ona Drew'un annemin babamı nasıl affedeceğini

düşündüğünü anlatıyorum. Babamla ilişkisi hakkında yüzleşmedi ve ikimizle de bu konuda konuşmayı reddediyor. Görmezden gelmek istiyor. I

Onu suçlayamam. Drew'göndermesi konusunda da babamla yüzleşmedim. Drew yapmamamı söyledi. Buna değmeyeceğini söyledi.

Chloe'nin itirazlarına rağmen öğle yemeğinin ödüyorum ve ofise geri dönüyoruz. Masamın üzerindeki dev beyaz yığın, içeri adım attığımız anda bir işaret feneri gibi parlıyor.

Chloe kendi masasına doğru yürürken bana kendini beğenmiş bir sırıtış atıyor. "Sonra görüşürüz." Koltuğuma çöküp güzel çiçeklere bakıyorumkokuları havayı tatlı bir parfümle dolduruyor. "Bunlar benim için " diye fısıldıyorum yaprakların arasındaki zarfa onu koparıken Bedava.

Kalın manila kartı çıkardım ve kelimeleri okudum.

Hikayenin güzelliğini görmemi sağladınız. Bizimki bitmedi. Konuş benimle. L x

Ofiste etrafıma bakarken gözlerimdeki yanmayı geri alıyorum. İnsanlar hâlâ yemekte. Onun sözlerini okurken kimsenin ciğerlerimden çıkan havayı görecekt kadar yakın olmadığını bildiğim için göğsüm rahatlıyor.

Duygusal pislik beni masamda ağlatacak. Chloe masasından gözüme takılıyor ama başımı sallayıp ona iyi olduğumu ima eden küçük bir gülümseme veriyorum. Logan'ın neden bu kadar uzun sürdüğünü şimdi anlıyorum. Bu çiçekleri benim için getiriyordu. *Benim için.* Yanlış kişiye.

Gitmeme izin vermesini istiyorum. Bizi .

Başımı ellerimin arasına alıp şakaklarımı ovuşturuyorum.

"Maddy?" Eve ofisinin kapısından sesleniyor. "Seninle biraz konuşabilir miyiz?"

"Tabii." Onu ofisine kadar takip ettim ve kapıyı arkamdan kap.

Daha yerime bile ki bana baktı.

"Bana gönderdiğiniz makale harika. Şimdiye kadarki en iyi çalışman. Çok ham. Kendini tutmamışsın. Onun kim olduğunu derinlemesine incelemişsin. Neler . Okunuş şekli çok kişisel."

Mide bulantısı içimde dönüyor. "Logan'ı uzun zamandır tanıyorum. Onun ve ailesi hakkında yazmak..." Başımı öne eğip doğru kelimeleri . "Bu benden anlatmamı beklemeyeceği bir hikâye. Umarım neden yaptığımı anlar."

"Kesinlikle dikkat çekecek. ." "Teşekkür ederim."

Ona göre bu bir hikaye.

Ama bana göre bu Logan Rich'ten nefret etmenin son kısmı. Şimdi bırakma zamanı.

Bölüm 33

Logan

"KIZ KARDEŞİ HÂLÂ TAŞAKLARINI MI SIKIYOR?" Dax iş çıkışı buluştuğumuz barın kabininde bana soruyor.

"Siktir." Drew yüzünü buruşturur. "Kız kardeşimi onun taşaklarıyla aynı cümleye ." Bana doğru bir parmak sallıyor ve Tanner sırtırken Dax ellerini sahte bir teslimiyetle havaya kaldırıyor.

"Ve sırtımayı bırakabilirsin, sık kafalı. Kızın birileriyle çıkmaya başlayana kadar bekle. O zaman bunun nasıl bir his olduğunu anlayacaksın," diyor Tanner'a ve hep birlikte kahkahalara boğuluyoruz.

Benimki çabuk bitiyor. Bir şeyler içmek için çocukları görmek ne kadar güzel da, Maddy'nin evinde olup onunla konuşmayı tercih ederim. Son gittiğimden beri eve gelmedi. Kontrol ettim. Ve bugün ofisine gittiğimde öğle yemeğindeydi. Eğer bir toplantım olmasaydı, onu beklerdim. Çiçeklerimi aldı. Aramalarım ya da mesajlarım cevap bile, en azından karttaki mesajı aldı.

Tanner benimle Drew'un arasına bakıyor. "Daha kötüsü de olabilirdi. En azından onu öldürmek istersen nerede yaşadığını biliyorsun."

"Ha siktir ha," diye mırıldanır Drew.

Dax boş bardağını bana doğru uzatıyor, ben de başımı sallıyorum. O ve Tanner tur daha atmak için bara yöneliyorlar. "Onun için her şeyi yapacağımı biliyorsun," diyorum.

"Bu kız kardeşimi becerdiğin gerçeğini değiştirmez," diye Drew. "Birden çok kez." "Becerdim."

"Ve bu konuda yalan söyledi."

"Evet."

Gözleri bana kayıyor. "Bok gibi görünüyorsun."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum, ellerimi yüzümde gezdirerek. Son iki gündür neredeyse hiç uyumadım. "Bir değil." Yüzünü buruşturmasının altında dudakları hafifçe kıvrılıyor.

Cevap olarak sırttım.

"İş yüzünden mi? Finansman yüzünden mi?" Kalın, kara bir kaşını bana çeviriyor. Gülümsemem düşüyor. "Boktan bir şey. Ama hayır, mesele bu değil."

"Bilmek istiyor muyum lan?" diye inliyor, başını arkaya yatırıp tavana bakıyor. "Duruma göre değişir."

"Açık mı?"

"Kız kardeşin yüzünden ne kadar berbat durumda olduğumu bilmek isteyip istemediğin konusunda." Dudaklarını ayırıyor.

"Evet." Bir nefes verdim. "Sanırım değil."

"Bana bırak." Drew doğruldu ve koyu renk gözlerini benimkilerle buluşturdu. "Sadece yapma," yüzü buruşuyor, "sadece bana *böyle* bir şey söyleme. Kız kardeşim tüm konuşmalarımızın amacı için bakire. Onun lanet elini tutacaksın ve hepsi bu, mı?"

"Evet, seni anlıyorum."

"Peki, ne yaptı?"

"O olduğunu düşündüren ne?"

Drew gülüyor, yüzü geniş dişli bir sırıtışa dönüşüyor. "Burada Maddy'den bahsediyoruz. Ayrıca," , "eğer o değilse ve sensen, o zaman Tan'ın dediği gibi evine gelip seni öldürmek zorunda kalacağım."

Sözlerinde hem mizah hem de ciddiyet olduğunu bilerek homurdanıyorum. "Ona asla zarar vermem. Bunu biliyorsun."

"Evet." Kollarını kavuşturuyor. "Şanslısın ki ben biliyorum."

"Bana asla çalışmayacağımızı söyledi. Gabrielle'le evlenmemi istiyor." Drew başını sallar. "Çünkü bu şekilde işi kurtaracaksın, öyle mi?"

"Evet. Ve beni hak etmediğini düşünüyor." Başımı öne eğiyorum, günlerdir içimde olan o tanıdık çarpıntı yine çirkin yüzünü gösteriyor ve alnımda lanet okumama neden olan bir gerginlik yaratıyor.

"Yani bana kız kardeşimin sana başka bir kadınla evlenmeni söylediğini, çünkü bu şekilde kaybetmeyeceğini mi söylüyorsun? Seni hak etmeme kısmından bahsetmeyeceğim, çünkü bu konudaki fikrimi biliyoruz.

Bu."

"Evet."

"Kahretsin." Bir iniltiyle başını arkaya düşürdü.

"Ne?"

"Düşündüğümde de kötüymüş," diye

homurdanıyor. "Değil mi? Aklını kaçırmış," diye

katılıyorum. "Sana aşıkça öyle olmalı."

"Ne?" Başımdaki çarpıntı duruyor. Drew'un gözlerime bakan gözlerinden başka bir şey göremiyor, duyamıyor ya da odaklanamıyorum.

Homurdanıyor, sonra yavaşça kıkırdamaya başlıyor, tam o sırada Tanner ve Dax içkilerimizle dönüyor. "Bu kadar komik olan ne?" Tanner soruyor.

Dax bana bir içki uzatıyor, gözleri benimle Drew arasında gidip geliyor. O ve Tanner hâlâ Drew beni öldürmeye çalışıyor diye tetikteler. Ama sanırım bizimki gibi çok şey görmüş bir arkadaşlığın yok edilemeyeceğini anlıyorlar. Sarsıldık tabii. Ama biz . Her zaman iyi olacağız. Ne olursa olsun.

Drew, "Maddy Logan'a Gabrielle'le evlenmesini söyledi," diyor.

Konuşmadan bana bakıyorlar. Tanner viskisinden bir yudum alıyor ve Dax parmaklarını çıtlatıyor. "İşi kurtarması gerektiğini söyledi... ve onu hak etmediğini," diye ekliyor Drew.

"Siktir." Tanner ıslık çalar.

"Kahretsin," diyor Dax.

"Aynen öyle." Drew içkisini alır ve yarısını bir dikişte devirir. "O sana aşık," diyor Tanner.

"Evet," diye onaylıyor Dax.

"Ne oluyor lan? Siz pislikler bunu nereden biliyorsunuz?" Onlara bakıyorum.

Tanner kadehini Dax'inkiyle tokuşturarak, "Kadınların zihinlerini güzel yarılarımızdan öğrenerek geçen yıllar," diye takılıyor.

Drew'a dönüyorum.

"kız dergileri bırakan bir kız kardeşle büyüdüm," diye cevaplıyor.

Gözlerini hepimize dikti. "Sakın bir şey söylemeyin. En iyi eğitim bu sayfalarda. Size söylüyorum. Geleceğin Bayan Harper'ını elde ettiğimde, benden asla ayrı kalmak istemeyecek. Siz pislikleri utandıracağım. En iyi koca malzemesi burada." Avucunu göğsüne .

Tanner ve Dax birbirlerine bakıp gülüyorlar.

"Avukat kız neye bilmiyor."

Drew, Tanner'a "Siktir git," der.

Dax omzuma boşluğa bakıyorum. "Merak etme dostum. Sonunda çektiğin acıya değecek."

Ona dönüyorum. İlk günlerinde Rose'u geri alabilmek için geceler boyunca dışarıda uyumuştum.

Bir köpek gibi peşinden koştu. Ve bunun yaptığı en iyi şey olduğuna yemin

ediyor. "Mads..." Şaşkınlıkla ikisinin arasına bakıyorum. "Benden nefret

ettiğini söyledi."

"Haftalardır sevişiyorsunuz. Hâlâ senden nefret ettiğine inanıyor musun?" Tanner homurdanıyor.

Drew ona öldürücü bir bakış fırlatır. "El ele tutuşuyorlar," diye tıslar. "Haftalardır el ele tutuşuyorlar."

Dax bardağına öksürüyor ve yüzüne nötr bir ifade veriyor. "Elbette. El ele tutuşarak."

"O kadar el ele tutuştunuz ve gerçekten de senden hâlâ nefret ettiğini mi düşündün?" Tanner tiksindi.

"Kadınlar hakkında öğrenmen gereken çok şey var. Bir şey söylerler ama başka bir şey kastederler. Her zaman."

"Her zaman," diye katılıyor Dax.

"Yani Gabrielle'le evlenmemi istemiyor mu?"

"Oh, istiyor," diyor Tanner.

"Evet," diye onaylıyor Dax.

"Çünkü sana aşık, seni aptal." Drew içkisinin geri kalanını devirdi. Hepsinin arasına bakıyorum. Hiçbir şey mantıklı gelmiyor.

"Yani iki gece önce biz-" Drew

bana ters ters baktı.

"-el ele tutuştuk. Ve sonra bana Gabrielle ile evlenmemi söyledi, ne yapıyordu? Duymak istediğimi düşündüğü şeyi mi söylüyordu?"

birden inliyor ve Drew kafamın arkasına bir tokat atıyor. "Aptal." "Senin için en iyisi olduğunu düşündüğü şeyi yapıyor," diye açıklıyor Tanner, benim zavallı kayıp kıcıma acıyarak. "Çünkü seni seviyor," diye ekliyor Dax.

"Nedenini Tanrı bilir," diye mırıldandı Drew.

"Elini daha sıkı ve daha iyi tuttuğum için bunu söylemek için çok mu erken?"

Drew'un eli yumruk şeklinde kıvrılıyor ve bana hırlıyor. *Kahrolası hırlamalar.* Koltuğuma geri dönüyorum. "Evet, çok erken," diye mırıldanıyorum.

Tanner kıkırdıyor ve Dax omuzları titreyerek içkisine doğru homurdanıyor. "Ne yapacağım ben?"

"Ne yapman gerektiğini düşünüyorsun?" Tanner soruyor.

"Kız kardeşimi mutlu edecek şeyi yap," diye araya giriyor Drew.

"Benden istediği şeyi mi ? Gabrielle'le evlenir miyim?" Ona bakıyorum. "Nasıl ?"

"Onu mutlu edecek şeyi yap," diyor Tanner, sanki kaçırdığım gizli bir şifre varmış gibi bir bakışla beni düzeltiyor.

"Sen doğru yap. Bunun ne olduğunu zaten biliyorsun," diyor Dax.

Tekrar Drew'a bakıyorum.

"Her ona zarar vereceksin," diyor. Gözlerim

açılıyor. "O zaman ben nasıl-?" "Seni

öldürmeyeceğimi mi umuyorsun?" Sırıttıyor.

"Kalbini kırmak değil," diyorum.

Sırıttışı donuyor ve beni değerlendirirken gözlerinin kenarları kırışıyor. Uzanıp omzumu sıkıyor, gözleri Tanner ve Dax'e kayıyor.

"Çocuklar. İşte kanıtlar. Birinci ders tamamlandı."

Zile basıp geri çekiliyorum. Bir dakika sürüyor ama sonra kapıyı açıyor.

"Logan?"

"Gabrielle." Gülümsüyorum. "Önce aramadığım için özür dilerim. Eğer şimdi uygun bir zamansa konuşabiliriz diye düşünmüştüm." Gözleri yüzümde geziniyor ve sonra omuzları düşerken usulca başını sallıyor. "Evet, konuşmalıyız."

Onun evine girdim. Şık, Gürcü tarzı bir Londra şehir evi. İçerisi minimalist ama duvarlarda büyük sanat eserleri ve özel olarak yerleştirilmiş rastgele objeler var. Durup koridordaki masanın üzerinde duran şekilsiz bir kaseye bakıyorum.

"Bu Nijerya'da yardım ettiğim küçük bir kızın hediyesiydi. O yaptı." Onu , yumuşak bir gülümsemeyle yerine koymadan önce ellerini pürüzsüz, sade kenarlarında gezdiriyor. " gel. Sana kahve getireyim mi?"

Onu geniş, aydınlık mutfığa kadar takip ediyorum ve o kahve makinesine doğru yürüyüp altına bir fincan yerleştirirken adaya oturuyorum. Konuşmadan kahveyi yapıyor ve sonra dönüp önüme koyuyor.

"Beyaz, şekersiz, değil

mi?" "Evet. Teşekkür

ederim."

Kendininkini yapmak için geri dönüyor. Ben fincanıma bakıyorum. Yıllar boyunca birbirimizi epeyce gördük, bu yüzden kahvemi nasıl içtiğimi bilmesi sürpriz mi olmalı? yaparken izliyorum. Beyaz

tek şekerli. Bunu bilemezdim.

Odaya bakarken içimi bir korku kaplıyor. Babam bizi burada görmeyi hayal edebilir miydi? Birlikte yaşadığımızı? Birlikte uyanıp kahve yaptığımızı? Bizi bu evde ziyaret ettiğini, ya da belki benim taşındığını? Kim bilir. Sıcak kahveden bir yudum almama rağmen omurgamda buzlar belirdi.

Bu yanlış. Bununla ilgili her şey yanlış geliyor. "Seninle evlenemem," diye geveledim.

Gabrielle çay kaşığını tezgâhın üzerine bırakıyor ve çay kaşığı takırdıyor. Omuzları geriliyor ve dönüp bana bakmadan önce derin bir nefes alıyor.

"Biliyorum." Bana göz kırpmıyor, gözleri cam gibi. "Ve dürüst olduğun için sana minnettarım. Ayrıca otelde bu fikri hemen reddetmediğin için de."

Koltuğumda kayıyorum. Bu fikir kafamda hiçbir zaman vurulmayı gerektirecek kadar uzun süre uçuşmadı. Ama bunu ona söylemek gereksiz yere zalimce.

"Bunu yapamam. Bu senin için adil değil. Ya da bana. Kimse için adil değil." Başını salladı.

"Sen de istemiyorsun," diyorum yavaşça, tepkisini ölçerek. Otelde, bunu babasını mutlu etmek için yaptığını söylemişti. Çünkü Spencer hasta. İstedığinin bu olduğunu hiç söylemedi.

Tam bir nefes vermeden önce duraksıyor.

"Hayır, istemiyorum. Babamı mutlu etmek istiyorum. Ama... hiçbir para hayatını bir yalan olarak yaşamaya değmez. İkimizin de yapacağı buydu. Yine de bunu yapmaya istekliydim. Babam için."

"verdiklerimiz için bir şeyler yaparız, kararlar veririz... her zaman en iyisini değil"

Düşüncelerim Maddy'ye kayıyor. *Bazen tek istediğimiz yardım etmekken çok yanlış yapıyoruz.*

Yıllar önce nasıl başarısız olduğumu düşünmeme rağmen, Gabrielle bana bakarken vücudumu bir rahatlama kaplıyor. "Bu konuda mutlu görünüyorsun," diyor.

"Özür dilerim."

Duraksıyor, sonra gülüyor. "Alınmadım. Sadece babamın yaptıklarından sonra bana hâlâ bakabildiğin için rahatladım. O kötü bir adam değil Logan. Bunu biliyorsun. Sadece hasta, korkmuş ve..." Geldi ve oturdu. "Onun için her şeyi yaparım. Ama seni buna sürükleyemem."

"Evet, biliyorum."

"Onunla konuşacağım. Belki başka bir yolu vardır. Hâlâ birlikte çalışabileceğiniz, babanıza yardım edebileceğiniz ve..." İç çekiyor. "Ve o da hala mutlu olacak."

Keşke bu kadar basit olsaydı. İtalya'dan döndüğümüzden beri bunun üzerinde çalışıyorum. Spencer geri atmıyor.

"Baban maddi olarak güvende olmanı istiyor. Bir ailen olsun istiyor. Arkasında bırakacağı bir mirasVex'te birlikte çalışırsak ikisini de elde edemeyecek ama sakın..." Kelimeyi bile söyleyemiyorum. *Evlenmek*. Spencer bunca zamandır istediği şeyi elde edemeyecek. Bu yüzden onunla hiçbir yere varamadım. Bunlar onun şartları. Ya da anlaşma yok.

Gabrielle sessizce el değmemiş kahvesine bakar.

"Artık bunun bir önemi yok. Yatırımcıları kaybettim. Projenin finansmanı yetersiz. Devam edemez. Babam uğruna çalıştığı her şeyi kaybedecek. Onu kurtarabileceğimi umuyordum. Çok büyük bir potansiyeli var. Her şeyi düzeltebilir." Parmaklarımı yumruk kıvırdım.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor Gabrielle. Uzanıp elimi tutuyor ve iki elini tekrar kupasının etrafına sarmadan önce kısa bir süre sıkıyor.

"Ona yine de bir yolunu bulacağımı söyledim. Her şeyi onun yaptığı gibi sıfırdan inşa edeceğimi." "Bunun mümkün olduğunu düşünüyor musun?"

"Öyle olmak zorunda. Yıllarımı alabilir ama..."

Başını sallıyor, sonra gözlerini kırıştıtarak başka tarafa bakıyor. Telefonu gelen bir mesajla alıyor ve ekrandaki isme bakıyor. Dudakları acı dolu bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Sana hayranım. Bunu ailen için yapıyorsun. Onlara duyduğun sevgiyle hareket ediyorsun. Ebeveyn ve çocuk bağından daha güçlü bir şey yoktur." Telefonun ekranını okşuyor. "Annem öldükten sonra babamı yalnız bıraktım. Ve şimdi onu da yakında kaybedeceğim." Yanağından aşağı yuvarlanan bir damla siliyor. "Keşke birlikte geçirdiğimiz süre boyunca onu mutlu ."

"Eminim evde olmanız bile onu mutlu ediyordur."

Gülümsüyor ama gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor. "Bunu söylediğin için teşekkür ederim. İşimi seviyorum ve bu kadar çok uzakta olmak bunun büyük bir parçası. Ama şu anda bana ihtiyacı olduğunu biliyorum. Sadece..." Telefonunu aldı ve baktı. "Kalmamın ne anlama geldiği konusunda onunla gerçekten konuşmam gerekiyor."

Telefonunu tezgâhın üzerine koyuyor ve bana doğru kaydırıyor. Önce ona sonra da ekrandaki görüntüye bakıyorum. "Kim-?"

Önce ekrana, sonra bana . "Döndüğüm anda ona söylemeliydim. Aslında daha erken. Ama sonra ilaçlarını buldum ve o zamandan beri her şey büyük bir karmaşa gibi geliyor." Bir damla gözyaşını daha siliyor. "Onu mutlu etmeye çalışırken kendimi kaptırdım. Ayrıldığım için ona borçlu olduğumu hissettim. Ama suçluluk duygumun beni yoldan çıkarmasına izin verdim."

Telefonundaki görüntüyü inceliyor. "Bu uzun zamandır istediğim bir şeydi. Planlar yapıyordum. Artık Londra'ya döndüğüme ve sabit bir üsse sahip olduğuma göre bu planlar ilerleyebilir. İçinde

Aslında, daha iyi çalışacaktır."

Gözlerindeki bağıllıkla onu gülümseten görüntüye bakıyorum.

"Babanı seviyorsun, Gabrielle. Bunda utanılacak bir şey yok. Hepimiz bazen başkaları için daha iyi olduğunu düşündüğümüz şeylere göre karar veririz. Ve ne istediğimizi unutuyoruz."

Aklım yine Maddy'ye gidiyor. Gabrielle ile evlenmemi istemiyor. Ailemin iyi olmasını istiyor. *Çünkü beni seviyor.* Dün gece çocuklarla yaşadıklarımın sonra kafam hâlâ bu konuda dönüyor.

O beni seviyor.

Ona artık benden nefret etmediğini söyledim. Ama bunun ötesinde ne hissettiğini hiç düşünmemiştim. Derin bir nefes aldım ve Gabrielle'e baktım.

"Kim o?"

"Babamın duyması gereken biri." Bana titrek bir gülümseme veriyor. "Ona söylediğimde benimle gelir misin?"

"Ben mi?"

"Bu onun olaylara bakış açısını değiştirebilir. Umut edebiliriz."

"Gabrielle, bunu yapamam." Tekrar telefonunun ekranına bakıyorum. "Bu senin ve onun konuşması gereken bir . Bana ve babamın işine ikinci bir düşünce verme. Bu ikinizle ilgili. Ailenizle ilgili."

"O zaman gel çünkü sen benim arkadaşısın ve ona söyleme düşüncesi beni titretiyor." Biraz gülüyor ve gözlerini siliyor.

Bana endişeyle bakarken gözlerini arıyorum.

"Lütfen, Logan."

"Tamam." Ona yumuşak bir gülümseme veriyorum.

Ayağa kalktı, kahvesine hâlâ dokunmamıştı. "Benim arabamı alalım. Ya da beni takip edebilirsin." "Şimdi mi gitmek istiyorsun?"

Son bir damla gözyaşını daha siliyor ve derin bir nefes alarak doğruluyor. "Yeterince bekledim." Cebimdeki telefonum çalıyor ve onu çıkarıyorum.

Ara beni.

Cebime geri koyuyorum. Her zamanki gibi çok konuşan bir adam. Spencer'ı gördükten sonra onu arayacağım.

Gabrielle'in telefonundaki o resmi gördükten sonra, sanırım benim ona anlatacak çok şeyim olacak.

Bölüm 34

Logan

Virajı almak için Vulcan'ı bir vites aşağı atarak yola doğru koşuyorum.

Maddy.

Spencer'ın evinden ayrıldığımdan beri düşünebildiğim tek şey o. Gabrielle hala orada. çok şeyleri vardı. Yapılacak bir sürü düzenleme. Dört gözle bekleyecekleri çok şey.

Onunla konuşmamız gereken her şeyi yarın sabahki toplantıya planladık. Yarın ilk iş bir şeyler değişmeye başlayacak.

Zenginler her zaman bir yolunu bulur.

Gaza basarken sırtıttım. Arabayı sürmeye başladığım anda babamı aradım. Sesindeki umut elle tutulur bir şeydi, arabamın içindeki havayı gri gökyüzündeki kar taneleri gibi beyaz bir ışıkla renklendiriyordu. Hâlâ on beş milyon eksikimiz var. İş hâlâ batabilir. Ama yaklaştık. İtalya'dan beri tek yaptığım geri adım atmak, içinde bulunduğumuz bu lanet tünelin sonundan gittikçe uzaklaşmak gibi hissederken, bir adım daha yaklaştık.

Ama şimdi bir ışık var.

Küçük bir tane. Ama büyüyor. Bir çıkış yolu bulmak için sevmediğim bir kadınla evlenmek zorunda değilim.

Gabrielle haklıydı. Telefonundaki fotoğrafı ona gösterdiği anda Spencer'ın olaylara bakış açısı değişmişti. Aynı anda hem şok olmuş, hem heyecanlı, hem de bir şekilde huzurlu görünüyordu. Sanırım zamanınızın geldiğini bilmek her şeyi yeni bir bakış açısıyla görmenizi sağlıyor.

Maddy'nin apartmanının önünde durdum ve arabamdan uçtum. İşini bitirmiş olmalı. Evde olması için dua ediyorum. Son üç gündür onu aramak için buraya geldiğimde hiç şansım olmadı. Ama yine de buradayım. Başka bir yere gitmeyi hayal bile edemiyorum.

Onlara haberi verdiğimde yüz yüze gelmem gerektiğini bildiğim ilk kişi oydu. Annem değil. Babam değil. Onunla. Benden nefret ettiğini iddia eden kız. Yine de yaptığı her şey aksini söylüyor.

"Gülümsüyor," diyorum dahili telefona basarken. ", bebeğim. Lütfen evde ol."

Hiçbir şey yok.

Telefonumu çıkarıp arama listemi açtım ve onun adına bastım. Doğrudan sesli mesaja düşüyor. Arabama atlayıp motoru çalıştırıyorum. Belki de ailesiyle birlikte. Drew'un numarasını getirdim. Bluetooth onu alıyor ve ben arkamı dönüp arabayı sürerken zil sesi arabanın içinde .

"Hangi ?"

"Hey. Mads seninle mi?" Bir dönemecin etrafında dönüyorum ve sonra kravatımı çözmek için uzanıyorum. İçimden tüm kıyafetlerimi çıkarıp sokakta arabamın etrafında zafer turu atmak geliyor. Haftalardır çözüme en çok bu kadar .

"Hayır. Ve eğer beni üç saat önce arasaydın, o zaman olmadığını bilirdin," diye homurdanıyor Drew. "Ona ne dedin lan sen?"

"Ne?" Öndeki arabayı sollarken yan aynayı kontrol ediyorum. "Bir şey yok. Onu görmedim. Hâlâ benden kaçıyor."

Drew küfür ediyor.

"Neden? oluyor?" "O gitti."

"O ne?"

"Ve geri gelmeyeceğini söylüyor. Sana e-postalarını kontrol etmeni söylememi istedi." "Ne? Siktir!" Yola düşen küçük bir daldan kaçınmak için kırdım. "Neden?"

"Bilmiyorum."

"Siktir, tamam. Seni sonra ararım."

Frene basıp direksiyonu ana yoldan çıkarıp küçük bir ara sokağa girdiğimde tedirginlik omurgama tırmanıp enseme karıncalandırıyor. Açılı bir şekilde park ediyorum, telefonumu e-postalarımı getirirken motor hala çalışıyor.

Sonuncusu Maddy'nin iş hesabından.

Tıklıyorum.

Hak etmediğın halde senden nefret ederek çok uzun zaman geçirdim Logan. Belki de değışiklik olsun diye benden nefret etmenin zamanı gelmiştir. Sadece, bunu hak edeceğim. Özür dilerim. Mads.

Eki ve benim hakkımda yazdığı makaleyi okumaya başlıyorum.

soğuk terler birikiyor, parmaklarım eklemlerim beyazlaşana kadar telefonumun etrafını sarıyor.

"Logan Rich'in başarısız lansmanı. Bu bekar milyarder nasıl her kaybetmeye hazırlanıyor."

Babam, Gabrielle ile , yatırımcıları kaybetmem, hatta ailemin evindeki mallara el konulması. Ona anlattığım, sır olarak verdiğim her şey.

Hepsi siyah ve beyaz olarak burada.

Maddox Harper bunca yıldır benden ne kadar nefret ettiğini yazmış. Ve şimdi dünyaya anlatıyor.

Bölüm 35

Maddy

Kuyrukta ilerliyorum. Yukarıdaki ışıklar kör edici. Çok parlak ve acımasız. Ama yine de ortama uygun. Burada ne yaptıkları konusunda dürüst olmayanları ortaya çıkarıyor.

Dürüst davranıyor muyum?

Bir adım daha ilerliyorum ve arkamdaki adam bavuluma çarpıyor. "*Scusa.*"

Ona küçük, bağışlayıcı bir gülümseme veriyorum. Hikayesinin ne olduğunu merak ediyorum. Bir şeyden mi kaçıyor? Birinden mi? Yoksa onlara yardım etmeye mi çalışıyor? Ya da üçünü birden mi yapıyor? Ben üçünü yapıyor muyum?

"*Evet.*" Masadaki memur bir kolunu beni yanına çağırıyor. Masasının önünde duruyorum ve ona pasaportumu uzatıyorum. Fotoğraf sayfasını açıyor ve bana bakıyor. Gülümsüyorum çünkü herkes bunu yaptığında gülümsemez mi? kabalık gibi geliyor. O gülümsemiyor. Ama pasaportu tutarken bir şey düşünüyor ve duraksıyor, kâğıdı bana geri vermeden önce ona bakıyor.

"Güzel resim," diyor kalın bir İtalyan aksanıyla. Bir şeyler yazarken gözleri ekrana . Sonra pasaportumu geri uzatıyor. "İyi " Başıyla kısa bir selam verip beni gönderiyor.

Bagaj bandına doğru ilerliyorum ve bagajımı elimdeki fotoğrafa bakıyorum. Neden bir kopyasını bastırdığımı bilmiyorum. İnkâr mı? Ona bakarsam kendime özel bir şey olmadığımızı söyleyebileceğimi düşündüm. Onu düşündüğümde içimi burkan bu acıyı hissetmemeliydim. Ya da belki kendime

Sabotaj mı? Çünkü kendimi cezalandırmam gerekiyor. Her gün buna bakmalı ve ne yaptığımı anlamalıyım. Kimi kaybettiğimi. Kimi asla hak etmediğimi.

Ona yaptığım şeyi neden yaptığımı.

Logan'ın sırtışı görüntüden fırlıyor. Vatikan'ın küçük çatı katında kolunu bana dolamış. Etrafımız diğer turistlerle çevrili, hepsi de kendilerini çevreleyen dünyanın nefes kesici manzarasını seyrediyor. Ama o ben kendi dünyamızdayız. Bir balonun içinde kaybolmuş, kameraya . Kahverengi yanında yaramazlıkla parlayan yeşil gözler. Kahverengi gözler küçük ama içten bir gülümsemenin üzerinde sıcaklıkla parlıyor.

O gün dudaklarıma değdiğini bile hissetmediğim bir gülümseme. Ama yine de oradaydı. Her zaman vardı.

Bir çift gibi görünüyoruz. Ama . Ama değiliz. Asla da .

Bavulumu alıp gümrükten çıkıyorum ve dışarıda bir taksiye biniyorum. Şoför nereye gitmek istediğimi soruyor, ben de en iyi İtalyancamla söylüyorum, teyit etmek için de gideceğim yerin yazılı adını gösteriyorum. Başını sallıyor ve uzaklaşıyoruz.

Pencereden dışarı bakarken koltuğa gömülüyorum. Bunu doğru düzgün düşünmemiştim. Hepsi bir hevesti. Eve'den son dakikada, bir süre uzaktan çalışma seçeneğiyle birlikte uzun süreli izin istedim. Planladığım şeyi yapmanın ne kadar süreceğini bilmiyorum. İşe yarayacağından da şüpheliyim. Ama denemek zorundayım. Burada kalıp Logan'ın her şeyi kaybetmesini izleyemem. Onu çoktan kaybettiğimi biliyorum. Makaleyi okumuş olacak. Şimdi benden nefret edecek.

En iyisi bu.

Her şey tam da olması gerektiği gibi.

Kim bilir, belki de uzaktan çalışmayı severim. In-Sync'te bunu yapan tek kişi ben değilim. Eve yaptığım işten memnun kalırsa, asla geri dönmeme gerek kalmaz. İnsanlarla görüşmek için seyahat edebilir ve her şeyi çevrimiçi yapabilirim. Emlakçı dairemle ilgilenen nakit bir alıcı olduğunu söyledi. Yani her şey yolunda gidiyor. Bu iyi bir şey.

Bu iyi bir şey.

Belki kafamda yeterince tekrarlırsam inanırım. Telefonum
çalıyor ve çantamdan alıyorum.

"Drew?"

"Uçuşunuz nasıldı?"

Sesi kızgın geliyor. Gitmemi istemedi, beni vazgeçirmeye çalıştı. Bavulumu iki kez arabadan . Ancak gözyaşlarına boğulup ona kalmanın beni mahvedeceğini söylediğimde valizimi geri koydu beni

havaalanına kendisi götürdü.

"İyiymi," diyorum inanmadan.

Sessizliğe gömülüyoruz. Ona sormayı çok istiyorum ama nasıl soracağımı ya da sormam gerekip gerekmediğini bilmiyorum ya da- "Artık senin gittiğini biliyor."

Drew'un sesi yumuşuyor. "Ona mesajını ilettim."

"Öyle mi?" Boğazıma bir hıçkırık düğümleniyor ve gözlerim yanıyor. "O ne...? Ne yaptı biliyor musun? Sakın söyleme."

"Ona ne gönderdin, Maddy? Onu daha önce hiç görmemiştim. O..." Drew usulca küfrediyor ve kalbim ikiye ayrılıyor.

"Görmesi gereken bir şey," diye .

"Her ne olduysa, onunla konuşmalısın. Gabrielle ile birlikte Spencer'ı görmeye gitti. Üçü saatlerce konuştular. Senin bilmediğin şeyler oldu, Maddy. Keşke kalsaydın." İç çekiyor ve sözlerindeki ağırlık kalbimin göğsümde acıyla sıkışmasına neden oluyor.

Devam ediyorlar.

"Mutlu , değil mi?" Burnumu çekiyorum, bunu duymaya ihtiyacım var. İçimdeki bu umutsuzluk hissinin boşuna olmadığını ihtiyacım var.

Drew boğazını temizler, sesi boğuk çıkar. "Logan, Spencer'ın onu hiç görmediği kadar mutlu söyledi. Her şey için ayın üzerinde."

"Oh." Sesim cılız, tüm gücünden arınmış. Tüm gücümü Londra'da bıraktım.

"Gitmem gerek, neredeyse ," diye mırıldanıyorum, taksinin camından dışarı bakarak.

"Bekle, Maddy. Logan'la konuşmalısın-"

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, göğsüm acıyla sıkışıyor. ". Bilmesi gereken her şey e-postamda yazıyordu."

"Deli-"

"Özür dilerim. Seni seviyorum. Yakında tekrar arayacağım."

Telefonu kapattım ve gelen tüm sesli mesajları görmezden hemen telefonumu kapattım. Uçakta da kapattım, oturup pencereden Londra'nın kayboluşunu izlerken sessizliği memnuniyetle karşıladım. Sessizlik bundan sonra benim yoldaşım olacak. Güvenilir bir yoldaş.

Logan ve Gabrielle. Benim istediğim buydu. Ona yapmasını söylediğim şey buydu. Ve çiçeklerden sonra, asla dinlemeyeceğinden korktum. Ama sonra sessizleşti. Drew onlarla dışarıda olduğunu ve geleceği söyledi. Logan'ın bir aydınlanma yaşadığını ve ne yapması gerektiğini bildiğini söyledi. bir yanımda bunun benim için geleceği anlamına gelmesini umuyordu, her ne kadar bu şimdiye kadar en kötü karar olsa da.

Ama yapmadı.

Ve şimdi nedenini anlıyorum. Gabrielle ile birlikteydi. Logan hala yarısında.

Bir şeylerin hala bu boşluğu doldurması gerekiyor. Şu 15 milyonluk uçurumu. Dairemin satışı ancak bir çentik açacak. Ama bir sonraki hamlem planladığım gibi gitmezse bir başlangıç olacak.

Koltuğumda yaslandım, marinaya yaklaştıkça sinirlerim geriliyordu. Hâlâ burada demirli olmayacağına ikna olmuştum. PA'sına göre, yarına kadar bekleseydim, o zaman olmayacaktı. Belki de evren bir kez olsun benim tarafımdaydı, çünkü yanaştığımızda suyun içinde duran heybetli, şık beyaz tekneyi fark ettim.

Bugün pazarlık yaparken Logan'ın şansına sahip olmak için dua ediyorum.

Durduktan sonra taksiden iniyorum ve eteğimi düzeltiyorum. Şoföre parasını ödüyorum, sonra ondan bavulumu alıp jet yoluna götürüyorum.

Yata yaklaştığımda mürettebattan biri beni bekliyor ve bavulumu alıp bir içki ikram ederek güverteye çıkmama yardımcı oluyor.

Tanıdık güverteye yönlendirildim ama masa yoktu. Onun yerine minderli bir oturma alanına götürüldüm ve rahat etmem söylendi. Çantamı ayaklarımın koyup oturuyorum ve sakın suya bakarken temiz deniz havasını içime çekiyorum. İçimde dönen girdapla tam bir tezat oluşturuyor.

"Bayan Harper?"

ayağa kalkıyorum ve pırıl pırıl mavi gözlerle karşılaşıyorum. Yanaklarımdaki sıcaklığın patlamasına engel olamıyorum. Ondan bu şekilde etkilenmiyorum. Ama bu adamda görüldüğünü hissettiren bir şey olduğunu inkar edemem. *Yoğun*. Muhtemelen gözleri üzerinizdeyken onu tanımlamak en iyi kelime bu

"Bay Beaufort." Uzattığı elini tuttum.

"Arkadaşlarım bana Sterling der."

"Benimkiler bana Maddy der."

Gözlerinin etrafında minik gülümseme çizgileri beliriyor, cildi kırışıyor. "Bay Rich hariç. Bana adının Maddox olduğunu söyledi."

Logan'dan bahsedilince yutkundum. Sohbet sırasında onun adının geçeceğini biliyordum ama yine de adını duyduğumda içimin burkulmasına hazır değildim.

"Evet, öyle. Ama bana genelde Mads der. Onu her gördüğümde deli gibi görüldüğüm için böyle diyor." Sterling kıkırdıyor. "O zaman kendini çok şanslı bir adam olarak gördüğünü söyleyebilirim."

için yaptığı teklifi kabul ederken şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Benimle görüşmek için zaman ayırdığınız için teşekkür ederim," diyorum midemde köpüren sinirleri bastırmaya çalışarak.

Sterling, bir tepsi soğuk içecek getiren çalışanlarından birine teşekkür . Bir tanesini bana uzatıyor ve minnettar bir yudum almadan önce kadehini kaldırıp benimkini tokuşturmasını bekliyorum. Boğazım aniden öğle güneşindeki bir kemikten daha kuru oldu.

"Sizi buraya yalnız getiren şeyin ne olduğunu merak ediyorum."

Koltuğumda kayıyorum ve kibarca gülümsüyorum. Samimi davranıyor. Ama burada en son Logan'la birlikte olduğumu kabul etmesi midemin tekrar bulanmasına neden oluyor. Bana Logan'ı düşündüren her şey artık bunu yapıyor.

"Ama önce, anlat bana. Opera nasıldı? Hoşuna gitti mi?" Sterling dünyadaki tüm zamana sahipmiş gibi koltuğunda arkasına yaslanır.

"Son derece," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Çok güzeldi. Cömertliğiniz için size ne kadar teşekkür etsem azdır." "O zaman etme." Gülümsüyor. "Sadece bana bundan iyi bir şey çıktığını söyle ve bu beni mutlu etsin." "Ben... Bundan iyi bir şey çıktı."

Yıllarca süren yersiz nefretin kapağını patlattı. Logan'ı olduğu gibi görmeye başladığım geceydi. Ve sandığım gibi biri değildi. Bunca yıldır kim olduğumu görmeye başladığım ilk geceydi.

Ve artık olmak istemediğim kişi.

Sterling beni dikkatle izliyor.

"Gün batımına çok kalmadı. Gün batımında suyun üzerinde olmak muhteşem bir şey." Gözleri parlıyor. "Kal ve akşam yemeği ye. Bu bize konuşmak için zaman verir. Buraya gelme sebebini bana anlatabilirsin."

Kibarca reddetmek için ağzımı açtım ama sonra kapattım. Sterling Beaufort'u geri çevirmenin bir yolu yok. Özellikle de buraya ondan yardım istemeye gelmişken. Gemiye girip onunla beş dakikalık bir konuşma yapabileceğimi ve sonra da her şeyin cevabını alıp çıkabileceğimi düşünecek kadar saf değilim. Neden burada olduğumu bilmek isteyecektir. *Gerçekten* neden burada olduğumu. Ve eğer onun yardımını alma umudum varsa, o zaman dürüst olmalıyım.

Ona her şeyi anlatmak zorundayım.

Onun dostça ifadesine bakıyorum ve temiz bir nefes alıyorum. Bu bir terapiymiş gibi davranabilirim. dökerim. Hayır derse, nasıl olsa onu bir daha görmeyeceğim. O bir milyarder. Aynı çevrelerde dolaşmıyoruz. İçimi dökmek için güvendeyim. En azından ben öyle düşünüyorum. *Umarım öyleyimdir.*

"Bu çok hoş olurdu," diyorum. "Ama seni uyarmalıyım. Gerçek... karmaşıktır."

Bardağını parmak uçlarının arasında tutarken kıkırdıyor, sonra da bilmiş bir gülümsemeyle dudaklarına götürüyor.

"Ne zaman değil mi?"

Bölüm 36

Logan

" NE KADAR SÜRECEK?"

Pilot omzunun üzerinden, "Tahmini varış süremiz on sekiz kırk beş," diye cevap veriyor. "Güzel. Güzel. Teşekkür ederim."

Kokpitten çıkarken parmak eklemlerimi kırıyorum. Yanından geçip tekrar kabinde volta atmaya başladığımda uçuş görevlisi bana alıştırılmış bir gülümseme veriyor. On dakika önce de aynı soruyu benim için cevaplamıştı. Bu uçuşta beşinci kez ona tekrar sormak istemedim, bu yüzden doğrudan pilotlara gittim. Muhtemelen düşünüyorlardır. Eğer bu benim normal ekibim olsaydı, öyle olduğumu bilirlerdi. Uçuşlarda oturur ve çalışırım. Ele geçirilmiş bir adam gibi koridorda bir aşağı bir yukarı dolaşmam.

Derin bir nefes alıp yavaşça bırakıyorum ama bu, e-postayı okuduğumdan beri bedenime hükmeden gerginliği hafifletmek için hiçbir şey yapmıyor. Maddy'yi denedim. Ama ona ulaşamadım. Sonra diğer varlıklarla birlikte jetin de henüz yere indirilmediğini umarak babamı aradım. Ama indirilmişti. Spencer bunu benim için kiralarak imdadıma yetişti. Gabrielle'in onunla konuşmasından beri değiştiğine yemin edebilirim. Sanırım bu onun için her şeyi bir perspektife oturttu. İstedikini elde ediyor. Sadece başlangıçta planladığı şekilde değil.

Saatime baktıkça daha da hızlanıyorum. Makalesini okuduktan sonra zaman kaybettim. Arabamda oturup ikinci kez okuyarak değerli dakikalarımı boşa harcadım.

İlk okuduğumda ne olduğunu anlamıştım. Bir yalan.

Lanet yalanlarından biri daha.

"Siktir," diye mırıldanıyorum, ellerimi saçlarımdan geriye doğru itiyorum.

Nerede o? Drew bana Roma'ya uçtuğunu söyledi. Londra'yı geçip patronunun evine gittim. Bana Maddy'nin öngörülebilir gelecekte uzaktan çalışmak istediğini söyledi

Geri dönmeyi planlamıyor. "Acele et, hadi."

Havalandığımızdan beri ilk kez koltuğuma çöküyorum ve pencereden dışarı bakıyorum. Bavul bile hazırlamamıştım. Sadece olabildiğince hızlı bir şekilde uçağa bindim. O . Benden kaçıyor. Bizden. Yaptığı tek şey bu. Ama beni ne kadar uzaklaştırmaya çalışsa da onu kovalamaktan vazgeçemiyorum.

Beni *sevdiği* için itti.

Dizüstü bilgisayarımı elime aldım ve makaleyi tekrar okudum. Gerçek olanı.

Eve, ben evine gittikten sonra gönderdi.

Önce benim onaylamam söyledi. Bir süre yayına girmeyecek. Ama tek bir şeyi bile değiştirmeyeceğim. Benimle ilgili olabilir ama bunlar Maddy'nin sözleri. Bu onun eseri.

"Bay Zengin'e Direnmek: Büyük bir hayali ve daha da büyük bir kalbi olan bir adam."

Parmaklarımı enseme birleştiriyorum ve bininci kez okurken dirseklerimi dizlerime yaslıyorum.

Sözlerinin saklanamaz.

Gerçek olanları değil.

ne geçiyordu bilmiyorum. Bunu eninde sonunda göreceğimi biliyor olmalıydı.

Belki de o zamana kadar çoktan gitmiş olacağını ve bunun önemli olmayacağını düşünmüştür.

Ama onunla ilgili her şey önemli. Son sözleri de dahil. Gerçek olanları.

Benim ve Vex Projesi hakkında bir makale yazmaktan fazlasını yaptı. Bir özür yazdı. Kendi tarzında. İlk kez, yapabileceğini düşündüğü tek şekilde bana karşı tamamen dürüst oldu.

Her şeyi kaybetmenin eşiğindeyken, bazen her zamankinden daha keskin bir netlik gelir. Ve ne yapmamız gerektiğini şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliriz. Bu proje asla parayla ilgili değildi. Ona göre bu bir rüya, yeni bir gelecek. İşleri yapmanın daha iyi bir yolu. Sürdürülebilir bir şey. Gerçek bir şey.

Önemli olan geçmişte ne yaptığımız değil. Şu anda yaptığımız şey bu. Ve Logan Rich, çevre dostu çözümlere ihtiyaç duyan bir dünya için geleceğin parlak bir örneğidir.

teknoloji ve büyüme. O bir öncü... Bu proje yakında hayata geçse de geçmese de, izlenmesi ve asla hafife alınmaması gereken biri. Onunla geçirdiğim bir ay hayata bakış açımı değiştirdi ve şimdi de dünyayı değiştirmek üzere. Ondan nefret etmek kolay olurdu. Başarılı, zengin ve yakışıklı. Ama bu adam ve onun evrimsel tasarımları gezegenimizin tam da ihtiyacı olan şey. Logan Rich ismine minnettar olmaktan başka bir şey hissetmek mümkün değil.

Makalenin sonuna geldiğimde yavaş bir nefes alıyorum. Eve, bunun Maddy'nin en iyi çalışması olduğunu söyledi. Ofisteki herkes bundan bahsediyor ve o orada bile değil. Bunu duymayı hak ediyor. Ne kadar inanılmaz olduğunu bilmeyi. Onunla çok gurur duyuyorum.

"Kanatlarını çırpıyorsun Kelebek," diye fısıldıyorum. "amına koyayım."

Ama , bebeğim?

Dizüstü bilgisayarı kapatıp parmağımı ve başparmağımı göz çukurlarıma bastırırken koltuğumun kenarında dengede duruyorum, en ufak bir harekette, nerede dair en ufak bir ipucunda fırlamaya hazırım. Evdeki çocukları alarma geçirdim. Hepsi onun nerede olduğunu bulmaya çalışıyor. İşle ilgili sorunlar çözülene kadar başka görevler almalarına izin vermek zorunda kalmasaydık, kendi güvenlik ekibim de bunun üzerinde çalışacaktı.

Bu kabus yakında erebilir.

Ama Maddy'yi , birinden diğerine adım olacağım. *Daha kötüsüne.*

"Bay Rich? İniş için kemerlerinizi bağlama vakti geldi." Uçuş görevlisi gülümsüyor ve ben de kemerimi takmak için çabalayarak koltuğuma geri dönüyorum.

Telefonum cebimde titriyor ve onu çıkarıp Dax'in mesajına . Maddy'nin kitap hesabından gönderilmiş okyanus üzerinde gün batımının bir videosu. Başka bir şey yok. Ne bir kelime, ne de nerede olduğuna dair bir açıklama. Ekranın gümüş korkuluğu . Bu karadan çekilmemiş. Bir tekne. Roma yakınlarında, bir tekne.

Umut göğsümde patlıyor.

Onu nerede bulacağımı

biliyorum.

Bölüm 37

Logan

yat suda değildi ve geri kadar beklemek zorunda kaldım. İki saat boyunca ıssız jet yolunu arşınladım. Gemide olmak zorunda. Çünkü eğer değilse, o zaman kayboldum demektir. Başa . Oraya yüzebileceğimi , yüzerdim. Ama çok uzak. Ve onun yüzünü görmeden ölmenin romantik olacağını kadar aptal değilim.

Gemi yaklaşıyor, suyun üzerinde parıldayan dev bir beyaz kuğu gibi zarifçe süzülüyor. Gemidekilerin duyabileceği kadar yaklaşıncı "Mads," diye bağıryorum. Yukarıda iki figür görüyorum en üst güvertede. Kollarımı deli gibi havada salladım. "Mads!"

"Logan?" diye sesleniyor bir figür.

Rahatlama şimşek gibi göğsüme çakıyor ve belimden bükülüyorum, sesi örterken derin çekiyorum, kırılabilceğini hiç bilmediğim bir şeyi yatıştırıyor. *Ta ki ona kadar.*

"Bu da ne?" diye bağırır figür.

Sesindeki ateşe gülümsüyorum. Şükürler olsun ki hâlâ orada. O hala o.

"Burada ne yapıyorsun?" diye tekrar bağıryor.

İkinci figür elini kaldırıp el sallıyor. Doğruluyorum ve selamlamak için bir elimi kaldırıyorum. *Sterling.*

Elimden geldiğince yüksek sesle geri sesleniyorum,

"Seninle konuşmam gerek." "Hayır!"

Başım geriye gitti. "Ne demek hayır?" Sesimde kızgınlık köpürüyor. "Bana gideceğini söylemeden kaçıp gidemezsin." Parmağımı havaya kaldırıp ona doğru işaret ediyorum.

"Neden?" diye tersliyor.

Lanet , bu kadın. Bu mesafeden bile, hafif kıkırdamasından Sterling'in eğlendiğini anlayabiliyorum. , güvertede daha geriye, Maddy'den uzağa gidiyor. Muhtemelen bize yer açmak için. Ama bizi kimin duyduğu umurumda değil. Tek umursadığım onu buraya kadar kovalamış olmam ve onun hâlâ zorluk çıkarıyor olması.

"Neden öyle düşünüyorsun?" Bağırıyorum ve ellerimi saçlarımdan geriye doğru itiyorum. "E-postamı okumadın mı?" diye sesleniyor.

Damarlarımdaki kan kaynıyor. "bir ton saçmalığı kastediyorsan, evet, okudum." "Öyle değil-"

"Sakın bana bir daha yalan söylemeye cüret etme!" Ciğerlerim kadar derin bir nefes çekiyorum. "Artık yok, Mads. Artık yok!"

Sessiz, bana doğru bakıyor.

"Bu da ne demek oluyor? Benden nefret ettiğin için, ödeşmemiz için benim de senden nefret etmem gerektiğini mi düşünüyorsun?" "Hayır," diye ağlıyor, sesindeki acı kalbimin durmasına neden oluyor.

"Sonra ne olacak?"

"Benden nefret edersen yoluna devam edersin diye düşünmüştüm. İş kurtarırsın. Mutlu olursun. Mutlu olmanı istiyorum."

"O lanet makaleyi okuduktan sonra, onu yazacak kadar kendinden nefret ettiğini bildiğim için asla mutlu olamadım. Bunu hak etmediğini düşündüğünü." Kolumu aramızdaki dev boşluğun arasından geçiriyorum. "olan bu şey."

"Log-"

"Gerçek makalenizi okudum. Okumamış olsaydım bile hâlâ burada olurdum. Artık beni uzaklaştırmaya izin vermeyeceğim."

Başını iki yana sallıyor. "Başka ne ki? Bizim işimiz bu, Logan."

Hâlâ çok uzakta olduğu için net göremiyorum ama içimden bir ses ağladığını söylüyor.

Kalbim sıkışıyor. "Hikâyeyi değiştiririz. Kendi lanet hikâyemizi yazıyoruz. Şu andan itibaren!"

"Bunu neden yaptın? Her şeyden sonra mı?"

Lanet olsun. Saçlarımı yolarken bir daire çiziyorum. Söylediğim tek kelimeyi bile dinlemiyor.

"Nedenini biliyorsun!" Ciğerlerim boğazımdan fırlayacakmış gibi yanana kadar bağırıyorum.

Dondu kaldı. "Burada olmamalısın Logan."

"Yok artık. Sen de dönmemelisin. Londra'ya geri dönmelisin. *Benimle* birlikte." Yumruğumla göğsüme vuruyorum.

"Evleniyorsun." Elleri yataın üst güvertesindeki etrafında kıvrılıyor ve daha yakına eğiliyor.

"Sana olmadıkça olmaz." Göğsüm umutsuzca inip kalkıyor. "Görmüyor musun? Ya sen ya da hiç kimse. Kahretsin, şimdi tek dizimin üzerine çöküp bunu sana kanıtlayacağım."

"Sakın buna cüret etme." Beni fiziksel olarak durdurmak istercesine parmaklıklara tırmanırken sesinde panik patlıyor. "I-"

"Sakın benden nefret ettiğini söyleme, Mads. ederim!" Kanım kaynarken elimi yumruk yapıp ağzıma

Suyun üzerinden bana bakarken donup kalıyor, iki ayağını da korkuluğun daha yüksek bir basamağına koyuyor. "Hâlâ senden nefret ettiğimi mi düşünüyorsun?" Yüzü, korkulukları bıraktığında buruştuğunu görebileceğim kadar yakın "İstemiyorum," diye boğulur. "Logan değilim, ben-"

Söylemek üzere olduğu şey dudaklarından dökülür ve yataın yalpalaması ve baş aşağı küpeştenin üzerine savrulmasıyla yerini çığlığa bırakır.

"Mads!"

Onu yuttuktan bir saniyeden kısa bir süre sonra suyun yüzeyine dalıyorum, yanan ciğerlerimle yüzeyi tekrar kırıyorum.

"Mads!" Bağırıyorum.

Suyu olabildiğince hızlı itiyorum, kollarımı pistonlayarak onun yere doğru yüzüyorum.

Yukarıdan "Denize adam düştü" diye bağırılır ve bir can simidi suya düşer, ardından bir mürettebat gelir.

Onu en son gördüğüm yere gidip başımı iki sallıyorum. Ya düştükten sonra yat ona çarptıysa? Bayılmış olabilirdi. Teknenin altına sürüklenmiş olabilirdi. Yutkundum ve yüzeyin altına daldım, onu ararken tuzlu sudan gözlerim yanıyor ve hiçbir şey bulamıyorum.

"Mads?" Bir yudum daha hava alıp tekrar dalmaya hazırlanırken sesim boğuk çıkıyor.

Arkamdan öksürük ve sıçrama sesleri geliyor. Dönüyorum, yüzüne yapışmış koyu buklelerini görünce göğsüm çöküyor, uzakta yüzeye çıkıyor.

"Neden buradasın? Burada olmamalısın." Öksürüyor. Sesindeki ateş geri geldi, az önce denize düştüğüne ve neredeyse kalp krizi geçirmeme neden olduğuna dair hiçbir endişe belirtisi yok.

Ona doğru yüzüyorum, kulaklarımda kan çalkalanıyor. "Buraya kadar giyinik bir şekilde yüzmek için geldim.

Çok açık değil mi?"

Yüzüyor, arkasından atlayan mürettebat güverteye seslenip iyi olduğumuzu söylerken bana bakıyor.

"Tanrım, kes şu saçmalığı. Ben de seninle aynı sebepten . Çünkü artık benden nefret etmiyorsun," diye homurdanarak ona yaklaştım.

"Artık senden nefret etmiyorum," diye , alt dudağı titrerken ve yüzü soluklaşırken tüm mücadelesi sesini terk ediyor.

Damarlarımdaki kaynayan kan anında buza dönüşüyor ve daha hızlı yüzüyorum. "Kahretsin. Sen iyi misin? Düşerken kafanı mı çarptın?"

Dudağı titremeye devam ediyor, ardından sesi geliyor. "L-L-Logan."

"Geliyorum, bebeğim."

Kalan mesafeyi kapatmak için acele ediyorum ve onu kollarıma çekiyorum. Bacaklarını belime ve ben uzanıp bir elimle can simidini tutarken ikimizi de su üstünde tutuyor.

"Artık senden nefret etmiyorum." Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. "Ben... Ben..." Daha sert ağlıyor, tüm vücudu güçle titriyor. Yüzümü saçlarına bastırarak onu susturuyorum. "Yaklaşamadım bile. Seni o kadar çok önemsiyorum ki."

"Bebeğim." Sonunda itiraf duyunca kalbim kabardı. Sonunda "Ve bundan nefret ediyorum!" diye hıçkırdı.

"Ne?" Gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzüne bakmak için geri çekiliyorum ve bana bakarken başını sallıyor.

"Bu kadar önemsemekten nefret ediyorum. Çünkü bu, senin için doğru olanı yapmam gerektiği anlamına geliyor. Çünkü senin mutlu olmanı istiyorum. Mutlu olmana *ihtiyacım* var." Burnunu çekiyor. "Bu seni kaybetmek anlamına gelse bile."

"Beni kaybetmiyorsun." Boştaki elimle ıslak saç tellerini gözlerinden geriye fırçalıyorum. "Beni asla kaybedemezsin. Kimse beni senin kadar delirtemez. Ve işlevimi yerine getirmek için deliliğe ihtiyacım var."

"Her şeyini kaybedeceksin," diye fısıldıyor.

Alnımı onunkine bastırıyorum. "Eğer yaparsam, seni elde edersem buna değecek."

Atlayan mürettebat üyesi sözümüzü keserken gözlerimi arıyor. "Burada suda olmak güvenli değil. Yanımızdan geçebilecek çok fazla tekne var. Gemiye geri dönmeliyiz."

Ona başımla selam veriyorum ve Maddy'yi mürettebatın arka basamaklardan çıkmamıza yardım etmek için beklediği tekneye doğru yüzmeye teşvik ediyorum. Birden etrafımız bizi havlulara saran, su veren, yaralarımızı kontrol eden insanlarla çevriliyor.

Sterling bize tıbbi olarak izin verilene kadar bekliyor, sonra yaklaşıyor, doğrudan gözlerimin içine bakarken üst kolumu kavırıyor, bakışlarında sıcaklıkla karışık bir endişe . "Giriş yapmak için iyi bir

yol."

Omuzlarım yumuşuyor ve gülümsemeden önce Maddy'ye bakıyorum. "Görünüşe göre dramatik şeyleri seviyorum." Gözlerim saçlarından yanaklarına düşen su damlalarını takip ediyor ve havlumu omuzlarımdan çıkarıp üstüne sararak fazladan bir katman oluşturun.

"Bu ıslak kıyafetleri çıkarman gerek. Sana değiştirmen için kuru bir şeyler getireceğiz," diyor Sterling.

Maddy ona bakar. "Teşekkür , ama-"

"Israr ediyorum. Mürettebat sana duş alıp üstünü değiştirebileceğin yeri gösterecek. Hazır olduğunda seninle konuşmamız gerek." Bana geri döndü.

"Var." Bir kolumu Maddy'nin omuzlarına doluyorum ve Sterling'e ciddiyetle başımı sallarken onu yanıma çekiyorum.

İyi misin? Maddy'nin ağzı.

Elini alıyorum, parmaklarımızın birbirine dolanışını izliyorum. Onları dudaklarıma götürüyorum ve teker teker öpüyorum. "Artık öyleyim."

"Ama..." Ona bunun önemli olmadığını söylediğimde kaşlarını çatı. Hiçbirinin önemi yok.

Sterling de çekilmek üzere olan bir başka yatırımcı. Hiç şaşırmadım. Ama kadar çoğunlukta idi ki, projeyi kaybetmesi Vex'in sonu olacak. Artık onsuz her şey bitti.

Sterling, "İlk getirim üzerinden yüzde on daha alsam yeter düşünüyorum," diyor.

Başımı ona doğru çeviriyorum. "Affedersiniz?"

İkimizi de izlerken gözleri parlıyor. Maddy sertleşiyor, parmakları benimkileri daha sıkı kavıyor. "Yedide anlaşmıştık," diyor hiç tereddüt etmeden.

Sterling kıkırdar. "Sadece dinlediğini kontrol ediyordum." Dikkatini bana çevirdi. "Onu ilk seferinde yalnız gönderebilirdin. Gördüğüm en acımasız müzakereci. Şimdi git ve şu ıslak giysileri çıkar. Sonra konuşuruz."

"Bir on beşlik daha yatırıyor," diyor, o uzaklaşırken gözlerini ileriye dikerek. "Neden?"

Yavaşça yutkunuyor. "Çünkü ona parlak bir adam tarafından yönetilen inanılmaz bir fırsatı kaçıracığını söyledim."

"Spencer?"

Bana yan gözle bakıyor, sonra omzumu kendi omzuyla dürtüyor. "Salak."

Yüzüm kaşlarımı çatmadan önce sırtıyorum. "Buraya ondan yatırımını artırmasını istemek için mi geldin?"

İç çekiyor, mutsuzlukla öylesine yüklü bir ses ki duymak kulaklarıma cam kırıkları sokmak gibi geliyor.

"Her şeyini kaybetmeni izleyemezdim. Özellikle de Vex'i, çok değer bir şeyi. Fazladan para alırsan Spencer'ın babana yine de yardım edeceğini düşündüm. Sen ve Gabrielle hala evli olduğunuz sürece..." Sanki kelimeyi söylemek onun için çok zormuş gibi tekrar yutkunuyor. "Ve sonra her şey girecekti. En azından ben öyle umuyordum." Omuz silkiyor.

"O makaleyi senden nefret etmemi sağlamak için yazdın."

"Bunu sana borçluyum." Gözlerinde yine yaşlarla gözlerimin içine bakıyor.

Yazdığı kelimeleri hatırlayınca içim acıyla burkuluyor. Beni incitmek için tasarlanmışlardı. Ve yaptılar da. Sadece onun istediği şekilde değil.

"Buraya beni bulmaya geldiğini biliyorum. Ama geri dönmek zorundasın. Spencer'ın şirketinin desteğini arkana almazsan bu fon işe yaramaz. Kalırsan kaybedersin."

Yenilginin kırırtıları göğsümde ağırlaşıyor, kalbimi aşağı çekiyor.

"Londra'dan ayrıldığın anda kaybettim Mads. Ayrı olabileceğimiz ve hala sadece var olmuyormuşuz gibi yaşayabileceğimiz bir gerçeklik olduğunu düşündüğün anda kaybettim. *Sadece varmışsınız* gibi."

Gözyaşlarının arasından gözlerini kırıştırıyor ve gökyüzüne bakmak için

başını geriye atıyor. "Yazdıklarımın sonra neden benden nefret etmedin?"

"Senden asla nefret edemem." Yanağını okşamak için uzandım. "Bana bak. Lütfen bana bak." Gözlerini kapatıyor ve başını hafifçe sallıyor. "Yapamam."

"Yapabilirsin," diye ısrar ediyorum. "Kalp, arayışın ne zaman bittiğini bilir. Seninki sana ne söylüyor? Dinle onu." "Mutlu olmanı istiyorum." Alt kirpikleri kalın, ıslak damlacıklarla kaplanmış. "Senin mutlu olmana *ihtiyacım* var.

mutlu."

"Senin mutlu olduğunu bildiğim zaman ben de mutlu olacağım.

Şimdi bana bak, bebeğim." "Eve gitmelisin Logan," diye fısıldıyor.

"Bensiz."

Gözlerime bakamıyor. Kalbimi paramparça ederken bana bakamıyor bile. "Hayır.

Ben-"

"Git!" diye , bana sırtını döndü. "Kurulanın, giyinin ve sonra uçağa bana bir şey hissettiğinizi unutun.

Lütfen."

"Yani, bu kadar mı? Gerçekten istediğin bu mu?"

Omuzlarını dikleştiriyor, sessizliğini korurken sırtını bana dönüyor. "Lanet olsun.

Mads, lütfen."

Sessizlik.

Göğsüm çöküyor. Söylediğim hiçbir şey ona ulaşmayacak. Sırtına bakmak başımı döndürüyor, görüşümde noktalar dans ediyor.

Bu yattan inmem gerek. Bir dakikaya ihtiyacım var. İhtiyacım var.

Şaşkın bakışlı bir mürettebatın geçip yattan inerken, sırlıslam kıyafetlerimden su damlıyor.

Yattan uzaktaki ahşap yürüyüş yoluna fırladım.

Ondan uzağa.

O beni istemezken sonsuza kadar peşinden koşamam. İstiyorum... Tanrım, istiyorum. İkimizden asla vazgeçmek istemiyorum.

Ama o biliyor.

Sonunda durma vakti geldi.

Bölüm 38

Logan

Duyularım geri dönerken kafamdaki aydınlık azalıyor.

Ceplerimi yoklayıp telefonumu aradım. Kahretsin, suda kaybetmiş olmalıyım. Hızım kesiliyor. İki seçeneğim var. Yata geri gemide bir tane kullanmayı istemek. Ya da dünyası yeni sona ermiş bir yolcuyu kabul edecek bir taksi bulmaya çalışmak.

"Tanrım," diye

mırıldandım. "Dur!"

Ses o kadar zayıf ki, esinti neredeyse onu alıp götürüyor.

"Dur! Lütfen!"

Omzumun üzerinden geriye bakıyorum, nefesim ciğerlerimi terk ediyor. Maddy koşuyor.

Hayır, koşuyor. "Logan!"

Bekle! Lütfen!"

Bana ulaşması için geçen birkaç saniye içinde kalbim duracak gibi oluyor. Kendini bana atıyor, kolları boynuma dolanıyor ve bacakları belimi sarıyor.

"Gitme!" diye hıçkırarak boynuma sarılıyor, vücudu kontrolsüzce titriyor. "Yeni hikâyeyi ben de istiyorum." Hıçkırıkları tenimde boğuklaşırken hıçkırıklara dönüşüyor. "Hikâyemizi istiyorum."

"Mads." Onu kendime çekiyorum, kollarımda parçalanırken parçalı nefesler alıyorum.

"Evimi satılığa çıkardığım ve veda etmeden gittiğim için özür dilerim. Özür dilerim-"

"Ne yaptın? Satıyor musun?"

Midem ayaklarıma kadar indi.

Asla geri dönmeyi planlamıyordu.

"İhtiyacın olanın yakınından bile geçmez. Ama Sterling hayır derse en azından bir şey olur diye düşündüm."

"seviyorsun. Orası senin evin Mads."

Bana daha sıkı sarılıyor. "Artık seni her yerde görmeden orada kalamazdım. Beni orada nasıl öptüğünü hatırlamadan. İçine düştüğümü bildiğim şekilde..." Bocalıyor. "Özür dilerim Logan. Benden nefret etmen gerekiyordu. Benden nefret edip hayatına etmeliydin."

"Kalbimde senden nefret etmek için yer yok. E-postanızın gerçek olduğuna bir an için inansaydım bile, yine de sizden nefret etmezdim."

Gözlerinin içine bakabilmek için onu rahatlatıyorum.

"Kalbim çok dolu Mads," diye itiraf ediyorum. "Sana olan aşkımla çok dolu."

"Hayır."

"Evet."

"Hayır."

"Evet." Alnımı onunkine yaslıyorum. "Bu konuda kendi . Makalenizi okudum," diyorum usulca.

"Gerçek olanı. Her kelimesini. Buraya gelirken uçakta tekrar tekrar okudum. İnanılmazdı. Çok yeteneklisin."

"Log-"

"Gabrielle ile evlenmeyeceğim."

İtiraz etmeye çalışıyor ama konuşmasını engellemek için başparmağımı dudaklarına götürüyorum.

"Çeşmelere dilek dilemek için her zaman bozuk para ödünç almak zorunda kalan türden bir koca olsaydım beni yine de ister miydin?"

"Bunu zaten yapıyorsun." Sesi yumuşuyor ama kaşlarının arasındaki çizgi hâlâ derisinin derinliklerine doğru çekiliyor. "Koca mı?"

Başparmağımla alt dudağının izini sürüyorum.

"Eğer bir daha bizden kaçmayacağına dair bana yemin edersen, o zaman iş oraya varır. Hikayeleri sevdiğini biliyorum Mads. Peri masallarını, mutlu sonları . İşle bir şeyler oluyor. Çok şey değişiyor. Umarım yeterli olur. Ama yetmezse, geri almak için savaşacağımı bilmeni istiyorum. Senin için almak için. Ama o zamana kadar, sana söz verebileceğim tek şey

kendi dilimizi yaratırız. Sadece bizim için. Böylece senin için yazabilirim. Sana fısıldayabilirim. Sana başka kimsenin veremeyeceği bir şey vereyim."

Tepkisini beklerken göğsüm ortadan çatlıyor. *Beni itme, bebeğim. Daha fazla dayanamayacağım.*

Burnunu çekiyor ve bana dudaklarının küçük, mükemmel bir kıvrımını hediye ediyor. "Eğer bu bir peri masalıysa, o zaman prens sen misin?"

Tuttuğum nefesi bırakıyorum, rahatlama ve umut bir araya gelip o gittiğinde zayıflayan parçalarımı güçlendirirken gözlerimdeki geri kırıyorum.

"Emin ol öyleyim."

"*Princepe*," diye fısıldıyor, dudakları hareketlerini durdurup yerine hüzünlü bir gülümseme oluşturmada önce biraz daha yukarı kıvrılıyor. "Senden nefret ederek çok uzun yıllar geçirdim. Gerçek seni tanımak için kendime hiç şans vermedim."

"Gerçek ben hala bir olabilir."

"Yine de senin hatan olmayan bir şey yüzünden nefret edilmeyi hak etmedin," diye fısıldıyor.

Başparmağımı tekrar alt dudağının üzerinde gezdiriyorum. Gözlerim parmağımın izlediği yolu takip edip ileri geri tozunu alırken nefesini içine çekiyor.

"Artık bir önemi yok."

"Öyle." Sesi titriyor. "Senden nefret ettim. I-"

"Ve sen benden nefret etmekle meşgulken, ben sana aşık olmakla meşguldüm Mads. Daha derine ve daha derine." Dudaklarımı onunkilere yaklaştırdım. "Beni buna götüren hiçbir şeyi değiştirmezdin. Beni sana getiren."

Elimi boynuna dolayarak onu kendime çekiyorum. Dudakları değdiği anda ayrılıyor ve o da beni öperek içime düşüyor.

"Ağlama."

"Seni hak

etmiyorum." "Dur."

"" Beni daha sert öpüyor.

"Yanıyorsun. Ama bunun bir önemi yok çünkü ben zaten seninim."

"Ne hakkında-?"

"Gabrielle ile evlenmeyeceğim. Annem ve babam iyi olacak. İş kurtarmak için ihtiyaçları olan paraya sahipler."

"Ama Spencer kararlıydı. Onu nasıl ikna ettiğini anlamıyorum."

Dudaklarımı alnına bastırıyorum.

"Ben yapmadım. Gabrielle yaptı. Ona çalıştığı yerdeki depremde ailesini kaybeden küçük bir çocuğun fotoğrafını gösterdi. Evlat edindiği bir çocuk."

Maddy kaşlarını çatıyor.

"Biliyorum. Kimsenin bir fikri yoktu. Spencer'a nasıl söyleyeceğini bilemedi. Spencer'ın tek şeyin işi yönetebilecek bir damat ve torun sahibi olmak olduğunu sanıyordu. Onun istediği *de bu*. Şimdi çoğunlukla bunu elde etti. Gabrielle çocuğu onlarla birlikte yaşaması için Londra'ya getiriyor."

"Ama baban için parayı nasıl buldun?"

"Adayı sattım... ve Vex'in patentini Spencer'a sattım. On sekiz yaşına gelene kadar Gabrielle tarafından yönetilmesi ve adına kaydedilmesi şartıyla."

"Sattın mı?"

"Sattım," diye onaylıyorum. "Daha önce de bunun için bastırıyordum. Ama Spencer ilgilenmedi. Gabrielle için bir aile kurmaya ve onu güvence altına almaya odaklanmıştı. Sanırım hastalığı ve karısını kaybetmesinin karışımı onu başka bir şey göremez hale getirdi."

Maddy'nin ıslak saçlarını geriye doğru okşuyorum.

"Hepimiz istediğimizi alıyoruz."

"Ama Gabrielle seninle evlenmeyi kabul edecekti."

"Babasını seviyor. Ve insanlar aşk için çılgınca şeyler yaparlar. Bu süreçte kendilerine zarar veriyor olsalar bile." Sesim yumuşarken ona sert bir bakış attım. "değil mi?"

"Biri kıvranarak kalbine girdiğinde mi demek istiyorsun?" Alt dudağını ısırıyor, gülümsemeye o kadar yakın nefesimi tutup onu görmeyi beklediğimi fark ediyorum.

"Şampiyon sincap tam burada." Dudaklarına bir öpücük konduruyorum.

"Sence Drew bizim için mutlu olacak mı? Yoksa bu süreçte onun elini tutmak zorunda mı kalacağız?" diye mırıldanıyor beni öperken.

"Benim dışımda kimsenin elini tutmayacaksın," diye homurdanıyorum ve onun soru sorarcasına gözlerini bana dikmesine neden oluyorum. "Merak etme." Gülümsüyorum. "Sadece söylediği bir şey."

"Vex'i sattığına inanamıyorum. Bu senin hayalindi." Elleri omuzlarımdan boynumun kenarlarına doğru ilerliyor. Ellerini saçlarımin arasına sokup kafa derimi okşarken inliyorum.

"Hala olacağım. Evraklarda kimin adının yazdığı umurumda değil. Ben bunun gerçekleştiğini görmeyi önemsiyorum. Mühendisliğin geleceğini değiştirecek. İşleri yapma şeklimizi. Geri kalanında benim olması sadece ego için."

Maddy tek kaşını kaldırıyor.

"Evet, lanet olsun, tamam." Sırıtiyorum. "Ama hâlâ roketlerle oynayabiliyorum. Hâlâ havalıyım."

"Öylesin." Gülümsüyor.

Sonunda gülümsüyor ve bu manzara nefesimi kesiyor.

geri çekiyorum ve dudaklarımı alnına koyuyorum.

"Sana çok aşığım Maddox Harper. Sana aptalca aşığım."

"Logan..." Sesi fısıltılı bir hıçkırığa dönüşüyor. "Senin mutluluğun benim için her şey demek. Ben...

Ben bunu sana nasıl söyleyeceğimi, nasıl göstereceğimi bilmiyorum. Hiçbir şey yeterli , hiçbir şey..."

Onun tekrar ağlayacağı düşüncesi vücudumdaki tüm kasların kasılmasına neden oluyor.

"Selam." Parmaklarımı çenesinin altına yerleştiriyorum ve başını eğerek gözlerimizin buluşmasını

sağlıyorum. "Buraya gelip Sterling'i görmenin ve ondan on beş milyon yeterince büyük bir jest

olmadığını mı düşünüyorsun? Bana yardım etmek için daireni jest olmadığını mı düşünüyorsun?"

Sözcükleri söylerken gülümsüyorum, umutsuzca içinde taşıdığı ağırlığı eritmeye çalışıyorum.

Düzensiz bir nefes veriyor ve sesi yükselirken göğsüme bir sıcaklık

doluyor. "Buraya gelirken yol boyunca titriyordum. Hayır diyeceğinden

emindim."

"Ama yapmadı."

"Hayır. Anlatmadı. Ama ona her şeyi anlattım. Babamı ve Drew'a yaptıklarını, bunca yıldır senin

hakkında neler hissettiğimi. Şimdi nasıl ."

"Sen . Bunu biliyor muydun?"

Kendinden şüphe ve suçluluk gözlerini dolduruyor. "Bunu senin için yapmak istedim. Bir şeyler

yapmam gerekiyordu. Yine de asla yeterli olmayacak."

"Dur. Lütfen dur."

Kaşlarının arasındaki kırıışıklık geri geldi. Dudaklarımı dudaklarına bastırıp öpüyorum.

"Eğer bunu telafi edebileceğin bir yol bulursam, kendini bırakacak mısın?"

"Deneyeceğim."

"Yeterince iyi değil, Smiles. Bir söz istiyorum."

İkinci kez gülümsüyor. Ve bir kez daha nefesim kesildi. Çünkü olan onca şeyden sonra, o benim

olmalı.

Ağzımı onunkinin üzerine eğdim ve onu öptüm. Yakama yapışıyor ve ağzıma karşı inlerken beni

kendine çekiyor.

"Bu gıcırtı bir onay mıydı?" Onu

öperken gülümsüyor.

"Bunu söylemek zorundasın." Öpüşmemize ara vermeden önce dilimi onunkinin üzerinde

gezdiriyorum. "Söyle, Smiles." "Sana söz veriyorum," diye nefes alıyor.

"Aferin kızıma."

Bir elimi yüzünde tutuyorum, diğer elimle de kışını kavrayıp onu kendime doğru çekiyorum. Onu avuçlamaktan kendimi alıkoyuyorum, çünkü bunu yaparsam işin nereye varacağını biliyorum. Ona adımı öyle bir haykırtırım ki bütün marina duyar. Ama şimdi burada, yine kollarımda, kendimi tekrar içine gömmek yeterli değil. Daha fazlasına ihtiyacım var. Her şeyi istiyorum.

Öpüşmemize ara veriyorum. Bana göz kırparken dudakları pembeleşmiş ve şişmişti.

"Teknik olarak, satış sonuçlanana kadar üç gün daha adanın sahibi benim." Bir bukleyi gözlerinden uzaklaştırıyorum. "Benimle oraya gel. Geri gel ve benden nefret ettiğini söylemeden merdivenlerde becer."

Aniden gülüyor. Bu ses kalbimi o kadar şişiriyor ki patlama tehlikesi geçiriyorum. Ama gözlerimin içine baktığında aniden duruyor.

"Ciddi misin?"

"Nefret seksi ateşli olmadığından değil." Alnımı yashıyorum ve bir parmağımı boğazında gezdiriyorum. "Ama ben sevgi dolu istiyorum. Bunu hiç yaşamadım. Kimseyle yaşamadım. Ben istiyorum. *Seninle istiyorum.*" Parmağım kalbinin üzerinde duruyor ve avucumu teninin gezdiriyorum.

Ölçülü bir nefes alıyor. "Ben de daha önce hiç yaşamadım." "O zaman saklanmadan benimle ol Mads. Bana her ver. *Lütfen.*"

Elini göğsüme koyarak benim pozisyonumu yansıtıyor. "Sen benim her Logan. Sadece daha önce sana nasıl izin vereceğimi bilmiyordum."

Küçük bir hıçkırıkla gülümsüyor ve ben onu kendime çekip öpüyorum, ikimizin de elleri diğerinin kalbinin üzerine sıkıca yerleşmiş durumda.

"Her . Söz veriyorum," diye fısıldıyor.

Bölüm 39

Maddy

Yumuşak kum ayak parmaklarımın arasındaki boşlukları doldururken ve Logan'ın sıcak parmakları benimkilerin arasındaki boşlukları doldururken ay ışığının altında AYAKTA DURUYORUM. Yüzümü gece gökyüzüne doğru eğiyorum ve derin nefes alıyorum.

"et." Logan sırtarak kolumdan çekiştiriyor.

Beni dışarıdaki ışıkların bizim için açık bırakıldığı eve doğru çekiyor. Parmakları benimkileri sıkıca kavırıyor. Dokunuşuyla iletilen aciliyete gülümsüyorum.

İkimiz de bunun için uzun süre bekledik.

Sterling'in helikopterinin açıklıktan kalkış sesi havayı dolduruyor ve ben iki pilota el sallıyorum. Sabaha kadar bekleyebilirdik. Ama Logan ve Sterling Vex'i konuşmayı bitirir bitirmez, Sterling buraya gelmemiz için ısrar etti. Bize değerli zamanımızı boşa harcamamamızı söyledi.

Eve doğru son metreleri koşuyoruz ve açık hava mermer lobiye dökülüyoruz, havada heyecan dönüyor. Logan ayakkabılarımızı yere bıraktı ve bana döndü.

"Bu sefer çürük yok." Dudaklarıma bir öpücük konduruyor ve elimi bırakarak bir dolaba doğru ilerliyor ve bir kucak dolusu battaniye çıkarıyor. Onları yere seriyor ve sonra boyuna göre ayağa kalkıyor.

"Buraya gel, bebeğim."

Parmaklarımı tekrar uzattığı elinin içine sokuyorum ve beni göğsüne çekmesine izin veriyorum. Dudakları dudaklarımın üzerinde mühürleniyor, sesimi öpüyor ve ben ona gömülürken bir iniltiye

dönüştürüyor.

"Çok güzelsin." Beni tekrar öpüyor ve omurgamda sıcak bir ürperti yaratıyor. "Sen ve gülümsemen, Mads. İhtiyacım olan tek rüya bu."

"Ben de," diye fısıldıyorum, parmak uçlarımı gülümseyen dudaklarına yerleştirerek.

Beni yumuşak battaniyelerin üzerine çekiyor ve o otururken eteğimi yukarı kaldırıp kalçalarına sarılıyorum.

Elleri kalçalarımı kavramak için

düşüyor. "bayılıyorum. Onlar-"

"Seksi mi?" Roma'daki evindeki soyunma odasını hatırlayınca gülümsüyorum.

"Evet." Kendimi onun ereksiyonuna sürttüğümde inliyor. Kalçalarımı yuvarlıyorum, külotumun ince ipeği bacaklarımın arasındaki sıcaklığı gizlemek için hiçbir şey yapmıyor. "Seksi ve mükemmel," diye ekliyor boğuk bir sesle.

Parmaklarını üstümün altından yanlarıma doğru gezdiriyor, üstümü çıkarırken beklentiyle ürpermeme neden oluyor, sonra sütyenimi açıyor ve tenimden sıyrılıyor.

"Taksi beni marinaya götürürken ne gördüm biliyor musun?" Logan kendi tişörtünün yakasından çekiştirerek kenara fırlatırken soruyorum.

"Ne?" Kolları sırtıma dolanıyor ve göğüslerim çıplak göğsüne bastırırken inliyor.

Teni benimki kadar sıcak, kalçalarımı tekrar kavıyor ve daireler çizerek beni sikinin üzerine bastırıyor.

"A..." O bu hareketi tekrarlarlarken yutkunuyorum ve nabzım bacaklarımın arasında çılgınca atıyor.

"Orada da çıplak ten ister misin bebeğim?" Alt dudağımı emiyor, sonra nefes nefese bir onay iniltisinden başka bir şey çıkaramaz hale geldiğimde kıkırdıyor.

Ellerimi omuzlarına koyuyorum ve ayağa kalkıyorum. Eteğimi ve külotumu kalçalarımın üzerinden aşağı kaydırıyorum. İçimden tekmelediğimde gözleri vücudumun açıkta kalan her yapışıyor.

Kendi iç çamaşırını aceleyle aşağı indiriyor, sonra sıcak elleriyle belimi tekrar kavıyor ve bacaklarımın arasına kavurucu bir öpücük kondurduktan sonra beni sırt üstü yatırıyor. Çıplak kalçalarım onunkilerle buluştuğunda göğsünden derin bir inilti çıkıyor.

"Seni özledim." Ellerimi omuzlarına altımda dölle parlayan kalın sikine bakıyorum.

Logan gülüyor. "Beni mi yoksa sikimi mi özledin?"

"İkisi de," diye cevap veriyorum, titreyerek, eğilip meme ucumu ağzına alırken.

"Tanrım, göğüslerin, Mads. İnanılmaz," diye inliyor tadına bakmak için geçerken.

Geri çekiliyor ve bir elini bacaklarımın arasına sokup başparmağını klitorisimin üzerine koyuyor. Gözleri parlarken ürpertici bir nefes alıyorum.

"Marinaya giderken ne gördüğünü anlat bana."

"Başka bir düğün," diye inliyorum klitorisimin etrafında dönerek kaygan uyarılmayı tenime yayarken.

"Öyle mi?" Sesi derinleşiyor. "Ne olmuş ona?" Dili dışarı , ağızma bakarken dudaklarını

nemlendiriyor ve iki parmağını içime küçük bir nefes çekiyorum.

"çocuklar vardı. Küçük bir oğlan ve kız."

"Uh-huh," diye mırıldanıyor Logan, parmaklarını içimde kıvrıp G noktamı ovarken hâlâ dudaklarıma

bakıyor.

"Evet," diye nefes alıyorum, sıvı sıcaklığı parmaklarını sararken kirpiklerim titriyor. "Beni

düşündürdü..." "Ne hakkında?" Parmaklarını içimden çıkarıp ağızma götürürken gözleri ağızımda sabit

kalıyor.

dudaklarıma götürdüm. Onları ve sonra sarıyorum, tadımı emiyorum. "Siktir, bebeğim."

Parmaklarını dışarı kaydırıyor.

"Bana seni düşündürdü," diyorum.

"Öyle mi?" diye mırıldanıyor çakıllı bir sesle, eli bacaklarımdan arasındaki boşluğa geri dönerken.

"Düşünüyordum da-" Logan sikini yerleştirip beni üzerine çekerken hava derin bir iniltiyle ciğerlerime

doluyor.

"Düşünüyor muydun?" Bir kalçamı , başparmağı zonklayan nabzımın üzerinde gezinirken diğer eli

boynumun arkasına gelip .

"Ben..." Dudaklarım ayrılıyor ve kalçalarını hareket ettirip beni alttan yavaşça sikerken inliyorum.

Adadaki son dair görüntüler hafızamı dolduruyor. Bütün gece yataktan çıkmayışımız.

Bunun gibi. O oturuyor, ben de kollarının arasında ona sarılıyorum. Ama bu farklı. O gece içimde ona

teslim olmak ve isteyen her şeyle savaşıyordum. Tüm gücümle bize karşı savaşıyordum.

Bu gece, nihayet şeyi memnuniyetle

karşıyorum. Ve hiçbir şey daha iyi

hissettirmemişti.

"Çocuklarının neye düşünüyordum." Ellerimi omuzlarından yukarı yüzünü kavriyorum. "Senin yeşil

gözlerine sahip olup olmayacaklarını." Beni kaldırıp yavaşça tekrar üzerine çekiyor ve ben onun

etrafında kenetlenirken vücudumdaki her hücre arzuyla titreşiyor. "Senin çalışma tutkuna, azmine...

mizahına sahip olup olamayacaklarını düşünüyordum."

Logan kıkırdıyor, mükemmel dişleri dudaklarının arasında günahkârca parlıyor. "Öyle mi?"

"Ya da annelerine daha çok benzeyip benzemeyeceklerini," diye fısıldadım, gözlerimdeki yanmayı

kırıştıtararak. "Bunu düşünmek beni mahvetti. Senin için istediğimi söylediğim şey buydu. Ama de

istediğim bu değildi." Sesimdeki titreme parmak uçlarımdan onun yanaklarına değmesiyle eşleşiyor.

"Mads." Logan kendini içimin derinliklerinde tutuyor. Başparmağını nabız noktasının üzerinde gezdirirken boynumdaki eli tenimi yakıyor. "Ne düşünüyorum biliyor musun?"

"Ne?" Başparmaklarım onun mükemmel elmacık kemiklerinin üzerinde geziniyor.

"Umarım annelerinin ateşine, ruhuna sahiptirler." Yüzüme bakıyor, gözleri daha önce hiç görmediğim bir yoğunlukla kararıyor. "Koyu renk bukleleri," diye geveliyor, dudakları benimkinden birkaç santim ötede geziniyor.

"Logan..."

"Mads, bunları birlikte yapmak istediğim tek kişi sensin. Siktir, istersen şimdi başlayabiliriz?" Aleti içimde esniyor. "Bebeğimizin senin içinde düşüncesi..."

Kalçamı kavradığı yere doğru bakıyor ve ben de bakışlarını takip ediyorum. "Bu bana şeyler yapıyor. Seni tekrar görmek, seni bulmak."

"Bana da bir şeyler yapıyor." Alt göz kapaklarıma sıcaklık dolarken öfkeyle gözlerimi kırıştıyorum.

Kalçalarımı döndürerek Logan'ı tekrar hareket etmeye teşvik ediyorum. Hızını artırıyor, vücudumu aşağı yukarı hareket ettiriyor ve ona binmem için beni cesaretlendiriyor.

"Sana başka birinin dokunması fikrinden hep nefret etmişimdir," diye inliyor birlikte hareket ederken. Uyarılmışlığım kaplıyor ve kalın uzunluğunu kolayca yukarı ve aşağı batırmamı sağlıyor. "Her zaman. Sana sahip olamasam bile. Sana başka birinin dokunmasını hiç istemedim." Kalçamı daha sıkı kavıyor ve beni doğru geriyor. "Bu beni bencil mi yapıyor?"

Ağızına bir öpücük konduruyorum. "Bu seni dürüst yapıyor. Benim bir şey."

Biz sevişirken gözlerimin içine bakıyor, birbirimize tamamen sarılmışız. Pantolonlarımız ılık gece havasında birbirine karışmaya başlıyor. Başımı arkaya eğiyorum ve gökyüzünü dağıtan yıldızlara bakıyorum.

Logan boğazımın sütununu öpücüklere boğdu. "Şimdi bana karşı dürüst ol. Seni yakaladığımı söyle."
."

diken diken olurken derin bir nefes alıyorum ve bedenim onunkinin etrafında titreşiyor.

"Beni yakaladın." Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanırken yüzümü aşağı onunkine yapıştırıyorum. "Bana sahipsin." Onu öpüyorum ve o da bana daha sıkı sarılıyor. "Bana sonsuza dek sahipsin. Seni istiyorum. Bizi istiyorum. Nasıl duracağımı bilmiyorum. *Asla* duramam."

"Ben de yapamazdım." Gözlerimi arıyor. "Artık sen ve ben varız, Smiles." Parmakları kalçalarımda esniyor. "Seni seviyorum, Maddy."

"Maddy?" Bana ilk kez böyle sesleniyor.

Başparmağını boynumdan dudaklarıma kaydırıyor. gülümsemeye. "Evet. Artık kızgın görünmüyorsun," diye nefes alıyor.

"Nasıl görünüyorum?" Fısıldıyorum.

Başparmağını gülümsememin üzerinde gezdiriyor, gözleri parlıyor. "Mutlu görünüyorsun. Benimki gibi görünüyorsun."

Bir öpücük için onu kendime çektim. ", milyon .. İkisiyim."

Gözlerimi ondan ayırmamak için mücadele ediyorum. Ama itme açısını değiştirip iki elini de göğüslerime koyup meme uçlarımı çekiştirmeye başlayınca geri çekiliyorlar.

"Tanrım, Logan." Çekirdeğim sıkıca sarılırken titriyorum. "İhtiyacın var mı, bebeğim?"

"Lütfen..." Bunu inkar edemem. Artık beni tanıyor. *Her sahip.*

Elleri göğüslerimle oynamaya devam ederken " derinliklerinde mi?" diye mırıldanıyor.

"Evet. Lütfen." Vücudum onun etrafında kenara doğru sallanırken ihtiyaçtan neredeyse ağlıyorum. O da beni kalın bir hırıltıyla öpüyor. "Senin için bebeğim. Her şey senin için."

Sonra bırakıyor ve içime boşalırken kalın bir homurtuyla küfrediyor.

"Aman Tanrım." Etrafında parçalanıyorum, ona tutunuyorum, kör edici zevk dalgaları tarafından tüketilirken tırnaklarımı etine kazıyorum.

" burada."

Bir eliyle saçlarımı , diğer elini kalçama , böylece beni daha sert bir şekilde kendine çekebiliyor ve boşalırken kendini içime gömüyor.

Tekrar tekrar itiyor, ben haykırıp tekrar boşalana kadar bırakmıyor. Beni öpüyor, birleşik salınımımız iç uyluklarımı kaplayana kadar benimle birlikte sürerken asla yavaşlamıyor. Her derin kasılmada benden daha fazlası itilirken ürperiyorum, tenimizin buluştuğu yerden kayıyor.

"Boşaldığında çok güzel oluyorsun, Smiles."

Yığılmadan önce orgazmımın son dalgaları boyunca nefes nefese kalıyorum, öne doğru düşerken vücudumdaki tüm kaslar yumuşuyor. Beni yakalıyor ve göğsüne gömülüyorum, yanağımı gürleyen kalbinin üzerine koyarken kollarımı boynuna doluyorum.

Ona sarılıyorum ve boğazımda beni hazırlıksız yakalayan bir hıçkırık yükseliyor. "Seni seviyorum."

Nefes almayı bıraktı.

"Deli-"

Başımı kaldırıyorum ve gözleriyle buluşuyorum. Bana doğru parlıyorlar, gerçeği arıyorlar. Hayatımda hiç bu kadar dürüst olmamıştım.

"Seni seviyorum," diye . "Seni seviyorum." Yüzümü ellerinin arasına alırken tekrar hıçkırıyorum.

İtiraf dudaklarımdan dökölüyor, sanki kalbim açılmış ve sözcükler doğrudan içinden dökölüyormuş gibi.

"Sana aşığım Logan Rich."

Her beyanımda burnumu çekiyor ve hıçkırıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzölürken gülümsemem büyüyor. Logan nemli saçlarımı alnımdan geriye doğru düzeltiyor ve beni öpebilmesi için yüzümü yukarı kaldırıyor.

Sıcak dudakları gülümseyerek benimkilerin üzerinde tozlanırken, " burada," diyor.

Bölüm 40

Logan

Epilog - 3 ay sonra

"DUR." Başımı eğip boynunu öperken ÇILGIN GIGGLES.

"değil, bebeğim. Sana. Bu elbise. Şu anda döllerimle dolu olduğunu bilmek? Beni senin yanında vahşileştiriyor," diye kulağına homurdanırken kolumu onun etrafına doluyor ve ipeksi yeşil kumaşın arasından kalçasını kavırıyorum.

Başka bir kıkırdamayla homurdanıyor. "Terbiyeli olun, Bay Rich."

"Asla." Sırıtarak bizi balo salonundan dans pistine götürüyorum. "Şimdi benimle dans et ki bu elbiseyi giydiğinde aletime ne olduğunu saklamak için vücudunu kullanabileyim."

Maddy gülümsüyor ve onu kollarıma çektiğimde tüm yüzü aydınlanıyor. Onu böyle görmekten asla bıkmayacağım. *Mutlu. Gülümsüyor.*

"Beni çok giyerken gördün." Kollarını boynuma dolayıp onu kendime çekmeme izin verirken gözlerini deviriyor.

"Ve seni her seferinde daha çok seviyorum. Bana operadaki geceyi hatırlatıyor. Ve o zamandan beri ne kadar çok değiştiğini."

Biz dans ederken Maddy memnun bir şekilde iç geçiriyor. "Evet. Çok şey değişti." Gözlerini dolu balo salonunda gezdiriyor, sonra tekrar benimkilere getiriyor. "Buraya gelmek için çok çalıştın. İnanılmazsın."

"Yol boyunca yanımda harika bir amigo kız vardı." Kalçalarını sıkıyorum ve o da alt dudağını ısıırıyor.

"İltifatı kabul et, Rich." Gülümsüyor. "Bu sendin." Tekrar odanın etrafına bakar. "Hepsi sendin," diye fısıldıyor.

Bu akşam Vex'in resmi lansmanı var. Herkesin içebileceğinden daha fazla şampanya ve dünyanın dört bir yanından özel olarak getirtilen malzemelerle yapılan kanepelerle büyük, göz alıcı bir etkinlik. Spencer bu konuda ısrar etti. Sadece Vex'in yatırımcılarını değil, aynı zamanda Londra'nın cebi dolu elitlerini de çekmek istiyordu. Daha sonra düzenleyeceğimiz yardım müzayedesinde doğal afet mağdurları için para toplanacak. Matias'ı ilk öğrendiğinden beri kalbine yakın olan bir amaç. Spencer şu anda gururlu ve müşfik bir dede ve her fırsatta babasına bunun başına gelen en güzel şey olduğunu söylüyor.

Başka bir şarkıda dans ederken gözlerimi Maddy'den ayırmıyorum. Şarkı bittiğinde bara doğru ilerliyoruz. Babam annemle birlikte durduğu yerden gözüme çarpıyor. Artık bitkin görünmüyor, sanki dünyanın yükü omuzlarındaymış gibi. Kesintiler yaptı ve ona adanın ve patentin satışından gelen parayı verdiğimden beri işleri yeniden rayına oturuyor. Babam her zaman meydan okumayı sevmiştir. Sanırım gizliden gizliye kendini iyi hissediyor. Annem kulağına bir şeyler söylerken sırtıyor ve bana doğru uzatıyor. Ne konuştuklarını biliyorum. Spencer'ın sürekli dede konuşması onlara fikir veriyor.

"Bu kadar komik olan ne?" Maddy şakacı bir şekilde gözlerini kısıyor. "Annem ve babam kafalarında bebek isimlerini sıralıyorlar."

Maddy bakışlarımı takip ederek önce telaşlanan sonra da gülümseyerek dikkatlerini başka yöne çeviren annemle babama bakıyor.

Gülüyor. "Sadece mutlular. İşler iyi. Baban kendi yatağına döndü. Ve yetenekli oğullarıyla delicesine gurur duyuyorlar. Tıpkı gibi." ve ben de dudaklarına bir öpücük konduruyorum.

"Belki de öyledir," diye , geri çekilmeden önce ağzına karşı gülümsüyorum. "Ama de seni hamile bırakmamı istiyorlar."

"bile istemediğim bir gerçek," diye bir ses.

Maddy, Drew ve Tanner'ın yemek ceketleriyle yan yana durduklarını görünce güler.

Drew çenesini bana doğru eğiyor ve Tanner omuzlarını birbirine kadar döndürüyor, bardağından bir yudum inliyor. "Yapma bunu. Ebeveynlik bir tuzaktır."

Drew sırtarak Tanner'a bakar. "Ruby doğduğundan beri huysuz bir piçsin."

"Dün gece üç saat uyudum. Sekiz parçaya bölünmüş. Yeni doğanlar," diye mırıldanıyor Tanner bardağına doğru.

"Şimdi böyle söylüyorsun ama yakında bir tane daha doğuracaksın," diyor

Drew. "Hiç şansın yok." Ama yorgun gözleri parıldıyor.

"Şerefsiz." Drew kadehini dudaklarına götürmeden önce kıskançlıkla gülümsüyor, bakışları odanın diğer ucundaki birine kayıyor.

Onun dikkatini takip ediyorum. Dax kolunu Rose'a dolamış, iki kadınla konuşuyorlar. Birini tanımıyorum ama diğeri Sophie, avukat olan.

"Ne kadar zaman önce seni ? Ve sen hala bunu atlatamadın. On yıl mı?" Soruyorum.

Drew'un çenesi gerilirken Tanner bardağına doğru homurdanıyor. Gözlerini Sophie'den ayırmadan, "Siktir git," diye tersledi.

"Neredeyse dört yıl," diyor Maddy, kardeşine bakarken sesi yumuşak.

Drew'un gözleri önce , sonra tekrar Sophie'ye kayıyor ve bakışları karanlık yoğunluğunu bir kademe daha artırıyor. Onu başka hiç kimseyle böyle görmemiştim. Ama Sophie'yle tanıştığı gece, gözlerinde saf bir saplantı ifadesi vardı. Şimdi de aynı bakış var. Bu fikrin peşini bırakacağını sanmışım. Ama geçen yıl Dax'in bir avukata ihtiyacı olduğundan ve Sophie de Londra'ya taşındığı için ona yardım ettiğinden beri, yollarının tekrar kesişeceğinden şüpheleniyorduk.

Bu gece, öyle görünüyor ki, o gece.

"Neden onunla konuşmuyorsun?" Maddy sorar.

Drew viskisinin geri kalanını içmeden önce, "Rose biriyle çıktığını söyledi," diye cevap verir.

Boş bardağını havaya kaldırır ve bara eliyle işaret eder.

Başımı iki yana sallıyorum. Sterling'i fark ettiğimde Maddy'ye "Bazı insanlarla konuşmamız gerek," diyorum. Drew başını sallıyor ve Tanner'la birlikte bara doğru ilerliyorlar.

"Onun için endişeleniyorum." Alt dudağını çiğniyor. "Son zamanlarda çok gergin ve huysuz. Eskiden daha çok gülerdi."

Drew dirseğini barın tepesine dayıyor ama gözleri hemen Sophie'ye kayıyor. Sophie sanki onun bakışlarını hissediyormuş gibi ona bakıyor ve sonra hızla tekrar uzaklaşıyor.

"İyi olacak," diye onu temin ediyorum. "O sert bir yapıya sahip." "Çünkü sertleştirildi." Maddy iç geçiriyor.

Onu yanıma çekip saçlarına bir öpücük konduruyorum. "Bunların hepsi artık geçmişte kaldı bebeğim."

"Biliyorum." yerleşiyor, avucunu kalbimin üzerine bastırırken bedenini benimkiyle birleştiriyor.

"Ama babamla asla hak ettiği gibi bir ilişkisi olmayacak."

"Bu babanın hatası. Drew'un değil."

Ona daha sıkı sarılıyorum. Olanlar hakkında konuşmanın ona hâlâ acı verdiğini biliyorum. Henüz babasıyla bu konuda yüzleşemedi. Drew bunu tamamen bırakmasını tercih ederdi. Ama onu tanıyorum. Hayatının o döneminde bu acıyı yıllarca içinde taşıdı. Tamamen bırakması gerekiyor. Ve bırakacak da... hazır olduğunda.

Maddy yere bakarken kaşları çatılıyor. "Annemin her şey yolundaymış gibi davranmasına inanamıyorum. Eğer bu onu daha fazla incitmeyecek olsaydı, babamla çoktan konuşmuş olurdum. Ama..." Derin bir iç çeker.

Babasını tanımlamak için kullanmak istediğim sözcükleri geri alıyorum. Bunları duymak ona yardımcı olmayacak. Hiçbir kelime Maddy'nin, annesinin babasının bir ilişkisi olduğuna dair daha fazla kanıtla yüzleştiği ancak bunu görmezden geldiği gerçeği hakkında daha iyi hissetmesine yardımcı olmayacak. Ve yaptıklarının Maddy'nin iyileşmesini engellediği gerçeği, ondan daha fazla nefret etmeme neden oluyor.

"Onun mutlu olmasını istiyorum. O bunu hak ediyor." Maddy'nin omuzları düşer. "Belki babam bir şey yapmamıştır." Sesinde küçük bir umut kırıntısı var. Babasına tapıyor. Ya da en azından öyleydi. , sırf ondan bahsederken yeniden mutlu görüldüğünü görmek için, babasını yeniden o kaideye .

Ama yapamam.

"Gidip Sterling'le konuşalım." Maddy'nin sesi onu görünce parlıyor.

"Beni yine kışkandıracak mısın, Smiles?"

"Ne?" Gülüyor.

"O ilk buluşma mı? Senin seksi olduğunu düşündüğünü saklayamadı." "Kapa çenenini." Kıkırdıyor.

"Bunun doğru olduğunu biliyorsun," diye mırıldanıyorum onunla aramızdaki mesafeyi kapatırken. "Bu yüzden daha fazla yatırım yaptı." "Daha fazla yatırım yaptı çünkü sen huysuz bir hıyar gibi yatırıma artırmaya devam ettin."

Dudaklarımda bir gülümseme oluşuyor. "İş için iyisin, bebeğim."

"Her neyse." Maddy surat asıyor.

"Ve sen de inanılmaz bir pazarlıkçısın," diye ekleyerek dudaklarının gururla kıvrılmasını sağlıyorum. "Büyüleyici."

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

Başını sallıyor, gülümsemesi yayılıyor. "Ben de seni seviyorum."

Bizi Sterling'in Atlantic Airways'in sahibi Magnus Grant'la konuştuğu yere götürürken belini sıkıca kavıyorum. İki adam eski dostlar gibi birbirlerinin sırtına vuruyor ve biz oraya varmadan ayrılıyorlar.

"Sterling?" Elini tuttum.

"Logan." . "Maddox." Onunkini de alıyor. "Etkileyici bir katılım."

"Teşekkür ederim," diye yanıtlıyorum kalabalık balo salonunu değerlendirirken. "Hepsi yatırımcılarımız sayesinde mümkün oldu." Sterling'in gözlerinin kırışıyor. "Senin fikrin yatırım yapacak bir şeyimiz olmazdı."

Başka bir şey söyleyemeden başımı sallıyorum. Onun büyük yatırımı olmadan bu gerçekleşmezdi ve o da bunu biliyor. Ama benim vizyonumla kıyaslandığında kendi katılımının önemsiz olduğunu savunuyor. Onu değilim. Özgünlüğe ve kararlılığa çok değer verdiğini biliyorum. Sahibi olduğu seçkin kulüplerin tüm üyeleri kendi alanlarında yüksek performans gösteren kişiler. Ama onda görmenize izin vermediği bir şey var. Daha derin bir şey. Acı verici.

"Londra'da uzun süre kalacak mısın?" Maddy Sterling'e sorar.

Adam da ona sıcak bir karşılık verir. İtalya'da onunla pazarlık yapmak için geri döndüğünde onu etkiledi. Onunla flört etmediğini bildiğim halde kalçasındaki elim istemsizce esniyor.

Maddy'nin gözleri benimkilere kayıyor ve onları bilerek kısıyor, sonra yanıma doğru eğiliyor.

"Hayır," diye yanıtlıyor Sterling. "Sabah New York'a geri dönüyorum. Ama gitmeden önce." Benimle Maddy'nin arasına bakıyor. "Söyle bana, ilk Vex prototipinin adı neydi? Kim buldu onu?"

"Logan yaptı." Maddy bana bakıyor.

"*Sorriso*," diyor Sterling. "İlginç ve anlamlı."

"Gülümse," diyorum Maddy'ye bakarak, kalbim kabarıyor. "İtalyancası."

Maddy

Koridora yürürken topuklu ayakkabılarımı çıkarıyorum. mermer zemin, lansman partisinde geçirdiğim uzun bir gecenin ardından ayaklarıma cennet gibi geliyor.

"Neden gidip bir banyo yapmıyorsun?" Logan beni arkadan kollarıyla sararken ve dudaklarını kulağımın altına bastırırken tenime doğru mırıldanıyor.

Ona doğru geri çekiliyorum. "Ben burada kalsam ya da sen beni oraya taşısan nasıl olur?" Mutlu bir şekilde iç çektim.

"Adına bir roket motoru ve birdenbire her yere taşınman gerektiğini mi düşünüyorsun?" Ben kaburgalarına hafifçe dirsek o boynuma doğru kıkırdıyor.

"Burada değerli değilsem taşınırım" diye karşı çıkıyorum.

Logan sertleşiyor, sesi küçük bir hırıltı çıkana kadar derinleşiyor. " olmaz. Artık benimle yaşıyorsun. Burası senin evin. *Bizim evimiz.*"

Yüzüm dönük olana kadar kollarında kıpırdandım, sonra onunla oynarken parmaklarımı çenesinde gezdirmek için . "Öyle mi?" Surat asıyorum.

"Evet." Beni derinden öpüyor ve nefesimin boğazımda düğümlenmesine neden oluyor. "Bunlar burada, yani burası senin evin olmalı." Beni belimden tutup kaldırırken sırtıyor ve sonra ayaklarımı Roma'dan aldığım monogramlı terliklerimin üzerine gelecek şekilde beni aşağı indiriyor. Ayaklarımı içlerine sokuyorum, memnuniyetle mırıldanıyorum.

"Sanırım seninle yaşamamanın bir avantajı var. Ayaklarım mutlu."

Kaşlarını çatıyor ve sonra beni kaldırıp omzunun üzerinden atarken midem bulanıyor. Beni merdivenlerden yukarı taşıyarak uzaklaşmadan önce kıcıma sert bir tokat iniyor.

"Sanırım birinin derse ihtiyacı var."

Terliklerim ayağımdan düşüyor ve merdivenlerde arkamızda kalıyor. "Sanırım birinin beni yere indirmesi gerekiyor. Değil mi, *Princepe*?" 'Prensım' göğsünün derinliklerinde inleyip kocaman bir eliyle kıcıma avuçlayarak yukarı uzandığında kıkırdamamı bastırıyorum.

Bizi ana yatak odasına taşıyor ve beni içeri yerleştirmeden önce banyonun kapısını tekmeleyerek açıyor.

Elbisemi omuzlarımdan kaydırmak için uzanıyor. Elbise ayaklarımın etrafında bir su birikintisi halinde yere düşüyor. Logan'ın gözleri vücudumda gezinirken bir elimle belimi tezgâha dayayarak arkama yaslanıyorum.

"Kahretsin, külotun nerede bebeğim?" diye inliyor, yutkunurken kalın boynu kasılıyor.

"Oh, bunlar mı?" Masum bir şekilde İtalya'dan aldığım iç çamaşırlarıma sutyen ve jartiyer var ama başka bir şey yok. "Yırtıldılar."

Papyonunu çıkarırken kirpiklerimin arasından ona bakıyorum, gözleri benimkilere odaklanmış.

"Demek öyle," diye homurdanıyor. "Seninki kadar güzel bir amcığın zaten örtülmemesi gerekir. Benimleyken değil."

Bir adım daha yaklaşıyor ve kalp atışlarım hızlanıp bacaklarımın arasında sıcak bir arzu alevlenirken nefesimi içime çekiyorum.

"Sana bir şey getirdim," diyor, gömleğinin düğmelerini açıp çıkarırken gözleri kararmış.

Sesle etkinleştirilen hoparlör sistemine çalması için komut verirken gözlerimi ona dikiyorum. Ses konuşurken şaşkınlığımı bastırıyorum.

"*Sen sahip olduğum her fantezisin. Ve seni asla .*"

"Log-?"

Beni bir öpücükle susturuyor, sütyenimi çıkarırken beni çıplak göğsüne doğru çekiyor.

"Sen. Ben. Bu inanılmaz memeler." Onları yoğururken dişlerini alt dudağına bastırarak inliyor.

"Sonsuza dek mutlu olacağız."

Sesi hoparlörden çalmaya devam ederken dokunuşuna boyun eğiyorum. "Bu kelimeler mi?"

"Kitabının sonu," diye onaylıyor. Elleri açgözlülükle göğüslerimi kavrarken başparmakları meme uçlarımin üzerinde geziniyor. "Okudum. Mutlu sona , Mads. Biz de öyle."

"Okudun mu?" Bir meme ucunu emmek için eğildiğinde nefesim kesildi.

"Evet." Ağzını tekrar etrafımda kapatırken hırıltısı dudaklarını tenimde titreştiriyor, vücuduma taparken zevk güzel yüzünün her kıvrımına sızıyor.

Arzuyla içimi dışıma odanın içinde uçuşan kelimelere konsantre olmaya çalışıyorum. "Bunu sesinle mi kaydettin?" Ayağa kalkıp iki parmağını içime sokarken nefes nefese söylüyorum

Ben.

"Evet." Uyarılmışlığım parmaklarını kolayca kaplıyor ve beni yavaşça parmaklarken zahmetsizce kaymalarını sağlarken inlemesi uzun ve çakıllı.

"Bir daha asla bir erkeğin sesini dinleyerek olmanı istemiyorum. Benim sesim olmadığı sürece." Homurdanıyor, G noktamı okşarken gözlerimin başımın içinde dönmesini izliyor.

Eliyle beni tezgâha sabitlerken ürperiyorum. Beni orgazma daha da yaklaştırırken omzundaki kaslar kasılıyor.

"Yani kaydettin mi?" Çekirdeğim daha sıkı sarılırken nefes nefese kalıyorum. Sırıttıyor. "Dinlemeye devam et."

Dizlerinin üzerine çöküp sıcak dilini klitorisimin üzerinde gezdirirken parmaklarını içimde tutarak konsantre olmaya çalışıyorum.

"Dinlemeye devam et, bebeğim," diyor.

Tekrar nefes alıyorum, bir elimin parmaklarını saçlarına batırıyorum ve yıllardır bana açmış gibi beni yerken sıkıca tutuyorum.

İkimiz de birbirimize aç kaldık.

"Logan," diye inliyorum, çabaları arttıkça ve yüzünü daha da içime ittikçe ayak parmaklarım yerde dans ediyor.

"Dinle," diye .

Her bir kelimeyi içime çekmek için mücadele ederken kulaklarıma hücum eden kanı görmezden geliyorum. Her hece. Artık Cameron'ın Frederica'ya onun için ne kadar önemli olduğunu söylediği

kitabın kapanış satırlarını anlatmıyor.

Onu. O kitaptan ya da başka bir kitaptan daha önce hiç duymadığım sözler söylüyor.

Onun sözleri.

"Nefret bir şeyse asla aşık olmamam gerektiğini söylemiştim. Hatırlıyor musun?"

"Evet," diye inliyorum.

Ayağa kalkıyor, beni öperken dudakları ıslaklığımla parlıyor.

"Benden nefret etmen gelen en iyi şey oldu," diye devam ediyor kayıtlı ses.

Gözlerim yaşıyor ve beni tezgâhın kenarına kaldırırken omuzlarına yapışıyorum. "Ben de," diye nefes alıyorum.

Yavaşça ileri doğru iterken yeşil gözleri yanıyor, beni sikinin üzerine çekerken elleri kalçalarımı sarıyor. Nefesini içine çekiyor, kendini içimde sabit tutuyor. Onun etrafında titriyorum, patlamanın eşiğindeyim ama tam olarak orada değilim.

"Logan," diye inledim.

Hareket etmeye başladığında gözlerimi tutuyor, itişleri yavaş ama acı verici derecede derin. Kendini her gömdüğünde nefesim ciğerlerimden bir solukta çıkacak kadar derin.

Yeni bir ıslaklık dalgası onu sular altında bırakırken, "Seni seviyorum," diye haykırıyorum. Bacaklarımı daha geniş açıyorum ve ona sırtıyorum.

Bu konuda utangaç değilim. Bana ne yaptığını biliyor. Onun için ne kadar ateşli olduğumu. Beni ilk kez bu pozisyonda becerdiğinden beri öyleydim. O zamanlar ondan nefret ettiğimi düşünmeme rağmen. Onu olduğu gibi göremesem de.

Hikayemin gerçek prensi.

Ondan nefret ettiğimi düşündüğüm zamanlarda bile etkisini inkâr edemezdim.

"Sikimin üzerine ne kadar sert boşalabileceğini bana gösterecek misin bebeğim?" Diğer eliyle kalçamı kavıyor, parmaklarını etime geçirirken jartiyer kemerinin altından geçiriyor. "Adımı mısın?"

"Evet," diye haykırıyorum, itiş gücü beni tezgahın tepesine geri iterken. Her beni sertçe geri çekiyor, ilk seferinde yaptığı gibi, her hakkı olduğu gibi, derin bir homurtuyla beni horozunun üzerine geri çekiyor.

Bana sahip olmak. Zevkimi kontrol ediyor. Ona ihtiyacım olduğunu biliyor.

Gözlerimin içine bakıyor, ses devam ederken çenesi gerginlikle kalınlaşıyor.

"İhtiyacım olan tek şey sensin Maddox Harper."

"Ve benim de ihtiyacım olan tek şey sensin." Onu öperken gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

"Bana bak," diye ısrar ediyor.

Gözlerimi açıyorum ve o bakışlarımı tutarken göz kamaştırıcı zümrüt yeşili bir ateşle sarmalanıyorum, aleti içimde öyle büyük bir sıcaklıkla zonkluyor ki tüm bedenimi sarıyor.

"Hazır mısın?" diye .

"Evet." Tırnaklarımı omuzlarına batırıyorum, parmak uçlarımda sıcak kan hissettiğime eminim.

Logan'ın göz bebekleri büyüyor ve inlerken gözleri parlıyor, acı sadece zevkini artırıyor gibi görünüyor.

"O zaman şu bacakları biraz daha aç. Her damlanın içine girdiğini hissetmeni istiyorum."

Bacaklarımı o kadar hızlı açıyorum ki Logan kıkırdıyor. "İşte benim iyi kızım." Sertçe itiyor ve ben onun adını haykırıyorum. "Benim lanet olası iyi kızım," diye tıslıyor, teni benimkine çarpıyor, odanın yankılanıyor, ses bitmeden önceki sestten daha yüksek.

"Hazır mısın?" diye tekrar hırlıyor.

Bana istediğimi vermezse her an bayılabileceğim kadar büyük bir ihtiyaçla baş başa kaldığım başımı sallıyorum, onu tırmalıyorum.

"Lütfen," diye ağlıyorum.

"Tamam, bebeğim." Nefesinin altında küfrediyor. "Bu tatlı küçük amcığ, sahip olduğum döl miktarıyla mahvedeceğim. Ve sen de iyi bir kız gibi hepsini , değil mi?"

İkimiz birbirimize bakarken bir an için başka hiçbir şey yok. Söze gerek yok.

Düşük bir iniltiyle patlarken çenesini eğiyor.

İlk damla ondan dökülürken içimi yakıyor. Günahkâr dudakları kendine özgü sırtışıyla kıvrılıyor, bu benim orgazmımı tetikliyor ve kollarında parçalanıyorum, inliyor, nefes nefese kalıyor ve onun adını haykırıyorum.

Tıpkı ilk seferki gibi.

"İşte burada, bebeğim."

Bedenimin onunkine yoğun dalgalar arasında nefes almakta . İçimde kendi haykırırken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor ve orgazmımı en az onun kadar güçlü bir diğerine savuruyor.

Tıpkı ilk seferki gibi.

Zevki doruğa ulaştığında sırtışı lezzetli bir gülümsemeye dönüşüyor.

Gözlerimi ayıramadan ona bakıyorum.

Tıpkı ilk seferki gibi.

Ama bu sefer onunla savaşımayacağım ve iş biter bitmez kendimi itmeyeceğim.

Bu sefer, nefes almak için ayrılmak zorunda kalana kadar onu öpüyorum.

Bu sefer, o son sözlerini söylerken ona şeyimi veriyorum, "İşte burada bebeğim." Ona her şeyimi verdim.

Nefret hariç. Nefret değil. Asla
nefret etmem. Ve yaptığım gibi.

Gülümsüyorum.

Son.

**(Daha fazlasını görmek ister misiniz? Maddy ve Logan'ın bonus teklif epilogunu okumak için
buraya tıklayın) <https://dl.bookfunnel.com/6eb9t3zayd>**

Drew ve Sophie'ye ne olduğunu görmek ister misiniz?

Kitaplarımı buradan edinebilirsiniz: <https://mybook.to/handlingmrharper>

Elle'in Kitapları

Bay Rich'e Direnmek, birbirine bağılı bağımsız hikâyelerden oluşan 'Erkekler Serisi'nin 8. kitabıdır.

Herhangi bir sırayla okunabilirler, ancak üst üste binen karakterlerin tadını tam olarak çıkarmak için

önerilen okuma sırası: Bay

Anderson'la Tanışma - Holly ve Jay Bay

X'i Keşfetmek - Rachel Tanner Bay

King'e Çekilmek - Megan ve Jaxon Bay

Wild Tarafından Yakalanmak - Daisy ve

Blake Bay Parker'ı Memnun Etmek -

Maria ve Griffin

Bay Walker ile Kapana Kısılmak - Harley ve

Reed Bay Silver ile Zaman - Rose ve Dax

Bay Rich'e Direnmek - Maddy Logan Bay

Harper ile Başa Çıkmak - Sophie ve Drew

(Elle'den de temin edilebilir, Unutma Beni ve Havai Fişekler, Shona ve Trent'in hikayesi, bir novella uzunluğunda

The Men Serisinin ön bölümü)

Elle'nin tüm kitaplarına buradan ulaşabilirsiniz: <http://author.to/ellenicoll>

Teşekkür

Her zaman yaptığım gibi, bana bu yolculuğa çıkma cesaretini veren hanımefendi ile başlayacağım...

TL Swan.

Ve hayatıma taptığım yeni arkadaşlar kazandırdıkları için tüm Cygnet'lere.

Sara, asistanım, inanılmaz derecede organize olduğu ve beni sakın tuttuğu için.

Beta okuyucularım; Sara, Taye, Rita ve Kelly. Logan ve Maddy'yi sevdiğiniz için teşekkür ederim.

İnatçılık.

Zee, benim harika editörüm. SENİN BAĞIRAN ŞAPKALARIN OLMASA NE YAPARDIM BILMIYORUM. Abi ve Sherri'ye kapakları çiviledikleri için teşekkür ederim. Her biri için. Her seferinde. Zaman.

ARC ve sokak ekibime teşekkür ederim. Siz olmadan bunu yapamazdım!

Blog yazarlarına, bookstagrammer'lara, booktokker'lara ve paylaşan herkese teşekkür ederim. Ben çok, çok minnettarım.

Son olarak, siz okuyuculara.

Siz olmasaydınız bunlar sadece sayfalardaki kelimelerden ibaret olurdu. Bu hikayelere hayat verdiğiniz için teşekkür ederiz.

onları okumak.

Okumak size kamyon dolusu neşe getirmeye devam etsin.

Bay Zengin'e Direnmek hoşunuza gittiyse lütfen Amazon'da bir yorum bırakın ve bunu kitap dostlarınızla paylaşın. Bağımsız yazarlara çok yardımcı oluyor.

Bir sonraki kitaba kadar...

Elle x

Elle Hakkında

Elle Nicoll, İngiltere'den eski bir uzun mesafe uçuş görevlisi ve iki çocuk annesi.

On dört yıl boyunca 38.000 ft'te çalışırken başını bulutların üzerinde tuttuktan sonra, şimdi genellikle başını bir kitabın sayfaları arasında kitap okurken ya da öfkeyle yazarken ve notlar alırken buluyor.

Ona tatlı dille yaklaşan erkek arkadaşı için yeni bir fikir daha.

Elle, kendisine sık sık ateşli bir kitap yazmak için fazla tatlı ve masum görüldüğünün söylenmesini komik buluyor ama asla durmak istemiyor. İnsanlar, tutku ve aşk hakkında hikâyeler yazmaktan daha iyi ne olabilir ki?

var mı?

Çünkü var,

Aşk Her Zaman

Kazanır xxx

En son haberlerden ve yayınlardan haberdar olmak için Elle'i aşağıdaki yerlerde bulabilir ve aşağıdaki bültenine kaydolabilirsiniz;

www.subscribepage.com/ellenicollauthorcom

[https://Facebook Okuyucu Grubu - Aşk Her Zaman](https://Facebook.com/OkuyucuGrubu-AşkHerZaman)

Kazanır -

www.facebook.com/groups/686742179258218 <https://Web>

sitesi - <https://www.ellenicollauthor.com>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.